SALLY GOLDENBAUM

Kıyıya Vuran Hayatlar

KAKTUSUN

Çeviren: Nilgün Birgül

MARTI

Kıyıya Vuran Hayatlar

SALLY GOLDENBAUM

HUZUR YERİNİ KORKUYA BIRAKIRSA...

Her yaz adeta bir şenliğe dönüşen huzurlu bir kasaba

Tüm yaşanmışlıkları geride bırakıp, yeni bir hayata başlamak için bu kasabaya yerleşen yalnız bir kadın

Kasabadaki örgü atölyesinde bir araya gelen insanların peşine düştüğü akıl almaz bir cinayet

Ve hiç kimsenin tahmin edemeyeceği sarsıcı bir sonla biten şaşırtıcı bir roman...

"Sally Goldenbaum, dostluk bağlarını harikulade bir dille işlediği bu romanda duygusallığın yanı sıra gerilim ve gizem dolu muhteşem bir kurgu yaratmayı başarmış. Bu yazar yeni bağımlılığınız olacak!"

Publishers Weekly

www.martiyayinlari.com
ISBN 978-605-348-103-4
9 786053 481034
internetten sipariş: okuoku.com

MARTI
facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI-YAYINLARI

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

SALLY GOLDENBAUM

Kıyıya Vuran Hayatlar

Çeviren: Nilgün Birgül

MARTI

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kıyıya Vuran Hayatlar
Sally Goldenbaum

Orijinal Adı: Death by Cashınere
Yayın Yönetmeni: Şahin Güç
Çeviren: Nilgün Birgül
Editör: Rose Mary Samanoğlu
Dizgi: Erkan Küçük
Redaksiyon: Işıl Kocaoğlan
Son Okuma: Ayhan Hınçal
Kapak: Yasin Öksüz
Baskı: Ecem Matbaa
Hadımköy/İstanbul
0 212 886 10 20

1. Baskı: Nisan 2013
ISBN: 978-605-348-103-4
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©SALLY GOLDENBAUM
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağ.San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.Yılanlı Ayazma Sk.
No:8 Topkapı/Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 - 483 13 30
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

SALLY GOLDENBAUM

Kıyıya Vuran Hayatlar

Çeviren: Nilgün Birgül

MARTI

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Teşekkür

Liman Yolu Örgü Kulübü üyeleri (ve yazarı), ören bayanların öyküsünü hayata geçirmelerine yardımcı olanlara teşekkürlerini sunar.

Kansas City'deki The Studio Knitting & Needlepoint'ten Cindy ve tüm ekibine; özellikle bir örgü dükkânının ne olduğunu –güzel yünler, koşulsuz yardım, dostluk, kahkaha ve soğuk kış günlerinde ısınacak en konforlu yer– bana öğreten Sarah Kraly'ye,

Zarif, akıllı ve koşulsuz düzeltmeleri için Kristen Weber'e; *yıllardır* bıkmadan beni teşvik ettiği için. Andrea Cirillo'ya; örgüye ve hayata olan tutkusuyla Sea Harbor kadınlarını sürekli ateşleyen Kelly Harris'a,

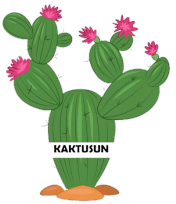
Her şeyi kavramayı bilen ve günlük yazımlarımda bana eşlik eden sevgili arkadaşım Nancy Pickard'a,

Cape Ann'li muhteşem ailem, McElhennylere: Istakoz avcılığı ve tarihi konusunda kitaplar gönderen, benimle dalgakıranda yürüyen, müzelerde, kıyı kasabalarında gezen ve denize olan aşklarını paylaşan Aria, John ve Luke'a; ve KC

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Goldenbaum ailesine, bozulan bilgisayarları onararak, internet sitesi kurarak ve sürekli rahatlatarak hep yanımda olan Todd, Danny ve Claudia'ya en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Çok özel bir teşekkür ise, otuz sekiz yıl için Don'a.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Giriş

Perşembe gecesi, Sea Harbor, Massachusetts

Arazi, Liman Yolu'ndaki dükkânların kuzeyinde, sahilden birkaç kilometre yukarıda –Canary Cove'daki sanatçı bölgesini, bir kısmı deniz kabuğu döşenmiş geniş bahçe girişleri ve garajlarıyla kıskançlık duygularını kabartan iki katlı konutlara dönüştürülmüş okyanus manzaralı tatil evlerini geçtikten sonra– bir denizyılanının kuyruğu gibi sert bir kavis çiziyordu.

Kuyrukta yer alan kumsal ve sağlam dalgakıran, dolunay zamanı, yıldızlar gökyüzünü beyaza boyadığında ve ılık bir meltem sizi sarmaladığında, bir yaz gecesinde yürünebilecek en mükemmel yerlerdi. Oysa meteoroloji uzmanı bu gece için yağmur öngörmüştü ve şiddetli rüzgâr, akşam turuna çıkacakların ve kaçamak yapacak sevgililerin hevesini kırıyordu.

Geniş taş dalgakıran kuyruğun diğer ucunda, yat kulübünün ve özel konutların ötesinde, okyanusa doğru uzanıyor, suyu okyanusun hiddetinden koruyordu. Bu gece dalgakıranda ya da hemen kuzeyindeki halka açık kumsalda fazla kimse olmazdı, en azından aklı başında hiç kimse. Balıkçılar, âşıklar ya da sırt çantalarına altılı bira kutularını yerleştir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miş yeni yetmeler hariç. Burası, kafa çekmek, muhabbet etmek, ya da buluşmanın gereğini yerine getirmek için ideal bir yerdi.

Dalgalar, dalgakıranın bir yanını hızla dövüyordu. Köpükler, karanlık geceden musluktan akan fıçı bira gibi, oynaşıyordu. Dalgakıran –gelgitin yüksekliğine bağlı olarak değişse de, yüksekliği dört metreyi aşıyordu– üst üste konulan geniş granit bloklardan inşa edilmişti ve demir atan yelkenlilere, küçük balıkçı teknelerine ve kumsalda kumdan kaleler yapan küçük çocuklara sakin sular sağlıyordu.

Bu gece sahilde oturan yoktu. Kulübün geniş pencerelerinden, dalgakıranın tepesinden de görülebilen sıcacık, titrek bir ışık yayılıyordu. Gecenin ilerleyen saatinde ailelerin çoğu eve dönmüştü ama bazı çiftler hâlâ kulübün tereyağlı çıtır hamur içinde pişirilmiş ıstakozunun ve kokteyllerinin tadını çıkarıyordu. Lobide birkaç çift, lokal bir orkestranın müziği eşliğinde dans ediyordu. Rüzgârsa, dışarıda çam ağaçlarının iğneleri arasında ıslık çalıyordu.

Mekânın kenarında, kumsaldan dalgakırana doğru uzanan bölümde bir masa ve oturmak için iki taş sıra vardı. Burası keyifli bir akşamda, gün batımına karşı içmek için ya da bu gece limandan yansıyan loş ışıkların aydınlattığı kişi gibi, yalnız kalmak için mükemmel bir yerdi. Kadını buraya çağırmanın riskli olduğunu düşünüyordu ama bu şekilde devam edemezdi. Sona ermeliydi. Burası, anlaşmazlıkları gidermek, talepleri gerektiği gibi çözümlemek için en doğru yerdi.

İki kişi, yüksek dalgakıranın üstünde yürürken ortak bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içkiyi paylaşıyor, bir sigara içmek ya da biraz temiz hava almak için kulübün verandasına çıkanların gözüne, gökyüzünün altında iki gölge gibi görünüyorlardı. Rüzgâr, çiftin sesini uzaklara sürüklüyordu.

Kuşkusuz, böyle olmak zorunda değildi. Hayat, uzlaşmalar üstüne kuruluydu. Pazarlıklar bağışlayıcılık, ihanet, sadakatsizlik ve ahmaklık üstüne değil.

Karanlığa gözlerini dikip hiçbir şeyi –hiç kimseyi– görmeden bakan yalnız kişi, birden acıya benzer hafif bir korkuya kapıldı. Midesinin derinliklerinde başlamış ve sevimsiz, asitli bir tada dönüşene kadar köpürerek tırmanmıştı.

Hayır! Sert bir komutla midesini ve zihnini yatıştırdı. Korkmak için, ödlek davranmak için uygun zaman değildi. İç sesi, derin ve düzenli soluk al diyordu. İçkisinden iri bir yudum mucize yarattı ve korkusu yavaşça yatıştı.

Derken, kayalık sahilde kabaran ve kırılan dalgaların gürültüsü arasında belli belirsiz duyulan ayak sesleri tuhaf bir rahatlamaya yol açtı. Biri, taş masaya doğru yavaşça ama bilerek ilerliyordu. Uzun boylu, korkusuz ve küstah görünüyordu.

Sanki özel konuşmak veya iş anlaşması yapmak isteyen iki arkadaş gibi içkiyi paylaştılar; oysa havada yavaş, düzenli solukların ve yudumlanan viskinin ancak yatıştırabildiği keskin bir öfke vardı.

Artık zamanıydı. İki kadeh. Bir matara. Dalgakıranda bir yürüyüş. Konuşmak ve düşünüp taşınmak ya da tam tersi için.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Birinci Bölüm

Perşembe, akşamın ilk saatleri

Izzy Chambers, ellerini kalçasına dayamış dikkatle tavana bakıyordu. Üst katın zemininden gelen gümbürtünün etkisiyle tavandan kopan badana parçacıkları yerde yüzüyordu. Müziğin sesi de çok yüksekti –ne dediği anlaşılmayan, cırlak tonda sözler ve bir yük treninin uğultusu– baslar öyle şiddetli vuruyordu ki, Izzy etkisini midesinin derinliklerinde hissedebiliyordu.

Izzy'nin arkasında, ondan otuz yaş büyük Nell Endicott duruyor, aynı titreşimleri muhtemelen daha yoğun hissediyordu. Nell, Kansas'ta olsaydı, kuzeni Izzy'nin küçük örgü dükkânının bir tayfun tarafından yerle bir edildiğini düşünürdü.

Oysa ne Izzy ne de kendisi Kansas'talardı. Massachusetts'te, Sea Harbor'daydılar ve bu sakin okyanus kasabasında tayfun nadiren görülürdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Belki patenle kayıyordur," dedi Izzy. Devam eden gürültü yüzünden kaşlarını çatmıştı.

"Kafamdan geçen düşüncelerin yanında patenle kaymak çok hafif kalır."

"Vay canına. En iyisi kafamıza takmayalım," diyen Izzy, yeni ördüğü çoraplarının üstünde dönüp teyzesine baktı. "Angie delişmen bir kız, hepsi bu. Genelde bu kadar gürültücü değildir."

Yeni bir ses –yere güm güm vuran ağır bir nesne– raylı aydınlatma sistemini sarstı ve Mae Anderson hışımla örgü dükkânının ön kapısından içeri girdi.

Izzy, satış müdürünün konuşmasına fırsat bırakmadan ellerini kaldırdı. "Mae, sadece biraz müzik."

"Izzy, *biraz* müzik, Laura Danver'in bebeğini ağlatmaya yetti; yani, müzik kasanın orada o kadar yüksek ve Laura haftalardır beklediği yünü almadan gitti."

Izzy içini çekti. "Laura'nın yününü daha sonra evine bırakırım Mae."

Nell, Izzy'nin gerginliğini hissedebiliyordu. Genç anne, Izzy'nin en sabırlı müşterisi olmayabilirdi ama kesinlikle en iyi müşterisiydi ve Izzy onu gücendirmeyi göze alamazdı.

Ön kapının zili tekrar çaldı ve Mae yeni bir müşteriye yardımcı olmak üzere aceleyle o tarafa yöneldi, ancak gözleri Izzy'ye bir şeyler yapması gerektiğini söylüyordu; üstelik hemen. Mae, yaşının verdiği gururla, genç patronuna nasıl davranması gerektiğini söylemekten sakınmıyordu.

Nell tekrar tavana baktı. Müzik biraz yumuşamıştı, ama

BELONGS TO KAKTUS TEAM

okkalı pabuçlar –muhtemelen çizmeler– yukarıdaki zeminde ileri geri tepinmeyi sürdürüyordu.

"Daha kalın bir halı gerek," diye söylendi Izzy.

"Hayır tatlım," diye şakıdı kapı aralığından canlı bir ses. "Daha bencil olman gerek. Bütün ihtiyacın bu. Angie Archer taşınsa iyi olacak."

Perşembe akşamı örgü grubunun en yaşlı üyesi Birdie Favazza, kapı eşiğinde duruyordu. Seksen yaşlarında ufak tefek bir kadın olan Birdie dimdikti. Çenesi yukarıda, gözleri parlaktı. Kısa kesilmiş gümüş rengi saçları; küçük, ince kemikli yüzünü çevreliyordu. "Ev sahipleri sert olmak zorunda hayatım," diyerek içeri girdi.

"O iyi bir kiracı, Birdie. Muhtemelen iş yerinde kötü bir gün geçirdi." Izzy bir avuç toplu iğne ve mezurayı alıp, masanın üstünde duran hasır sepetin içine attı.

Birdie, aynı fikirde olmadığını açıkça belli ederek hızlı adımlarla odadaki yıpranmış deri koltuğa doğru yürüdü. İçi dolu sırt çantasını yere koyup, çantanın tepesinden uzanan şarap şişesini çıkardı ve önündeki sehpanın üstüne bıraktı. "Buraya örgü örmek, atıştırmak ve bu harika Muscadet'ten bir kadeh paylaşmak için geldim Izzy. Seni yargılamak için değil hayatım. Ancak..."

"Dairemi Angie'ye kiralamamı söylemiştin."

"Ve haklı olduğumu itiraf etmeye henüz niyetin yok," dedi Birdie. Soylu bir geçmişi, deniz kaptanı olan büyükbabasından miras kalan tuzlu bir dokunuşla birleştiren belli belirsiz bir aksanla konuşuyordu. Minyon bedenine giydiği saç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

örgüsü desenli parlak sarı kazağını çekiştirip, misk öküzü yününden yapılmış yumağını nazik bir tavırla çantasından çıkardı ve yüksek sesle şal mı eşarp mı örmesi gerektiğini düşünürken, parmaklarını yabani çilek rengindeki bu pahalı yünün yumuşaklığında nazikçe gezdirdi.

Nell, "Şal," diye kendi fikrini söyleyerek, atölyede çevresine bakındı. Nell, Izzy'nin neden Angie'nin üst katta yaşamasını istediğini gayet iyi biliyordu. İflas etmiş olta yemi dükkânını önceki kış Liman Yolu Örgü Atölyesi'ne dönüştürdüklerinde, Izzy de New England'da bisikletle ulaşabileceği mesafede küçük bir eve taşınmaya ve atölyenin üst katındaki daireyi boş bırakmaya karar vermişti.

"Bu dükkân kolayca bütün hayatımı ele geçirebilir," demişti," Nell'e. "Araya mesafe koymam gerek." Ayrıca, dükkânın üst katında *birinin* yaşaması düşüncesi hoşuna gidiyordu. Angie kasabaya geri dönüp kendine kalacak bir yer aramaya başladığında, çok uygun bir aday gibi görünmüştü.

Nell de aynı fikirdeydi. Birdie bu kez yanılıyordu. Nell onun bazen eski anılara biraz fazla bağlı kaldığını düşünüyordu. Hatırladığı Angie genç ve çılgındı. Oysa araya üniversite ve yüksek lisans girmiş, Angie olgunlaşmıştı ve ona göre iyi bir kiracıydı.

"Angie burada yaşamaktan memnun," diyen Izzy, makas ve fazladan birkaç iğne almak için yan çekmeceye döndü.

"Nasıl olmasın ki, hayatım?" dedi Birdie. "Evin adeta

BELONGS TO KAKTUS TEAM

cennetten bir köşe."

Nell doğu yönündeki pencereden, üst kattaki Angie'nin de gördüğü manzaraya baktı. Küçük dikdörtgen çerçeveler limanı ve ötesinde uzanan –bir gün vahşi ve çalkantılı, bir gün ipek battaniye gibi pürüzsüz– okyanusu çerçeveliyordu.

Nell, binanın sadece bu manzara için bile her şeye değdiğini düşündü. Önceki yıl, yanında Izzy ile birlikte aynı odada durduklarını hatırladı. Emlak komisyoncusu kadın kahverengimsi giysisinin üstüne bulaşan tozları silkelendikten sonra, yırtık kolilerin ve kırık şişelerin üstünden atlayarak, Izzy ve Nell'i kırık cam parçaları yerlere saçılmış, çerçevesi leş gibi pencerenin önüne gitmeye zorlamıştı.

Izzy, erkek arkadaşını ve kazançlı bir hukuk kariyerini henüz geride bırakmıştı. Birikimlerini değerlendirip yeni bir hayata başlayabileceği mükemmel yeri arıyordu.

Nell, Izzy'nin küçük çerçeveli pencereden dışarı baktığı o anın, bunu başardığına yemin edebilirdi.

Emlak komisyoncusu, pencere ardına kadar açılana dek mandalı zorlamış, denizin ve limanda bağlı onlarca küçük teknenin gözler önüne serilmesini sağlamıştı. Sonra, bütün komisyoncular gibi, geri çekilerek Izzy ve Nell'i yeni bir başlangıca taşıyan okyanus dalgalarıyla baş başa bırakmıştı.

"Gördünüz mü?" diye sormuştu komisyoncu, daha önce pratiğini yaptığı bir heyecanla. "Bu pencereden doğruca okyanusa atlayabilirsiniz."

Izzy ve Nell gülümsemişti. İkisi de suya dalmaya niyetli değildi, ama aşağıdaki duvara çarpan dalgaların sesi ve yeni

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hayalleri doğruca örgü odasına taşıyan meltem, onları ayartmaya yetmişti.

Ben Endicott o günün üstünden fazla bir zaman geçmeden, tam pencerelerin altına özel bir sedir kurmuş ve Nell de onun üstüne mavi pofuduk minderler yerleştirmişti. Burası, Izzy'nin arkadaşlarının ve müşterilerinin en sevdiği köşe haline gelivermişti.

Arkadaki oda, adından da tahmin edileceği gibi, Izzy'nin kişisel eşyaları ile doluydu: Ben Amca'nın eski deri koltuğu, Nell'in Rockport'taki bir emlak satışından bulduğu masa, Izzy'nin Gloucester'daki Canary Cove ya da Rocky Neck'deki yerel sanatçılardan aldığı tablolar... Raflarda ise bir kısmının sayfalarının ucu kıvrılıp işaretlenmiş ve üstleri kahve lekesi olmuş, örgü kitapları diziliydi

Mekân, Nell ve Ben'in yardımlarıyla, tavana kadar el boyaması iplikler, çileler dolusu göz alıcı pamuklu ve yünlü yumaklarla dolu, sıcak ve davetkâr bir örgü dükkânına dönüşmüştü. Aynı anda hem yöre halkını, hem de tatilcileri kendine çeken dükkânda, dostlar ve yabancılar bir arada oturup konuşarak, örgü tutkularını paylaşıyorlardı.

Tıpkı bir ahtapotun kolları gibi, art arda küçük odalar türemişti. Bir tanesi, en uygun şapka ve süveteri seçerken içine gömülebilecek desenli ve yumuşak eski koltuklarla döşenmişti. Bir diğerinde ise, sadece hafta sonu gelenlerin bile yeni bir projeye başlamasını sağlayabilecek, pamuklu ve kaşmir bebe yünleriyle örülmüş düzineler dolusu minik pantolon ve yeleğin olduğu kabinler vardı. Yan oda ise –Izzy bu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

raya büyülü oda diyordu– küçücük koltuklara, yumuşacık bir halıya ve Izzy'nin kendi çocukluğundan kalma sepetler dolusu oyuncak ve kitaba ev sahipliği yapıyordu. Burası, çocukların, anneleri bir kazağı bitirmek, ilmek atmayı öğrenmek ya da selanik bir örgünün karmaşası ile başa çıkmak için uğraşırken oynayabileceği bir yerdi.

Ve her yerde; duvarlarda, masalarda, yerlerde, ahşap veya hasırdan yapılmış, içinde akla gelebilecek her tür yünün –alpaka, kaşmir, pamuklu, ipekli, moher– olduğu büyük sepetler vardı.

Nell, badananın kuruyup rafların ve sepetlerin yünlerle dolmasının ardından, Izzy'nin dükkânına ilk kez girdiğinde, buraya "duyusal aşırı yükleme" demişti.

Izzy bu tanımlamayı sevmişti. Zengin, güzel ve duygusal bir deneyim. Örgü işte böyle bir şeydi.

Birdie bakışlarını yünden kaldırıp ona baktı. "Burada birinin olması rahatlatıcı Izzy ve eminim geceleri teyzen Nell'in uyumasına yardımcı oluyordur." Kahverengi kaşlarını kaldırdı ve gözlüğünün üstünden Nell'e baktı.

Nell, Birdie'nin kurduğu cümlenin sonunda söylenmemiş bir "ama" olduğunu biliyordu, ama en azından Liman Yolu Örgü Atölyesi'nin kuruluşuna yol açan duyguları anlayabilmişti, tabii kendi duygularını da. Izzy kendi kızı gibiydi. Nell, kimsenin dükkâna saldıracağını düşünmese de –Sea Harbor suç oranı yüksek kasabalardan değildi– orada birinin olduğunu bilmek iyi hissetmesini sağlıyordu. Ve evet, Nell *daha rahat* uyuyordu. Birdie bu konuda tamamen haklıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Oysa bu gece üst kattan gelen gürültülere bakılırsa, kimse uyumuyor –ya da uyumayacak– gibi görünüyordu.

"Tanrı aşkına Izzy..." Cass Halloran hışımla içeri girdi. "Angie'nin zoru ne?" Güneş gözlüklerini çıkarıp tavana baktı.

"Yerinde duramıyor," dedi Izzy.

"En az Muhammed Ali kadar." Cass, siyah gür saçlarını bir Red Sox kepinin altına tıkıştırmıştı ancak aradan kurtulan birkaç nemli tutam, ıstakoz avıyla geçen bir günün ardından apar topar duş aldığını gösteriyordu.

Cass ile ilgili duş kurallarını aylar önce belirleyen Birdie, başıyla beğendiğini işaret etti. "Çok hoşsun Cass," dedi. "Istakozlarının kokusu rıhtımda kalmalı ve Izzy'nin güzelim yünlerine sinmemeli."

Cass tek omzunda taşıdığı sırt çantasını şöminenin yanına bıraktı. Nell'in masanın üstüne dizdiği dört kahverengi kesekâğıdına doğru yürüdü ve aralarından birinin üstünden yükselen buharı içine çekti. "Ah Nell, hayat güzel."

"Bu akşam tatlıya ihtiyacımız vardı. Rüzgâr giderek sertleşiyor ve içimizi ısıtacak sıcak ve tatlı bir şey işe yarar diye düşündüm," dedi Nell. Süet mantosunu çıkarıp arka kapıdaki askıya astı.

Cass başıyla onayladı. "Fırtına ve gece boyunca hafif yağmur ihtimali." İki yüzden fazla ıstakoz kapanının sahibi olan Cass, New England'daki beklenmedik hava değişikliklerini yakından takip ediyordu. Pencereden, kararmaya başlayan denize baktı. "Doğa bize kimin patron olduğunu

göstermeye çalışıyor sanki. Onca güzel yaz akşamının ardından hak edilen bir ceza." Cass tekrar masadaki yiyecek dolu kesekâğıtlarına bakıp elini guruldayan midesine bastırdı.

"Cass, Nell olmasa açlıktan öleceksin." Izzy bir sepet dolusu yün ve bir çift şiş alarak sehpaya doğru ilerledi.

"Aynen öyle," dedi Cass. "Eğer hatırlarsan, bu gruba o yüzden katıldım Iz. Bunu söylemek istemezdim ama senin kaşmir yünlerinin hatırına değil. Nell'in, arkasında dünyanın en güzel yiyecek kokularını bırakarak buraya geldiğini tespit ettiğim o gece, hayatımı sonsuza kadar değiştirdi. Buna yemin edebilirim."

Nell o geceyi gayet iyi hatırlıyordu. Yaşam güçlerinin doğru hizaya geldiği şanslı gecelerden biriydi.

Tesafüden olmuştu. Perşembe akşamları Izzy atölyeyi saat yediye kadar açık tutuyordu. Nell ise yeğenine yiyecek bir şeyler –lazanya, deniztarağı, erişte– getirmek için uğruyordu. O gün, ya da bir akşam önce evde ne pişirdiyse...

Cass Halloran bir perşembe akşamı yeni dükkâna şöyle bir göz atmaya gelmiş ve Nell'in Tupperware kabı içindeki sarmısaklı istridye sosunun kokusunu almıştı. Cass öylesine ağzının suyu akarak bakmıştı ki, Nell gidip buzdolabında kalan ne varsa getirmişti. Yeni pişirdiği turtayı da gayri ihtiyari kesekâğıdına atmıştı.

Aynı perşembe akşamı, Cape Ann'deki huzurevi sakinlerine step dansı öğreten Birdie Favazza'nın da eve dönerken uğrayacağı tutmuştu. Pencereden içeride bir hareketlilik gözlemlemiş ve birkaç moher yumağına daha ihtiyacı olduğuna

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karar vermişti. Kuşkusuz Izzy onu da içeri almıştı. Arka odada masaya serilmiş deniztarağı ziyafetini görünce de, arabasının arka koltuğundaki bir şişe Pinot Grigio'nun bu "atıştırmalık" yemeğe iyi bir eşlikçi olacağını söylemişti.

Böylece perşembe akşamı örgü grubu ortaya çıkmıştı.

"Kim bilir Nell," dedi Cass, yiyeceklere doğru yaklaşırken, "O akşamki deniztarağı sosun olmasaydı, dünya bu huzur dolu odada geliştirdiğim otuz yedi kaşkoldan yoksun kalacaktı. Sea Harbor'da enseleri buz kesmiş dolaşan balıkçıları bir düşünsene." Kaplardan birinin kapağını kaldırdı. Odayı sarmısaklı tereyağı ve şarap kokusu doldurdu. "İşte bu gece ihtiyacım olan şey."

"Kötü bir gün mü geçirdin tatlım?" diye sordu Nell.

Cass başıyla onayladı, kafasından Birdie'ye çaktırmadan sosun tadına bakmak geçiyordu. "Biri yine kapanlarıma dadanmış. Dalgakıranın üstündekilere."

"Bu konuda polise başvurmalısın Catherine," dedi Birdie. "Kaçak avcılara müsamaha etmezler. Hepsini avaklarından sallandırırlar."

"Polisle konuştum Birdie. Ne yazık ki kaçak avcıları yakalamak çok zor. İnan bana, üstlerindeki siyah ıslak giysileriyle gece yarısı suya karışan yılanlara benziyorlar." Cass kitap rafının altındaki dolaptan tabakları çekip gürültüyle masaya koymaya başladı. "Yemin ederim onlara haddini bildireceğim. Öyle ya da böyle."

Nell başka bir kesekâğıdını çekiştirip açtı. "Cass, bu konuda Ben'e ihtiyacın olursa haber ver. İz sürmeye bayılır. Ay-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rıca kendini tehlikeye sokmanı istemiyorum."

"Düşünmeye değer. İz sürme konusunda Ben Endicott'tan daha iyisini düşünemem." Cass, Nell'in tahta bir tabak üstüne koyduğu yuvarlak krem peynire baktı. "Eğer bir gün kendime Ben gibi birini bulursam, evlenmeyi düşünmeye başlayabilirim Nell."

Nell güldü. "Eminim bu anneni çok sevindirir."

"Ama kilise hasılatında gerçekleşecek düşüşü göz ardı etmeyin," dedi Izzy. Papazlar, "Mary Halloran'ın 'Lütfen Tanrım, Cass evlensin ve yedi tane çocuk doğurup ibadetini gerçekleştirsin' diye dua ederken yaktığı mumlar sayesinde yeni cüppeler giymeye devam edebiliyor."

Nell ve masaya o gün arka bahçesinden topladığı bir kâse ıspanağı masaya koyarken güldü. koydu. İçine dilimlenmiş mango, bir avuç badem şekeri ve mayalı hamurdan kruton katmıştı.

Oda bir başka gürültüyle sarsıldı. Bu kez çizmelerle duvar tekmeleniyor gibiydi.

Birdie örgüsünü masaya bırakıp yukarı baktı. "Of Tanrım. Sanırım Angelina tabutuna son çiviyi çaktı. Ona söylemek istediğim bir çift söz var."

"Of, sus Birdie," dedi Nell. Salatanın üstüne biraz balzamik sos döküp hafifçe salladı. Birdie, arkadaşları için her türlü edepsizle kavga edebilir ve başa çıkabilirdi. Ancak Angie edepsiz kategorisine pek girmiyordu. En azından şimdilik.

"Yukarda ne yaptığı hakkında fikri olan var mı?" diye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sordu Cass. Izzy başıboş bir tutam saçı kulağının arkasına attı. "Son birkaç haftadır hayli dalgın görünüyor, muhtemelen zor bir gün geçirmiştir. Hepimize oluyor. Bırakın artık şu işin ucunu, örgü örmek için buradayız, değil mi?"

Diğerlerinin fikir beyan etmesine fırsat kalmadan üst kattaki kapı çarparak kapandı ve dükkânın dış duvarlarında aşağı inen ayak sesleri yankılanmaya başladı.

Bir saniye sonra yan kapı açıldı ve Angie içeri girdi.

"Selam," dedi, dikkatle boyadığı gözlerini odada gezdirerek. Sahneye çıkacak gibi giyinmişti ve kısa bir süre için dört kadının da nutku tutuldu.

Angie yaklaşık bir seksen boyundaydı ve narin yüzünü gür kızıl saçlar çerçeveliyordu. Düzgün ve formda bir vücudu vardı. Üstüne hafif içini gösteren tiril tiril bir bluz ve ceket, kalçalarını saran dar bir mini etek giymişti. Omuzlarına şık ve güzel kaşmir bir hırka atmıştı.

Nell hırkaya baktı. "Angie, bu hırka sende çok güzel duruyor. Giymeye gönüllü olmuştum, ama saçma sapan bir sebepten Izzy benim üstümde yeterince ilgi çekmeyeceğini düşündü."

Angie parmak uçlarıyla hırkaya dokundu. "Bu doğru değil Nell, ama benim üstümde olduğu sürece ona gözüm gibi bakacağım. Söz veriyorum. Çok yakında da iade edeceğim. Sadece bir kez daha giymek istedim. Bugüne kadar gördüğüm en güzel hırka."

"Aceleye gerek yok, Angie," dedi Izzy. "Bu bir iş anlaşması, ben hırkam için gerçek bir model kullanıyorum, sen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de biraz ısınıyorsun".

Nell, kimono hırkanın ucuna dokundu. Izzy hırkayı saf-ran rengi kaşmir yünle örmüş, önüne ve arkasına saç örgüsü deseni yapmıştı. Son derece şık, ipeksi bir dokusu vardı ve benzersiz, türünün tek örneği bir modeldi.

Angie hırkayı Izzy'nin dükkânında gördüğünde ona adeta âşık olmuştu ve coşkulu tek bir iltifat Izzy'nin onu ödünç vermesine yetmişti. "Sadece bir süre için," demişti. "Harika bir reklam. İnsanlar senin üstünde görünce nereden aldığını soracaklar ve Liman Yolu Atölyesi'ne gelecekler."

Angie masaya bir tomar anahtar bıraktı. Örülerek yapıl-mış ve ortasında büyük bir A harfi olan kare –Izzy'nin Nel için ördüğü eski bir hırkanın parçasıydı– apartman anahtar-larının yeriydi. "Benim dairenin yedek anahtarları, Iz. Onlara ihtiyacım yok."

"Sağ ol Angie. Bende ana anahtar da var. Yine de endi-şelenme, gözetlemeye niyetim yok."

Izzy'ye bıraktığını söylemesine rağmen, Angie'nin boğuk, sigara içenlere özgü bir sesi vardı. "Ne gözetleyecek-sin ki Iz? Hayatımda gizli kapaklı bir şey yok."

Nell, Angie'nin kendinden emin büfeye doğru yürüyüşü kapakların altını kontrol etmesini izledi. Sonra çizmelerinin topukları üstünde döndü. Öyle sıska ve uzundu ki, Nell onun nasıl dik durabildiğine şaşıyordu. Tek bir yanlış harekette ba-cağını kırabilirdi.

Nell, o gece Angie ile ilgili bir şey daha fark etti; göz makyajının ve rimelinin altında ciddi bir bakış. Gülümsemes-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de bir biçimde gerçek değildi. Angie'nin gülümsemesi, tıpkı annesi Josie'ninki gibiydi. Eğer kullanmayı istese, bütün bakışları üstüne çevirebilecek ağız dolusu bir gülüşü vardı. Oysa bu gece zorlama görünüyordu.

"Bu dükkâna yaptıklarını seviyorum Izzy," dedi Angie. "Sen burayı almadan önce felaketti, oyuktan farksızdı."

"Sen de zarar vermemek için dikkat edersin herhalde?" diye sordu Birdie, şöminenin yanındaki yerinden. Berrak gözlerinin üstündeki kaşları yay gibi gerilmişti.

Angie bu yorumu bir el hareketi ile savuşturdu. "Tabii ki hayır Birdie. Bunları giymekte zorlandım, hepsi bu." Bacaklarını saran sımsıkı deri çizmelere bakıyordu. "Beni rahatsız etti ve sanırım bir tanesini fırlattım. Sinir bozucu," dedi. Sesi alçalmıştı ve aradığı cevabı vereceklermiş gibi çizmelerine bakmaya devam ediyordu. Sonra, nerdeyse fısıldayarak tekrarladı. "Çizmeler çok sinir bozucu olabiliyor."

"Ateşli bir randevu mu Angie?". Cass gruptan biraz uzakta durmuş, arka pencereden okyanusu seyrediyordu. Bir dizini pencere önündeki sedire dayamıştı. Döndü ve Angie'ye baktı, sesi monotondu.

Angie bir dakika kadar sustu. Konuşmaya karar verdiğinde ağzından çıkan sözcükler ölçülü ve belirsizdi. "Endişelenme Cass. Onu yemem. Pete iyi bir çocuk."

Cass cevap vermeye fırsat bulamadan arka kapı açıldı ve Pete Halloran'ın ince ve uzun silueti kapı aralığını doldurdu. İçeri girip, rüzgârın zorladığı kapıyı zorlukla kapadı. "Merhaba hanımlar," dedi, odaya göz gezdirerek. "Sana da Cass."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cass kardeşine yüzünü ekşitti.

"Burada ne işin var Pete? Örgüye mi başlayacaksın?" diye sordu Izzy.

"Ödül varmış diye duydum," dedi Pete, büfedeki yiyeceklere göz gezdirerek.

"Bir ters, bir düz örmeyi öğrenene kadar yok, Peter." Birdie bakışlarını eşarbı için üstünde çalıştığı zarif çiy damlası modelinden kaldırdı. "Biliyorsun, erkekler arasında giderek moda oluyor. Nihayet anlamaya başladılar. Asla kusursuz olamayacaklar ama en azından deneyebilirler."

"Kesinlikle denemeye değer," dedi Pete, gözünü fetuçineden alamayarak.

"Bu akşam değil, sevgili Pete." Angie arkasından yaklaştı ve bir kolunu ona doladı.

Pete'in yüzü bu dokunuşla, Angie'nin saç rengine döndü. Ona bakıp, bronz yüzünü kırıştırarak hafifçe gülümsedi.

Onun için deli oluyor, diye düşündü Nell. Kesinlikle çarpıcı bir çift olmuşlardı. Pete son derece uzun boyluydu, saman sarısı saçları vardı. Angie ise ondan biraz daha kısaydı ve kızıl saçları Pete'in omuzlarına dokunuyordu.

Nell birkaç gün önce Pete'i Angie'nin çalıştığı Sea Harbor Tarih Müzesi'nin önünde görmüştü. Müzenin önünden geçen taş yolun karşısındaki meydanda bir banka oturmuş, elindeki sandviçle martıları besliyordu. Oysa aklının martılarda olmadığı çok açıktı ve Nell onun güpegündüz neden Cass'in ıstakoz kapanlarını kontrol etmediğini merak etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nell, bir toplantıya giderken önünden geçmiş ve el salladığı halde Pete onu fark etmemişti. Sonra Angie görünmüştü. Kalem kadar ince blucini ve parlak yeşil süveteriyle, başı dik, saçları rüzgârda uçuşarak kütüphane basamaklarından aşağı inmişti. Kulağında hâlâ kütüphanede kullandığı, papatyaya benzeyen ve yaşlı gönüllüleri eğlendiren parlak turuncu kulaklıklar vardı.

Angie'yi gördüğü anda Pete'in ifade, Nell'e neden orada olduğunu anlatmaya yetmişti.

Bankta oturan Pete'i gören Angie, kulaklıkları boynuna kaydırıp, gözlerini Pete'den ayırmadan yolun karşısına geçtikten sonra, onu sıkıştırarak yanına oturmuş ve gelişigüzel bir ahbaplığın ötesinde bir rahatlıkla elini kesekâğıdındaki diğer sandviçe uzatmıştı.

Nell, gördüğü manzarayı Ben'e anlattığında, "Zıt kutuplar birbirini çeker," demişti adam. "Angie'nin, Pete gibi iyi bir adama ihtiyacı var."

Nell başıyla onaylasa da, Angie'nin, iyi bir adamın hayatında olmasını isteyeceği biçimde onunla olmak isteyeceğinden emin değildi.

Cass büfenin yanına gidip burnunu Nell'in kesekâğıtlarına daldırdı. Cass anlaşmazlıkları sevmezdi. Angie'yi de sevmezdi. Ancak Nell'in yemeklerini sevdiğine şüphe yoktu.

Kardeşi Pete'i ise ölümüne seviyordu.

Kesekâğıdında kalan diğer Tupperware kapları çıkaran Cass, onları tezgâhın üstüne dizdi ve kendini yemeklerin duyusal deneyimine verdi. Angie anında unutulmuş, onun ye-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rini bol sarmısaklı ve baharatlı ıstakoz ve istiridyeler almıştı.

"Kalamadığımız için üzgünüm," dedi Pete. Yemeklere bakarken ağzı sulanmıştı ama Angie'nin kolunu hafifçe sıkmasıyla, odadaki kadınların hepsi hormonların faaliyete geçmesinin Nell'in yemeklerini bile gölgede bırakabileceğini fark etmişlerdi.

"Havaya dikkat edin," dedi Nell. Kaşmir hırkayı havadan tek bir damla bile düşecek olsa, Pete'in arabasında bırakmaları konusunda onları uyarmamak için kendini zor tuttu.

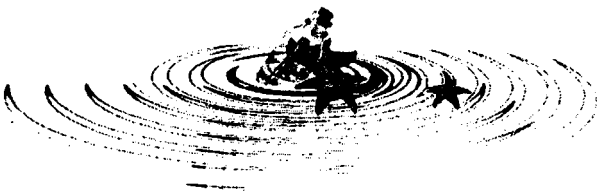
Angie, Nell'e gülümseyip Cass'e baktı ve Pete'e sarılarak "Pete beni sıcak tutar," dedi.

Cass onlara arkasını döndüğü için Angie'nin bu sözlerini savuşturmuştu.

Nell genç çiftin kapıdan çıkıp gecenin karanlığına karışmasını izledi. Angie'nin yüzündeki önceki ifade ona genç Angie'yi hatırlatmıştı. Dünyaya kırgın, yanlışlarını düzeltmeye kararlı bir Angie. Omuzlarında, dar bir bluzdan, bronz bir tenden ve pahalı bir kaşmir hırkadan daha fazlasını taşıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

İkinci Bölüm

İki saat sonra, Cass ve Birdie yemekten kalanları buzdolabına yerleştirmeye yardım ederek evlerine dönmüş, Nell ve Izzy ise dükkânı kilitleyip kendilerini gecenin karanlığına bırakmışlardı.

"Perşembe akşamları olmasa ne yapardık?" diye düşündü Izzy.

"Cass açlıktan ölürdü," dedi Nell. "Ve Birdie'nin şarabıyla bilgeliği aklı boşa giderdi."

"Ve yaptığın bütün yemekleri Ben tüketseydi, şişko bir adam olurdu. Ya ben? Üçünüz olmasanız, ben bir hiçim."

"Duygularımız kesinlikle aynı," dedi Nell, Izzy'ye sımsıkı sarılarak.

Karanlık bir yaz gecesiydi. Kesif bulutların arasında sadece bir-iki yıldız kendine yol bulabilmişti. Şiddetli rüzgâr yolda kâğıt parçalarını uçuşturuyor, dükkân tentelerini havalandırıyordu.

Nell, eliyle rüzgârın dağıttığı saçlarını bastırdı. Altmış

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir yaşındaki kadının siyah saçlarında artık gümüş rengi çizgiler vardı ama bunlar görüntüyü bozacağına özellikle yapılmış röfle gibi duruyordu.

Ben onlara "Çılgın kaplan deseni," diyor, sonra da parmak uçlarıyla düzeltiyordu.

"Eve mi gidiyorsun Izzy?" diye sordu Nell, gökyüzüne bakarak. "Yağmurun bastırması uzun sürmez."

Izzy gökyüzüne baktı. "Güzel. Yağmur iş için iyidir. Yumuşacık bir örgü yumağı ile verandada oturmak için ideal bir hava." Nell'in koluna girdi. "Eve gitmeden önce arkadaşlarla buluşup Ocean's Edge'de bir şeyler içeceğiz, ama önce seninle beraber arabaya kadar yürüyeceğim."

Liman Yolu, –kasaba broşürlerinde Sahil Köyü olarak geçiyordu, yerliler içinse sadece "köy"dü– Sea Harbor'ın merkeziydi. Dar ve dolambaçlı sokaklarda dükkânlar, kafeler, birkaç taverna ve bir kahvehane diziliydi. Hepsi yan yana ve benzersizdi, çünkü sahipleri tarafından nesiller boyunca onarılmış ve yenilenmişlerdi. Dükkânlar, tam göbekte, Pelikan İskelesi'nin limana doğru uzandığı bir meydan oluşturuyorlardı. Uzun rıhtım, balina gözlemciliğine, gezi teknelerine ve küçük, ticari balıkçı teknelerine ev sahipliği yapıyordu. Bunların hepsi birbirine geçmiş haldeydi çünkü Sea Harbor büyüklüğünde bir kasaba, ticari tekneleri özel olanlardan ayrı tutmak için çok küçüktü. Sahilde, adeta bir atlıkarınca gibi ışıklandırılmış Ocean's Edge Restoran ve Barı, müşterilerine müzik, içki ve günün her saati yemek hizmeti veriyordu.

"Görünüşe bakılırsa Archie'nin hâlâ müşterileri var,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diyen Nell, Harbor Road kitabevinin önünden geçerken hayranlıkla vitrinde sergilenen yerel yazarların kitaplarına baktı. Kapı hâlâ açıktı ve rüzgâr üstündeki jaluziyi havalandırıyordu.

Archie Brandley, çalışma saatlerini Sea Harbor'daki diğer bütün esnaf gibi vitrinine asmıştı, ama saat kaç olursa olsun hiçbir müşterisine gitmesini söylemezdi. Aksine, Archie ya da karısı Harriet, konuklarımız diye hitap ettiği son müşterileri çıkana kadar kasa fişlerini toparlar veya raflardaki kitapları düzenlerdi. Geç vakit gelen müşteriler genelde kitap almazdı, ama bu ne Archie ne de Harriet için önemli değildi. Önemli olan tek şey, kendi deyişleriyle, okumaktı.

Sert rüzgâr Izzy'nin ensesindeki saçları havalandırdı. Kitabevinin vitrininden yansıyan, havalanmış gür ve dalgalı saçlarının görüntüsü Izzy'nin yüzünü buruşturdu. "Uğursuz kuzey cadısı," diyerek saçlarını avuçladı ve bileğindeki lastiği geçirip onları ensesinde topladı.

Izzy'nin vitrindeki görüntüsünü izleyen Nell, atkuyruklu küçük Izzy Chambers'ı, çillerle kaplı burnu ve yanaklarıyla fasulye sırığı gibi gözüken kızı hatırladı. O dönemler Izzy, Kansas'ta yaşayan ailesinin çiftliğindeki atlarla, kendi görüntüsünden daha fazla ilgileniyordu. Ancak Izzy sonraları atkuyruğunu çözmüş, uzun boylu zarif bir genç kıza dönüşmüş ve insanların karşılaştıklarında zorlukla hatırlayabildikleri Isabel Chambers olarak üniversiteye gitmek üzere tekrar doğuya doğru yola koyulmuştu. İsmini hatırlayamasalar bile, ince kemikli yüzünü dolduran o kocaman kahverengi gözle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rini, gülüşünü damgalayan gamzelerini ve tek başlarına tuhaf gibi dursalar da, bir araya geldiklerinde hayli çarpıcı olan yüz hatlarını hatırlamamaları imkânsızdı.

"Bak Nell." Izzy satış tezgâhının üstündeki küçük çatı arasını işaret ediyordu. Sandalyelerle ve tıka basa kitap raflarıyla dolu sevimli bir mekândı. "Bu çizmeleri nerede görsem tanırım."

Angie Archer sandalyelerden birine oturmuştu ve yüzü kısmen gölgede kalıyordu. Hâlâ ensesinde duran kaşmir hırkanın bir kenarı sandalyenin kolçağına doğru sarkmıştı. Önünde, gözlerini Angie'nin özenle makyaj yapılmış yüzüne dikmiş bir adam dikiliyordu. Görünüşü öfkeliydi.

"İşin gerçeği, Angie ve Pete'in geceyi burada noktalayacağını tahmin etmiyordum," dedi Nell.

Izzy vitrine biraz daha yaklaştı ve elini sokak lambasının ışığına siper ederek içeriyi dikizlemeye başladı. "Cass, onların Gull'da bir şeyler içip oradan Gloucester'da Passport'a gideceklerini söylemişti." Soluğu vitrinin camında bir halka oluşturdu, Izzy geri çekilip Nell'e döndü. "Burada ne yaptıklarını merak ettim, Nell. Pete daha önce çok mutlu görünüyordu; sanki ölmüş de, cennete gitmiş gibiydi. Oysa bu, mutlu bir duruş değil."

Nell vitrine bir adım daha yaklaştı. Adam tam o anda dönüp Angie'den uzaklaştı ve çatı arasının merdivenlerini inmeye başladı. "Bu Pete değil Izzy. Bu Tony Framingham."

Dükkânın gerisinde bir gölge belirdi. Archie basamakların dibinde durdu, dostane ifadesi gitmiş yerini sert bakışlar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

almıştı. "Neler oluyor Tony?" Sesi alçaktı, ama açık kapıdan süzülüp kaldırıma kadar geliyordu.

Izzy ve Nell açık kapıdan gireceklerine, birer adım geri çekildiler. Vitrindeki kitaplar onları gizliyordu. Archie'nin sesi yükseldi.

"Dükkânımda başımın üstünde yerin var Tony, tıpkı herkes gibi, ama artık yetişkinsin. Sümüklü bir veletken yaptığın gibi buraya gelip sorun yaratamazsın. Kim olursan ol, benim kitabevimdeki bir hanımefendiye küfredip tehdit edemezsin. Bundan daha iyi yetiştirildin."

"Hanımefendi mi?" dedi Tony, ama Archie kocaman elinin avucunu ona doğru kaldırarak engel oldu.

Tony dönüp, başını eğdi ve kapıya yöneldi.

Izzy ve Nell vitrinin önünden kaçamadan, kaşları çatık, elleri bluclnlnin ceplerinde kapıdan dışarı çıktı ve rüzgârın yüzüne savurduğu saçlarını eliyle geri itti. Cebinden arabasının anahtarlarını çıkarıyordu ki, başını kaldırıp Izzy ve Nell'i gördü.

Tony bir an için, irkildi, sonra zor durumda kalmaya alışık birinin rahatlığıyla yarım yamalak gülümsemeye çalıştı. "İyi akşamlar," dedi başıyla hafifçe selamlayarak. Nell'in omzunun üstünden vitrine doğru bir bakış attı. Izzy ve Nell'in neler gördüğünü anlamaya çalışır gibiydi. İlgisini tekrar önünde duran kadınlara yöneltti.

"Kasabaya döndüğümden beri seni pek görmedim Nell," dedi. "İyi misiniz? Ben nasıl?"

"Gayet iyiyiz Tony," dedi Nell, tuhaf ortamı rahatlat-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maya çalışarak. "Sorduğun için teşekkürler."

Tony, Izzy'ye baktı, endişeli yüz ifadesi rahatlamaya başladı. "Ve Izzy Chambers. Liman Yolu'ndaki dükkânınla ilgili güzel şeyler duyuyorum. Biraz şaşırdığımı itiraf etmek zorundayım ama annemin dediğine göre madenler kapatıldığından beri Sea Harbor'ın başına gelen en güzel şeymiş."

Izzy güldü. "Annen benim en iyi müşterim, Tony. Eminim evindeki yünler dükkânımdakilerden fazladır."

Tony Framingham, Izzy'nin ilkyaz aşkıydı. Pelikan İskelesi boyunca ya da yat kulübünün sahilinde, bundan on veya on beş yıl sonra nerede olacaklarına dair hayaller kurarak el ele yürürlerdi. Izzy, İtalya'da yaşayacak ve ressam olacaktı. Tony Framingham daha o zaman bile buna inanmıyordu. Onun bir avukat olacağını öngörmüştü. "Dişi Atticus Finch, onların en iyisiyle dahi tartışabilir ve dünyayı daha yaşanabilir bir yer haline getirebilirsin."

Tony'nin Riviera'da bir ev alıp dünyayı dolaşacağı, hisse senedi ve bono yönetimiyle uğraşıp alım satım yapacağı konusunda ikisi de hemfikirdi. Dünya emirlerine amade olacak, zaman zaman harikulade yerlerde buluşacaklardı.

"O zamanlar bazı hayallerimiz vardı, değil mi Tony?" diye sordu Izzy.

"Ve duyduğum kadarıyla, avukatlık konusunda haklıymışım. Boston'dan Elliot & Pagget, dile kolay."

"Sadece bir süre," dedi Izzy. "Pek uyum sağlayamadım Tony."

Tony başıyla onayladı. Sea Harbor'daki herkes gibi,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Izzy'nin kısa ömürlü hukuk kariyerini o da duymuştu. "İşte ikimiz de yine burada, Sea Harbor'dayız. Kimin aklına gelirdi?" Gülüşü içtendi ve gecenin sessizliğine karıştı.

"Yani geri mi döndün, Tony?" diye sordu Nell.

"Bilmiyorum. New York ve Boston'da hâlâ bazı işlerim var ama anneme yardım etmeye geldim. Babam öldüğünden beri her şeyle kendisi başa çıkmaya çalışıyor –ev ve babamın işi dahil, onu aşan şeyler– ve hâlâ kırk yaşında olduğunu sanıyor."

"Anneni hafife alma, Tony. Margarethe Framingham'ın başa çıkamayacağı fazla bir şey yok. Bu kasabada inanılmaz bir güç sahibi." Zaten Nell'in bildiği kadarıyla, Sylvester Framingham'ın ölümünden çok önce kocasının iş anlaşmalarını Margarethe yürütürdü. Bunu kazak ya da ceket örmek kadar rahat yapardı ve büyük ihtimalle aile servetini en az birkaç kez kurtarmıştı.

"Pekâlâ, biraz hız kesmesi, o kahrolası malikâneyi satması ve her şeyi bu kadar kafasına takmaması gerek."

"Bu şekilde düşündüğünü sanmıyorum." Nell, annesinin ne yapıp yapmayacağına onun karar vermeye hakkı olmadığını Tony'ye söylemekten kaçındı. Framinghamların evi kesinlikle çok büyüktü ve Nell'in düşüncesine göre fazla gösterişliydi. Parizyen perdeler ve mermer koridorlar Sea Harbor için biraz abartılıydı, ama Margarethe evini seviyordu ve onu paylaşma konusunda fazlasıyla bonkördü. Arazilerinin kayalık bölgelerinde maden ocakları açıldığı günden beri burası aile eviydi ve böyle yaşamayı –ve dekore etmeyi– seç-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tiyse kimsenin buna karışmaya hakkı yoktu.

Tony, "Haklısın Nell, onun evi," dedi ama konuşurken yüzü gerilmişti.

Tam o sırada dükkânın önündeki ışık karardı ve Archie vitrin camını tıklattı. El sallayıp, iyi geceler diye dudaklarını kıpırdattı, sonra da ön kapının jaluzisini indirerek kapıyı sürgüledi.

Nell, vitrin camından karanlık dükkâna doğru baktı. Angie'nin ortaya çıkmasını umuyordu ama dükkân karanlık ve sessizdi.

Ona ne olduğunu Tony'ye sorma fırsatı bulamadan adam alelacele bir veda sözcüğü mırıldanıp sokağın karşısına geçti ve parlak turuncu Hummer'ına doğru ilerledi.

"Angie nerede?" diye sordu Izzy. Vitrinden karanlık, sessiz dükkâna doğru bakmaya devam ediyordu.

"Tony'nin önünden geçmektense, muhtemelen Archie'nin yaptığı gibi arka kapıdan çıkmıştır." Nell yan taraftaki Liman Yolu Atölyesi'ne baktı. Üst kattaki daire karanlıktı. Angie eve dönmemişti. Nell, Angie'nin Pete'in iyiliği için onun yanına dönmüş olmasını diledi.

"Tony'nin tartışmayı ne kadar sevdiğini hatırlıyorum," dedi Izzy. "Tüm o cazibenin altında öfke saklı." Tekrar Nell'in koluna girdi ve parlak bisikletleriyle rüzgâr gibi giden bir grup delikanlıdan sakınarak yolun karşısına geçtiler. "Ergenlik döneminde ukalanın tekiydi," dedi Nell. "Ama bu, büyümenin bir parçası." Uzun boylu, yakışıklı ve zeki olan Tony, o dönemlerde zaman zaman küçük kavgalara karışı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu ama Nell asla onun kötü bir çocuk olduğunu düşünmemişti. Evlerine geldiğinde her zaman hoş sohbetti ve Ben onu severdi. Nell, her zaman onun aşırı hoşgörü ürünü olduğunu düşünürdü.

Ben, Tony'nin gerçek hayatla yüzleştiğinde hizaya geleceğini söylerdi.

Her ne kadar Nell birinin Margarethe Framingham'la ilgilenmeye yeltenemeyeceğini düşünse de, annesiyle ilgilenmek kesinlikle bu kategoriye giriyordu,

"Tony'nin buraya geri döneceğini asla düşünmezdim," dedi Izzy. "Bana göre, onun kaderinde Sea Harbor'dan çok daha büyük bir dünyada yaşamak vardı."

"Belki o da senin gibi büyünün gücü altında ezildi." Nell arabasının önünde durup anahtarlarını çıkardı. Yerli halkın takıldığı Gull'ın önüne park etmişti. Barın pecerelerinden yayılan sarı bir ışık, kaldırımı aydınlatıyordu.

Kapıyı açıp örgü çantasını arka koltuğu bıraktıktan sonra dönüp iyice yaklaşarak Izzy'ye baktı. Göğsünde tanıdık bir sıkışma hissetti. Bu, Izzy, Sea Harbor'a döndüğünden beri zaman zaman hissettiği bir duyguydu.

Izzy, teyzesini dikkatle süzdü. Sonra ona sımsıkı sarılıp, her zamanki sabun kokusunu içine çekti. "Ben de seni seviyorum Nell Teyze," diye fısıldadı.

Izzy geri çekilince Nell kendini toparladı. Neden bu gece aşırı duygusaldı? Izzy'nin yanağını öptü ve arabasına bindi. El sallamak için arkasına döndüğünde, yeğeninin kollarını sallayarak ve saçları rüzgârda uçuşarak Ocean's Ed-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ge'in yolunu tuttuğunu gördü.

Nell marşa basmak üzereyken önünden hafif kambur, hantalca yürüyen birinin geçtiğini gördü. Bu, yıllar önce taş ocağındaki işinden emekli olmuş, günlerini limanda gezerek ve yoluna çıkanlara uyduruk öyküler anlatarak geçiren Angus McPherron'du. Çocuklar onu "yapışkan ihtiyar" diye çağırırdı.

Nell bir an onu eve bırakmayı düşündü. Angus bazen çevresiyle ilgisini keserdi ve belki de yaklaşan fırtınadan haberdar değildi. Oysa yaşlı adam ona baktı ve hafifçe el salladı. Boncuğa benzeyen küçük gözleri gayet parlak bakıyordu ve Nell'i tanımıştı. Derken Angus, Gull'ın kapısından içeri süzüldü, müzik ve siluetler onu yuttu ve gözden kayboldu.

Nell onun arkasından baktı. İyi bir adamdı ama zaman zaman dikkati dağılıyordu. Onun yuvarlak omuzlarını ve hantal yürüyüşünü görebilmek amacıyla tavernadan içeriye doğru göz attı. Pencereler boyunca uzanan maun tezgâh, hafta sonuna bir an önce başlamak isteyen olağan perşembe akşamı kalabalığıyla doluydu. Angus aralarından kendini dinleyecek birilerini bulabilirdi. Onun adına iyi bir akşamdı.

Nell, gözlerini kısarak içerdeki bir olaya odaklanmaya çalıştı.

"Aman Tanrım!" dedi yüksek sesle.

Yüksek bir taburenin üstüne tünemiş olan Pete Halloran, boşluğa doğru bakıyordu. İki dirseğini tezgâha dayamıştı ve çevresindeki hareketliliğin farkında bile değildi. Önündeki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

küçük alanda boş bira tenekeleri birikmişti.

Nell arabadan inip Gull'ın penceresine doğru yaklaştı. Ne yapmak istediğinden emin değildi ama vücudu onu ileri sürüklüyordu.

Pencereye yaklaştığında, Pete'in elini havaya kaldırıp yumruğunu sıktığını gördü.

İki yanında oturan kadınlı erkekli gruplar kahkaha atarak içiyor, önlerindeki hasır sepetlerden midye tava atıştırıyorlardı; ortalarındaki adamın yaşadığı sıkıntıdan habersizlerdi.

Pete'in alnındaki damarlar atıyordu, çenesini sıkmıştı. Pencereye doğru baktı ama Nell onun kendini göremediğini biliyordu. Bir an sonra Pete'in havadaki yumruğu ahşap tezgâhın üstüne indi, boş bira kutuları, karton tabaklar, kızarmış midye ve patatesler havada uçuşarak yere düştü. Bir dakika sonra ise iki yandaki kalabalık, aniden kabaran bir gelgit gibi onu yutmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Üçüncü Bölüm

Sea Harbor'da harika bir cuma günüydü. Gece yağan yağmur köyü yıkamıştı ve suyun üstünde asılı beyaz bir güneş, çıplak omuzları ve yanakları ısıtıyordu. Kapanları kontrol etmek için küçük tekneleriyle açılacak olan balıkçılar için mükemmel bir gündü. Arkadaşlarla Endicottların verandasında toplanıp hafta sonundaki yat yarışları konusunda sohbet etmek, Boston'dan haberleri paylaşmak ya da Izzy'nin o gün teslim aldığı yeni alpaka yünlere övgüler yağdırmak için de mükemmel bir gündü. Nell'in baharatlı bitki sosuyla sunduğu ızgara ton balığı ve Ben'in muhteşem martinileri için de mükemmel bir gündü.

Fazlasıyla mükemmel, diye düşünecekti Nell daha sonra. Mükemmeliyetin ışıltılı parlaklığı altında göz açıp kapayana kadar oluşan küçük çatlaklar, sizi gafil avlıyordu.

"Ben hazırım, ya sen?" diye seslendi mutfak evyesinin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yanındaki Nell. Sesi rüzgârla taşınarak, Ben'in taş ızgaranın içindeki kömür yığınını maşayla eşelediği geniş verandaya kadar ulaştı.

Ben yukarı bakarken ışıldayan gözlerinin üstündeki gri kaşları anlamlı bir şekilde kalktı. "Hazır mı dedin?"

Nell saçlarını bir kulağının arkasına atarak gülümsedi. Bu koca adamla olmak, ne büyük rahatlıktı. Ben onu çok iyi tanıyordu. Üstelik hâlâ, dünyada başka insanların da yaşadığını umursamadan, sarmaş dolaş Harvard Square'de sürttükleri günleri hatırlamasını sağlayabiliyordu. Tutkuları biraz yumuşamıştı, o kadar çılgın değillerdi –en azından gençlikteki kadar– ama hâlâ bütün coşkusuyla, tıpkı eskisi gibi, oradaydı. Ben Endicott hâlâ Nell'in içindeki ateşi tutuşturabiliyordu ve bu ateş onun içini ısıtıyordu.

Ben kapıda durmuş, eski bir havluya ellerini siliyordu. "Soğutucu için garajdan biraz buz almam gerek. Onun dışında hayatım, ızgara neredeyse tamam. Biraz yumuşak caz müziği ve hazırız."

Cuma akşamları Endicottlarda bir araya gelmek, haftanın yorgunluğunu atmak ve arkadaşlarla görüşmek anlamına geliyordu. Ben ve Nell hiçbir zaman kimlerin geleceğini bilmezlerdi ama sorun değildi. Dostlar için daima yeterince yiyecek olurdu. Hiç kimse gelmese bile –bu çok nadir olsa da– baş başa olmak da güzeldi.

Nell kapı aralığında durup arka bahçeye baktı. Akşamın ilerleyen saatlerinde gaz lambaları göz kırpmaya başlayacaktı ama şimdilik günün son ışıkları büyük bahçeyi yete-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rince aydınlatıyordu. Ben'le birlikte Sea Harbor'a temelli taşınmaya karar verince, garajın arkasındaki çam ağaçlarının arasına bir konuk evi ilave etmişlerdi. Onun arkasında ise, Endicottların nesiller boyunca toprağı ezerek oluşturduğu sahile doğru uzanan patika vardı. Yıllar önce, Ben'in anne ve babası hâlâ hayattayken, Nell ilk kez onların yazlığını ziyarete gittiğinde, hayatında hiçbir zaman Sandswept Sokağı, 22 numaradan daha uygun bir yer bulamayacağını düşünmüştü. Haklıydı da.

Ben, kolunu onun omzuna attı. "Akşam pek uyuyamadın."

"Yağmur yüzünden olabilir." Nell ona yaslandı. Başı omzuna değiyordu.

Ben onun saçlarına dokundu, parmağının ucuyla çıkık elmacık kemiğini okşadı. "Bu akşam güzel bir uyku çekmeni sağlayacağım."

Nell gülümsedi ve başını onun omzuna gömdü.

"Kimse yok mu?" Ön taraftaki tel kapı gürültüyle açılıp kapandı, ardından parke zeminde çınlayan sandaletlerin sesi duyuldu. Izzy, kolunda hasır bir sepetle, rüzgâr gibi salona girdi.

"Kırmızı Şapkalı Kız'a benziyorsun." Ben ona doğru yürüyüp sımsıkı sarıldı ve sepeti kolundan alıp mutfak tezgâhının üstüne koydu.

"Ya," dedi Izzy, mutfağa giden Ben'i izlerken. "Kurdun ismi ise Gideon, yeni bekçimiz, dükkân sahiplerinin gece devriyesi için tuttuğu yeni eleman. Ürkütücü biri Nell. Bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

akşam dükkândan çıkarken Angie'nin dairesinin basamaklarında oturuyordu. Sanki orada olmak en doğal hakkıymış gibi davranıyordu ve bana tuhaf bir biçimde gülümsedi."

"Angie evde miydi?"

Izzy başını salladı. "En azından ben evde olmadığını düşünüyorum. Aslında onu bütün gün görmedim."

"Tuhaf." Nell, iri bir parça Vermount çedarının paketini açıp tahta bir tabağa yerleştirdikten sonra iki yanını krakerlerle süsledi. "Bugün bir toplantı için kütüphaneye gittiğimde selam vermek için kafamı içeri uzattım ama masasında yoktu. Umarım hasta değildir."

"Belki akşam çok geç dönmüş ve gündüz uyuyakalmıştır. Belki de geceyi annesinde geçirmiştir. Boston'dayken, eğlencenin dozunun kaçtığı bir-iki gecenin ardından senin evinde uyandığımı hatırlıyorum." Izzy çekmeceden bir parça alüminyum folyo çekti ve fırına atmak için ekmeği sarmaya başladı. "Üzüleceğim biri varsa Angie değil, Pete Halloran. Cass, dün gece onun yanında kaldığını söyledi. Geç gelmiş ve durumu pek parlak değilmiş. Cass, onu başından attığı için Angie'yi boğmaya hazır."

"En azından eve dönmek için araba kullanmaya kalkmayacak kadar sağduyulu. Yola çıkacak halde değildi."

"Onu bugün öğleden sonra, McClucken'in dükkânından teknesine halat alırken gördüm," dedi Ben. "Çok keyifsizdi, o yüzden bu akşam mutlaka gelmesini söyledim. Buz gibi bira, dostlar ve Nell'in yemekleri; Pete'in ihtiyacı olan şey bu."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Izzy, Ben'e baktı ve parmaklarının tersiyle yanağını okşadı. "Sen ne tatlı, ne yumuşak bir adamsın."

"Yumuşak mı?" Ben kaşlarını çattı ve kaslarını geriyormuş gibi yaptı. "Benim yaşımda biri için söylenecek şey değil, Izzy kızım."

Izzy onun pazusunu sıktı.

"Çok güçlü," dedi Nell. Öyle kalması için elinden geleni yapıyordu. Birkaç yıl önce geçirdiği hafif kalp krizi Nell'in –ve Izzy'nin– yüreğini ağzına getirmişti. Ancak sonucu, Nell'in her zaman söylediği gibi olumlu olmuştu; ölümlü olduklarını hatırlatmıştı. Böylece, daha az çalışmaya ve hayatın tadını daha fazla çıkarmaya karar vermişlerdi. Birkaç ay sonra, Nell'in yönettiği vakfı ve Ben'in iş arkadaşlarını şaşkınlık içinde bırakarak Beacon Hill kasabasındaki evlerini satmış ve temelli olarak Sea Harbor'a taşınmışlardı.

"Cass ton balığını ne zaman getirecek?" diye sordu Ben, konuyu ustaca kendi altmış beş yaş fiziğinden uzaklaştırarak.

"Burada olmalıydı," dedi Izzy. "Kovuktaki kapanları yemliyordu ama balıkları bırakıp duş almaya eve gidecekti."

Nell saatine baktı. "Belki de arasam iyi olur. Ben gidip alır ve onu zahmetten kurtarır."

Ancak daha telefonu eline almadan, Cass'in geldiğini haber veren külüstür Chevy kamyonetinin bahçe yolundan gelen tiz ve gürültülü fren sesi duyuldu. Nell, balık sandığını taşırken ona yardım etmek için ön kapıya yöneldi ama daha evin ön tarafına geçmeden tel kapı gürültüyle açıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cass'in üstünde deniz kıyafeti vardı. Çamurlu sarı çizmeleri ve kocaman tulumu vücut hatlarını gizliyordu. Her zaman giydiği Sox başlığı kafasında değildi ve gür, dolaşık bukleleri, ıslak ve kıpkırmızı yanaklarına yapışmıştı. Ancak Nell'in olduğu yerde kalmasına sebep olan, Cass'in yüzünden süzülen inanılmaz gözyaşlarıydı.

Nell içgüdüsel olarak hemen kadının yanına gitti. "Cass, neler oluyor?"

Kalbi güm güm atan Cass, kendini Nell'in kollarına bırakarak, başını omzuna gömdü. Bütün vücudu titriyordu, Nell onu biraz daha kendine bastırdı.

"Tamam Cass," diye fısıldadı Nell. "Sorun her ne ise, çaresine bakacağız."

Cass başını iki yana salladı. "Hayır Nell, bakamayacaksınız." Cass, Nell'den uzaklaşıp elinin tersiyle yüzündeki yaşları sildi ve derin bir nefes alıp kendine gelmeye çalıştı.

"Angie," dedi. Çatlak sesi fısıltıyla çıkıyordu.

"Angie Archer mı?" diye sordu Nell, Cass'in cevabını duymak istemeden.

"Öldü," dedi Cass. Sesi, ıstakoz teknesinin çıpası kadar ağır çıkıyordu.

Cass'in sözcükleri parke zeminde yankılanırken Ben ve Izzy içeri girdiler.

"Hayır Cass," dedi Izzy, gırtlağından gelen bir sesle. "Angie ölmedi. Evinde, ya da başka bir yerde, onu bilirsin, o..."

Cass, arkadaşını susturmak için elini kaldırdı. Derin bir

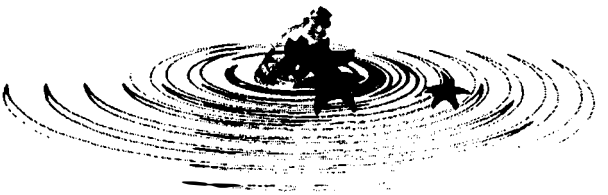
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nefes daha alıp sanki son nefesiymiş gibi havayı ciğerlerinde tuttu ve sonra yavaşça bıraktı. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi bağırarak çıkıyor, sanki sözcüklerin çıkması için kendini zorluyordu.

"O öldü Izzy," dedi. "Onu gördüm. Saçları kapanlarımdan birine dolanmış ve tıpkı bir ıstakoz gibi denizin derinliklerine sürüklenmişti."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Dördüncü Bölüm

Ben, Nell ve Izzy sessizce kanepeye oturdular ve Cass'in soluklanarak o korkunç ikindi vakti yaşadıklarını anlatmasını beklediler.

Dalgakırana iki polis gelmişti. "Nihayet kaçak avcıların bölgesini araştıracaklar," dedi Cass. Kendisi hâlâ teknede olduğu için, onlar da tekneye atlayıp Cass'le birlikte koydaki sığ suları ve göstereceği ıstakoz şamandıralarını kontrol edeceklerdi.

"Orada açıktayken kapanlardan birini çekmeme yardım ettiler, böylece her gün neyle karşı karşıya olduğumu –yani yerinde yeller esen yem ve ıstakozları– gördüler."

Duraksadı ve Nell'in getirdiği çaydan bir yudum aldı. Parmakları ıstakoz kapanını tutarmışçasına sımsıkıydı. "Kapanların ikinci takımını, yani dalgakırana en yakın olanı çekmek istedik..." Cass'in sesi bozuldu ama devam etti.

"Kıpırdamıyordu. Bazen çamurlu zeminde yosuna takılırlar, o yüzden çocuklar ipe asıldılar. Bir süre sonra ben de

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yardım etmeye karar verdim. Sonunda kapan yerinden kıpırdadı ve yukarı doğru gelmeye başladı, ta ki onu görene..."

Cass'in söylediğine göre, Angie Archer'ın gür, kızıl saçları kapanın tellerine ve cansız bedeni halata dolanmıştı.

Kısa süre sonra daha çok polis ve bir ambulans gelmiş, Angie'nin cesedi yukarı çekilmişti.

"Saatler sürmüş gibi geldi," dedi Cass.

"Senin için çok korkunç olmalı," dedi Ben.

"Benimle ilgili olduğunu düşündüm," dedi Cass.

"Angie'yi tanıdığın için mi?" diye sordu Nell.

"Hayır. O yüzden değil. Angie olduğu için değil. Benim kapanımdı. Benim halatımdı. O yüzden su üstüne çıkamamıştı.

Izzy onun koluna dokundu, Nell başını eğdi ama kimsenin söyleyebileceği bir şey yoktu.

"Kendimi sorumlu hissediyorum, anlarsınız ya?" dedi Cass üzüntüyle. "Sanki bir şekilde onu öldürmüşüm gibi."

Cass, Nell ve Ben'in evindeki misafir banyosunda sıcak bir duş aldıktan sonra, kocaman yatakta battaniyenin altına kıvrılıp uyuyakaldı.

O gece Pete, Sandswept Sokağı 22 numaraya hiç uğramadı, ama Cass yukarıda derin derin uyurken Birdie, Brandley ailesi ve haberi duyan diğer bazı arkadaşlar dolunayın altında, verandada toplandılar. Nell, linguiniye kızarmış sebzeler katıp, mayalı ekmek dilimleri ve ıspanak salatası çı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kardı ve o gün meydana gelen trajik olaya bir anlam vermeye çalışarak geç saate kadar oturdular.

Hafta sonu çıkan *Sea Harbor Gazette* başka haberlere çok az yer verdi. Fırtınalı havada, dalgakıranda dikkatsizce yürüyen kızıl saçlı güzel kadının öyküsü bütün kasabaya yayılmıştı. Büyük çoğunluk, suçlunun –Sea Harbor'da bütün çocuklara saygı duyulması ve korkulması öğretilen– azgın bir dalga olduğuna inanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Beşinci Bölüm

Pazartesi günü, Our Lady of the Seas Kilises'inin taş kulesindeki çanlar uzun ve hüzünlü çaldı, taşkın bir su gibi tepeden aşağı çağıldayarak; evlere, işyerlerine, rüzgârlı sokaklarda aceleyle yürüyenlere ya da arabalarıyla kiliseye gitmek için yola çıkanlara ulaştı.

Josie Archer, Peder Northcutt'a kızının cenaze töreninin bir an önce yapılmasını istediğini söylemişti. Otopsinin tamamlanması için birkaç gün gerektiği halde, yaşlı rahip daha sonra özel bir defin planlamak şartıyla Josie'nin dileğini uygun görmüştü. Pazartesi sabahları saat sekizde düzenlenen her zamanki töreni iptal etmiş ve yerine Angelina Mary Elizabeth Archer'ın cenaze törenini almıştı.

Komşular, arkadaşlar ve kilise cemaati oradaydı. Bazıları daha sonra yapılacak toplantı için ekmek, güveç ya da ev yapımı şekerli çörek getirmişti. Angie'yi tanımasalar bile, annesini ya da ölen babasını tanıyorlardı. Bazıları ise sadece, dikkatsizce yok olmuş gencecik bir yaşam için taziyelerini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sunmak ve kendi yakınlarının başına gelmemesi için dua etmek istiyorlardı. Tabii her zamanki gibi, sırf merak ettikleri için orada olanlar da vardı.

Nell, Ben ve Izzy törenden sonra kilise merdivenlerinden aşağı inerken, sessizce Peder Northcutt'un basit vaazı hakkında konuştular. Angie'yi doğumundan beri tanıyordu, sürdüğü hayatın renkli yönlerinden söz edeceğine, ailesine ve dostlarına onunla ilgili hoş anılar yaşatabilirdi.

"Josie'nin duygularının derinliğini tahmin bile edemiyorum," dedi Nell. "Bir evladı toprağa vermek...en kötü şey."

Ben sessiz bir onayla, kolunu Nell'in omzuna doladı.

"Angie'nin dalgakırandan düşeceğini tahmin bile edemiyorum," dedi Izzy.

Nell başıyla onayladı. Izzy'nin, olayın duygusal yönünü bir kenara bırakıp mantıksal boyutunu irdeleyeceğini biliyordu.

"Çok saçma," dedi Nell. "Sana tamamen katılıyorum Izzy, ama bu konuyla daha sonra ilgilenmemiz gerekecek."

Üstünde çiçekli yazlık elbise olan kaba bir kadın, Izzy ve Nell'in önünde ite kaka kendine yol açtı. "Bu çatlak kızın aklından neler geçiyordu?" dedi yüksek sesle, Main Street'teki kırtasiyenin sahibine. Cırlak sesi çevresinde alçak sesle konuşan herkesi susturdu.

Nell ona bakarak kaşlarını çattı, ancak kadının sesini kesen Izzy'nin öfkesi oldu. Ardından Izzy, yiyeceklerin ve plastik kap kacağın yerleştirildiği uzun masanın bulunduğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mihraba doğru yöneldi.

İnsanlar çoktan toplanmış ve bir kuyruk oluşturmuşlardı.

Ben ve Izzy masanın yanındaki kahve ocaklarına yöneldi. "Dedikoduların canını sıkmasına izin verme Izzy. Herkesin kendince bir fikri var," dedi Ben. "Ama durum bu, elden bir şey gelmez, korkunç bir kaza." İki karton bardağı doldurup birini Izzy'ye uzattı.

"İyi de, bu Angie'nin yapacağı bir iş değil Ben," dedi Izzy. "Bunu biliyorsun. Her şeyden önce, muhteşem bir yüzücüydü. Şu yaz takımlarında beraber yüzdüğümüz dönemlerde hep canıma okurdu. Ayrıca zeki bir kızdı. O kadar azgın bir havada dalgakıranın üstünde ne işi var? Üstelik sadece birkaç saat önce beraberdik."

Ve belki de onu engellemeliydik?

Izzy ve Nell hafta sonu boyunca, yaşanan trajedinin konusu her açıldığında, bunu düşünmeden edemediler. İyi ama neyi engelleyeceklerdi? Bildikleri tek şey, gecenin Angie ve Pete açısından apaçık tatsız geçmesiydi. Durum Angie ve Tony için de farklı olmamıştı. O halde neden kilometrelerce ötedeki dalgakırana gitmişti. Cass'in söylediğine göre, Pete kimseyle konuşmuyordu ve onu soru yağmuruna tutmak için uygun bir zaman olmadığını düşünüyorlardı. Ancak cevap bekleyen sorular, pikeye hazırlanan martılar gibi havada asılı duruyordu.

"Olanları değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yoktu Izzy," dedi Ben, onun aklından geçenleri okuyarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sesi sertti, ama Izzy'nin göz pınarlarında toplanan yaşlara engel olacak kadar ikna edici değildi. Ben, ona sarıldı ve eski dostları –ve aynı zamanda Seaside Harbor'daki Canary Cove sanat bölgesini oluşturan– Ham ve Jane Brewster'la konuşan Nell'e doğru götürdü.

Nell, yanlarına gelen Ben'e, "Ham ve Jane'in söylediğine göre, Angie son zamanlarda Canary Cove'da çok fazla zaman geçiriyormuş," dedi. Izzy'nin gözyaşlarını görünce, konuyu daha güzel anılara çevirmeye çalışıyordu.

"Bizim gibi yaşlı bunaklarla neden takıldığını pek anlayamıyorduk, ama yanımızda olması hoşumuza gidiyordu. Bölgemizin tarihiyle, araziyi ve balıkçı kulübelerini nasıl aldığımız ve onları nasıl sanat galerilerine dönüştürdüğümüzle ilgileniyordu. Yıllar öncesinden hatırladığım, buralarda takılıp suluboyalarımı mahveden haylaz çocuk değildi. İlginç biriydi, benim hiç duymadığım bu bölgedeki arsa yatırımlarından bile haberdardı."

Jane başıyla onayladı. "Ayrıca hırslıydı. Hayata dair planları vardı."

"Ne tür planlar?" diye sordu Nell.

"Şey, buradan gittiğinde neler yapacağına dair. Bunu yakında gerçekleştireceği duygusuna kapıldım. Bir süre seyahat edip okula dönecek ve doktora yapacaktı."

"Bu tuhaf," dedi Nell.

"Hangi kısmı Nell, okula devam etmesi mi?"

"Yakında buradan gidecek olduğu kısım. Tarih Vakfı'nda tam zamanlı çalışıyordu, geçici eleman değildi. Ne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zaman ayrılacağından niye söz etsin ki?"

"Konuşma biçiminden bir proje üstünde çalıştığı ve biter bitmez buradan ayrılacağı anlaşılıyordu," dedi Ham. "Bana buralarda fazla kalmayacağını açıkça söyledi."

"Pekâlâ, hepimiz biliyoruz ki Angie'nin neler yapacağı önceden pek tahmin edilebilir değildi," dedi Ben. "Bu gerçekten çok hüzünlü." Kenarda, portatif sandalyelerde oturan gruba baktı. Josie Archer hafifçe öne eğilmiş, sessizce oturuyordu. Yüzü solgun, gözleri ifadesizdi. Yanında Margarethe Framingham vardı.

Ben, başıyla grubu işaret ederek, "Görünüşe bakılırsa Josie ile Margarethe ilgileniyor," dedi.

Nell, metal sandalyede oturan Margarethe'e baktı. Josie'nin kucağındaki ellerini kendi elleriyle örtmüştü. Nell, Margarethe'in geniş omuzlu, gösterişli ve Zen rahiplerine benzeyen duruşuyla çok hoş olduğunu düşündü. Özel olarak dikilmiş siyah kostümü ve bir şapkanın altında dikkatle toplanmış topuzuyla bugün yine çok şıktı. Acı çeken anneye doğru eğilirken sergilediği tavır şefkat doluydu.

"Josie'ye çok destek oldu," dedi Ham. "Resepsiyonu kendi evinde vermek istedi ama Josie kabul etmedi. Kilisede olmasını tercih etti."

"Margarethe uzun süredir bu kasabanın lideri ve aramızdan birinin kaybını kendi kaybı gibi görüyor," dedi Jane. "Bu kasabada yardımcı olmadığı herhangi bir bölge var mı?"

"Bu doğru. Gerçekten çok eli açık," dedi Nell. Ben'in ailesi de Sea Harbor'ı ilgilendiren her konuda kasabalılara

BELONGS TO KAKTUS TEAM

destek olmuşlardı, ama onlar perde arkasında kalmayı tercih ederdi. Margarethe'in yardımları ise okkalı ve eziciydi. Jane ve Ham'in oluşturduğu, giderek gelişen sanat camiasına destek vermek için imar hukukuna müdahale etmiş, balıkçılar onuruna yeni bir park yapılmasını sağlamıştı. Nell, onunla birlikte çeşitli cemiyetlerde görev almış ve iş bitiricilik konusundaki yeteneğine bizzat şahit olmuştu.

"Bakın burada başka kim var?" dedi Izzy. Herkes onun başını çevirdiği yönü izleyerek kapının yanı başındaki duvara baktı. Bir hayır kurumu mağazasından alınmış beyaz gömleği ve koyu renk, buruşuk pantolonuyla Angus McPherron, yüzünde büyük bir üzüntüyle yapayalnız dikiliyordu.

"Angus'un daha önce frak giydiğini hiç görmemiştim," dedi Nell.

"Ya da kiliseye geldiğini," diye ekledi Ben. "Zavallı adam. En iyi dostunu kaybetmiş gibi duruyor."

"O ve Angie arkadaştılar," dedi Nell. "Onu sık sık Angus'la birlikte Pelikan İskelesi'nde otururken görürdüm. Onun öykülerini samimi bir ilgiyle dinlerdi. Bazen bilgisayarını dizine koyar, onun anlattıklarını not alırdı ve bu Angus'u çok neşelendirirdi."

O sırada, Birdie Favazza arka kapıda göründü. Beyaz saçları rüzgârda dağılmıştı. Nell, Birdie'nin kilise törenini kaçırdığını fark etti, ama belki bunu kasten yapmıştı. Peder Northcutt'ın kilisesine fazla itibar etmezdi, ancak Angie'nin ailesine verdiği önem, onun bu toplantıyı kaçırmasına izin vermezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nell, ona doğru yürümeye başlamıştı ki, Birdie tek başına duran Angus'u fark etti ve o tarafa yöneldi.

Birdie hafifçe Angus'un koluna dokundu.

Oradaki herkes, Angus'un boyu ancak omzuna ulaşan Birdie'nin gözlerinin içine bakarak, minnetle ona selam verişini izledi. Sonra, kolunun tersiyle gözlerini sildi ve yüzü sertleşti. Bir eliyle boş bir katlanan sandalyenin sırtına yaslanıp bakışları Birdie'ninkilerle aynı hizaya gelene kadar eğildi. Sesi duygu yüklüydü.

"O boğulmadı Bayan Birdie," dedi. Sözleri çevredeki bütün konuşmaları susturmaya yetti.

Josie Archer ve Margarethe şaşkınlıkla ona baktılar.

Nell gerildi.

"Angus, lütfen," dedi Birdie, duyulabilir bir fısıltıyla "Şimdi olmaz hayatım." Adamın kolunu nazikçe çekiştirerek, onu kapıya doğru yönlendirmeye çalıştı.

Angus Birdie'nin elini itti ve kamburunun izin verdiği kadar dik durmaya çalıştı. Artık Birdie'ye bakmıyordu. Bakışları, insanların başının üstünde boşluğa kilitlenmişti Sanki görünmeyen biriyle konuşur gibiydi. "Angelina yardımsever, iyi bir kızdı," dedi çatlak, ama kararlı bir sesle "Hepsi bu. Sadece her şeyi yoluna koymaya çalışıyordu Bunu hak etmedi. Bunu ona kim yaptı?"

Birdie tekrar Angus'un kolunu tuttu ve Josie ile Margarethe'in dehşet dolu bakışları altında, bütün gücünü kullanarak onu kiliseden dışarı sürükledi.

Nell, tuttuğu soluğunu koyverdi. "Aman Tanrım. Jo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sie'nin buna ihtiyacı yok."

"Angus genelde sevimli bir adamdır," dedi Jane, "Ama bazen değişiverir."

"Bazen," diye başıyla onayladı Izzy, bakışları hâlâ kapı aralığındaydı. "Ama bazen de ne söylediğini kesinlikle çok iyi bilir."

Nell ise, Izzy'nin ne düşündüğünü kesinlikle çok iyi biliyordu, ama ikisi de bunu yüksek sesle ifade edemiyordu. Ya Angie yalnız değilse? Ya biriyle tartıştıysa ve dalgakırandan aşağı itildiyse? Böyle bir durum Josie Archer'ın kederini hafifletir miydi? Nell'in bir parçası, oluruna bırak Angie huzur içinde uyusun diyordu. Annesi yasını tutsun ve sonra hayatını düzene sokmaya çalışsın.

Oysa bir diğer parçası Angie Archer'ın hayatının –ve ölümünün– göründüğü gibi olmadığını düşünmeden edemiyordu.

Nell, Josie'ye baktı ve Margarethe'in, grubuna katılması için Peder Northcutt'a işaret ettiğini gördü. Josie bir kez daha komşuların ve arkadaşların taziyelerini kabul etmeye başlamıştı. Josie güçlü bir kadındı ve Nell, bununla da başa çıkacağını biliyordu.

Biraz uzakta duran Tony Framingham, annesine yaklaşarak kulağına eğildi ve bir şeyler söyledi. Nell, onun Angus'un yol açtığı huzursuzluğu görüp görmediğini merak etti.

Margarethe oğlunu dinledi, ardından Tony'ye cevap vermeden metal sandalyesinde arkasını döndü. Bütün ilgisini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tekrar Josie Archer'a ve onunla konuşup üzüntülerini bildirmek isteyen yeni gruba yöneltti.

Nell, Tony'nin yüzündeki hayal kırıklığını yakaladı. Sanki tekrar araya girmek ister gibiydi, ama aksine, hızla oradan uzaklaştı. Yetişkin ve kendi çapında başarılı biri olsa bile, Margarethe gibi bonkör bir anneye sahip olmanın zorluğunu Nell tahmin edebiliyordu.

Tony, salonun arka tarafındaki metal portmantoya doğru ilerledi ve duvara yaslanıp sessizce durdu.

Nell gidip onunla konuşmayı düşündü. Ölümünden hemen önce Angie ile beraberdi. Bu hatıranın, tıpkı kendisinde ve Izzy'de olduğu gibi, onun da aklından çıkmadığına emindi. Nell, Archie'nin genç adamı sert bir dille azarlamasını hatırladı. Tony'yi, Angie'yi tehdit etmekle suçlamıştı. Bu düşünceyle Nell'in tüyleri diken diken oldu.

"Tony tek başına," dedi, Nell'in bakışlarını takip eden Izzy. "Tanıdığım Tony'den çok daha ciddi görünüyor."

Nell başıyla onayladı. "Hayat bazen böyledir, ama törene gelmesi çok ince bir davranış. Buradakilerin çoğu gibi, Angie'yi doğduğundan beri tanıyordu."

"Ve tıpkı Angie gibi," dedi Jane, " O da geri döndü. Bu konuda da Angie ile ortak yanları vardı."

"Ve kesinlikle hiç kimse –kendi aileleri dahil– bu ikisinin kasabaya geri geleceğini tahmin edemezdi," diye ekledi Ben.

Nell, Tony'nin planlarının da söylediği kadar açık olup olmadığını merak etti. Burada, törende, pek huzurlu görün-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

müyordu. Kasabada onunla karşılaştığı zamanlarda nazik ve güler yüzlü olmasına karşın, eski ahbaplıklarını tazelemek konusunda hiçbir çaba göstermemişti. En azından Nell'in düşüncesine göre. Zengin ve yakışıklıydı, kasabadaki bekâr kadınların heyecan kaynağıydı. Ancak Nell'in gördüğü kadarıyla, bu Tony'nin umurunda değildi.

"Cass ve Pete burada," diyen Izzy, Nell'in koluna dokunarak onun ilgisini Tony'den uzaklaştırdı.

Nell, Izzy'nin başıyla işaret ettiği tarafa bakınca, ileride Cass'in yanında duran Pete'i gördü. Yakışıklı yüzü çökmüştü. Nell onun hiç uyumadığını tahmin etti. Boş gözlerle kalabalığa bakıyor, sanki bu kapalı ve sıcak mekânda bir şey arıyormuş gibi, bakışlarını bir gruptan diğerine kaydırıyordu. Cass'in bir eli Pete'in kolundaydı ve Nell, onun şu anda bu kalabalık kilise salonunda olmaktansa dünyanın herhangi bir yerinde olmayı tercih ettiğine emindi. Son birkaç gün onun için çok zor olmalıydı, ama Cass mücadeleci bir kadındı ve Nell onun toparlanacağını biliyordu. Pete konusunda ise şüpheliydi.

Izzy, Cass'in bakışlarını yakaladı ve ona el salladı. Cass ona karşılık verdi ve Pete'in kolunu çekiştirerek o tarafa doğru yürümeye başladı.

Pete gruba bir göz atıp, Cass'in elinden kurtuldu ve dönüp duvara yaslandı.

"Atlatacak," dedi Cass, yanlarına gelince. "Sadece yalnız kalmak istiyor."

"Bu anlaşılabilir bir durum Cass," dedi Nell.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Jake Risso'ya öldürecekmiş gibi bakıyor," dedi Izzy. "Onun iyi olduğundan emin misin Cass?"

Cass erkek kardeşine baktı.

Pete'in vücudu gerilmişti. Bitkin ve kamburu çıkmış görüntüsü gitmiş, saldıracak gibi dikilmişti.

Gull Bar'ın sahibi, birkaç metre ötede bir grup komşu ve dükkân sahibi ile konuşuyordu. İşlettiği mekânın gürültüsü kadar yüksek tondan konuşmaya alışık olan Jake Risso'nun sesi, yine bira şişelerinin takırtısını ve müşterilerin şamatasını bastırmaya çalışır gibi yüksek çıkıyordu.

"İçerken en iyilerimizle bile boy ölçüşebilirdi," diye böğürdü yanındaki gruba.

Archie Brandley ve karısı Harriet, ellerinde yumurtalı güveç ve karpuz dilimi tabaklarıyla, Salvatore ve Beatrice Scaglia ile konuşuyorlardı. Archie ve Sal aynı anda Jake'e baktı ve sessiz olmasını işaret ettiler.

Ne yazık ki bu incelikli işaretler Jake tarafından dikkate alınmadı ve konuşmaya devam etti. "Angie'yi severdim, açık açık söylüyorum. Ondaki cesareti kim sevmezdi ki? Ancak, kafayı çektikten sonra öyle berbat bir havada asla dışarı çıkmamalıydı. Hele dalgakırandan atlamak, Tanrı aşkına?"

Nell bir eliyle ağzını kapadı. Gözleri Pete'in üstündeydi. Yüzü pancar gibi kızarmıştı ve şakaklarının attığını o mesafeden bile Nell görebiliyordu. Yumruğunu sıkıp, gözlerini Jake Risso'nun dazlak kafasına dikti.

Yumruğunu kaldırmış olan Pete, bir an sonra Jake'in yanındaydı ve ağzından öfke dolu sözcükler dökülüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben, karton bardağını Nell'in eline tutuşturup, Pete'in yanına seyirtti.

Archie ve Sal diğer yandan geliyorlardı.

Ancak, günü kurtaran Tony Framingham oldu.

Duvara yaslandığı yerden, adeta uçarak Pete ve Jake'in arasına girdi. Kaşla göz arasında Pete Halloran'ı öyle sıkı tuttu ki, cılız bir adam olsa soluğu kesilirdi.

Ardından Pete'i salonun diğer tarafına ve Our Lady of the Seas kilisesinin yan kapısına sürükledi.

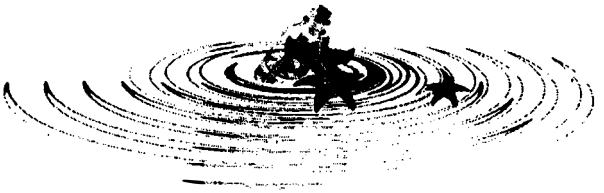
Cass rahatlayarak, gürültüyle soluğunu koyverdi.

Nell de ciğerlerine hapsettiği havayı serbest bıraktı.

Hiç kimsenin tepki vermesine fırsat kalmadan, insanlar iki adamdan kalan boşluğu kumdan bir çukura damlayan su zerresi gibi doldurdu ve Peder Northcutt bütün zarafetiyle salonun öbür ucundaki küçük kürsüye çıkarak, ön taraftaki masada herkese yetecek kadar tatlı servisi yapıldığını ilan etti.

Ve Josie Archer, Tanrı onu kutsasın, herkesin yemesi için ısrar ediyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Altıncı Bölüm

Kasabalardaki cenazelerin durgunlaştıran, ağır bir havası vardır; özellikle törenin yapıldığı kişi güzel, enerjik ve ölmek için çok gençse. Oysa Sea Harbor'da yaz, bir mevsim değil, bir hadiseydi ve güneşle yıkanmış sokaklar, küçük lokantalar, dükkânlar ve kumsal, ölümün asık yüzüne teslim olmayı reddediyordu.

Hayat devam ediyor, demişti Ben, çarşamba günü öğle yemeğinde. *Bir süreliğine durdurmak istesek bile. Anlamsız şeylerden bir anlam çıkarmaya bakın. Öyle ya da böyle devam ediyor.*

Gerçekten öyle, diye düşündü Nell, komşu mahallenin dolambaçlı sokaklarından dükkânlara doğru ilerlerken. Sanki bunu kanıtlamak istercesine, boyunlarına birer havlu atmış bir grup yeni yetme, bisikletleriyle sahile yüzmeye gidiyorlardı.

Nell, bir önceki gece Josie Archer'a bir tencere yahni götürmüştü ve onun bile, eskisi gibi olmasa da, hayata kal-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dığı yerden devam ettiğini görmüştü.

Josie, Izzy ve Nell'i rahatsız eden sorulardan etkilenmiş görünmüyordu. Genç ve güçlü bir kadının tanıdık sularda boğulmasıyla ilgili akla gelen nasıl ve neden gibi sorular annesi için önemsizdi.

Nell'e "Angie, cennette babası ile birlikte," demişti Josie. "Ted'i özlemekten hiç vazgeçmemişti. Bunca yıldır, tek bir dakika bile. Artık beraberler."

Nell, Izzy'nin yaşadığı sokaktan geçerken, otomatik olarak başını kaldırıp onun konforlu bir yuvaya dönüştürdüğü tepedeki yeşil panjurlu eve baktı. Cilalı parke zemin, parlak renkli halılar ve rahat mobilyalar, Izzy'yi hukuk firmasının onun için bulduğu Beacon Hill'deki dekoratör elinden çıkmış konaktan daha iyi tanımlıyordu. Konak mevki ifadesiydi, Seaside Harbor'daki kulübe ise Izzy. Üstelik örgü atölyesine yürüyüş mesafesindeydi ya da isterse bisikletle gidip gelebilirdi. Gerçi Izzy, dükkâna sürekli bir şeyler –malzemeler, evrak, CD'ler, satış müdürü Mae'nin masasına taze çiçekler– götürüp getirdiği için küçük arabasını kullanmayı tercih ediyordu.

Harbor Road'dan geçerken, Nell karşı yönden Cass'in geldiğini gördü. "Günlük mesain bitti mi Cass?" diye sordu, Izzy'nin atölyesinin vitrini önünde bir araya geldiklerinde.

Cass'in burnu ve yanakları kıpkırmızıydı; suyun içinde geçen bir günün açık belirtileri. Blucini temizdi ama paça uçlarında, sürekli deniz suyuna maruz kalmaktan kaynaklanan sabit lekeler vardı. Nell'in alışık olduğu gibi, deniz mavisi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözlerinin içi gülmüyordu, aksine bugün yorgun bakıyorlardı.

"Belki *sonsuza* kadar bitmiştir, Nell." Cass, Nell'in içeri girmesi için kapıyı tuttu ve ardından onu izledi.

Izzy'nin satış müdürü Mae Anderson, elinde bir avuç makbuz ve dişlerinin arasında bir kalemle kasanın olduğu tezgâhın arkasındaydı.

Onları gülümseyerek selamlayıp başıyla yandaki odayı işaret etti ve kalemi düşürmeden, "Izzy orada," diye mırıldandı.

Köşeyi döndüklerinde, Izzy oturduğu yerden başını kaldırıp onlara baktı. Önünde yarısı boşalmış yeni bir yün kolisi duruyordu. "Selam millet. Ne var ne yok?"

"Ben şiş ihtiyacım olduğu için geldim." Nell uzanıp Izzy'nin yanağına bir öpücük kondurdu.

"Ben ise arkadaşlarıma ihtiyacım olduğu için geldim," dedi Cass.

Nell, Cass'in yorgun gözlerini çevreleyen halkalara baktı. Bıraktığı ıstakoz kapanında Angie'nin cesedini bulduktan sonra, Cass'in işe dönmesi için hâlâ çok erkendi. "*Lady Lobster* işe geri mi döndü?" diye sordu.

Cass başıyla onayladı. "Mecburum Nell. Benim işim ıstakoz avlamak. Tekneme dönmek zorundayım, ama çektiğimiz her kapanda içim acıyor. Onu görmeye devam ediyorum, anlarsın ya? Ama orada düzinelerce kapanım var ve hepsi denetlenmek zorunda." Ellerini pantolonunun ceplerine sokuşturdu. "Hayat devam ediyor Nell, değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nell başıyla onayladı. Cass ve Ben. Bir elmanın iki yarısı gibiydiler, ama aynı zamanda haklıydılar. Zorluklara meydan okumak gerekiyordu.

Cass duvara yaslandı. "Kapanlarım lanetlenmiş sanki Nell. Dün gece yine birileri dadanmış. Düşündüm ki, belki bütün bu olanlardan sonra, kaçak avcılar başka bir yer bulurlar..."

Nell gözlüğünü gür saçlarının üstüne kaydırdı. "Çok üzüldüm Cass."

"Bunu kişiselleştirmemek çok zor, anlarsın ya?" Cass parmaklarını saçlarının arasından geçirince lastik tokadan dışarı siyah tutamlar döküldü. "Kaçakçıların, kimin kapanlarını yağmaladıklarını bilmediklerinden eminim. Beni tanımazlar, ama her nedense kendimi beni taciz ettiklerini hissetmekten alamıyorum."

"Sadece bereketsiz bir sezon yüzünden olmasın Cass?" Izzy bir nakliye kolisinden toparladığı menekşe, gök mavisi ve kum rengi kaşmir yumakları, küçük bölmelere yerleştirdi.

"Hayır. Daha kuzeydeki arkadaşlar sepetleri sürükleyerek götürüyorlar, benim yemliklerim bomboş, çünkü birileri kapanlarımı ziyaret ediyor. Bu kadar da değil. Kapanlarımın içinde ıstakoz yokken bile kurcalandığını anlıyorum. Tıpkı gece birileri buraya gelip yumaklarını kurcalasa, senin de anlayacağın gibi Izzy. Orada, dalgakıranda, birileri kesinlikle pis işler yapıyor ve onları bunu yaptıklarına pişman edeceğim, yemin ederim."

Nell, parmaklarını şişlerin pürüzsüz yüzeyinde gezdiri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. "Cass, zor bir dönem. Angie'yi bulma biçimin korkunçtu. Yetmez gibi ıstakozlarının –ve kazancının– kaybı. Ancak polis çok geçmeden bu durumu çözümleyecektir."

Cass zoraki gülümsedi. "Belki, ama ne yazık ki şu anda burası yaşamak için hoş bir yer değil."

Nell sadece tahmin edebilirdi. Angie'nin hayali hafta boyunca onunla birlikteydi, üstelik onu görmediği halde, sadece Cass'in anlattıkları ve bitmek tükenmek bilmeyen haberler sayesinde.

"Belki sadece kendi sorunlarımı düşünüyor olmam çok bencilce," diye devam etti Cass, "ama yakında ıstakoz satmaya başlamazsam, havlu atmak zorunda kalacağım. İyi ama başka ne yapabilirim ki?" Sesi ona özgü olmayan bir biçimde çatladı. "Sevdiğim şey bu. İkiniz de biliyorsunuz. Yaptığım şey bu."

Nell kolunu Cass'in omzuna doladı ve onun bedenindeki hüznü hissetti. Suya açılmak, tüm birikimini yatırdığı tekneyi kullanmak, Cass'in bildiği tek hayattı. Birdie, Nell ve Ben, *Lady Lobster*'a bir miktar yatırım yapmışlardı, ama Cass, taze balık ve ıstakozlarla –ve ağlar yüklü olduğunda nakit parayla– Cass borcunu kapatma yolundaydı. İsteseler de, istemeseler de her kuruşlarını geri alacaklardı. Nell bunu biliyordu.

"Bu çevrede insanların asla tahammül edemeyeceği bir suç varsa, kaçak avcılıktır Cass," dedi Izzy. "Sadece, Angie'nin ölümü bazı şeyleri arka plana itti diye düşünüyorum, ama artık tören sona erdiğine göre..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Angie Archer bütün yaz mevsimine mi hükmedecek?" diye kükredi Cass.

Bu beklenmedik çıkışı Izzy ve Nell'i şok etti.

"Üzgünüm," dedi Cass aynı hızla. "İğrencim, ama Coffee's'de ya da Harry's Şarküteri'de Angie'nin hayatı hakkında bir dedikodu duymadan hizmet almak imkânsız. Üstelik insanlar bana sanki olayla ilgim varmış gibi bakıyorlar. Bırakın ölü huzur içinde yatsın. Sevgili peder böyle diyordu, değil mi?"

"Cenaze töreni sadece iki gün önceydi," dedi Izzy. "Angie burada büyüdü. İnsanların bundan söz etmesi kaçınılmaz Cass. Bu sen değilsin. Neler oluyor?"

Cass bu soruyu ciddiyetle düşünür gibiydi. Sonunda konuştu. "Sanırım ona kızgınım. Yaşarken Angie Archer'a güvenmezdim ve ölümünden sonra da pek güvenmiyorum."

"Pete yüzünden," dedi Nell.

"Elbette Pete yüzünden. Dağılmış halde...bugün teknede üç kelime bile etmemiştir. Bir hafta öncesine kadar kaçak avcılardan ölümüne rahatsız oluyordu ama artık umurunda değil. Kim bilir, belki de Angie'nin sadece oyuncağıydı. Ancak bunun ötesinde bir şey var. Saçmalıyor olabilirim ama Angie'de kötü bir elektrik vardı. Tam bir kapalı kutuydu."

Izzy oturduğu yerde gerindi. "Kendinden fazla söz etmezdi, hepsi bu."

"Bazı insanlar öyledir," dedi Nell. "Hepimizin şu veya bu şekilde sırları vardır diye düşünüyorum ama Angie'yi ne-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

redeyse hayatı boyunca tanıyordum, Cass. Pete'i bilerek incitmiş olacağını sanmıyorum."

Cass omuzlarını silkti. "Belki de haklısın Nell. Belki de ıstakoz kapanlarımın üstünde dolaşan kara bulutlar için Angie'yi suçluyorum. Keşke o gece yüzmek için başka bir yer seçseydi."

Izzy pantolonundaki kumları silkeleyip kaldırmak üzere boş nakliye kolisine eğildi. Sonra yerden kalkıp doğruldu. "Artık kabul edelim. Angie orada yüzmüyordu. Hem de iki aylık maaşını yatırdığı gösterişli çizmeleriyle. Bunu biliyoruz."

Üstelik Izzy'nin ona ödünç verdiği muhteşem, eşi benzeri olmayan kaşmir hırka ile, diye düşündü Nell. Hırka Izzy'nin de aklından geçmiş olmalıydı, ama bundan ikisi de söz edemezdi. Henüz değil. Yitirilmiş bir yaşamın yanında, hırkanın lafı bile olmazdı.

Izzy arka odaya geçen basamakları inerken Nell ve Cass de kalan boş kolileri toplayıp onu izlediler.

"Pete, Angie'nin ölümü hakkında hiç konuştu mu?" diye sordu Izzy. Elindeki koliyi katlayıp yere bıraktı. "Dün buraya geldi, sanki bir şey söylemek ister gibi biraz takıldı, ama çok yoğunduk ve konuşma fırsatı bulamadık."

"Pek sayılmaz. Birkaç soru sordum, ama o konuya girmek istemiyor."

"Ona zaman tanı," dedi Nell.

Cass karşılık vermedi. Bir başka nakliye kutusunu alıp katladı ve geri dönüşüme gitmek üzere diğerlerinin üstüne bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nell onun huzursuzluğunu hissedebiliyordu. Cass toparlanacaktı, ama bu sorunlarından en az biri çözülene kadar muhtemelen gerçekleşmeyecekti. Konteynere götürmek üzere üst üste yığılmış kolilerden bir kısmını alıp yan kapıyı kalçasıyla iterek açtı ve sonra kapı aralığında durdu. "Siz de duydunuz mu?" diye sordu, dükkândan içeri bakarak.

Nell kapıdan dışarı bakarak gözleriyle dükkândan suyun kenarına kadar uzanan dar sokağı taradı. Gece devriyesi için kordona gelen George Gideon dışında sokak boştu. Cass'in tanımıyla ukala Gideon. Adam ona bakıp başıyla selamladı ve geniş omuzlarının arasındaki ağır sırt çantasıyla dönerek uzaklaştı.

"Ne duydun?" diye sordu Izzy, Nell'in yanına gelip kapı aralığında durarak.

"Bebek ağlaması gibi, bir inleme sesi. İşte. Tekrar duydum."

Nell ve Izzy'nin yanından geçen Cass, suya doğru baktı. "Ben de duyuyorum. Yaralı bir martı olabilir mi?" Kaşlarını çatıp yeşil konteynere doğru yürüdü ve yan kaplamasını hafifçe itti.

Nell dışarı çıktı. Sonra o hafif çığlığı tekrar duydu; ses yukarıdan geliyordu. Arkasına yaslandı, bakışları Liman Yolu Atölyesi'nin arka odasının pencerelerinden yukarı doğru ilerleyerek üst daireye uzandı. "Izzy bak, yukarıda."

Cass ve Izzy, çakıllı patikada dikilip Nell'in parmağıyla gösterdiği yöne doğru baktılar.

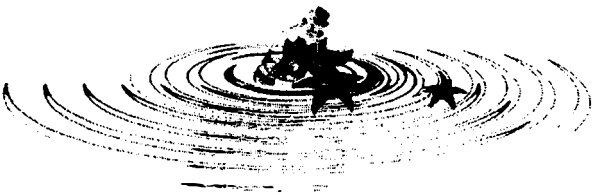
Ve onu gördüler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Angie'nin apartman dairesinin pencere pervazında, gözleri bir çeyreklik kadar iri ve yuvarlak, üç renkli, bol tüylü, dişi bir yavru kedi oturuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Yedinci Bölüm

Üç kadın, hızla Izzy'nin dükkânının üst katındaki daireye çıkan merdivenleri tırmandılar. Izzy pantolonunun cebindeki anahtar kümesini çıkarıp bir tanesini kilidin içine soktu.

Minik kedicik hemen pervazdan aşağı zıplayarak ayaklarının dibine kondu. Izzy onu kucaklayıp tüy yumağını göğsüne bastırdı. "Zavallı, şirin pisicik. Nereden çıktın sen?"

Nell parmak uçlarıyla kedinin yumuşak kürküne dokunduğunda, minik bedenin elinin altında guruldamasını hissetti. Turuncu, siyah ve beyaz lekeleriyle, Angora bir örgü yumağından daha büyük değildi. "Ne kadar güzel bir kedi," dedi Nell. "Gerçek bir Kaliko. Angie'nin kedisi olduğunu bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum," dedi Izzy. "Kedileri sevdiğini söylemişti, ama alerjisi vardı ve..." Izzy duraksadı, sonra kaşlarını çatıp farkında olmadan kedinin sırtını kaşımaya başladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sorun ne Izzy? Şaşkın görünüyorsun."

Izzy, kedinin kürküne yasladığı çenesini kaldırıp Nell'e baktı. Endişesi alnından okunuyordu. "Bu, Angie'nin kedisi olamaz."

Cass kaşlarını çattı. "Emin misin?"

"Angie öldükten sonra buraya polis geldi, rutin işlem olduğunu söylediler. İntihar notu filan var mı diye bakmak için. Ben de onların yanındaydım ve o gün dairede kedi olmadığından eminim. Yanlarından hiç ayrılmadım, eğer kedi bir yere saklanmadıysa, burada değildi. Daha sonra gelmiş olmalı... başka bir yoldan."

Bu kez Nell kaşlarını çatarak dairenin içine göz gezdirdi. *Kedinin saklanmış olması mümkün,* diye düşündü. Boston'da yaşarken sahip oldukları yaşlı kedinin, günlerce evin içinde nasıl yok olduğunu hatırlıyordu. Bu sevimli tüy yumağı –sahibi olmadan– burada yaşıyordu da, kimsenin haberi mi yoktu? Eğer öyle değilse, kilitli bir eve nasıl girebilmişti?

Yatak odasına açılan kemerli kapı aralığından Angie'nin rengârenk ipek yastıklarını dizdiği düzgün yatağını görebiliyordu. Komodinin üstünde bir kitap ve hemen yanıbaşında bir şişe su vardı; sanki Angie her an banyodan çıkıp kendini beyaz, serin örtülerin altına bırakacak ve okurken uyuyakalacakmış gibi. Yatağın ardındaki gardırobun kapısı hafifçe açıktı. Nell gayet düzgün sıralanmış ayakkabıları ve üstündeki askılarda asılı giysileri görebiliyordu. Sadece askıların üstündeki raf karmakarışıktı, sanki Angie'nin acelesi varmış ve telaşla bir çift pabuç ya da bir çanta aramış gibi dağılmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kutuların kapakları yere saçılmış, raf, ambalaj kâğıtlarıyla dolmuştu.

Bir kedinin saklanabilmesi için gayet uygun yerler vardı ama pisicik öyle sırnaşıktı ki, herhangi birinin onu gizli yerini tespit edememesi imkânsızdı. Bugün içeri dalan üç kadına karşı hiç ürkeklik göstermemişti.

"Eğer Angie'nin kedisi varsa, mama da vardır," dedi Nell birdenbire. Kafasındaki rahatsız edici düşünceleri bir kenara itip mutfağa yöneldi. Angie'nin, kimsenin haberi olmadan bir kediye bakması, kedinin o apartman dairesine nasıl girdiğine açıklık getirmeye çalışmaktan daha iyi bir seçenekti.

Mütevazı mutfak –küçük bir buzdolabı, iki gözlü ocak ve küçük bir tezgâh– salonun ucundaki küçük cumbaya yerleştirilmişti. Nell, evyenin üstündeki dolabı açtı ama içi neredeyse bomboştu. Birkaç hazır çorba, biraz mısır gevreği, ama kedi için hiçbir şey. Buzdolabında ise sadece iki kâse yoğurt ve bir elma vardı.

"Izzy, haklıymışsın," dedi Nell, giderek artan bir huzursuzlukla. "Burada kedi yaşadığını gösteren en ufak bir belirti yok. Eğer bu kedicik perşembeden beri burada yalnız kalmış olsaydı, kesinlikle koku ve lekeler olurdu."

"O halde polisten sonra buraya biri geldi," dedi Izzy, Nell ve Cass'in duygularına tercüman olarak. Kediyi biraz daha kendine yaklaştırıp, "Sadece Angie ve bende anahtar vardı," dedi.

"Anahtarı başkasına vermiş olabilir mi?" diye sordu Nell.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pete'in anahtarı olduğunu sanmıyorum," dedi Cass. "Olsa bile, neden Angie öldükten sonra buraya gelsin ki?" Kendini savunur bir tonda konuşuyordu.

Nell, Pete'in oraya gelmek istemesi için pek çok neden sıralayabilirdi; en azından orada oturup artık kaybettiği kadının kokusunu içine çekebilmek için. Sesini yükselterek konuştu, "Sanırım Izzy haklı; dün filan içeri biri girmiş olmalı, kedi de çaktırmadan açık kapıdan içeri sızmıştır ve içeri giren kişi gidince, o içerde kalmıştır."

"Gideon?" diye sordu Cass. "Kontrol etmeyi işinin bir parçası olarak görmüş olabilir. Kapalı kapıları açmanın bir yolunu bildiğine de eminim."

Izzy başını salladı. "Onun görevlerini, yapması ve yapmaması gerekenleri çok açık belirledik. Ayrıca apartman dairesi yasak bölgeydi, el fenerinin ışığı için bile. Gecenin bir vakti Angie'yi korkutmasını istemiyordum."

Nell alt dudağını ısırdı. Sea Harbor küçük bir kasabaydı. Herkes evin Izzy'ye ait olduğunu biliyordu. Ayrıca herkes orada Angie'nin yaşadığını ve artık öldüğünü de biliyordu.

Cass, kedinin yüzünü avuçladı. "Bu, Harry Garozzo'nun şarküterisindeki yavrulara benziyor. Vermeye çalıştığı bir sepet dolusu kedi vardı. Belki bu gezintiye çıkmıştır."

"Bu söylediğin ne zamandı Cass?" diye sordu Nell.

"Pazartesi, belki salı. Harry'nin söylediğine göre her bahar ve yaz olan bir şeymiş. İnsanlar yavruları onun arka kapısına bırakıyormuş. Sanırım bu iri ve şapşal İtalyan'ın kedilere iyi bir yuva bulma konusundaki meziyetini herkes bi-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

liyor. Kedi buraya kaçmış olabilir."

"Ancak işin esrarengiz tarafı, içeri nasıl girdiği." Nell evin içinde tekrar etrafına bakındı ve daha önce fark etmediği şeyler dikkatini çekti. Alışılmışın dışında, düzensiz bazı işaretler... Açık bir çekmece, sehpanın üstünde düzensiz dergiler, kitaplığın üstünde küçük bir televizyon. Masanın üstünde Angie'nin sürekli taşıdığı turuncu kulaklıkları ve küçük iPod'u gördü. Bunlar, içeri giren hırsız olsa rahatlıkla yürütebileceği şeylerdi. Eğer gelen hırsız değilse, öyleyse kimdi ve ne arıyordu?

Nell, yeğeninin onu izlediğini ve düşüncelerini okuduğunu hissederek, o düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. "Aşağı inip bu sevimli ufaklığa yiyecek bir şeyler verelim," dedi.

"Bence de." Izzy, Nell ve Cass'e çıkmaları için kapıyı tuttu. Diğer kolunda ise tortop olup kucağına gömülmüş kediyi tutuyordu.

Nell, dönüp bir kez daha daireye baktı, bakışları önceki kış Izzy ile beraber bir ikinci el satışında buldukları dar ve yüksek masaya takıldı. O duvarın önünde mükemmel duracağını düşünmüşlerdi. Üstüne bir vazo ya da küçük bir masa lambası koymak ve postadan gelen zarfları bırakmak için idealdi. Angie de masayı aynı amaçla kullanmıştı. Küçük bir hasır sepetin içinde sayısız ıvır zıvır vardı –yaklaşan 4 Temmuz pikniği için broşür ve el ilanları, bir paket nane şekeri, lastik tokalar ve biraz bozukluk– tıpkı kendi mutfak tezgâhındaki sepet gibi. Bozuk para kümesinin altında parlayan bir kırmızılık Nell'in dikkatini çekti ve sepeti kaldırdığında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yere bir anahtar takımı düştü.

"Benim anahtarlarım!" dedi Izzy. "Bunlar, Angie'nin geçen hafta iade ettiği yedek anahtarlar."

"Öldüğü gece," dedi Nell, Angie'nin anahtarları masanın üstüne atışını hatırlayarak.

"Sanırım artık içeri nasıl girildiğini biliyoruz," dedi Izzy. "Ama..."

"Anahtarları nasıl aldılar?" diye tamamladı Cass. "Onları nereye koymuştun Iz?"

Izzy bir an sessiz kaldı, kedinin kürkünü okşarken, parmağına asılı anahtarlara bakıp o geceyi hatırlamaya çalıştı. "Hiçbir yere. Anahtarlığı hiçbir yere kaldırmadım, mezuralar, yedek şişler ve diğer örgü malzemeleri ile birlikte masanın üstündeki sepetlerden birinin içine attım. İyi hatırlıyorum çünkü geçtiğimiz cumartesi, yeni başlayanlar sınıfında birinin eline geldi ve apartman dairesi için eski bir kumaş parçası üstüne işlenmiş A harfi kullanmam herkesin hoşuna gitti. Hepimiz çok güldük."

"O halde buraya gelen her kimse onu sepetin içinden almış," dedi Nell.

"Asıl soru... kim?" Cass, Nell'in peşinden dışarı çıktı.

"Herkes olabilir," dedi Izzy. Dükkâna doğru yürürken yavruyu iyice göğsüne bastırdı. "Kurye elemanından, kendilerine cüzdan ören yeni yetme kızlara kadar geçen hafta arka odaya girmeyen yoktu," dedi. "Hatta Angus ve Pete bile uğradı. İnsanlar biraz takılmak ihtiyacı hisseder gibiydi. Belki biri eşek şakası yaptı. Bazı genç kızlar içerisinin nasıl oldu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğunu merak ediyorlardı. Kızlar Angie'yi seviyordu, onun baş döndürücü olduğunu düşünüyorlardı. Belki yaşadığı yeri merak etmişlerdir. Her kim ise, anahtarı bıraktığına göre geri dönme niyeti yokmuş."

"Bence öyle değil,"dedi. Nell, açık çekmeceyi ve gardıroptaki karmaşayı düşünerek. "Bence birisi yukarıda bir şeyler aramış."

Cass, masanın ortasında duran kocaman hasır sepete baktı. "Izzy, sanırım Nell haklı. Angie ile ilgili bir gariplik vardı. Ve bundan nefret ediyorum, çünkü hepimizin hayatı ile ilgili bir şey. Geçtiğimiz son günleri geri istiyorum. Yaz mevsimini geri istiyorum ve biz neler olduğunu bulana kadar bu gerçekleşmeyecek."

Izzy pencerenin önündeki koltuğa doğru ilerleyip, sarıldığı kedi ile birlikte oturdu. "Pekâlâ, emin olduğum bir şey var," dedi.

"Neymiş o Izzy?" diye sordu Nell.

"O benimle kalacak."

Nell ve Cass, Izzy'ye baktı.

Izzy kediyi göğsüne kaldırıp yumuşacık kürküne çenesini sürdü. "Yavru kedi. Ona ben bakacağım. Şu anda kesinlikle ihtiyacımız olan şey bu. Bu küçük, sevimli yaratığın Liman Yolu Örgü Atölyesi'ne gelmesinin bir sebebi olmalı ve burada yaşayıp mutlu olacak."

Cass uzanıp kedinin çenesini kaşıdı. "Önünde güzel bir hayat var küçük Kaliko; istiridye soslu fettuçini, ızgara ton balığı... listenin sonu yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nell güldü. Yavru kedi mucize yaratmış, ağır atmosferi dağıtmıştı. Izzy'nin kucağındaki tüy yumağını kaldırıp avuçlarının arasına aldı ve yavrunun parlak mavi gözlerine baktı. Kedi, Nell'in bakışlarına karşılık verdi. Gözleri sakin, sabit ve meraklıydı.

Keşke konuşabilseydin küçüğüm. Kedinin tereddütsüz bakışları Nell'i gülümsetti. *Keşke sırlarını benimle paylaşabilseydin. Bana Angie'nin evine nasıl girdiğini –ve oradayken neler gördüğünü– söyle.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sekizinci Bölüm

Birdie Favazza, Kaliko yavrusu gördüğü anda ona âşık oldu ve eve gelişinin üstünden yirmi dört saat geçtiği halde hâlâ bir isminin olmaması onu dehşete düşürdü.

"Bu şirin şeyin psikolojisi için hiç iyi değil," diyerek örgü çantasından gül pembesi atık bir yumak çıkardı ve dükkânın arka odasında yere attı. Birdie, perşembe akşamı örgü grubu için yanında daima fazladan bir şeyler getirirdi; o gecenin havasının ne olacağı önceden kestirmek zordu, Nell'in yemekleri onu örgü örmeye heveslendirebilirdi.

Yavru kedi yumağın arkasından koşarken, minik patileri neredeyse yere değmiyordu. Tek bir günde, Izzy'nin arkadaşlarının ve sadece onu kucaklamak için uğrayan düzinelerce müşterinin kalbini çalmayı başarmıştı.

"Burayı seviyor," dedi Izzy, Birdie'ye bir kadeh Pinot doldururken.

"Elbette seviyor," dedi Birdie.

Büfenin yanında duran Nell sote mantar, domates, taze

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yeşillik ve ince dilimlenip dışı gevrek içi pembe olacak şekilde ızgara edilmiş ton balığından oluşan salatayı karıştırıyordu. Üstüne çam fıstığıyla taze mozarella rendesi serpilecekti ve Birdie'nin şarabıyla birbirlerini mükemmel tamamlayacaklardı.

Onun yanında duran Cass, ton balığı dilimlerinden aşırmak için fırsat kolluyordu.

Birdie çantasının içini didikleyip, evdeki kâhyasının torunu için ördüğü, neredeyse bitmek üzere olan bir bebek hırkası çıkardı. Yaşlı kadın parlak renkleri severdi ve hırka neredeyse gökkuşağının bütün renklerini yansıtıyordu; parlak yeşil reglan kollar, koyu kırmızı lastik, kobalt mavisi sırt, altın sarısı ve koyu yeşil ön parçalar. "Angie'nin garip biçimde boğulması ve şimdi de bu yavru kedinin onun kilitli dairesinde ortaya çıkması," dedi, "Kasabanın artık tekin bir yer olmadığını düşündürebilir."

"Bu işlerden hortlakların sorumlu olduğunu sanmıyorum," dedi Nell, dört çatalı peçetelere sarıp ahşap bir kâsenin çevresine yerleştirirken. "Bugün Harry ile pisicik hakkında konuştum. Yavrunun, diğerlerinin arasından kaçmış olabileceğini söyledi. Bir tanesinin kayıp olduğunu fark etmiş, ama annesi yavru kedi almasına izin vermeyen bir çocuğun gizlice bir havluya sarmalayıp kaçırdığını düşünmüş."

"Nerede ortaya çıktığını duyunca şaşırdı mı?" Izzy, Nell'e bir kadeh şarap uzatıp Birdie'nin karşısına otururak, yarısı örülmüş kazağı eline aldı. Saç örgüleri kendini göstermeye ve kazağın modeli ortaya çıkmaya başlamıştı. Ben,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bunu çok sevecekti ve aralık ortasında sahile yürüdüğü günlerde onu sıcak tutacaktı. Sea Harbor'ın havası ne olursa olsun, Izzy ve Nell varken, Ben Endicott dışarı daima en mükemmel kazaklarla çıkacaktı. Yavru kedi Izzy'nin kucağına zıpladı ve örgüsünün yanına kıvrıldı.

"Düşündüğüm kadar şaşırmadı. Salı sabahları, mayalı ekmeği fırına atmak için çok erken –sabah dört civarı– geliyormuş. Bu günlerde karısı onu iş yerine yürümesi için zorluyormuş, Maggie'nin dediğine göre kalbi ve göbeği için bu şartmış. Ara sokaktan geçerken, apartman merdiveninden birkaç metre uzakta birini görmüş."

"Aman Tanrım," dedi Birdie, gözlüğünü çıkarıp ona baktı.

"O kişi her kim ise siyah saçlıymış ve sırt çantası olmadığı halde, Gideon olabileceğini düşünmüş. Gideon'ın sırt çantası olmadan asla işe çıkmadığının o da farkında, ama acelesi olduğu için hemen şarküteriye gitmiş, kedilere biraz süt verip ekmeğini hazırlamaya başlamış. Fırının sıcağı yüzünden kapıyı aralık bırakmış ve yavru kedi o yüzden açık kapıdan karanlığa karışmış olabilirmiş."

"Sizce Gideon muydu?" diye sordu Cass. "Bu beni ürpertiyor."

"Harry emin değildi... Gideon olduğunu *varsayıyor* diyebilirsin. Ancak eve giren kimseyi görmemiş."

"Ama biri girdi," dedi Izzy.

"İlmek," diye seslendi Birdie büfenin karşı tarafına.

"İrmik mi?" diye sordu salatasını karıştıran Nell.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yerde duran kedi, başını hafifçe yana eğip Nell'e baktı. Gerekirse her an tartışmaya müdahil olacak gibi duruyordu.

"Ona İlmek diyelim," dedi Birdie. "Tabii ki 'L' ile."

"Hoşuma gitti," dedi Izzy.

"İlmek'e," dedi Nell, kadehini kaldırarak.

"İlmek'e," diye tekrarladı Birdie, Izzy ve Cass. Şarap kadehleri mırıldanarak Izzy'nin bacağına sürünen yavru kedi için kalktı.

Izzy uzanıp Birdie'nin kırışık yanağına bir öpücük kondurdu. "Harika bir isim Birdie."

Arka kapının vurulmasıyla hepsi sustu. Bütün başlar o yana çevrildi.

"Ziyaretçi mi bekliyorsun?" diye sordu Birdie.

"Bazen kargocular geç geliyor," dedi Izzy, odayı saran endişe havasını dağıtmaya çalışarak. Örgüsünü kenara bırakıp kapıya doğru yürüdü.

Dar sokağa açılan basamakta iki polis duruyordu.

Izzy, eli kapıya tekrar vuracakmış gibi havada olan genç ve mahcup memura, "Selam Tommy," dedi. Yanındaki ortağını da gülümseyerek selamladı. Adı Rob olan uzun boylu sıska adam nadiren konuşurdu, ama üniformasını gururla taşıdığını belli ederdi.

"Burada ne işiniz var?" diye sordu Nell. Belki de Sea Harbor polisi düşündüğünden daha iyi çalışıyordu, ışıkları görüp her şey yolunda mı diye kontrol etmeye gelmişlerdi.

"İçeri... gelebilir miyiz?" diye sordu Tommy. Yanakları kızarmıştı ve sürekli bir ayağından öbürüne yaslanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tommy Porter'ın huzursuzluğu, Nell'e, genç adamın Izzy'ye umutsuzca âşık olduğu yazı hatırlattı. O yaz, ikisi aynı yelken okulundaydılar ve Nell, Tommy'nin Izzy ile konuşmaya çalışırken nasıl kekelediğini ve sınıf arkadaşlarının onunla nasıl dalga geçtiğini hatırlıyordu. Tommy bütün yarışları kazanıp her tekne yarışında parlayan yıldız olmaya azmetmişti, ama Izzy'nin önündeki utangaçlığını hiç atamamıştı.

"Elbette. Sen de Rob" dedi Nell. "Tam bir şeyler atıştırıp örgüye başlayacaktık. En iyi becerdiğimiz iki şey."

Izzy, Tommy'ye gülümseyerek onu rahatlatmaya çalıştı. "Sen nasılsın Tommy?"

Tommy, durduğu yerde hâlâ huzursuzdu. Alnında hafif bir ter pırıltısı belirmişti.

Birdie ayağa kalktı ve iki adama doğru yürüdü, boyunun elverdiği kadar Tommy'nin aşırı ciddi yüzüne baktı. "Ü[illegible] forma sana çok yakışmış Tommy. Annen seninle gurur duyuyor olmalı." Uzanıp onun omzuna dokundu, sesi adeta fısıltı gibi çıkıyordu. "Ama biraz daha dik dur."

Tommy hemen omuzlarını dikleştirip karnını içeri çekti ve derin bir soluk aldı. "Bayan Favazza," diye söze başladı, Birdie'ye bakarak. Duraksadı, sonra odanın içine doğru yürüdü. Bu hareketi onu cesaretlendirmiş olacak ki, gözleri Birdie'de, kekelemeden ve anlaşılır biçimde konuşmayı sürdürdü. "Angie Archer yüzünden buradayız."

"Boğulması ile mi ilgili?" diye sordu Nell, onu biraz daha yüreklendirmeye çalışarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tommy başını salladı. "O, boğulmadı Bayan Favazza," dedi. Hâlâ Birdie'ye bakıyordu.

Rob ilerleyip Tommy'nin yanına geldi ve ilk kez konuştu. "Şey, aslında *gerçekten* boğulmuş," dedi. Genzini temizledi ve büyük, siyah pabuçlarına bakmaya başladı.

Nell, onun bakışlarını izledi. Ayakları, Ben'in kırk yedi numara ayaklarından daha büyüktü. Onunla pabuçları hakkında konuşmak, nereden aldığını, özel sipariş mi olduğunu sormak istedi. Pabuçlar hakkında konuşmak kolaydı, Rob nereden almış ya da almamış olursa olsun, konu Nell'in sevdiği insanların özel hayatıyla ilgili olamazdı. Oysa Rob'un sarf etmek üzere olduğu sözler, tam bunu yapacak gibi görünüyordu.

Rob genzini temizledi ve devam etti. "Boğulmuş, çünkü biri içkisine ilaç koymuş ve ilaç onu paralize etmiş. Okyanusa düştüğünde yüzememiş, hatta kurtulmak için tek bir kasını bile oynatamamış.

"Angie Archer öldürülmüş."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dokuzuncu Bölüm

Angie Archer'ın hunharca katledilişinin haberi, Sea Harbor camiasında kasırga gibi esmişti. Otopsi raporuna göre, kasabadakilerin çoğunun inanmaya gönüllü olduğu senaryodaki gibi, o berbat havada dalgakırana yüzmeye ya da yürümeye gitmemişti. Angie Archer katledilmişti, hem de korkunç bir biçimde.

Sea Harbor Gazette, Sox'un, Yankee'leri yendiği günden daha büyük bir manşet atmış ve olayı <tecavüz hapı>nın sonucu olarak vermişti. Gazetecinin yazdığına göre Angie'ye tecavüz edilmemişti, ama kan örneğinde cinayetlerde yaygın olarak kullanılan ve kişiyi felç eden ilaca rastlanmıştı. Angie ne kadar iyi bir yüzücü olursa olsun, içeceğine flunitrazepam katıldıktan sonra, parmağını bile kıpırdatma şansı yoktu.

Tommy ve Rob, örgücülere daireye girişin bir ya da iki gün yasak olacağını bildirmişti. Bir şey bulmayı ummuyorlardı, ama Tommy adli tıpçıların mekânı kontrol etmek istediğini söylemişti. "Ve Izzy," diye söz vermişti, "Ben... ben...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ellerini çabuk tutmalarını sağlayacağım."

Izzy ertesi gün Nell'e Tommy'nin sözünü tuttuğunu söylemişti, ama öyle gürültü yapmışlardı ki, sabah müşterilerinin çoğu rahatsız olmuştu. "Angie'den bile daha gürültücüydüler," demişti hüzünlü bir gülümsemeyle.

Ben ve Nell, cuma günü Izzy'yi öğle yemeği molası vermeye zorlamış, onu dükkândan adeta kaçırıp Harry'nin yerinde birlikte sandviç yemek konusunda ısrar etmişlerdi.

"Dükkânda cinayetle ilgili fazla konuşma oluyor mu Iz?" diye sordu Nell. Henüz yemediği pastırması önünde duruyordu. Nell'in telefonu sabah hiç susmamıştı; arkadaşlar, komşular, Josie hakkında onu bilgilendiren Peder Northcutt, Tarih Müzesi'nden kurul üyeleri. Herkes çok ilgiliydi ve herkes kendini çok kötü hissediyordu. Neredeyse herkes, böylesine korkunç bir cinayet işleyen kişinin rastgele hareket eden bir yabancı olduğuna emindi.

Izzy başıyla onaylayarak mantarlı sandviçini aldı. "Tahmin edeceğin gibi dedikodular başladı bile. İnsanların çoğu Angie'nin aşk hayatından söz ediyor. Bir bağlantı olup olmadığını merak ediyorlar. Sanırım flört-tecavüz-ilaç üçgeni yüzünden."

"Bildiğim kadarıyla, Angie'nin, Pete dışında pek aşk hayatı yoktu."

"Pete ise bir karıncayı bile incitmez," dedi Izzy.

"O kadar olsa iyi. Cass'in söylediğine göre bu kötü haber onu öyle yıkmış ki, kıpırdamakta bile zorluk çekiyormuş," diye ekledi Nell. Ancak, o gece Angie ile Pete'in ran-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

devusu olduğunu da düşünmeden edemedi. Angie'nin cinayetiyle ilgilenen herkesin bunu gözden kaçırmayacağını biliyordu.

"Sanırım dükkâna gelenlerin çoğu Angie'nin öldürülmesinin tesadüfi bir eylem olduğunu düşünüyorlar. Çoktan kaçıp gitmiş bir plaj serserisi."

Ben gözlüğünü çıkarıp parmaklarıyla burun kemerini ovuşturdu. "Sanırım bu her şeyi kolaylaştırıyor. Eğer katil çoktan kaçmış bir yabancıysa, normal hayata daha çabuk dönülebilir. Dedikodu bir süre heyecan verici olabilir ama kısa ömürlüdür. İnsanlar artık sıkılır ve plajlarının tekrar güvenli olmasını ister. Yaz sezonunu geri ister."

"Sea Harbor'da cinayet işlenmez, insanların söylediği bu," dedi Izzy. Boston'da, New York'da ya da Los Angeles'da olabilir, ama burada değil. Asla."

"Ama oldu işte," dedi Nell.

"Dairesinde ne yaptılar?" diye sordu Ben.

"Fazla bir şey değil. Ne varsa gözden geçirdiler, ama Tommy yanlarındaydı ve almak zorunda olmadıkları her şeyi düzgünce yerine bırakmalarını sağladı."

Nell gülümsedi. "O seni korumaya çalışıyor Iz."

"Sanırım emniyette yatırımlarımı kollayan sevimli bir delikanlı olması zarar vermez. Bizim fark ettiğimiz şey polisin de dikkatini çekti Nell, sanki Angie orada yaşamıyormuş gibiydi. Orayı kendine ait bir yer yapmamıştı. Tommy cep telefonu ya da bilgisayar gibi bir şeyler bulmayı umduklarını söyledi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Cep telefonu yanındaydı, bunu biliyoruz. Vücudunun bir parçası gibiydi, onsuz bir yere gitmezdi. Şu anda muhtemelen körfezin dibinde, işe yaramaz bir halde paslanıyordur," dedi Ben. "Peki ya bilgisayarı?"

"Bir dizüstü bilgisayarı vardı," dedi Izzy. "Ama Tommy'nin söylediğine göre evde değilmiş."

"Belki müzedeki ofisindedir," dedi Nell. "Eminim orayı da kontrol edeceklerdir."

"Tommy işlerinin bu öğleden sonra biteceğini söyledi. Sanırım hafta sonu yukarı çıkıp Angie'nin eşyalarını toplayabilirim."

"Tek başına değil," dedi Nell.

Izzy aynı fikirdeydi. "Haklısın Nell Teyze. Bunu Josie için birlikte yapacağız."

Masanın üstüne bir gölge düştü, baktıklarında Harry Garozzo'nun iri ve terli yüzünü gördüler. Masaya doğru eğilirken göbeği kat kat oldu ve kocaman fırıncı ellerini açarak ahşap masaya dayadı. "Ne utanç verici," dedi. Sesi üzüntüyle çatlıyordu. "Böylesi korkunç bir şeyi kim yapabilir? Sea Harbor'da hiç kimse."

"Herkesin duygusu bu yönde Harry. En azından dileği," dedi Ben.

Harry diğer masadan boş bir iskemle çekip oturduktan sonra, ellerini lekeli mutfak önlüğüne kuruladı. "Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Angie iyi bir kızdı." Dazlak kafasını kaşıdı, tabaklara baktı ve kaşlarını çattı. "Ne, yiyecekler kötü mü? Neden yemiyorsunuz? Beğenmediniz mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Izzy, Nell ve Ben sandviçlerinden birer parça kopardı lar.

Harry başıyla memnun olduğunu ifade ettikten sonra omzunun üstünden şöyle bir bakıp biftek ve hindi rosto beyaz Vermont çedarı ya da meşhur ekşi mayalı ekmeklerin den almak için kuyrukta bekleyen müşterilerin duymamas için sesini alçalttı.

"Durum şu ki," dedi fısıldayarak, "Angie buraya çok sıl gelirdi. Onu severdim. Pek yemek pişiren biri değildi, ama var ya, yemeyi çok severdi." Yuvarlak yüzüne bir gülümsem yayıldı. "Tütsülenmiş hindime bayılırdı. Mayalı ekmeğin üzerine ince dilimlerden bir tepe yapar, üstüne kalın bir dilin gravyer ve en tepeye kendi yaptığım Rus salatasını koyar dım. O sandviçleri hiç düşünmeden yutardı."

"Ve?" dedi Nell, Harry'nin aklında Angie'nin en sevdiğ yiyeceklerden daha fazlası olduğunu düşünüyordu.

Harry biraz daha yaklaştı, çalı gibi gür kaşlarını alnına doğru kaldırdı. "Şey, durum şu ki. O zaman önemsememiş tim, çünkü onun sorunuydu, anlarsınız ya? Benim değil Müşterilerimin mahremiyetine özen gösteririm. Ama o gü Angie her zamanki gibi arka tarafta yemeğini yiyerek, hin dimin tadını çıkarıyordu. Sonra telefonu çaldı. Konuşurke sesi giderek yükseldi ve mutfağa doğru giderken yüzünü gör düğümde hiç keyfinin olmadığını anladım. Bu kadarını söy leyebilirim. Ve bir daha asla, ama asla onu aramamasın söyledi. Bana sadece iş konuşması olduğunu söyledi ama bu tuhafıma gitti. 'Sadece iş'. Oysa telefondakine asla geri dön

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meyeceğini, yanlış fikre kapılmış olduğunu söyledi. Sonra dedi ki, hatırlıyorum çünkü sesi sert ve titreyerek çıkıyordu, eğer onu tekrar rahatsız ederse birilerine anlatacağını söylüyordu. 'Yemin ederim, anlatırım.' Sonra dedi ki, 'O zaman kendini nerede bulursun?'

Harry bakışlarını kaldırıp, boş bir bardakla ilgilenmeyen garsona kaşlarını çattı.

"Kime anlatacakmış?" diye sordu Nell.

"Harry, *kime*?" diye ısrar etti Izzy, Harry'yi tekrar konuşmaya ikna etmeye çalışarak. "Angie'nin birine anlatacağını söyledin. Kime anlatacakmış?"

Harry göstermelik bir süre susup, iki yanına baktı, bütün müşterilerin sandviçlerinden memnun olup olmadığını ve ekmek sepetlerinin boşalıp boşalmadığını gözlemledi. Tezgâha bakıp kuyruğun hızla ilerlediğini ve kimsenin çok bekletilmediğini görünce başını keyifle salladı.

"Harry!" dedi Izzy masaya vurarak. "Kim Harry?"

Harry tekrar Nell'e, Ben'e ve Izzy'ye baktı. Biraz daha eğildi. "Angie dedi ki, ne dediğini mutfakta tıngırdayan tabaklar kadar net duydum..." Harry alnında biriken ter damlacıklarını elinin tersiyle silmek için tekrar duraksadı.

"Şöyle dedi, hem çok sert ve açık bir biçimde, hem de biraz korkmuş biraz da çılgın bir ses tonuyla. Dedi ki, 'Düş yakamdan, beni rahat bırak, yoksa yemin ederim... *karına* söylerim!"

Harry kalktı, sırtını doğrulttu ve performansından hoşnut bir halde Ben'e, Nell'e ve Izzy'ye gülümseyerek tezgâhın arkasındaki yerine doğru uzaklaştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onuncu Bölüm

Nell ve Izzy o öğleden sonrayı Harry'nin şaşırtıcı hikâyesine kafa yorarak geçirdiler. Eğer Harry doğru duymuşsa, biri Angie'yi taciz ediyordu, en azından canını sıkıyordu. Bunun, tesadüfi cinayet varsayımında yeni bir çatlak olduğunda hemfikirdiler. Gözlerinin, dükkânlarının ve örgü projelerinin önündeki Angie'nin hayatında neler olup bittiğini bulmak için bir başka neden ve Angie isimli yapboza eklenecek bir diğer parçaydı.

Nell, cuma yemeğini iptal etmeyi düşündü. Angie'nin cinayeti kasabanın üstüne kara bir bulut gibi çökmüştü ve güzel bir yaz akşamı dostlarla verandada toplanıp eğlenmek için uygun bir ortam değildi.

Ancak Ben farklı düşünüyordu. "İnsanlar bir araya gelmek isteyebilir," dedi. "Hadi kömürü yakıp martinileri soğutalım ve gelen olursa onları karşılayalım."

Ham ve Jane Brewster saat tam yedide oradaydılar.

Jane mutfağa girip Nell'i kucakladı. "Zavallı Angie Arc-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

her," dedi. "Başka hiçbir şey düşünemiyorum Nell. Bugün Ham ile birlikte atölyeleri gezerken önce üzüldük, sonra öfkelendik, sonra yine üzüldük. Sonra buraya gelmeye karar verdik ve eğer kapı açıksa, bunun iyi olacağını düşündük. Değilse de, geri dönecek ve atölyeleri dolaşmaya devam edecektik."

"Bir arkadaş getirdik," diyen Ham, Endicottların mutfağına doğru yürüdü ve tezgâhın üstüne bir şişe şarap bıraktı. Uzun boyu ve kum rengi saçları olan bir adam, samimi bir gülümsemeyle içeri girdi. Ham, Sam Perry'nin yaz sanat akademisinde fotoğrafçılık dersi verdiğini söyledi.

Ben onun elini sıktı. "En neşeli cuma akşamımız değil Sam, ama geldiğine memnun olduk."

"Bu kasaba kendine ait olana sahip çıkıyor," dedi Sam. "Bunu görebiliyorum. Bir cinayet, başa çıkabilmek için çok fazla."

Ben verandaya çıkan kanatlı kapıları açarak küçük grubu dışarı davet etti. "Sea Harbor harika bir yer," dedi, "Ama şu an olanları atlatabilmek hayli zor."

"Bu sakin ve huzur dolu kasabada cinayet işleneceğini tahmin edemezdik," dedi Nell. "Yine de daha önce pek çok fırtına yaşadık. Bunun da üstesinden geliriz Sam." Nell ona Ben'in hazırladığı martiniyi uzattı.

Ön tarafta hızla kapanan sineklik, o gece arkadaş ihtiyacı hissedenlerin sadece Ham ve Jane olmadığına işaretti. Birdie ve Izzy Ellerinde şarap şişeleri ve Harry'nin bir çanta dolusu ekşi mayalı ekmeği ile salondan geçip verandaya çıktılar.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Nell, gelenlerin adımlarına hâkim olan sessizliği hissetti. Izzy evi genelde uçarak geçerdi. Birdie'nin adımları ise bir topun zıplaması gibi olurdu. Oysa bu gece daha ağır, daha yavaş, hüzün ve kaygı dolu adımlarla geliyorlardı.

Izzy, Ham ve Jane'i selamladı, çabucak Ben ve Nell'e sarıldı, sonra Ben'in yanında elinde kocaman martini kadehi ile duran adama döndü.

Yeğeni bir an için hareketsiz kalınca, Nell onun rahatsız olup olmadığını düşündü.

Ardından gözleri İlmek'in gözleri kadar büyüdü, ağzı bir karış açıldı ve Sam Perry'yi süzmeye başladı.

"Izzy?" dedi Nell. "İyi misin?"

Sam, sandalyesinden kalkıp elini uzatmıştı. Eli yana düştü ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Izzy Chambers," dedi, "Sinsice beni mi takip ediyorsun?"

Izzy, "Rüyanda görürsün," dedi ve ardından hafif bir rahatlama soluğu koyverdi. "Sam yüzünden," dedi yumuşak bir sesle, tepkisini açıklamak amacıyla. Ona doğru ilerleyerek, kendinin iki katı olan adama sımsıkı sarıldı. Sonunda ondan uzaklaşıp Ben'e baktı.

"Ben, bir martiniye ihtiyacım var."

"Bu konuda bir fikrim var," dedi Ben. "Siz ikiniz tanışıyorsunuz." Izzy'ye kokteyl kadehini uzattı.

Izzy parmaklarıyla kadehin ince ayağını sarmalayıp bir yudum aldı. "Sam'i neredeyse doğduğumdan beri tanıyorum, en büyük ağabeyimin en yakın arkadaşıydı ve genelde ondan pek hoşlanmazdım, ama bu gece" –Sam'e baktı– "bu gece

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kucaklaşmaya gerçekten ihtiyacım var. Üstelik senin bu konuda iyi olduğunu biliyorum."

Sam'in gözlerindeki muzip bakış kayboldu.

"Angie Archer, Izzy'nin Örgü Atölyesi'nin üst katında yaşıyordu," diye açıkladı Nell. "Onu hepimiz iyi tanırdık, bu cinayet evimize çok yakın. Fazlasıyla yakın."

"Örgü atölyesi mi?" diye sordu Sam.

"Harbor Road'da küçük bir yer aldım Sam. Nell ve Ben oranın tadilatında bana yardımcı oldular ve orayı çok seviyorum. Her zaman pek güzel olmayan bu dünyada, insanların güzel şeyler yaratmasına yardım etmeyi seviyorum. Yaptığım bu Sam."

"Hukuk şirketi?"

"Artık hukuk şirketi yok."

"Güzel," dedi Sam. "Asla babana teslim olup hukuka öncelik vermemeliydin. Her zaman çok zeki ve katır gibi inatçıydın, bunlar bir avukat için harika meziyetler olabilir, ancak hiçbir zaman seni kötü adamları savunurken hayal edemedim ve duyduğum kadarıyla hep haklı olanları seçmişsin."

"Gerçekten öyle," dedi Izzy. Alçak sesle verdiği bu karşılık, Sam'den çok kendineydi. Tepsiden bir parça Fransız peyniri alıp makarnayı hazırlamak üzere mutfağa giden Nell'i izledi. Birdie, Cass'le beraber ada tezgâhın önünde oturmuştu. Duştan yeni çıkan Cass'in saçları hâlâ nemliydi, alçak sesle konuşuyorlardı.

"Başından beri dalgakırandan düşmediğini biliyorduk," dedi Cass. "O yüzden çok büyük sürpriz olmadı, değil mi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neden resmi cinayet haberleri içimi bulandırıyor?"

"Polis ve televizyon kanalları şimdiden katilin kaçmış olabileceğini yaymaya başladı bile. Eğer 'tesadüf' sözcüğünü bir kez daha duyacak olursam, bir gazeteci boğacağım," dedi Birdie.

Nell evyenin başında tencereye su dolduruyordu. "Tesadüfi değildi," dedi. "Angie'yi bizim kadar tanıyan herkes bunun doğru olmadığını bilir."

"Durup dururken, tek başına asla dalgakırana gitmezdi," dedi Birdie.

"Ve ölümünden önceki gece soru işaretleriyle dolu," dedi Izzy. "Pete'in koluna girip evden çıkmasıyla başlıyor, sonra onu kitabevinde Tony ile tartışırken görüyoruz. O kadar tuhaf ki, önemsememek imkansız. Pete, bir telefon geldiğini söylemiş. Jake'in yerinde. Yapmak zorunda olduğu bir şey gibi uysal bir ifadesi varmış. Pete'e, o kişinin gönlünü alması gerektiğini söylemiş. Tartışmışlar ve Angie gitmiş."

"Tony mi?"

"Pete, buna ihtimal vermiyor," dedi Cass.

Nell ocağı yaktı. "Archie'nin dediğine göre Angie kitabevine girdiğinde Tony gitmek üzereymiş. Angie'yi dükkânın önünde durdurmuş ve konuşmaları gerektiğini söylemiş. Archie onun 'sadece birkaç dakika' dediğini duymuş," dedi Nell. "Angie de zaten tam o kadar zamanı olduğunu – birkaç dakika– ve acele etmesini söylemiş."

"Ve o dakikalarda tartıştıklarını biliyoruz," dedi Izzy.

"Tony onu dalgakırana kadar takip etmiş olabilir," dedi Birdie.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ama neden?" dedi Nell. "Tony'nin Angie'ye zarar vermesi için bir sebep yoktu ki." Nell, diğerlerinin yüzünü görmek için ocağa arkasını döndü. "Tüm bu tutarsızlıklar... Hepsi hayatımızdaki insanlarla ilgili. Tanıdığımız ve önemsediğimiz insanlar." Izzy devam edip Harry'nin oradaki öğle yemeğinde geçen konuşmadan söz etti ve Birdie'yle Cass'e telefon konuşmasını anlattı. "Bunların hiçbiri tesadüfen yayılan kötü kokular değil," dedi Izzy. Martinisini tezgâha bıraktı. "Hiç sanmıyorum."

"Angie'nin öldürülmesi kasabamızın, örgü grubumuzun, hayatlarımızın üstüne çöken kara bir bulut," dedi Birdie.

Öyleydi. Nell bunu hissedebiliyordu. Angie'nin katledilmesi onları bir yün yumağı gibi sımsıkı sarmaya başlamıştı. "Sorun, bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilmek. Sorumluyu bulmadığımız sürece, o bulut tepemizde asılı kalacak ve yaz mevsiminin bütün enerjisini içine çekip yutacak."

"İşleri olağan hale döndürmenin tek yolu," dedi Birdie, minik eliyle tezgâha vurarak, "düşünerek çözüme ulaşmak. Bunu kim yaptı? Ve neden yaptı? Angie Archer cinayeti, bizi hayatımızı istediğimiz gibi yaşamaktan alıkoyuyor. Ve eğer polis, kuzeyde Bar Harbor'a, Nova Scotia ya da Kuzey Kutbu'na kaçan bir yabancıya konsantre olmak istiyorsa, bu onların bileceği şey. Raporlarını yazar, dosyayı kapatıp rafa kaldırırlar. Oysa biz –hanımefendiler– Harbor Road'a odaklanacağız."

Bu düşünce örgücülere akla yakın gelmişti. Ve zorlu. Ve gerçek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Harry'nin şarküterisinde Angie'ye gelen telefon. Evinde buldukları yavru kedi. Öldüğü gece Pete'e davranış biçimi. Harbor Road. Evleri.

Nell, Birdie'ye bakınca, kendini izleyerek aklından geçenleri okuduğunu fark etti. Birdie kadehini kaldırdı, başıyla hafif bir onay vererek ona gülümsedi.

"Neye kadeh kaldırıyoruz?" diye sordu, yeni bir peynir tabağı için mutfağa giren Ben. Hemen arkasında Sam vardı.

"Daha iyi günlere," dedi Birdie.

"Buna içerim," dedi Ben.

Cass başını kaldırınca tanımadığı yüzü fark etti. "Sen de kimsin?" diye sordu Sam Perry'ye. Adamın cevap vermesine fırsat kalmadan Cass taburesinden inip ona tekrar baktı ve kaşlarını tanıdık bir ifade ile kaldırdı. "Kim olduğunu biliyorum. Dalgakıranda fotoğraf çeken adamsın. Bir fotoğraf kitabın ise Archie Brandley'nin kitabevinin vitrininde. Bir göz attım. Fena değil."

Sam, Cass'in dobralığı karşısında sırıttı. "Ben de seni dalgakıranda gördüğümü hatırlıyorum, *Lady Lobster*'ın içinde, değil mi? Senin de fotoğraflarını çektim. Bu arada, harika bir tekne."

Cass Fransız peynirinden bir parça ısırdı, bu komplimandan aldığı keyif yanaklarından belli oluyordu. Hiçbir şey Cass'in yüreğini *Lady Lobster* kadar titretemezdi ve bu değerli mülkü ile ilgili güzel bir yorumun anlamı büyüktü.

"Belki fotoğraflarınızdan birinde kazayla kaçak avcılardan birini yakalamışsındır," dedi Izzy. "Buralarda kaçak av-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cılarla başımız ciddi dertte, Sam. Cass'in kapanları da başlıca hedefleri arasında."

"Bundan söz edildiğini duydum," dedi Sam. "Üzgünüm Cass. Bu tür tatsızlıkların olamayacağı kadar güzel bir yer burası."

Aklı başka yerlerde olduğu halde Nell herkese kulak veriyordu. Kapanların düzenli olarak her gece soyulmasını düşündü ve Angie Archer'ın öldüğü geceyi düşündü. Kaçak avcılar o gece neredeydi? Güzel bir kızın hayatını kurtarabilecekken, onun ilaçlı bedenini sudan çekip çıkararak tekrar çalışmasını bekleyecekken, ıstakozları mı çalıyorlardı?

Nell, göğsüne saplanıp ateş gibi yakan öfke dalgasını, elini bastırarak hafifletmeye çalıştı. Öfke, Sea Harbor'a barış getirmezdi. Ancak cevaplar barış getirebilirdi.

Peynir tabağını tazeleyerek, cips ve salsa ile birlikte verandaya götürdü. Diğerleri de çok geçmeden onu izlediler.

Izzy verandadaki sallanır koltukta Nell'in yanına oturup kolunu omzuna doladı. "Burada olmak güzel, Nell Teyze. Bu akşam eve gitmek istemiyordum ama atölyede kalmak ya da arkadaşlarla buluşup Angie'nin nasıl ve neden öldüğüne dair sayısız senaryolar dinlemek de istemiyordum. Sanırım en çok, yalnız kalmak istemiyordum. Dostlarımla ve sevdiklerimle olmak istiyordum."

Nell başıyla onayladı. Huzursuzluk hepsini sarmıştı. Polis ya da kasabadakiler istediği kadar cinayeti oradan geçen manyak bir yabancının tesadüfen işlediğini düşünerek uzaklaştırmaya çalışsın, cevapları bulana kadar hiçbiri huzur

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bulamayacaktı. Kim olduğunu bulana kadar. Ve nedenini. Hepsinin bildiği tek şey, *nerede* olduğuydu.

Ben domuz pirzolalarını uzun bir çatalla ateşin üstüne koydu ve çok geçmeden havayı saran barbekünün keskin ve hoş kokusu, üstlerinden sarkan ağaç dallarına, oradan yeni aya doğru yükseldi. Bir trajediyi paylaşan arkadaşlar arasındaki sohbet sakin ve sessiz devam ediyordu.

"Kahverengi şeker ve zencefil karışımlı bu terbiyeyi özellikle Pete için hazırladım," dedi Nell, Cass'e dönerek. "En sevdiklerinden biri. Ne zaman geleceği hakkında bir fikrin var mı?"

"*Lady*'yi içeri soktuktan sonra, duş alıp Gull'da bir bira içecekti. Sanırım biraz arkadaşlarıyla takılmak istedi ama geç kalmayacağını söyledi."

"İyi miydi?" diye sordu Nell.

"Olabildiği kadar." Cass, tombul pirzolasını bıçakla kesti. "Sanırım arkadaşlarının yanındayken olanları unutabileceğini düşünüyor. Adamlar ya Sox ya Patriots takımlarından ya da balıkçılıktan söz ediyorlar. Daha rahat bir muhabbet. Pete cinayetten söz etmek istemiyor. Televizyon seyretmiyor, gazete okumuyor. Belki böylesi daha iyi. Sonsuza kadar iğrenç ayrıntılara takılmak için bir sebep yok."

Nell başıyla onayladı. Bu akıllıcaydı. Otopsi raporu çıkalı sadece yirmi dört saat olmuştu ve yerel televizyon kanallarıyla radyolar, bütün yayınlarını bu haberle doldurmuştu. Program sunucuları bile esnafa, komşulara ve arkadaşlarına yandaş çıkmışlardı. "Aramızda bir yabancı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diye ötüyordu öğle bültenindeki muhabir. Ardından da şu anda çoktan kayıplara karışmış olan katili aramanın, samanlıkta iğne aramaya benzediğini söylüyordu.

Nell CD çalara bir Segovia koydu. Çok geçmeden klasik gitarın yumuşak ezgisi hoparlörden havayı doldurdu. Jane ve Birdie salata, ekmek ve ızgara patates servisi yaptılar.

"Sea Harbor'da hiç kimsenin terapiste ihtiyacı olduğunu sanmıyorum," dedi Sam, Ben'in tabağına bıraktığı ikinci pirzolayı reddetmeyerek. "Geleceksiniz, Segovia'nın müziği eşliğinde Endicottların verandasında oturacaksınız ve deniz havasını içinize çekerek kafanızın dağılmasını sağlayacaksınız. Sihir gibi." Arkasına yaslandı ve uzun bacaklarını önüne uzattı. "Biri Dr. Phil'e bundan söz etti mi acaba?"

"Bu bizim sırrımız," dedi Nell. "Ay ışığında terapi. Ve bu akşam özellikle ihtiyacımız var."

Kısa süre sonra tatlı servisi yapıldı; marketten alınan tombul çilekler dilimlenerek süslenen, New York usulü limonlu cheesecake.

"Sam, dersler ne zaman başlıyor?" diye sordu Nell, Ben kahveleri koyup yanında su ve brendi bardaklarını getirirken.

"Bir hafta içinde. Jane ve Ham, araziye alışmam için biraz erken gelmemi önerdiler."

"Margarethe, önümüzdeki hafta gerçekleşecek sanat akademisi etkinliğinde onun da yer almasını istedi. Sam'i hayırseverlerle tanıştırmak ve onlara, bütün çocuklara sanat eğitimi verme konusunda ne kadar ciddi olduğumuzu anlatmak istiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bayan Framingham'la bugün yat kulübünde tanıştık," dedi Sam. "Çok daha genç bir bayanla tenis oynuyordu –tam öğle sıcağında– ve kazanıyordu."

"Hiç şaşırtıcı değil," dedi Ben. "Sea Harbor'daki en iyi ters vuruş onundur. Öküz gibi kuvvetlidir."

"Onun faaliyetleri çevremizde olagelen korkunç şeyleri dengelemeye katkıda bulunacak," dedi Nell. "Burada olacağına sevindim Sam. Biz de orada olacağız."

Sam, "Ya sen Izzy?" diye sordu ve kahve fincanının üstünden ona baktı.

Izzy omuz silkti. "Bakacağız Sam. Önümüzdeki hafta da bu hafta gibi sürprizlerle dolu olursa, cumartesi nerede olacağımı bilemiyorum."

"Bütün bu karmaşa ile başa çıkmak zor olmalı," dedi Sam, Izzy'nin yüzündeki ifadeyi okuyarak. "Hazmetmek zor."

"Hazmetmek. İnanmak. Kabullenmek," dedi Izzy. "Devam etmek. Hepsi zor."

Cass başıyla onaylayarak katıldığını belirtti. "İşte böyle bir haftaydı." Vızıldayan telefonunu susturmak için elini blucininin cebine soktu. Çıkarıp numarayı kontrol etti ve kaşlarını çatarak kanatlı kapılardan içeri girdi.

Nell mutfakta üç tane pirzolayı paketliyordu. Cass'in telefonla konuştuğunu fark etti ve elindeki folyo paketiyle verandaya yöneldi.

Cass telefonunu kapatıp cebine soktu.

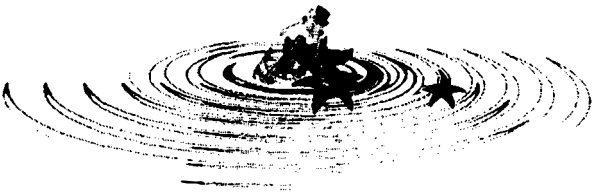
"Cass, bu pirzolaları sıcak kalması için folyoya sardım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Geç oldu ama Pete yine de aç olabilir."

Cass, Nell'e baktı, yüzü yorgun ve üzgündü. İçini çekti. "Bunu anlamanın tek bir yolu var Nell. Pirzolaları hapishaneye götürüp kendisine sorarız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Birinci Bölüm

Sam külüstür Volvo'sunu –Nell'e söylediğine göre dağlarda sürekli kamp yaptığı içindi– Ben'in arabasının arkasına park etmişti. O yüzden Ben ile Cass'i merkeze götürmeyi teklif etti.

Cass, başka kimsenin gelmemesi konusunda kararlıydı. "Pete curcunadan hoşlanmayacaktır," demişti.

Pete telefonda geveliyordu ve Cass onun Gull'da bir biradan daha fazlasını içtiğini biliyordu ama bütün bildiği bu kadardı. "Şeytan diyor ki," dedi Cass, "Onu olduğu yerde bırak. Neyse ki annemi aramamış."

Kuşkusuz Cass bu söylediğinde samimi değildi, hepsi gibi o da Pete için endişeleniyordu. Nell, Cass'e sımsıkı sarıldı ve ona göz kulak olacaklarını bildiğinden Ben ve Sam'le beraber yolladı. Sea Harbor polisi ile başa çıkabilecek biri varsa, Ben'di. Geçtiğimiz günlerde köprünün yanındaki izbe merkez binasının yenilenmesi için bir kampanyaya önayak olmuştu ve Şef Jerry Thompson'ı, gençlik yıllarında Cape'de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geçirdiği yaz aylarından beri tanıyordu. Jerry onunla arkadaş olmuş ve gıpta ile bakılan şehirliler grubunun arasına katmıştı.

Ya Sam Perry? Nell onun bu karışıklığa uyup uymadığından emin değildi ama Sam olayların tam ortasında olmaktan rahatsız görünmüyordu. Ve yardımcı olmaktan da. Kendini destekleyecek bir açıklaması olmadığı halde, Nell ona güveniyordu.

Diğerleri, Nell'in ortalığı toplamasına yardım etmek için geride kalmışlardı. Ham, ateşi kumla örtüp söndüğünden emin olduktan sonra çöpleri çıkarırken, Izzy bulaşık makinesine el koymuştu. Birdie ve Jane ise kurulama bezleriyle evyenin başındaki Nell'in yanında yerlerini almışlardı.

"Bu tutuklamanın Angie'nin öldürülmesiyle bir ilgisi olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Jane, Ben'in martini kadehlerinden birini kurularken. "Pete Halloran çok tatlı bir çocuk. Bu cinayetle bir ilgisi olamaz."

Ancak diğerleri sessizdi. Hepsi Cass'in bir doksanlık küçük erkek kardeşine bayılıyordu. Pete öyle yufka yürekliydi ki, Cass'le birlikte yakaladıkları ıstakozların kıskaçlarını bağlamakta bile zorlanıyordu. Ne yazık ki artık bunların bir önemi yoktu. Angie öldürülmüştü. İlaç verilmiş, katledilmişti ve Pete de, bu olaydan önce onu gören son kişiydi.

Evyenin başındaki Nell titredi ve gözlerini önündeki pencereden karanlığa dikerek, ellerini köpükle kaplı paslanmaz çeliğin tabanına dayadı. Pete, Angie'yi öldürmüş olamazdı. Kendisi, Izzy, Cass ya da Birdie'nin cinayeti işleme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sinden daha yüksek bir ihtimal değildi. Ancak, Angie'yi seven başka yakınları gibi, zanlı durumunda olabilirdi.

Nell, herkes gittikten sonra Ben'in eve dönmesini bekledi. Ben, Pete'in iyi olduğu, Angie'nin cinayeti ile ilgili gözaltına alınmadığı ve sağ salim kasabanın diğer ucundaki küçük dairesine geri döndüğü konusunda onu ikna ettikten sonra, Nell kendini Ben'in huzur veren gövdesine yaslayarak günün yorgunluğuna ve uykuya teslim olabildi.

Ben, ayrıntıların sabaha kadar bekleyebileceğini söylemişti.

Ertesi sabah Nell aşağı indiğinde, Ben'in özel kahvesi mutfakta fokurdamaya başlamıştı bile. Geç saate kadar uyumuştu onun için alışılmadık bir durumdu. Aşırı heyecan onu yormuştu, ama Kolombiya kahvesinin güçlü kokusu uykusunu açtı.

Her seferinde "Saçlarımı diken gibi yapacak kadar sert," diyerek şikâyet eden Birdie, sonra kendine bir poşet bergamotlu çay almak üzere dolaba yönelirdi.

Nell'in basamaklardan indiğini duyan Ben, ona tepeleme bir fincan doldurduktan sonra masadaki yerine döndü. Açık pencereden gelen hafif bir esinti, *Boston Globe*'un cumartesi baskısının istiflenmiş –ön sayfa, iş sayfaları, spor, moda– sayfalarını dalgalandırıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anlat bakalım," diyen Nell, onun karşısına oturdu ve dirseklerini masaya yaslayarak çenesini ellerinin arasına aldı.

"Pete kabadayılık taslamış." Ben bir eliyle kahvesini karıştırırken diğeri ile iş sayfalarını düzeltti. "Angie hakkında konuşmaktan kaçınmak için Gull'a gitmek iyi bir fikir değilmiş."

"Kimler varmış?"

"Her zamanki cuma akşamı tayfası. Çoğu Pete'in kankaları, ama sorun onlar değil. Aynı zamanda, Angie'yi bizim kadar tanımayan başka insanlar da varmış ve onun hakkında konuşuyorlarmış. 'Nasıl bir kız dalgakıranda kafa çekmeye gidebilir?' tarzı şeyler. 'Orada ne arıyormuş?' Pete bunu duymuş. Birkaç içkiden sonra kendini kaybetmiş ve kavga çıkarmış."

"Ve Jake Risso polis mi çağırmış?"

Ben omuzlarını silkti. "Jake o kadar kötü bir adam değil. Belli ki, onları ayırmaya çalışmış, ama her şeyin kırılması riskini göze alamamış. Muhtemelen doğru olanı yapmış, Pete'i kendinden korumuş. Onu eve bıraktığımızda son derece mahcuptu."

"Cass'in, neler hissettiği konusunda çenesini tutabildiğini sanmıyorum."

Ben güldü. "Hayır, kesinlikle haklısın. Sam Perry çok yardımcı oldu. Pete'i eve sokup pirzolaları buzdolabına bile koydu. Bu arada, Pete teşekkür etti. Ya da ona benzer bir şeyler mırıldandı."

Ben kahvesinden bir yudum alıp sessiz kaldı, sonra yüzü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ciddileşti. "Merkezdeyken şefle görüştüm. Dün duyduklarımızı tekrarladı; yani Angie'yi buralardan geçen bir yabancının öldürdüğü senaryo. Pete ve Tony gibi kişilerle görüşmüşler, ama ellerinde Angie öldürüldüğünde rıhtımda olduğu şüphelenilen biri yok. Jerry, ilaç üçgeninin işleri değiştirdiğini söylüyor. Bu tür ilaçlar –sebep ne olursa olsun insanı hareketsiz bırakan ilaçlar– Sea Harbor'da tanıdık değil. Buraya uymuyor. Angie'nin dairesinde de işe yarayacak bir şey bulamamışlar. Hiç ipucu yok. Tek bir kişisel belge ya da not bile. Dediklerine göre, Angie'nin orada yaşadığı bile belli değil. Sanki hiçbir zaman gerçekten yerleşip orada kalmaya niyetlenmemiş."

Kendi gözleriyle gördüğü birkaç ayrıntıyı hatırlayan Nell başıyla onayladı. Birkaç parça giysi. Bir fotoğraf çerçevesi... ama apartman dairesi hâlâ kendi bulduğu eşyalarla orayı rahat ve konforlu bir yuvaya dönüştüren Izzy'ye aitti, Angie'ye değil. Angie mekânı kişiselleştirmek için çok az şey yapmıştı.

"Tabii ki Jerry onu tanıyan herkesle konuşmaları gerektiğini söyledi. Geçen yaz dalgakıranda ve sahillerde takılan plaj serserileri varmış ve Jerry öyle bir şey olmasından şüpheleniyor."

"Bu abartılı bir varsayım Ben."

"Belki. Geçen yazki adamlar ortadan yok olmadan önce bir dizi kulübeyi soymuşlar. Bu durum en azından, o gece oralarda takılan birinin Angie'ye yanaşma ihtimalini gösteriyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ben cevap vermedi, ama gerek yoktu. Otuz yılı aşkın bir süredir, aynı kahvaltı masasında karşısında oturan biri olarak aralarında çok anlaşılır bir dil oluşmuştu. Ben'in kahverengi gözlerine dikkatlice bakmak Nell için yeterliydi; ikisi de aynı düşünüyordu.

"Yanıtlanmamış çok fazla soru var Ben. Yine de bu varsayımın en saçma kısmı, Angie'nin tanımadığı biriyle içki içmesi. Üstelik Sea Harbor'daki en hoş adamlardan biriyle randevusu varken. Hem de öyle berbat bir havada dalgakırana giderek. Bu mümkün değil. 'Tesadüfi' değil."

Ben, farkında olmadan kahve fincanının sapıyla oynuyordu. "Hayır, mümkün değil, ama bu konuyu bizden daha iyi bilenler var ve umarım onlar bir sonuca ulaşabilirler."

"Umarım."

Ben, Fegway'deki Sox maçı için evden çıktıktan az sonra Izzy aradı. "Polisler, Angie'nin evini incelemeyi bitirdiler Nell. Josie, eşyalarını toparlamamı uygun buldu."

O sabah Josie ile Nell de konuşmuştu. Arkadaşları ve komşuları, çevresinde pervane oluyordu ve Nell'e iyi olduğunu söylemişti; yani iyi olacaktı. Angie'nin huzur içinde olduğunu tekrarlıyordu. Nell onun sesinin tonundan, bunu inanarak söylediğini fark etti. Polis cenazeyi teslim edecek ve sadece birkaç komşu ve Peder Northcutt eşliğinde sessizce gömecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ted'in yanı başında yatacak." Josie, Angie'nin öldürüldüğünü bilmez gibiydi, ya da bu matem tutma sürecinin içinde yer almıyordu.

"Sanırım Josie kendinden çok beni düşünüyordu," dedi Izzy telefonda. "Angie'nin eşyalarının hâlâ evde olmasının beni huzursuz edeceğinden endişeleniyormuş ve burayı başka birine kiralamak isteyebilirmişim. Düşünebiliyor musun?"

Nell düşünebiliyordu. Demek ki Josie'nin tarzı buydu.

"Daireyi bir süre kiraya vermeyi aklımdan bile geçirmediğime onu ikna ettim," diye devam etti Izzy. "Düşündüğüm en son şey bu. İşin gerçeği, sanırım bunun artık sona ermesini istiyor. Kapanmasını. O yüzden, yardım teklifin hâlâ geçerliyse, yanımda olman işimi kolaylaştırır."

Izzy, saat dört gibi, dükkândaki yoğunluk azaldığında uygun olacağını söyledi.

Nell arabasının arkasını kolilerle ve gazetelerle doldurup köyün yolunu tuttu. Angie'nin dairesinde geçirdiği kısacık süreyi düşününce, toparladığı kolilerin yarısına bile ihtiyacı olmayacağını tahmin ediyordu.

Tam Liman Yolu Örgü Atölyesi'nin önünde bir park yeri boşaldı. *Birdie olsa otopark karması derdi*, diye düşündü Nell ve kontağı kapadı. Kaldırıma ayak bastığı anda, Izzy'nin vitrini dikkatini çekti. Renklerden sanal bir gökkuşağı oluşturmuştu. Korkunç bir fırtınanın ortasında çıkan gökkuşağı.

Nell bir süre vitrinin önünde durup Izzy'nin yarattığı görsel ziyafetin tadını çıkardı. Vitrin, Nell'in soluğunu kesen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sayısız çileyle bir renk okyanusu oluşturmuştu. Sanki yünlere dokunabilecekmiş gibi, parmak uçlarıyla vitrinin camına dokundu. Izzy bütün bunları yapabilmek için şafak vakti kalkmış olmalıydı. Bu kasveti dağıtmak için kişisel bir çabaydı ve gerçekten mükemmel bir iş çıkarmıştı.

Köşeleri pirinçten antika sandıkları, ipek yapraklardan oluşan zeminin üstüne farklı açılarla yerleştirmişti. Nell, sandıklardan birini önceki kış Izzy ile birlikte gittikleri Rockport antika satışından aldıklarını hatırladı. Bir diğeri ise Izzy'nin büyükannesine –yani Nell'in annesine– ait bir ranza altı eşya sandığıydı. Izzy onu temizleyip pirinç köşelerini pırıl pırıl parlatmıştı.

Sandıkların kenarlarından yere doğru, Nell'e Boston Güzel Sanatlar Müzesi'nde gittiği Monet sergisini hatırlatan, yünlerden bir şelale akıyordu. Renklere karşı koymak çok zordu ve Nell'in, parmaklarını yosun yeşili, mercan pembesi, turkuvaz ve mavinin her tonundaki elle boyanmış bu yün tutamlarına daldırmasına tek engel, önündeki kalın camdı. Sandıklardan birinin ortasından çağıldayan ve Nell'e, Izzy'nin saçlarını anımsatan çile safran, altın başak ve sarının tonlarının karışımıydı. Çok güzeldi. Üstüne el yazısıyla iliştirilmiş notta *Deniz İpi* yazıyordu.

Nell, yanaklarına güneş vurmuş vitrindeki görüntüsüne gülümsedi. Daha Izzy'nin dükkânına girmeden, Angie'nin dairesini boşaltmanın ona pahalıya mal olacağını biliyordu. Denizden gelen yünler ucuz olmasa gerek diye düşündü.

Nell, Mae'yi selamladığı anda, yeni gelen gösterişli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yünün neredeyse tükendiği haberini aldı. Kapanış saati olması iyi bir şeydi.

"Güzel bir vitrin."

"Elbette. Kız yetenekli," dedi Mae. Öfkeyle bilgisayar ekranına bakıyordu. "Bu bilgisayar ise aksine. Berbat bir şey. Kullansan bir türlü, kullanmasan bir türlü." Çekmeceden bir hesap makinesi çıkardı ve günün dökümünü yapmaya başladı.

"Neredeyse tükendi mi?"

Mae kıkırdadı ve çerçevesiz gözlüklerini burnunun ucuna indirdi. "Endişeye mahal yok. Izzy o renklere delireceğinizi biliyordu. Sizin için kenara ayırdı ve nasıl kullanacağınız konusunda çok açık planları var."

"Burası tehlikeli bir yer Mae. Peki, baştan çıkarıcı nerede?"

"Arka odada. Harriet Brandley'e on dördüncü torununun patiklerini bitirmesi için yardım ediyor. On dört! Sadece Brandley bebeklerinin hırka ve patikleri bile işimizi sürdürmemize yeter. Bugün gelen gidenler yüzünden çıldırmak üzereyim. Vitrini görmek için Bayan Framingham bile uğradı. Izzy, yeni gelen yünlerle eşarp örmesi için onu yeni sınıfına katılmaya davet etti. Izzy bir Eskimo'ya buz satmaya bile çalışabilir."

Margarethe'in Izzy'den ders alması düşüncesi Nell'i gülümsetti. Örgü ve yünler konusunda Margarethe hepsini cebinden çıkarırdı, üstelik talimat almaya değil *vermeye* alışıktı; ama Mae haklıydı. Izzy, alabilecek gücü varsa bir Es-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kimo'ya buz *satabilirdi*, aksi halde hediye ederdi.

Nell, Izzy'yi arkadaki odada, kitaplığın yanında durmuş CD'leri karıştırırken buldu. İlmek, masanın üstündeki örgü bir mindere kıvrılmış uyuyordu. Etrafı yün çileleri, şişler, makaslar ve boş limonata bardaklarıyla doluydu.

"Dağınıklığın kusuruna bakma," dedi Izzy, Nell'in yanağını öpmek için eğilirken. "Bugün ders vardı."

"Mae söyledi."

"Aha, Mae'nin tabiri ile Bayan Framingham. Neredeyse bütün yün stoğumu satın aldı. Bugünün satışları sayesinde emekliye bile ayrılabilirim."

"Üstelik ders de mi aldı?"

"Evet, hem de ihtiyacı olmadığı halde. Muhteşem bir örgücü. Yünler hakkında tanıdığım herkesten daha çok şey biliyor. Ona nasıl bu kadar çok bildiğini sordum. Bu konuda konuşmaya pek gönüllü değildi, ama sonunda ona örgüyü öğretenin büyükannesi olduğunu itiraf etti. Söylediğine göre çocukluğundaki en güzel şeymiş, ama yine de benim deniz iplerimi denemek istedi. Bana kalırsa, zihnini başka şeylerden uzaklaştırmak için. Izzy boştaki şişleri avuçladı ve onları sepete koydu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Angie'nin ölümünün cinayet olması onu fazlasıyla üzmüş. Basının insanları gereksiz yere ürküttüğünü düşünüyor." Izzy masadan dolu bir torba alıp Nell'e uzattı. "İşte senin için ayırdıklarım. Güzel, değil mi? Hayatımızda güzel şeyler olması gerektiğine karar verdim. Sanırım Margarethe

BELONGS TO KAKTUS TEAM

de o yüzden burada takılmak istedi."

Nell torbayı açtı. İçi farklı tonlarda turkuvaz deniz ipi çileleri ile doluydu. Renkler birbirine öylesine kaynaşmıştı ki, güzel bir yaz günündeki denize benziyordu.

"Önümüzdeki hafta hayır toplantısında, seksi siyah elbisenle yakışacak dantel gibi bir eşarp ya da şal yapabileceğini düşündüm. Basit bir model seçtim, cumartesi gününe kadar kolaylıkla bitirebilirsin."

"Sevgili Izzy. Sen buradan uzakta avukatlık yaparken nasıl idare ediyordum, bilmiyorum. Sanat yararına toplantı demişken ..."

Izzy başını sallayarak bir elini yukarı kaldırdı. "Hayır, ekstra bilet istemiyorum Nell. Margarethe Framingham'ı derse çağırırken niyetim çaktırmadan sözü davetiyeye getirmekti. Konuyu açtığıma memnun oldu ve sınıftaki bütün kadınlar, Angie'nin ölümünün kasabayı yapılacak işlerden alıkoymayacağına söz verdi." Izzy kitaplıktan oymalı, krem rengi dikdörtgen bir karton çıkarıp havada salladı: "Ama sebep ne olursa olsun, artık ben de davetli bir konuğum."

Nell gülümsedi.

"Belki senin fazladan biletini Cass isteyebilir. Satın almaya gücü yeteceğini sanmıyorum, hele kaçak avcılar hâlâ iş başındayken. Biletlerin fiyatı ne kadar? Bir içki üç yüz mü? Kendi kafama göre sanatçılar fonuna bağışta bulunacağım, ama çekiniyorum."

"Nedir bu boş gevezelik?" diye arkasında bir ses duydu Nell. "Yapacak işlerimiz var sanıyordum." Kemerli kapı gi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rişinin basamağında duran ve kollarına yüklediği kolilerin arkasında neredeyse görünmeyen Birdie'ydi.

"Birdie onları bana ver," dedi Nell, en tepedeki koliyi alıp yere bırakırken. "İşte şimdi seni görebiliyorum. Ne işin var burada?" Nell, bu sorunun biraz saçma olduğunu düşündü. Birdie'nin ne zaman ortaya çıkacağını kimse bilemezdi. Kasabada olup biten hiçbir şeyi kaçırmazdı, hatta bazı şeylerden daha gerçekleşmeden haberi olurdu. Nell, Birdie'nin Sea Harbor hakkında Peder Northcutt'ın günah çıkarma odasından daha fazla sır sakladığından şüphe ederdi.

Birdie elindeki diğer kolileri de yere bırakıp minik ellerini birbirine çarparak tozlarını silkeledi. "Arabanı ve arkasındaki kolileri gördüm Nell. O yüzden Ocean's Edge'deki çay ziyaretimin bekleyebileceğini düşündüm. Oradaki yaşlı hanımefendiler siz ikiniz kadar heyecan vermiyor, ayrıca bir şeyler kaçırmak istemedim."

Nell, söz konusu *yaşlı* hanımefendilerin, Birdie'nin jenerasyonundan ve eğer isterlerse, tıpkı Birdie gibi, kasabanın tamamını alıp satabilecek güce sahip Sea Harbor sakinleri olduğunu biliyordu. Geleneksel çay toplantıları ise, aslında buluşup bir şişe sherry* eşliğinde son dedikoduları paylaşmaktı.

"Yaşlı hanımefendiler mi, külahıma anlat," dedi Izzy. "Sen asla yaşlanmayacaksın Birdie."

"Bu doğru," dedi Birdie. Eliyle bir tutam beyaz saçı, yaş lekeleri ve kırışıklarla dolu alnından geri attı. Göz kenarla-

---

* *Bir çeşit beyaz ispanyol şarabı. (ç.n.)*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rından başlayan ve iyi çizilmiş bir yol haritası gibi incecik çizgilerden oluşan bir labirent, aydınlık ve bilge yüzüne yayılıyordu. "Ama buraya yaş muhabbeti yapmaya gelmedim minik kuşum. Sanırım bu koliler Angelina'nın eşyalarını toparlamak için ve zavallı Josie için yapabileceğim başka bir şey yok. O yüzden bırakın yardım edeyim."

"Ben de," dedi, ön kapıdan içeri giren Cass. "Mae hepinizin arkada toplandığını söyledi. Yüne ihtiyacım yok ama hepinize ihtiyacım olduğu kesin."

"O halde bir koli kap," dedi Izzy.

"Izzy Chambers, arkada mısın?"

"Bir dakika daha gecikseydi, hepimiz onu çok özleyecektik," diye homurdandı Cass dişlerinin arasından.

Beatrice Scaglia uçarcasına içeri girdi. Beatrice, cumartesi günleri bile Beatrice iş toplantısına ya da resmi bir davete gider gibi giyinirdi. Nell'e göre en fazla otuz sekiz beden olan pembe giysisi, yüksek ökçeli pabuçlarıyla mükemmel uyuşmuştu ve her zamanki gibi, saçları kuaförden çıkmıştı.

"Ah, muhteşem bir yün Izzy," dedi Beatrice, kadınlara gülümseyerek. "Mutlaka almalıyım."

"Deniz ipi mi?" diye sordu Izzy, "Mae yardımcı olmaktan mutlu..."

"Izzy tatlım, Mae Anderson büyüleyici bir kadın. Sen ise bir elyaf sanatçısısın. Beatrice kırmızı ojeli uzun tırnağını Izzy'ye doğru uzattı. Bunu başından beri biliyordum, o yüzden bu dükkânın ruhsatını çıkarman için yardımcı oldum. Geçen haftaki dersin o kadar ilginçti ki, gerçekten örgüyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uğraşabilirim. Arkadaşlarım buna yeni yoga diyor. Söylediklerine göre terapatik etkisi varmış." Beatrice'in dudakları kusursuzca gülümsedi.

Günün birinde belediye başkanı olabilir diye düşündü konuşmalara kulak kabartan Nell. Ben'in söylediğine göre, Beatrice'in hedefi buydu. Bu ufak tefek, enerji küpü kadın, neredeyse bütün konsey toplantılarına katılıyor, yaşlanan, yeni doğan, Sea Harbor'da ikamet eden herkesi ismen tanıyordu. Onu eylem halinde izleyen Nell, sevimli kocası Salvatore'nin neden hiç konuşmadığını gayet iyi anlayabiliyordu.

"Taşınıyor musun?" diye sordu Beatrice birden, yığılmış kolilere bakarak.

"Hayır, dedi Nell. "Angie Archer'ın dairesini toplayacağız."

Beatrice tavana baktı. "Neden?" diye sordu. Yüzünden tuhaf bir bakış geçti. "Şimdi mi?"

"Evet," dedi Izzy. "Ama arzu edersen, Mae birkaç çile yün bulacaktır."

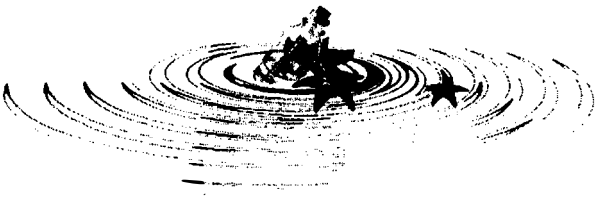
Nell, Beatrice'in yüzünün sarardığını hissetti. Alnında ise birkaç damla ter belirmiş gibiydi. "İyi misin Beatrice?"

Beatrice zoraki gülümsemeye çalıştı. "Elbette iyiyim. Ama tek başınıza zor olur. Ben de yardımcı olacağım." Kolilerden birini almak için eğildi.

"Hayır, Beatrice," dedi Izzy.

"Evet," dedi Beatrice ve başka söz söylemeden arka kapıya yürüyüp üst kata çıkmaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On İkinci Bölüm

Ben'e küçük ve tuhaf bir temizlik beşlisiydi demişti Nell, ertesi gün Sweet Petunia'ya kahvaltıya giderken. Ancak Beatrice'in orada olması, Angie'nin eşyalarının toplanmasını duygusal bir tören olmaktan kesinlikle uzaklaştırmıştı.

Nell'in söylediğine göre, sürekli süpürge yapmak, toz almak ve çekmeceleri boşaltmak istiyor, bu arada hiç susmuyordu. Tam işin ortasında, diğerleri farkına bile varmadan dışarı çıkıp kocası Sal'ı aramış ve ferahlamaları için bir şişe soğutulmuş beyaz şarap getirmesini istemişti. Sal, koyu renk saçları darmadağınık, mahcup bir tavırla ve her zamanki sakin, ciddi duruşuyla kapıda belirmişti. Nell, o anda Sal'ın ölmüş bir kadının dairesini toparlayan beş kadının arasında olmaktansa dünyanın herhangi bir yerinde olmayı tercih ettiğine bahse girebilirdi. Beatrice'in ısrarla yardım etmesini istediği Noel töreni mumlarını yapmak, kiliseye yardım sepetlerini taşımak gibi –aslında karısının ona dikte ettiği her şey– basit işleri yapmaktan utanıyordu. Nell, Sal Scaglia'nın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yerel yönetim ofisindeki işini neden bu kadar sevdiğini gayet iyi anlıyordu. Sayısız evrak düzenleme ve doldurma işi ona keyifli bir sığınak sunuyor olmalıydı.

Angie'nin giysileri, kitapları ve diğer birkaç kişisel eşyası –turuncu kulaklıkları, iPodu ve birkaç fotoğraf– kolilere ve ardından dolaba kaldırıldığında, Beatrice'in pembe giysisi lekelenmiş, bir topuğu kırılmış ve arka basamakta tek başına oturan Sal kalan şarabı bitirmişti.

"Bir Scaglia karesi," dedi Ben. Öykü onu eğlendirmişti. "Beatrice bir tiyatro karakteri. Peki, koliler hâlâ yukarıda mı duruyor?"

"Evet, Josie evde değildi, o yüzden doğru zamanı beklemeye karar verdik."

Ben, Annabelle'in otoparkına girip uç tarafta boş bir yer buldu.

Ben, Sweet Petunia'daki kahvaltısından konu Angie'nin ölümü bile olsa, vazgeçemezdi. Pazar sabahları, Annabelle'e, *New York Times*'a ve Nell'in örgüsüne aitti. Ben, cinayet soruşturması ile ilgili dedikodulardan kaçamayacağını biliyordu ama bu yumuşacık bir İtalyan omletinin tadını çıkarmaya engel olmamalıydı.

Canary Cove'daki sanat bölgesine giden ana yolu geçince, kısa ve çakıllı bir yola saparak ulaşılan, çam ağaçlarının arasına gömülmüş ve turistlerden çok yerlilerin gözdesi olan küçük lokanta, Endicottların da zevkine hitap ediyordu. Arkadaşlar ve komşular arasında olmak her zaman keyifliydi, özellikle böyle bir zamanda.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annabelle'in ergen kızı Stella, onları ardına kadar açık olan ve önünde ağzında balık tutan bir pelikanın durduğu kapıda karşıladı. Annabelle pelikanın boynuna papatya desenli bir kurdele bağlamıştı. Nell, Stella'nın omzunun üstünden bir göz attığında, lokantanın neredeyse dolu olduğunu gördü.

"Sea Harbor'da böyle bir şeyin olabileceği kimin aklına gelir?" diye sordu Stella. Mavi çerçeveli gözlüğünün ardındaki yeşil gözlerini kocaman açmıştı. "*CSI* gibi, hatta daha bile iyi. Annem bu konuda müşterilerle konuşmamı istemiyor ama sizler arkadaşımsınız." Tezgâhtan iki menü alıp Ben ve Nell'i lokantadan geçirerek deniz boyunca uzanan küçük, eski taraçaya çıkardı. "Sizi buraya oturtacağım, böylece daha rahat sohbet edip örgü örebilirsiniz."

"Korkunç bir haber Stella," dedi Nell, korkuluğun yanındaki masaya oturup örgü çantasını ayaklarının dibine bırakırken. İçinde deniz yününden yeni başladığı eşarp vardı ve onu bu hafta içinde bitirmeyi umuyordu. Stella'ya baktı. "Ne yazık ki söylenecek fazla bir şey yok, değil mi?"

Stella kaşlarını çatıp alt dudağını ısırdı. Verandayı içerideki salondan ayıran arkasındaki tel kapıya bakarken, yolunmuş kaşları yay gibi kıvrıldı. Sonra Nell'e dönüp, başını eğdi ve yüzünü o kadar yaklaştırdı ki, Nell gözlük camlarında kendi aksini gördü. "Şey, bildiğim bir şey var," diye fısıldadı Stella. "Angie bir adamla beraber içiyordu. Sonra *plop*, küçük hap içkisine düşüverdi. Sonra adam onu itiverince, perde kapandı. Erkekleri çıldırtmanın bir yolunu bulurdu, biliyor musunuz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, bilmiyorum," dedi Nell. "Sen de bilmiyorsun, Stella."

Stella'nın dedikodusuna katılmak istemeyen Ben, kahvenin kokusunu içine çekerek büfeye doğru yürüdü ve dumanı tüten bir kap dolusu kahveyle dönerek Nell'in fincanını doldurdu.

Stella eliyle ağzını kapadı. "Özür dilerim Bay Endicott, bu benim işimdi."

Ben, Nell'in yanına oturdu. "Sorun değil Stella, üniversite yıllarımda son derece hünerli bir garsondum." Ona gülümseyerek cebinden gözlüğünü çıkardı ve sonra *Times*'ı açtı.

Fincanına krema ekleyen Nell, Stella'nın başıyla çevresini kolaçan etmesini izledi. Bu kez, annesinin ocak başında meşgul olduğunu ve kendini görmediğini umarak kırmızı beyaz pötikareli mutfak perdesini kolluyordu.

Tekrar Nell'e döndü. "Göründüğünden daha fazlası var Bayan Endicott," dedi *CSI* edası takınarak. Kaşlarını tekrar kaldırdı, sanki çok hızlı hareket ederse taşıdığı büyük sırrın dengesi bozulup kafasından kayıverecekmiş gibi başını dikleştirerek yavaşça gözlüğünü yerine itti ve cebinden küçük bir bloknot çıkardı. Sonra, aklı başka şeylere kaydı, döndü ve içeri girip uzaklaştı.

Ben, bakışlarını gazetesinden kaldırarak, "Siparişimizi aldı mı?" diye sordu.

"Hayır." Nell, kızın arkasından kapanan lokantanın kanatlı kapısına baktı. "Palazolas'ların hayatının sıkıcı olması

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söz konusu bile olamaz, özellikle etrafta Stella varken." Nell kahvesini karıştırırken, Anabelle gibilerin cesur dünyasını düşündü. Hem çalışıp hem de çocuklarını büyüten yalnız anneler. Annabelle'in kocası Joe, yaz günü kopan bir fırtınada tayfasıyla beraber denize sürüklenip kaybolana kadar başarılı bir kılıçbalığı kaptanıydı. Arkasında bir eş ve yetiştirilmesi gereken dört çocuk bırakmış, Annabelle'in dünyası bir anda paramparça olmuştu. "Yüz seksen derece dönüş yapmalıyım," demişti Nell'e, şok yaşadığı ve zoraki kararlar almak durumunda kaldığı o dönemde. "Çocukların bir sürü ihtiyacı var. Joe'nun kafasında her biri için planlar vardı. Para gerektiren planlar."

Böylece, Annabelle acısını yüreğine gömmüş ve kocasının hayallerini gerçekleştirmek üzere harekete geçmişti. En iyi yaptığı şeyi yapmaya karar vermişti; insanlarla sohbet etmek ve yumurta pişirmek. Sweet Petunia böyle doğmuştu. Annabelle, ailesinden kalma eski Sicilya tariflerine kendi yaratıcılığını ekleyince, lokantası Cape Ann'in en gözde mekânlarından biri olmuştu. Nell ve Ben, Anabelle'in omleti olmadan geçen bir haftadan uzun bir süreyi hayra yormazlardı.

"Kişiler, hayatlarını tahmin bile edemeyeceğimiz biçimlerde kurguluyorlar," dedi Ben, onun düşüncelerinin içine girerek. "İnsan ruhu böyle bir şey."

Nell başıyla onayladı. "Josie'nin yapmaya başladığı şey bu." Başını kaldırdı, verandadaki arka masalardan birine geçen Sandswept Lane'den komşuları Seroogyleri selamladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözleri onların yanındaki masaya kaydı. Angus McPherron her zamanki gibi tek başına oturuyordu. Uzun beyaz saçları, Nell'e tanıdık gelen V yakalı pas rengi bir süveterin omuzlarına dökülüyordu. Genelde bir tişört üstüne giydiği eski askeri ceketi ile dolaşan bu hırpani adamın giydiği süveterin biraz eğreti durduğunu düşünen Nell, daha dikkatli baktı ve üstündeki desene odaklandı. O anda süveteri nereden tanıdığını hatırladı. Önceki bahar, sayısız perşembe akşamı, Birdie'nin maharetli ellerinde hayat bulmuştu. Zihninde Birdie'nin doğru deseni ve sabah ayazları için doğru yünü seçme çabasını canlandırdı. Dokusu hafif kaba, ama son derece hafif ve yazın terletmeyen güzel bir pamuklu ipti. Nell o zamanlar Birdie'nin, bir kuzenine ya da başka bir akrabasına ördüğünü sanmıştı, demek yanılmıştı. Arkadaşı sürprizlerle doluydu ve anlaşıldığı kadarıyla, Angus McPherron'u sabah ayazından korumak da bunlardan biriydi.

Sweet Petunia, saat ondaki ayinden çıkan kilise cemaati üyeleri tarafından dolmaya başlamıştı ve Nell, Angus'u bir an gözden kaybetti. Peder Northcutt, kızarmış midye ve yumurtadan oluşan her zamanki kahvaltısını yemek üzere yerini almıştı. Nell kısa bir süre önce onunla kolesterol hakkında konuşmuştu ama adam iyi kolesterolünün kötünün yükselmesine izin vermediği konusunda onu ikna etmişti. Göz kırparak, "Tıpkı semavi bir gerçek gibi," demişti ve Nell, burnunu sokmaması gerektiğini anlamıştı.

Peder Northcutt, Sweet Petunia'da genellikle yalnız yerdi. Geçenleri selamlar, ama sohbet başlatmaya sebep ola-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cak göz temasından kaçınırdı. Onun yerine, bütün dikkatini Annabelle'in baharatı tam istediği gibi ayarlanmış yemeğine verirdi. Oysa bugün Peder Northcutt, yüzünde her zamanki gülümsemesi olmaksızın, Margarethe ve Tony Framingham'la oturuyordu. Onları duymasa da, Nell konunun Angie Archer ve hunharca katledilmesi olduğunu biliyordu. Belki de Margarethe, Josie'ye elinden geldiği kadar yardım teklif ediyordu. Annesinin karşısında oturan Tony, başını önüne eğmişti ve annesi pederle konuşmayı sürdürürken, o sessizliğini koruyordu. Onu izleyen Nell, aklından geçenleri okuyabilmeyi diledi. Angie'yi son görenlerden biri de oydu. Aralarındaki sohbet pek eğlenceli değildi ve ardından, sadece birkaç saat sonra, Angie öldürülmüştü.

Verandanın ötesinde, yelkenliler birer birer limandan ayrılmaya başladılar. Martıların kulak tırmalayan çığlıkları, balina izleme turuna çıkan tıka basa dolu iki teknenin motor sesine karışıyordu. Sea Harbor'a özgü bir pazar sabahıydı, ama bir ölçüye kadar.

Stella mutfak kapısında göründü. Ellerindeki iki tabak dolusu ıspanaklı omleti dengelemeye çalışıyordu. "Üzgünüm, burası felaket oldu. Tommy Porter geldi ve sanki bir rock yıldızıymış gibi herkes onu soru yağmuruna tutmaya başladı, Angie hakkında, anlarsınız ya. Siparişiniz buydu, değil mi?" Tabakları masaya bıraktı ve ellerini ince belinden hamak gibi sarkan ufacık önlüğe sildi.

Ben, tabağındaki krema kıvamında yumurta tepesine baktı. Üstünde parmesan tanecikleri uçuşuyordu ve çevre-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sinde taze çilek, mango ve şeftaliler sanat eseri gibi dizilmişti. Annabelle'in sanatsal sunumunu kızarmış, kenarlarından tereyağı damlayan tombul bir İngiliz çöreği tamamlıyordu. Yumurtalardan yükselen kimyon ve maydonoz kokusu Ben'in ciğerlerini doldurdu ve Stella'yı siparişin kesinlikle doğru olduğuna ikna etti. "Fena halde doğru," dedi, en sevdiği New England aksanıyla.

"İşte ikiniz de buradasınız." Tel kapıdan çıkan Birdie, Stella'ya gülümsedi. "Bugün çok güzel görünüyorsun Stella. Belki de şu iskeletinin üstüne birkaç kilo koyduğun için. Bu iyi bir şey. Kemik gibiydin hayatım. Güzel bir görüntü değildi." Birdie'nin sözleri soluk soluğa çıkıyordu.

Stella, Birdie'ye bakıp, ona teşekkür etmekle sinirden tepinmek arasında kararsız kaldı. Sonunda yarım ağız gülümsemeye karar verdi. "Düşmeden önce otursanız iyi olur Bayan Birdie. Pek iyi görünmüyorsunuz. Size biraz su getireyim."

Stella hızla uzaklaşırken Nell, Birdie'ye baktı ve yüzünün alı al moru mor olduğunu gördü. Kısa beyaz saçları, sanki az önce dalgaya yakalanmış gibi nemliydi ve kâküllerini elinin tersiyle arkaya ittiğinde, berrak gri gözlerinin üstünde ter damlacıkları gördü.

Birdie kendine bir fincan kahve aldı ve bir sandalye çekip Nell'in karşısına oturdu.

"Yarıştan çıkmış gibisin Birdie," dedi Nell kaşlarını çatarak. "Benim suyumu al." Bardağını masanın üstünde ona doğru itti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Buraya bisikletimle geldim. O küçük tepe son günlerde daha dikleşmiş gibi." Bardağa uzanıp iri bir yudum aldı.

Birdie'nin bisiklete bindiğini duyan Nell derin bir soluk aldı. Doktorunun söylediğine göre kalbi sağlam ve dayanıklıydı, bisiklete binmesi iyi gelirdi. Ancak araba kullanması için aynı şeyi söylemek zordu. Birdie 1981 model Lincoln arabasıyla Sea Harbor yollarına çıktığında, en kahraman yeni yetmeler bile kaldırımların iç tarafına kaçardı. Komşular onun yoluna çıkmamaya özen gösterir, kediler ve köpekler tepeden aşağı o malum motor sesinin geldiğini duyunca ortadan yok olurlardı. Ancak hiç kimse bu dik kafalı kadını daha küçük, kontrolü daha kolay bir araba almaya ikna edememişti. Ben, umutsuz bir şekilde ona defalarca bir Corolla ya da Camry, ya da yeni hibritlerden bir tane satmayı denemişti.

Birdie, ikinci kocası Victor Morino'ya ait olan arabasını, onun kokusunu, deri koltuklara sinmiş olan pipo tütününün odunsu aromasını seviyordu. "Ya rabbi, bu araba konuşabilse, başım belaya girerdi," diye dalga geçmişti, örgücülerle buluştuğu bir perşembe akşamı. Gözlerinde sır saklayan haylaz bir ışıltı vardı. Böylece Birdie, beş buçuk metreden uzun zarif arabasını Sea Harbor'ın yokuşlu mahallelerinde kullanmaya devam etti ve Nell, konuya daha ciddi yaklaşmadıklarına pişman olmamak için her gün dua etmeye başladı.

Birdie su bardağını masaya bırakıp Nell'in yumurtalarını süzdü. "Gördüğüm kadarıyla Annabelle yeni bir şey deniyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tadı güzel Birdie. Denemek ister misin?"

Birdie burnunu kıvırdı. "Yeni ve farklı şeylere ihtiyacım yok. Aslında istediğim şey eski ve tanıdık. Yani Sea Harbor'da huzur dolu bir yaz mevsimi. Angelina'nın öldürülmesi kasabanın dokusunu değiştiriyor. Her şeyin içine sızıyor, insanların birbirine şüpheyle bakmasına sebep oluyor. Sen, başından beri karanlık bir şeyler olduğunu düşünüyorsun Nell, bunun farkındayım ama kasabamızdaki bu korkunç hava hoşuma gitmiyor."

"Hiçbirimizin hoşuna gitmiyor Birdie," dedi Ben. "Ama geçecek. İnsanlar hayatına devam edecek."

Birdie'nin gülümsemesi kaybolmuştu. Parmağını önce Ben'e, sonra Nell'e doğru salladı. "Bir şeyden eminim. Sea Harbor halkı iyi insanlar. Angie buraya hiç gelmemeliydi. Bu, yüzünün ortasındaki burun kadar açık. Onun, buradan çok daha büyük bir dünyaya ihtiyacı vardı."

"Birdie, bunu nasıl söylersin? Burası, Angie'nin de memleketiydi ve bildiğim kadarıyla, Josie kızı geri döndüğü için çok mutluydu."

"Sanırım haklısın. Sadece bütün bunların artık bir an önce sona ermesini istiyorum. Ayrıca, Angie'nin işini ve bu kasabayı sevdiğini istediğin kadar söyle. Ben hiçbir zaman onun yerleşik olduğuna inanmadım. Dairesine bir bak. Bir gece apansız kaçıverecekmiş gibi; yani aynen benim tahmin ettiğim gibi. Şimdi de bu. Her şey çok mantıksız, ne o gece olanlarla ilgili hazırlanmış resmi rapor, ne de başka bir şey."

Nell sessizdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birdie gülümseyerek, "Pekâlâ," dedi ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Sanırım biraz daha organize olmalıyız Nell."

Ben, gazetesinden başını kaldırıp kaşlarını çattı. "Bırak polis işini yapsın Birdie. Cinayetten söz ediyoruz, kaçak avcılardan ya da kayıp ev hayvanlarından değil."

"Ben Endicott," dedi Birdie elini havada sallayarak ve yüzü keyifle aydınlanarak. "Birden eski kafalı mı oldun? Ne zamandan beri bizi koruman gerekiyor?"

Stella bir tabak –iki tarafı da kızarmış– yumurta getirip Birdie'nin önüne koyduktan sonra gözden kayboldu.

"Şimdi, eğer bu telepatik servis değilse, ben ne olduğunu bilmiyorum," dedi Birdie, İngiliz çöreğine tereyağı ve çilek reçeli sürerken. "Ya başka bir şey sipariş etmek isteseydim?"

"Annabelle bilirdi," dedi Nell. "Sanırım her şeyi biliyor."

"Sanırım bu da öyle, her masayı nasıl dinlediğine bir baksana." Başıyla, Tony Framigham'ın kahve fincanını doldururken, konuşulanları daha rahat duymak için iyice eğilen Stella'yı işaret ediyordu.

"Sanırım merak insanın doğasında var," dedi Nell.

"Bundan daha fazlası var," dedi Birdie. "Güzel yüzüne bir baksana. Aşk sarhoşu. Sanki yeryüzünde Tony Framingham'dan daha muhteşem bir şey yok."

Nell bakınca, Birdie'nin kesinlikle haklı olduğunu gördü. Stella'nın yüzündeki gülümsemenin annesinin inanıl-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maz İtalyan omletleriyle ya da masadaki sohbetle ilgisi yoktu. Sadece Tony ile ilgisi vardı.

Tony ise tamamen kayıtsızdı. Başını suya doğru çevirmiş, balina seyretmek için çıkan teknelerin yelkenlerinden öteye bakar gibiydi. Annesinin Peder Northcutt'la yaptığı konuşmaya da ilgisizdi ve Stella'nın etrafında dört döndüğünün kesinlikle farkında değildi.

Nell bir kez daha Tony'nin aklından neler geçtiğini merak etti. O akşam Archie Brandley'in söylediklerine bakılırsa, Tony, Angie'ye karşı kaba davranmıştı. O kocaman turuncu arazi aracından nerede inmişti?

"Sevgili pederimizin bu kadar hararetli ne konuştuğunu merak ediyorum," dedi Birdie, bir çatal dolusu yumurtayı yutarken.

"Belki Angie için bir tür hatıra fonu oluşturmayı tartışıyorlardır," dedi Nell. "Bu, Josie'nin acısını hafifletmeye yardımcı olur."

"Peder Northcutt'ın da daha iyi hissetmesini sağlar."

"Konuşmalısın Birdie Favazza," dedi Nell. "O kiliseye ayırdığın zamanın haddi hesabı yok."

"Zaman ya da her ne ise," dedi Birdie. "Hepimizin maneviyatını kendince tatmin etme yolları var, benim dediğim bu. Ancak, almanın yolu sormaktır. Peder de sormayı gayet iyi bilenlerdendir."

"Ve almayı," dedi Ben. "Ama iyi bir adam. Bu işinin bir parçası."

"Haklısın Ben," diye onayladı Birdie. "Ve gördüğüm ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

darıyla, benim işimin bir parçası da kahveleri tazelemek."

"Sen iyi bir insansın, Birdie, kendine rağmen," dedi Ben.

"Bazen," dedi Birdie göz kırparak. "Bazen değilim."

Bir süre sonra kalktıklarında, Peder Northcutt hâlâ Margarethe ile konuşuyordu. Tony, sohbete katılıyormuş gibi davranmaktan vazgeçmiş, korkuluklara doğru uzaklaşarak başka şeylerle ilgilenmeye başlamıştı.

Tony'nin az ötesindeki, Beatrice ve Sal Scaglia çifti ise Brandley ailesiyle oturuyordu. Masaları, omlet tabakları ve dumanı tüten kahve fincanlarıyla doluydu. Alçaltıp yükseltiği sesiyle bir şeyler anlatan Beatrice'in küçük eli incileriyle oynuyordu. *Muhtemelen, Angie'nin dairesini Josie için tek başına nasıl toparladığını anlatıyordur,* diye düşündü Nell. Sal'a baktı. Bugün, pembe çizgili bir kravatla haki bir takım giymişti. Nell, giysilerini Beatrice'in seçtiğinden şüphelendi, çünkü nedense pembenin Sal'ın tarzı olmadığını hissediyordu. Bir şekilde hoş bir adamdı ve ilginç biri olma ihtimali de vardı. Ancak, her zamanki gibi sessizce karısının yanında oturuyor ve bütün sahneyi ona bırakıyordu. Yine de, Nell bugün onun üzgün göründüğünü düşündü. Üzgün ve biraz endişeli.

Yürürken bakışları karşılaştı ve Nell ona gülümsedi.

Sal Scaglia, Selamına karşılık vereceğine, peçetesini masaya bıraktı ve sandalyesini itip Nell'in ardından lokantanın veranda kapısına doğru yöneldi.

"Angie Archer cinayeti..." diye fısıldadı Nell'in arka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sından. Nell durdu ve geri döndü.

"Evet, Sal?" dedi, genç ve güzel bir kadının trajik ölümünün getirdiği bildik üzüntülü yüz ifadesini bekleyerek.

Oysa sözcükler yerine, Sal'ın uzun ve sakin yüzünü, Nell'in görmeye ihtimal bile vermediği bir dehşet ve endişe ifadesiyle karşılaştı. Konuşmak için dudaklarını kıpırdattı.

İşte tam o anda, bir elinde meyve suyu ve diğerinde bir tabak dolusu yumurta olan Stella Palazola, tel kapıdan fırladı. Sandaletinin topuğu kapı eşiğine takıldı ve Nell ile Sal kaçmaya fırsat bulamadan, koca bir bardak dolusu taze sıkılmış portakal suyu tepsiden kayıp ilkbahar yağmurları gibi Sal Scaglia'nın pembe çizgili kravatına yağdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Üçüncü Bölüm

Nell, eteğini çıkarıp üstüne pamuklu bir kapri şort ve kolsuz bir bluz geçirdi. Arkadaşları, kadınların kolları üstünde altmış yaşına gelir gelmez sihirli bir şekilde oluşan sarkmaları Nell'in aldırdığını söyleyerek onunla dalga geçiyorlardı. Nell, sağlam kemik çatısı, çıkık elmacık kemikleri ve gergin kolları için annesine teşekkür borçlu olduğunu düşünüyordu ama yürürken kol altları flama gibi sallanacak olsa bile yine istediğini giyeceğinden emindi. Nell'in gardırobunda yer alacak giysileri belirleyen faktör, rahatlıktı.

Aşağıdaki havadar mutfakta, sahilden arka yola doğru uçan martıların çığlıkları dışında her şey sakindi. Nell salonu toparladı ve gazetenin dağılan sayfalarını düzenleyerek sehpanın üstüne yığdı. Ben, gerçek bir haber müptelasıydı, *Sea Harbor Gazette* onu kesmiyordu. *Globe* ve *New York Times* kapının önünde öylesine düzenli bir şekilde birikirdi ki, Nell gazete toplayıcısı Johnny'nin doğum gününü ve en sevdiği CD'leri bile bilirdi. Koltuğun üstündeki örgüsünü alıp, büyük

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir çantanın içine koydu.

Ben ve Nell, Annabelle'in yerindeki doyurucu kahvaltıdan ve Sal Scaglia ile yaşadıkları tuhaf karşılaşmalarından sonra, lokantadan ayrılmış, Birdie'ye ve bisikletini eve bırakmakta ısrar etmişlerdi. On dakikalık yol boyunca, üçü de Sal'ın ona ne söylemek istediğine kafa yormuşlardı. O sakin adamın heyecanı akıllarından çıkmıyordu.

"Angie'yi tanıyor muydu?" diye sordu Birdie. Normalde, Sea Harbor'da herkes birbirini tanırdı, ama bu arkadaş oldukları ya da görüştükleri anlamına gelmezdi. Ancak Nell, Sal ve Angie'yi aynı anda aynı mekânda düşünemiyordu.

"Sanırım Sal duyarlı bir adam," dedi Nell. "Belki de hepimizin hissettiği çaresizliği ve dehşeti ifade etmeye çalışıyordu. Eminim Beatrice kahvaltıda, öğle ve akşam yemeklerinde sürekli cinayeti didikliyordur."

Bu açıklama hiçbirinin aklına yatmamıştı, ama günün kalan kısmını rahat geçirmek adına yeterli olmuştu.

Ben, Ham ve Jane'in yatırım yapıp üstünde çalıştıkları eski bir Hinckley yelkenliye yardım etmeyi planlıyordu. Belki de kısa bir tur yapabilirlerdi. "Annabelle'in yumurtaların üzerine tepeleme doldurduğu kremayı eritmem gerek," dedi.

Nell ona hak verdi. Ben'in diyetini dikkatle takip ediyordu, ama pazar günleri kolesterol hesabı yapmak için değildi ve Nell onu görmezden geliyordu. Ben'i egzersiz yapmaya teşvik etmek daha çok işine geliyordu. Yelken ise onun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için terapi gibiydi. Engin okyanus, hafif meltem ve tuzlu hava, sıkıntılar yüreğini daraltmaya başladığında Ben'i çok belirgin biçimde sakinleştiriyordu. "Dünyayı iyi bir yer haline getiriyor," demişti Nell'e, "En azından bir süre." Angie'nin öldürülmesi Ben'in aklından kolayca çıkmıyordu ve sevdiği arkadaşlarıyla yelken açmak, birkaç saat rahatlamanın en iyi yoluydu.

"Izzy'nin, bana başlattığı eşarbı bitirmeme yardım etmesi için atölyeye gideceğim," dedi Nell, Ben'e.

Nell iyi bir örgücü olduğunu düşünüyordu. İlmekler düzgün ve eşitti, ek yerleri ise pot yapmazdı. Üstelik hızlıydı çilek renkli bir bebek beresini tek bir toplantıda bitrebilecek kadar. Yine de zaman zaman Izzy'nin yardımına ihtiyaç duyuyordu. Örgü söz konusu olduğunda, Izzy'nin bir bulut çekiminde o sihirli kareyi yakalayabilen ya da suyun üstüne doğru ışığı yerleştirebilen fotoğrafçı gibi, özel bir sezgisi vardı. Izzy, bir kazağa, bereye ya da çoraba sadece birkaç saniye bakarak soruna odaklanabilir ve onu onarabilirdi.

Nell'in bugün Izzy'ye ihtiyacı vardı, yoksa eşarbı ertesi hafta Framinghamların düzenlediği hayır toplantısına yetiştiremeyecekti.

Aslında Nell'in köydeki dükkânlara doğru yürümesinin Ben'e söylemediği başka bir nedeni daha vardı. Bu cinayet senaryosunda, insanı rahatsız edecek kadar çok cevapsız soru bulunuyordu.

Ben, dışarı çıkmadan hemen önce polis şefi ile tekrar konuşmuştu ve adam Ben'e liman bölgesinde, yat kulübünün

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çevresinde takılan iki adam dışında hiçbir şey bulamadıklarını anlatmıştı. Bazı araçların camları kırılmış ve birkaç kadın kumsalda rahatsız edildiklerinden şikâyetçi olmuşlardı. Eşkali belirlenen adamların Rockport'tan Newburyport'a, oradan da New Hampshire'a kadar uzandıkları tespit edilmişti. Jerry, Ben'e, "Şu anda muhtemelen Maine'in ormanlık alanına varmışlardır," demişti. Yine de araştırma sürüyordu.

Nell, sessizce Ben'i dinledi. Angie'nin katili Maine'de değildi. Muhtemelen hâlâ burada, Sea Harbor'daydı. Angie'nin dairesinin anahtarını kimin çaldığını –ve son dönem hayatındaki tutarsızlıkların sebebini– ne kadar çabuk bulurlarsa o kadar iyi olacaktı.

Nell, Cass'in de dükkânda olmasını diledi. Pazar günlerini genellikle Harbor Road civarında, Coffee's'de moka içerek ya da iskelede kitap okuyarak geçirirdi. Dinlenebildiği tek gündü ve buna gerçekten ihtiyaç duyuyordu. Istakoz hırsızlıkları ve Angie cinayeti arasında, Cass için pek parlak bir hafta değildi. Geceyi kumsalda geçirip kaçak avcıları enselemekten söz etmesi –hele etrafta bir katil dolaşırken– Nell'i rahatsız etmişti. Bu konuda onunla konuşmak istiyordu.

Deniz yünleri hâlâ Izzy'nin vitrinini süslüyordu ve Nell yaklaştığında, insanların vitrinin önünde oyalanıp pamuk şekere bakan çocuklar gibi yünleri seyrettiklerini fark etti.

Nell onların yanından geçip esintinin içeri girmesini sağlamak için açık bırakılan kapıdan girdi.

Liman Yolu Örgü Atölyesi yaz boyunca pazar günleri açık olsa da, Izzy asla kendisi çalışmazdı. Onun yerine, tez-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gâhı Mae'nin on altı yaşındaki ikiz yeğenleri Rose ve Jillian'a teslim ederdi. Müşteriler fıkır fıkır kızların yünlere sirayet eden neşesine ve çocuksu coşkusuna bayılırdı. Mae, gözlerini oymadan şişleri nasıl tutacaklarını kavradıkları andan itibaren onlara örgü örmeyi öğretmişti ve kızlar şaşırtıcı biçimde, televizyonsuz kulübelerinde yaşayarak sahilde uzun saatler geçiren yazlıkçıların örgü projelerine destek vermeye başlamıştı. Izzy'nin, Nell ve Ben'in dikkatli gözlerinden uzaktayken, Izzy'nin yaşadığı çılgın yaz eğlenceleriyle ilgili yeterince hikâye dinleyen Mae, bu durumun kızların yaz mevsimini biçimlendirmelerine de yardımcı olduğunu söylüyordu.

Nell içeri girip kulakları iPoduna bağlı beyaz yuvarlaklarla tıkalı Jillian'a gülümsedi. Sadece kendisinin duyabildiği müzik eşliğinde tezgâhın arkasında zıplıyordu ama başını aşağı yukarı sallarken bile ona el sallayabildi. Rose bebek odasında, bir müşterinin yeni doğmuş bir bebeğin ölçülerine uygun ince ipli pembe bir yün seçmesine yardımcı olmaya çalışıyordu. Pembe, pastel sarı ve limonküfü tonlarında sayısız yumak, sanki dev bir dondurma çeşitlemesi gibi tezgâhın üstüne yığılmıştı. Nell, odaya girip bu dondurmanın içine dalmamak için kendini zor tuttu.

Izzy arka odadaydı. Yere bağdaş kurmuş, önüne serdiği fotoğraflara bakıyordu. Pencereler ardına kadar açıktı ve hafif bir meltem kanepenin üstündeki gazetenin yapraklarını kımıldatıyordu. Fonda, eski bir Beatles CD'sinden gelen yumuşak müzik duyuluyordu. Fotoğraflara bakarken yüzüne

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dökülen koyu renk saçlarıyla Cass'in de orada olduğunu görmek Nell'i mutlu etti.

Izzy, koyu renk çerçeveli gözlüklerini takmıştı. Bu baktığı şeyin önemine işaretti. Kaşlarını çatmış alt dudağını dişliyor ve Cass'in parmağı ile gösterdiği yere bakıyordu.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye sordu Nell. Örgü çantasını masanın yanında yere bırakarak, İlmek'e doğru yürüdü. Artık Liman Yolu Örgü Atölyesi'nin keyfi yerinde ve saygıdeğer bir sakini olan yavru kedi, açık pencerenin önündeki sedire kıvrılmıştı ve rüzgâr tüylerini okşuyordu. "Merhaba sevgili İlmek," dedi, kedinin kulaklarının arkasını kaşıyarak. "Burası neredeyse cennet, değil mi?" Her renkten atık örgü yumağı mindere ve yerlere saçılmıştı.

İlmek, minik başını Nell'in eline sürttü.

"Nell, şunlara bak," dedi Izzy, eliyle Nell'i yanına çağırarak.

Nell, Izzy'nin kafasının üstünden eğildi ve yerdeki karanlık fotoğraflara baktı. Tek fark edebildiği şey su ve ıstakoz şamandıralarıydı ve bir de karanlık.

Cass ayağa kalkıp masanın kenarına yaslandı. "Bunları dün gece çektim Nell, dalgakıranın orada."

Nell donakaldı. "Ne dedin?"

"Endişelenme Nell, kimse bana saldırmadı. Aslına bakarsan, kimse beni eve bile bırakmadı."

"Cass, aklından neler geçiyordu? Bu kasabada dolaşan bir katil var ve sen geceyi sahilde mi geçiriyorsun?" Nell, yanaklarının yanmaya başladığını hissediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Güvendeydim Nell, sus artık," dedi Cass. "Ayrıca, yalnız değildim. Tek başıma yapmayı planlıyordum, ama... şey... tabii Angie öldürülmeden önce. Şimdi durum farklı. En azından katil bulunana kadar. O bölgede kapan kuran bir grup toplandık ve birkaç kamera yerleştirdik."

Cass, fotoğrafların arasından bir tanesini işaret etti. "Görüyor musun?"

"Bir gece fotoğrafı," dedi Nell.

"Of, dikkatli bak." Cass bıkkınlıkla başını sallayarak Izzy'ye doğru eğildi ve fotoğraflardan birini gösterdi. "Soldaki gölgeyi görüyor musun, dalgakıranın tam kenarında?"

Nell başını salladı. "Cass, fotoğrafın tamamı gölgeden ibaret. Ne görmem gerekiyor?"

"Kaçak avcıyı."

Nell kaşlarını çattı. "Onu gören oldu mu?"

"Hırsızı, kendi kazdığı kuyuya düşürmeye karar verdik."

"Peki, bunu nasıl yapacaksınız?"

"Güvenli bir biçimde Nell. Bir süre gölgede, dalgakıranın kenarında bizi kimsenin göremeyeceği bir yerde saklandık."

Nell, manzarayı hemen gözünde canlandırmıştı. Dalgakıran dört ya da beş metreden daha yüksekti; zeminde, suyun hemen kıyısında, gelgite bağlı olarak içine girip yukardan –hatta belki sahilden– görülmeyecek biçimde saklanmaya uygun oyuklar vardı. Angie'nin hayatının son dakikalarını geçirdiği yerdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Cass, parmaklarıyla saçlarını tarayıp devam etti. "Kameraları iki granit oyuk arasındaki yarığa bağlayıp eve döndük."

Nell rahatlayarak derin bir soluk aldı.

"Kameraları şafak vakti, koşmaya ya da dalmaya çıkanlardan önce gidip topladım."

Nell gözlüğünü takıp fotoğrafa daha dikkatli baktı. Diğerlerinden farklı görünmüyordu; suyun üstünteki biraz gölge ve bildik şamandıra yansıması dışında tamamen karanlıktı. "Üzgünüm Cass ama ben hiçbir şey görmüyorum." Fotoğrafı kaldırıp karanlığa biraz daha dikkatli baktı.

"Dalgakıranın ortasında, tam zemine yakın yerde bir gölge var. Sanırım onlardan biri. Muhtemelen denize daldıkları nokta. Büyük bir ihtimalle üstünde siyah ve ıslak bir dalgıç elbisesi var, o yüzden görmek zor."

"Bu sabah kapanlarını kontrol ettin mi?"

Cass başıyla evet dedi. "Görünürde tek bir ıstakoz bile yoktu. Roy Whitford birkaç tane bulduğunu söyledi ama hepsi dişi olduğundan bırakmak zorunda kalmış."

Nell tekrar fotoğrafa baktı. Bakmaya devam ettikçe gölgeler bir biçim almaya başlamıştı, ama onları şahıs olarak tespit etmek çok zordu. Birini –kaçak avcıyı– gördüğünü sandı, duvarın gölgesine sinmiş dalmaya hazırlanıyordu.

Cass, İlmek'i göğsüne kaldırıp çenesinin altına gömdü. "Ne düşünüyorsun Nell?"

Nell gözlerini ovuşturdu. hâlâ çok fazla bilinmeyen vardı. "Senin hırsızı düşünüyorum Cass. Belki fotoğraftaki

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gerçekten odur. Yukarıda ise, Angie'nin öldüğü gece iki kişi durup sohbet ederek içki içmişti. Sonra içlerinden biri sessizce –ya da seslice?– suya düştü. O kişi, aynı gece orada mıydı? Cass'in kaçak avcısı, Angie'nin katilini görmüş olabilir mi?"

Izzy ve Cass sessizdi, sadece İlmek'in mırıltıları duyuluyordu.

Sonunda Cass konuştu. "Kaçak avcıların her gece geldiğini sanmıyorum," dedi, Nell'in varsayımını kafasında biçimlendirmeye çalışarak. "Ama haklısın Nell. Eğer o gece, orada birileri varsa, bir şeyler görmüş olabilirler. *Olmalılar.*"

"İyi de, mutlaka polise haber verirlerdi," dedi Izzy.

"Belki söylediler. Belki o yüzden polis oradan geçen biri üstünde yoğunlaşıyor," dedi Cass.

Nell, "Pekâlâ, Sea Harbor'ın dışına bakmak, New Hampshire ya da Maine'i gezen turistlerden başka kimseyi ortaya çıkarmaz," dedi. Izzy'nin yanına oturup çantasından şişlerini çıkardı. "Angie'nin öldürülmesini gerektirecek muhtemel sebepleri çıkarabilmek için sürekli kafa patlatıyorum ve hiçbir yere varamıyorum ama hayatında bizim bilmediğimiz bir şeyler oluyordu. Bu konuda çok eminim."

Cass yerdeki fotoğrafları topladı ve bir sandalye çekti. Onu izleyen İlmek, pantolonunun paçasına tırmanıp kucağına kuruldu.

"Angie insanları farklı biçimlerde etkilerdi," diye devam etti Nell. Onlara, sabah Annabelle'in yerinde, Sal Scaglia ile olan tuhaf karşılaşmalarını anlattı. "Angie ile Sal'ın tanıştık-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larından bile haberim yoktu, oysa bir şeylerden rahatsız olduğu çok açıktı," dedi Nell. "Bir şekilde tuhaftı, çok anlamlı değildi. Angie'nin eşyalarını toplarken Beatrice onu eve sürüklediğinde ilgisiz görünüyordu. Oysa bugün tam anlamıyla duygusaldı."

"Beatrice pek gergin gibi değildi," diye kendi gözlemini söyledi Izzy. "Onu ilgilendiren, dalgakıranda daha sonra meydana gelebilecek olası cinayetleri önlemek gibiydi. Sanki o olmasa, her ay bir cinayet işlenecekmiş gibi."

"Zaten yaptığı bu," dedi Nell. "Sea Harbor'ın geleceğini planlıyor, o yüzden cinayete bu tarz yaklaşımı bana garip gelmiyor."

"Merak ettim, acaba polis Scaglia ailesini sorguladı mı?" diye sordu Cass.

"Neyi sorgulayacaklardı?" diye merak etti Nell. Sal ve Beatrice'in Sea Harbor'da yaşayan diğer ailelerin çoğundan farkı yoktu. Meraklı ve ilgili, hatta Angie'nin ölümüne üzülen ama bunu farklı bir biçimde ifade edebilen saygın insanlardı. Koruyucu empati. *Eğer Josie Archer için üzülüyorsam, böyle bir şey benim ailemin başına gelmeyecek.*

Izzy masadan kalktı ve çok geçmeden bir sürahi buzlu çay ve bir kâse dolusu limonla geri döndü. "Güneşte demlenmiş çay zamanı, belki bizi kaygı verici düşüncelerden bizi birazcık uzaklaştırabilir." Nell'in deniz yününden örmeye başladığı eşarbını çantadan çıkarıp, masanın üstüne serdi. Yeşil ve mavinin tonları, içine güneşin süzüldüğü dalgalar gibi, incecik altın çizgilere karışıyordu. "Nell Teyze, bu eşarp çok güzel."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ve bitmemiş." Nell çayından bir yudum aldı, arkasına yaslandı ve dizginleri tamamen Izzy'ye bıraktı.

"Sorun nedir?" Izzy eşarba daha yakından bakarak parmak uçlarıyla dokundu. "Bitince muhteşem olacağını biliyorum. Hatta dantel sınıfımda örnek olarak kullanmak istiyorum." Uzun eşarbın bir ucunu kaldırdı, neredeyse bir metreye yaklaşmıştı. "Renkler tam sana göre. Yuvarlak dekolte yakalı, seksi siyah elbiseni giyeceksin ve boynuna da bu havalı parçayı saracaksın. Biraz daha boy vermek için uçlarına uzun saçaklar takacağız.

"İşte bu tam sensin Izzy. Güzel yönleri görüyorsun, kusurlu olanları değil," dedi Nell. "Bu çok hoş ama yakından bir bak." Nell, eşarbın ucunu kaldırıp ışığa tuttu. "İlmek kaçırmışım ve üstüne en az üç dört sıra örmüşüm. Üstüne gelen sıralardan sonra kaçık ilmekleri toparlayamıyorum. Dokunduğum anda ortadan yok oluyorlar."

İlmek masaya zıplayıp eşarbı süzdü. Sonra kusurlarını kontrol etmek üzere minik patisini uzattı.

"Hayır, bebeğim," dedi Izzy onu hemen geri çekerek. Eşarbı kediden uzaklaştırıp dikkatle inceledi. Düzgün ilmek dizilerinin olması gereken yerlerde, başıboş ilmekler ve arkası görünen boşluklar vardı.

"Kaç sıra kaçırdın?" Izzy tepesindeki gözlüğü burnunun üstüne indirip masaya uzandı ve eliyle deseni tarayarak hataları tespit etmeye çalıştı.

Nell, Izzy'nin parmak uçları eşarba hafifçe dokunup hataları tararken, *Braille alfabesi okur gibi*, diye düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onu seyretme Nell," dedi Cass. "Yoksa gerildiğini söylüyor. Bana kalırsa, sırlarını öğrenmemizi istemiyor."

Izzy masanın ortasındaki sepete daldı ve upuzun bir iğne çıkardı. "Sırlarmış, külahıma anlat. Beni seyretmenizi istemiyorum çünkü aslında kafamdan uyduruyorum. Oysa sizin bunu gayet planlı bir biçimde yaptığımı sanmanızı istiyorum." Yüzündeki bir tutam saçı geri itti. "Bunun uçuşması hoşuma gidiyor Nell. Balonun kraliçesi olacaksın." Parmakları hızla çalışıyordu. Önce örgünün bir sırasını çekiyor, sonra iğnesiyle dikkatle kaçan ilmekleri toplayıp şişe geçiriyordu.

"Buraya bir cankurtaran simidi koymalısın. Seni bayağı bir sıkıntıdan kurtarır."

Nell, Izzy'nin incecik iğnesinin kendi altı numara şişiyle yer değiştirmesini ve sonra hızla bir örgü sırasına dönüşmesini izledi. Ardından, iğneye bir diş ipliği taktı ve ipliği tüm kaçık ilmeklere geçirdi. *Bir cankurtaran simidi.* Keşke Angie'nin de çok basit bir cankurtaran simidi şansı olsaydı.

"İşte," dedi Izzy, sırayı tamamlayıp yarım kalmış örgüyü Nell'e vererek. "Yenisi kadar iyi oldu. Diş ipliğini ara sıra aşağı yukarı oynat ki, fazla ilmek kaçırmayasın. Yün adeta ipek gibi; ve dantel dokusundaki bu tür iplerde, motifi kaçırmak çok kolaydır."

Eşarbı geri alan Nell, Izzy'nin tamir ettiği yere baktı. "Mucize bir iş çıkarmışsın tatlım. Teşekkürler."

Cass, bütün bu süreci pencere önündeki sedirden izlemişti. İlmek ona katılmıştı ve kucağında hiç susmadan mı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rıldanıyordu. "Benim için fazla karmaşık. Düz örgü modeli benim için en güvenilir olan. Bir ters, bir düz, düğümle."

"Arkanı kollasan iyi edersin Cass," dedi Izzy. "Senin ördüğün eşarplardan Birdie'ye fenalık geldi. Bir değişimden söz ediyor. Sen olduğundan şüpheleniyorum."

"Hayır, ben değilim. Perşembe akşamları, Eşarp ördüğüm için buradayım. Beni tek ilgilendiren bu. Dostlar ve Nell'in muhteşem yemekleri. Ayrıca, hâlâ bir eşarpla kutsanmamış ıstakoz avcısı dostlarım var. Karmaşık desenlere gelene kadar yolum uzun."

"O kadar emin olma, bütün diyeceğim bu," dedi Izzy.

Nell eşarbını katlayıp çantasına koydu. "Cuma akşamından bu yana Pete nasıl?"

Cass omuz silkti. "Angie'nin öldürüldüğünü hâlâ kabullenemedi Nell. Bu gerçek onu içten içe yiyor."

"Önlemeliydim diye düşünüyor," dedi Nell. "Hiçbir anlamı olmasa da."

Cass başıyla onayladı. "Ama bugün balığa çıktı, onun için bir çeşit iş tatili oldu. Yine de biraz uzaklaştığı için seviniyorum."

"Tek başına mı?"

"Hayır. Birkaç gece önce Gull'da Tony Framingham'la karşılaşmış, sanırım içkiyi kaçırdığı gece. Tony balığa çıkmayı teklif etmiş. Yeni ve muhteşem bir teknesi var."

"Tuhaf," dedi Izzy. "Nedense Pete ve Tony'yi birlikte balığa çıkan kafadarlar olarak göremiyorum."

Konuşmaları dinleyen Nell, çıplak kollarını aniden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

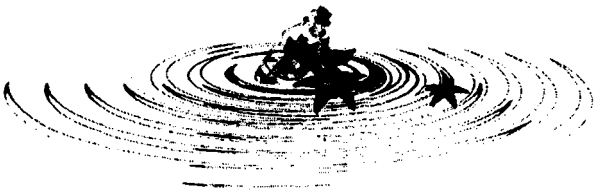
gelen bir ürpertiyle sıvazladı. Birkaç saat önce Tony'nin yüzünde gördüğü ifade, kankasıyla güzel bir öğleden sonra geçirmiş birinin yüzü değildi. Sanki sırtındaki bir yükten kurtulmak istercesine denize bakarak derin düşüncelere dalmıştı.

"Tony ve Pete arasında ortak ne olabilir?" diye yüksek sesle düşündü Izzy.

Nell etrafına bakıp çantasını aradı ve çıkmadan önce gidip İlmek'in sırtını okşadı. Ben'le buluşup Ocean's Edge'de kızarmış balık yemeye gideceklerdi. Izzy'nin sorusunu düşündü ve aklındaki cevap onu mutlu etmedi.

Nell için, Pete ve Tony arasındaki ortak şey, Cass'in kardeşine olan düşkünlüğü kadar açıktı. Pete ve Tony'nin tek ortak noktası Angie Archer'dı ve öldüğü gece ikisi de onun yanındaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Dördüncü Bölüm

Nell örgü çantasını bir omzuna atıp, Izzy ve Cass'i Mae'nin yeğenlerine yardım etmek üzere geride bıraktı. Ben'le buluşana kadar yarım saati vardı. Bu, Archie Brandley'e merhaba demek için yeterli bir süreydi. Angie'nin asma katta oturup Tony ile tartıştığı o geceyle ilgili başka ayrıntılar hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu.

Nell kitabevinin kapısında durup açık kapıdan içeri baktı. Kasanın önünde birkaç müşteri sıra bekliyordu, en az bir o kadarı masalarda oturmuş okuyor, ya da sergilenen kitapları inceliyorlardı. Neredeyse kapanma saati gelmişti ve o yüzden Nell sohbet için iyi bir zaman olmadığını fark etti. Archie ortalığı toparlamakla meşgul olmalıydı. Üstelik Nell dükkân sahibine ne diyeceğinden de emin değildi. Archie alt katta olduğu için muhtemelen asma katta Angie ve Tony arasında geçen bütün konuşmaları duymamıştı ama bir şeyler duyduğu kesindi. Archie ile Angie'nin yaşam süresinden daha uzun bir zamandır arkadaştılar. Her konuda rahatlıkla

BELONGS TO KAKTUS TEAM

konuşabilirlerdi. Angie'nin öldürüldüğü gece hakkında bile.

Angie'nin öldürüldüğü gece. Nell'in sırtından bir ürperti geçip kürek kemiklerinin arasına yerleşti. Sıradan bir perşembe akşamı öyle sona ermişti. Zamanın durduğu ve kendi kafasına göre takıldığı anlardan biriydi. *O gece... "O gece neredeydin?"*

"Derin düşüncelere dalmışsın Nell?"

Nell bakınca Sam Perry'nin aydınlık yüzünü gördü. Elinde Archie'nin mavi-beyaz poşetiyle dükkândan dışarı çıkıyordu. Bir omzunda ise kamera çantası asılıydı.

"Merhaba Sam," dedi Nell, birinin onu süzerken farkına varmamış olmasına şaşırdı.

"Muhteşem bir cuma akşamı yemeğiydi. Beni de aranıza aldığınız için teşekkürler."

"O kadar muhteşem sona ermedi, ama Ben, Pete'e çok yardımcı olduğunu söyledi. Teşekkürler Sam."

"Pete iyi bir çocuk. Buradaki insanların çoğu gibi. Küçük bir kasabada yaşamaktan hoşlanacağımı sanmazdım ama kitabevi sahibinin bile cuma akşamı ne yediğimi bilmesi tuhaf bir rahatlık hissi veriyor."

Nell, Sam'in elindeki Brandley Kitabevi poşetine bakıp güldü. Küçük bir kasabada yaşamak herkese göre değildi. Samimiyet ve sıradanlık Ben'e ve kendisine uyuyordu. Sea Harbor'da yaşamanın getirdiği keyifli şeyler, zorlukların önüne geçiyordu. Bu keyfi yalnızca herkesin en sevdiğiniz yemeği bildiğinde değil, trafik cezası aldığınızı, eşinizle tartıştığınızı ya da bir promosyon kaçırdığınızı bildiklerinde de yaşıyordunuz.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Archie her şeyi biliyor. Dükkânının özel geliştirilmiş kulakları var sanki. Okuyacak ilginç bir şeyler buldun mu?"

Sam başıyla onayladı. "Ben'in önerdiği, bölgeyle ilgili bazı kitaplar. *Hammers on Stone* tarzı kitaplar. Fotoğrafını çektiğim konuları ne kadar yakından tanırsam, o kadar iyi odaklanıyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama işe yarıyor."

Her zamanki gibi sırt çantasını omzuna atmış olan George Gideon'ın sokaktan aşağı doğru indiğini gören Nell, hafifçe yana çekildi. Adam kitabevinin yanındaki dar sokağa saparken selam vermek için elini kaldırdı. Saçını arkaya taramıştı ve boynuna kalın bir altın zincir takmıştı.

Nell onun selamını alıp Sam Perry'yi güvenlik görevlisi ile tanıştırdı.

"Harbor Road'daki dükkânların güvenliği Gideon'dan sorulur," dedi.

Gideon, Nell'in dalga geçtiğini düşünmüş olacak ki, aksi bir tonda cevap verdi. "Hiç şikâyet duymadım. Çok çalışıyorum. Her şeyin düzenli olmasına çabalıyorum."

Düzen, Nell'in bildiği kadarıyla, yanmayan güvenlik ışıklarını değiştirmek ya da kapıların kilitli olduğunu kontrol etmek gibi işleri kapsıyordu. Gideon güçlüydü, kaslı kolları, geniş bir göğsü vardı ama bu güvenlikle değil, kişisel aktiviteleri ile ilgiydi. "Ben sadece Angie'nin ölümünün, limanda hissettiğimiz güvenlik duygusunu sarstığını söylemeye çalışıyorum," dedi Nell. "Ayrıca senin iş başında olmandan memnunuz, Gideon."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gideon başıyla hafifçe onay verdi ama vücudu hâlâ gergindi. Dairenin kapalı pencerelerine baktı. "Fıstık gibiydi," dedi.

Nell kaşlarını çattı, birden kendini tedirgin hissetti.

Gideon'ın yüzünden tuhaf bir gülümseme geçti, gözleri hâlâ eve çevriliydi. Nell ona bakarken, gülümseme sırıtmaya dönüştü. "Küçük Bayan Archer'ın kendine has bir tarzı vardı. Onun yokluğunu hissediyorum."

Nell dilinin ucuna gelen sözcükleri sarf etmemek için kendini zor tuttu. Gideon onu huzursuz ediyordu. Dükkân sahipleri onu işe aldığında, bu kadar kaba olmayan birini bulmalarını önermişti. Ancak, içgüdüleri dışında elle tutulur bir gerekçesi yoktu. Hiç olmamasından iyidir diyen Izzy'ye katılıyordu. Izzy'nin dediğine göre, zaten iş için başka kimse başvurmamıştı.

Gideon sırt çantasının ağırlığıyla ayağını değiştirdi. "Sizin endişelenmenize gerek yok," dedi Nell'e. "Izzy'ye gayet iyi göz kulak oluyorum."

Sözlerindeki ima Nell'in tüylerini diken diken etmeye yetti.

Adam Nell'i seyrediyor, onunla oynuyor ve gerginliğiyle eğleniyordu.

"Şimdilik bana güvenebilirsiniz, ama fazla uzun sürmeyebilir."

"Ya?" dedi Nell.

Gideon, sanki gölgelerin arasına biri saklanmış onları dinliyor gibi omzunun üstünden çevresine bakındı. Sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nell ve Sam'e dönüp sesini alçalttı. "Evet bayan. Gemim yolda. Henüz yaklaşmadı ama geliyor." Sanki komik bir şey söylemiş gibi güldü ve sonra kocaman eliyle sırt çantasını kavrayıp dar sokaktan denize doğru uzaklaştı.

Nell onun arkasından baktı. "Tuhaf bir adam," dedi Sam'e. "Onunla hiçbir zaman doğru bir iletişim kuramadım. Bazen o çantada ne taşıdığını merak ediyorum. Umarım, dükkânların çevresinde devriye gezeceğine uzun geceleri rahat geçirmesini sağlayacak bir şişe taşımıyordur. Birisi onun haberi olmadan kolayca Angie'nin dairesine girmiş. Samimi olmak gerekirse, başka bir iş bulmasına üzülmem."

"Kafasından geçen bu gibi görünüyor," dedi Sam, suyun kenarında duran Gideon'a bakarak. "Bu konuda endişeli olduğunu biliyorum Nell. Özellikle, yeğeninin dükkânı buradayken. Ben milyonlarca Gideon tanıdım. Kendini beğenmiş, ev bakıcılığı ya da posta dağıtıcılığı gibi konularda güvenemeyeceğin biri ama uzun vadede zararsız. Büyük şehirden gelen biri olarak sana şunu söylemek isterim. Bu kasaba gördüğüm en güvenilir yerlerden biri."

"Ben de her zaman aynısını hissettim ama Angie öldürüldükten sonra her şey değişti."

"Burası *iyi* bir yer Nell. Bunu hissediyorum ve fotoğraflarımda görebiliyorum. Bazı kültürlerde halk, fotoğrafın insan ruhunun bir bölümünü çaldığına inanır. Bunu bilmiyorum ama fotoğrafların ruhun bir bölümüne o an için şöyle bir göz attığını biliyorum. Sea Harbor'da çektiklerim buranın iyi ve saygın insanların yaşadığı bir yer olduğunu gösteriyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sam'in sözleri Nell'i biraz rahatlatmıştı. Ben'le birlikte buraya taşınma sebeplerinden biri buydu; saygın insanlar. "Haklısın Sam, ama rahatsız edici olan şey, Angie'yi içimizden birinin öldürmüş olması. Bu durum açıklığa kavuşmadan, söylediğin doğruluk kazanmayacak."

Sam başıyla onayladı. "Kesinlikle. Izzy'nin de böyle düşündüğünü biliyorum."

"Izzy metodik hareket eder. Avukatlık disiplini ona bunu öğretti. Yapbozun parçalarını teker teker birleştirmekle meşgul. Tıpkı ördüğü sanat eserleri gibi."

"Evet, işte Izzy. Sanırım Sea Harbor'a gelişim onun metodik yöntemlerini biraz sarstı. Huzursuz oldu, sanki çocukluğunun bir parçası hortladı."

"Eh, sana karşı bunu sonsuza kadar sürdüremez."

"Bunu duymak iyi geldi."

"Ama huzursuzluğun onu rahatsız ettiği konusunda haklısın. Angie'yle olan yakınlığı, olayı evinin yanı başına getirdi ve o yüzden hepimizden daha rahatsız."

"Izzy'nin dükkânı bu mu?" Sam, başıyla vitrinin üstünde geniş, yeşil tenteler olan küçük bir dükkânı işaret ediyordu. "Onun olmalı. Söylemesen bile diğerlerinin arasından onun dükkânını seçebilirim."

"İnsanlar onun dükkânını seviyor. Kapıdan içeri giriyorlar ve ömründe eline şiş almamış olanlar bile hemen ayrılamıyor, oturup biraz takılıyorlar. Son derece rahatlatıcı ve sihirli, tıpkı sahibi gibi."

Sam dükkâna bakmaya devam etti. Vitrin rengârenkti,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ön kapının iki yanında kocaman toprak saksılara dikilmiş hatmiler çiçek açmaya başlamıştı. "Jack, Izzy'nin hukuk şirketinde fazla kalmadığını söyledi."

"Hayır."

Sam'in sessizliği, belki Nell'in daha fazlasını söylemesini beklediği içindi. Belki Izzy'nin aniden taşınarak ailesini şaşırtmasının sebebini açıklardı. Onun yerine Nell gülümsedi. "Bu küçük kasaba halkı hakkındaki bir diğer şey ise Sam," dedi, "Sırlarını bilseler de, onları paylaşmaya hep zaman gönüllü değildirler."

Nell'in daha önce de gördüğü hınzır gülüş geri geldi. "Bu kadar meraklı olmamalıydım Nell, ama Iz'den hep zaman hoşlandım." Sam, dükkânın üstündeki pencerelere baktı. "Üstteki daireyi ne yapacağını merak ediyorum."

Nell başını salladı. "Bilmiyorum. Kiralamak krediyi karşılamaya yardımcı oluyor, ama şu anda bunu düşündüğünü sanmıyorum. Yani bütün bu olanlardan sonra."

"Bunu anlayabiliyorum. Merak ettiğim şey, acaba resmi bir kiralamadan daha farklı bir şey düşünür mü? Şu anda yakışıksız kaçmayacak bir şey. Örneğin eski bir arkadaşını birkaç ay konaklamasına izin vermek gibi. Tabii ücreti karşılığında."

Nell sustu ve dilinin ucuna kadar gelen "Tabii ki düşünür," cevabını vermemek için kendini zor tuttu. Izzy'nin dükkânın üst katında Sam'in yaşaması hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Kendi adına çok daha rahat uyuyabilirdi ama bu, onun kararını etkilememeliydi. Ben'in *Karışma Nell*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dediğini duyar gibi oldu.

"Ham ve Jane bütün yaz beni ağırlamak istiyor," diye devam etti Sam. "İkisi de harika ev sahipleri. Ancak mekân küçük ve benimki gibi iri bir gövde, bunu asla söylemeseler de, onların mahremiyetini kısıtlayacaktır. Kasabanın güneyinde küçük bir kulübe baktım, galerilere ve sanat akademisine daha yakın."

"Bilmiyorum," dedi Nell sonunda. Sesi tarafsızdı. "Sanırım Izzy'ye bundan söz etmelisin."

"Öyle yapacağım." Sam tekrar Örgü Atölyesi'ne baktı ve sonra Nell'e dönüp Gideon'ın yaptığı gibi işe dönmesi gerektiğini söyledi. Gün batmadan dalgakıranda olmak ve balıkçılarla, gece dalışı yapanların fotoğraflarını çekmek istiyordu. Işığın tam zamanıydı. "Ders planları," dedi gülümseyerek.

Nell, dönüp uzaklaşmadan önce, uzanıp Sam'in kolunu tuttu. "Sam Perry, "dedi, "Bugün ihtiyacım olan ilaç sendin. Pek çok farklı biçimde. Teşekkür ederim."

"Muhteşem bir kadından inanılmaz gurur verici sözler bunlar, Nell. Sen de benim günüme güzellik kattın." Başını yana eğip gamzelerini çıkararak gülümsedi ve ardından arabasına doğru uzaklaştı.

Nell onun Volvo'suna binmesini izledi. Sam ona baktı, el salladıktan sonra yolun ortasında bir U dönüşü yapıp rüzgârlı yolda kuzeydeki sahile doğru ilerlemeye başladı. Nell, virajı dönüp gözden yok olana kadar onu izledi.

Bakışları boşalan park yerine kaydı. Volvo gidince,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Örgü Atölyesi'nin tam karşısına denk gelen taştan yapılmış bank ortaya çıkmıştı.

Nell bakmaya devam etti. Kravatını çıkarmış ve resmi gömleğinin yerine triko bir tişört giymiş olan Sal Scaglia bankta oturuyordu. Kamburunu çıkarmış, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Güneş gözlüğü gözlerini perdeliyordu ama Izzy'nin dükkânı üstündeki daireye baktığına kuşku yoktu Angie'nin dairesine.

Nell bir elini kaldırıp hafifçe salladı, sonra onunla konuşmak üzere karşıya geçmeye teşebbüs etti.

Ancak Nell henüz karşı tarafa ulaşamadan, Sal onun yaklaştığını fark etti, aceleyle banktan kalktı ve aksi yönde hızla uzaklaştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

On Beşinci Bölüm

Pazartesi sabahı Cape gri ve yağmurlu bir güne uyandı; kumsalları sessizliğe gömen, köye ise koşuşturma ve hareket getiren günlerden birine. Gündemde alışveriş yapmak ve bir şeyler yemek vardı; restoran sahiplerinin keyfi yerindeydi, balina gözlemcisi teknelerin mürettebatı ise, evde kalıp çocukları ile oynuyorlardı.

Ben Endicott mutfak masasında oturmuş, karısının haftalık randevu listesini kontrol etmesini izliyordu. Mutfağın tavan penceresine düşen yağmur damlalarının ritmik sesi garip bir rahatlık veriyordu. "Beni özleyecek misin?" diye sordu.

Nell ona baktı. Sanki soruyu düşünür gibi bir süre sustu, sonra başını olumsuz salladı. Ancak gülümsemesi ve gözlerindeki süzgün bakışlar aksini söylüyordu. Nell ve Ben, yağmurun başlaması ile birlikte erkenden uyanmışlar, sonra kahve ve mısır gevreği için mutfağa inmişlerdi. Hem de hayli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra. Elbette onu özleyecekti.

Ben'in yokluğunda ev iki kat büyük görünmesine rağmen, iki insan evini, yemeğini, yatağını sürekli paylaşıyorsa, ara sıra bu tekdüzeliği kırmak gerekiyordu. Üstelik Nell'i çok yoğun bir hafta bekliyordu.

"Ağabeyin pek de becerikli değil," dedi Nell. "Herkes New England'da yaşarken, inzivaya çekilmek için neden Colorado'yu seçtiğini hâlâ anlayabilmiş değilim. Ne büyük sıkıntı, onca yolculuk," diye dalga geçti. "Cuma günü dönecek misin?"

"Hayatının ziyafetini hazırlamak üzere tam zamanında burada olacağım. Gümüş alabalık için hazır ol." Ben, Nell'in kahve fincanını tekrar doldurdu. "*Colorado* alası."

"Elbette," dedi Nell. "Çalış çalış nereye kadar, insanı sıkıcı yapar."

"Ve biz Endicottlar sıkıcı insanlar değiliz." Ben, Nell'in duş sonrası hâlâ nemli olan saçlarının tepesini öptü ve "Şimdi toplanmam gerek aşkım," diyerek merdivenlere yöneldi.

Nell, havalimanının transfer aracıyla uzaklaşan Ben'in ardından, ajandasını daha dikkatli gözden geçirdi. Mutfakta, bütün etkinlikleri sığdırabilecek büyüklükte sayfaları olan bir Sierra Club ajandası asılıydı. "Bilgisayarının ajandasını kullan," demişti Izzy. "Veya bir Blackberry al. Veya bir iPhone. Biraz klas takıl Nell Teyze, randevu defterin elektronik bir ajandayı haklı gösterecek kadar yoğun." İyi bir bilgisayarı olsa da, e-postaları olmadan kendini boşlukta hissetse de,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nell, nerede olması gerektiğini kendi el yazısıyla not aldığı tarihlerden görmeyi seviyordu. İkide bir bilgisayarı açmaktan ya da şarja bağlamayı unuttuğunu fark etmekten hoşlanmıyordu. Cep tipi ürünleri ise kullanışsız buluyordu. Sahilde koşarken ya da Ravenswood Park'ta yürürken cebine sürekli e-posta gelmesi hoş değildi. Bazen yalnız kalmak gerekiyordu.

Nell toplantılarını ve randevularını kontrol ettikten sonra günlük yapılacaklar listesini hayata geçirdi. Hafta içinde sanat konseyinin ve Tarih Vakfı'nın yönetim kurulu toplantıları vardı. Kendi fikrini beyan edeceği, bağışları yönlendireceği, ama en çok sessizce oturup görev aşkıyla dinlerken, deniz yününden eşarbını öreceği toplantılar. Günün toplantısı Gloucester'da, danışmanlığa ihtiyaç duyan çocuk hakları savunmacılarıyla yapılacaktı. Sonra geri dönecek ve Izzy'nin Hep Birlikte Örgü Sökme sınıfına katılacaktı. Izzy, internet sayfasında bu seansı "ilmeklerin coşkuyla sökülmesi" olarak açıklamıştı. Nell'in artık ilmek kaçırdığında ya da başka hata yaptığında nasıl düzelteceğini öğrenmesi gerekiyordu, sürekli Izzy'ye sırtını yaslamak doğru değildi.

Ama en çok, Izzy ya da Cass'le Pete hakkında konuşmak için orada olmak istiyordu.

Önceki gece Cass'den gelen bir cep mesajı Nell'in canını sıkmıştı ama Ben ile beraber eve döndüklerinde mesaja cevap vermek için çok geç olmuştu. Izzy'nin ayrıntılardan haberdar olduğunu umuyordu.

Cass, Pete'in balık avı dönüşü polis merkezinde birkaç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

saat geçirdiğini söylemişti, üstelik tesadüfen değil.

Nell'in Gloucester'daki toplantısı öğle olmadan sona erdiğinde, binadan dipdiri ve gururla çıktı. Angie'nin cinayeti ile ilgili düşünceleri birkaç saat boyunca kafasından silmişti. Cape Ann, iyi insanların yaşadığı iyi bir yerdi ve bu tür gruplar bunun en iyi kanıtıydı. Çocuk haklarını savunan grup, düşük gelirli ailelerin çocukları için ders sonrası bir geliştirme programını hayata geçirmek istiyordu. Nell, sistem içindeki bağışçılardan başlangıç desteğini yönlendirmişti ve tüm güçleriyle organizasyona girişmişlerdi.

Ana caddeden arabasına doğru yürürken ve Sea Harbor'a olan kısa yolculuğu boyunca, gülümsediğini fark etti. Yanından geçenler de gülümsemesine karşılık veriyorlardı.

Bir dükkân vitrinin camından gelen tıklama sesi Nell'i ürküttü. Durdu ve sesin geldiği yöne doğru baktı.

"Nell, hayatım," diyordu Sugar Magnolia's Cafe'nin vitrininde yuvarlak, kırmızı bir yüz. Yüzünün yanındaki minik el ise, ona içeri girmesini işaret ediyordu. Mary Halloran söz konusu olduğunda, zaten başka seçeneği yoktu. *Hemen içeri gel,* söylediği buydu.

Nell saatine baktı. Izzy'nin dersine daha epey zaman vardı ve Mary Halloran'la görüşmek zaten günlerdir aklında olan bir şeydi. Her ne kadar annelerini uzak tutmaya çalışsalar da, Cass ve Pete'in endişelerini aynen yaşadığına kuşku yoktu. Üstelik güne sadece kahve ve bir muz ile başlamıştı ve bünyesi çoktan daha doyurucu bir şeyler için isyan ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nell vitrinde sallanıp duran gümüş renkli kafaya bakıp gülümsedikten sonra restorandan içeri girdi.

Gloucester'da kahvaltı ve öğle yemeği veren restoran her zaman kalabalık olurdu, bugün de farklı değildi, ama Cass ve Pete'in ufacık tefecik annesi, her nasılsa ana caddeden gelip geçen herkesi görebileceği cam kenarında bir yer bulmuştu ve altı kişilik masada tek başına oturuyordu.

"Otur Nell," dedi Mary.

Mary Halloran minyon bir kadındı ama güzel İrlandalı gözleri ortalığı aydınlatırdı. Bugün yalnız oturuyordu, güler yüzü solgun, gözleri yorgundu. Önündeki ananaslı börek ve Benedict usulü yumurtaya dokunmamıştı.

"Pete ya da Catherine'i gördün mü?" diye sordu Mary, daha Nell iskemlesine tam yerleşmeden.

"Bugün görmedim Mary, ama akşam Cass'den bir mesaj aldım." Peçetesini açıp kucağına koydu. Mary'nin, Pete'in sorunlarından ne kadarını bildiğinden emin değildi.

"Demek sana Pete'in başının dertte olduğunu söyledi," dedi Mary. "Benim bilmemi istemiyorlar elbette. Nasıl bilmem? Ben Pete'in annesiyim. Onu polis merkezine çağırdılar Nell. Salyangozu bile incitmeyen benim tatlı Pete'imi."

"Mary, Angie'yi tanıyan herkesi sorguluyorlar. Hepsi bu," dedi Nell. "Böyle bir durumda gayet normal." Nell, sözlerinin inandırıcı olmadığını biliyordu. Dün gece, saatin kaç olduğuna bakmaksızın Cass'i aramadığına pişmandı. En azından, konunun ne olduğunu birinci şahıstan öğrenmiş olurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mary çatalının ucunu böreğine batırdı. "Haklısın. Ayrıca, Angie'nin ölümü ile Pete'in bir ilgisi yok."

"Elbette yok Mary. Pete bugüne kadar tanıdığım en nazik, en kibar genç adam." Pete'in tecavüz hapı ile ilgisi olması öyleşine gülünçtü ki, Nell bunun düşüncesine bile bir saniye tahammül edemezdi.

Garson kız gelip Nell'in Magnolia usulü quesadilla ve buzlu çaydan oluşan siparişini aldı.

"Pete için endişelenmekten vazgeç Mary," dedi genç kız uzaklaşırken. "Toparlanacak. Onu bu şekilde yetiştirdin."

"Bunu biliyorum. İçten içe biliyorum. Yine de rahatsız ediyor Nell. Bunu anlamak zorundasın."

Nell başıyla onayladı. Hepsini rahatsız ediyordu. Angie'nin ölümüne bir nokta koymaları gerekiyordu. Bunun tek yolu da katilini bulmaktı. Olay çok büyük, çözümü bu kadar basitti. Sadece kimin yaptığını bulmak gerekiyordu. Bunu ortaya çıkarana kadar, şüphe ve ima hayatlarına sızmaya, Angie'nin önemsediği insanları incitmeye devam edecekti. Bu kabul edilemezdi.

"Angie Archer ile bir alıp veremediğim yok," dedi Mary. "Pete ondan hoşlanıyordu, bunu biliyorum. Angie ise benim Pete'imi nasıl sevmesin ki? Ancak uzun süreli bir ilişki değildi ve Pete bunu biliyordu. İşinin iyi gitmediğini ve yakında buradan ayrılacağını da biliyordu."

"Tarih Vakfı'ndaki işinden memnun olduğunu sanıyordum," dedi Nell.

"Sebebi her ne ise değildi ama Angie Pete'e bir süre

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra buralardan gideceğini söylemiş." Mary yumurtasından bir lokma aldı. "Kız en azından dürüstmüş."

Nell, burada Mary'ye rastladığına memnun olmuştu. Konuşmaya ihtiyacı olduğu çok açıktı ve burada tek başına, oğlu için endişe ederek oturmamalıydı.

Mary yumurtasını yuttu, kahvesinden bir yudum aldı ve devam etti. "Ben de o yüzden düşündüm ki Nell, belki Angie işinden kovulmak üzereydi."

Garson kız servis yaparken Nell iskemlesine yaslandı. Dumanı tüten ve mis gibi kokan, minik doğranmış yeşil elma, kırmızı soğan ve üzüm parçalarının nar gibi kızarmış ve erimiş Monterey Jack peyniri içinde yüzdüğü, mükemmel bir quesadilla* gelmişti. Nell, önündeki tabağın onu bütün gün, hatta belki bütün gece idare edeceğini düşündü.

"Eğer bu doğruysa Mary," dedi, "İlk kez senden işitiyorum."

Ancak, Angie'nin kasabayı terk edeceğine dair söylentileri ilk kez duymamıştı. Jane bundan söz etmiş, Birdie ise onun kalıcı olmadığını her zaman belirtmişti. Pete'e yakında gideceğini söylemesi ise dedikodulara yeni bir boyut katmıştı. Cass'in bütün şüphelerine karşın Nell, Pete ve Angie'nin en azından iyi arkadaş olduğunu biliyordu.

"Pete, Angie'nin nereye gideceğini biliyor muymuş?"

Mary halka küpelerini şıngırdatarak başını salladı. "Ama sanırım Pete, onunla birlikte gitmesini isteyeceğini umuyordu. Öyle bir şey olmayacaktı. Bunu biliyordum. Anneler bilir."

---

* *İki tortilla arasına erimiş peynir konularak yapılan yemek. (ç.n.)*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pete, ıstakoz işinde Cass'i tek başına bırakmazdı," dedi Nell. Aslında kendisi de bundan pek emin değildi. Pete'in Angie'ye karşı duyguları çok yoğundu.

"Şu sıralar Catherine'nin gerçekten de Pete'e çok ihtiyacı var, özellikle kaçak avcılar ortalıkta terör estirirken. Onları bizzat yakalamayı düşünmüyor değilim."

"Cass'in hayatını kolaylaştırmadıkları bir gerçek." Nell, hiç kimsenin Mary'ye kızının geceyi aynı sebepten dalgakıranda geçirdiğini söylemeye cesaret edemediğini hissetti ve bunun akıllıca olduğunu düşündü.

Nell, quesadillasını bitirmek üzereydi. Sugar Magnolia'nın tüm yemekleri güzeldi, ama bu Nell'in favorisiydi. Artık Mary de yemeye başlamıştı. Ananaslı börek yok olmuştu ve yumurtanın yarısı tükenmişti.

Mary peçetesiyle dudaklarının kenarını temizleyip Nell'e baktı. "Nell, hayatım, bugün tam ihtiyacım olan şey sendin. Sen ve ananaslı börek bir araya geldiğinde, yoluna girmeyecek hiçbir iş yok."

"Harika yetiştirdiğin çocukların var Mary. Bunca çirkinliğin ortasında, bunu aklından bir dakika bile çıkarma."

Mary garsondan hesabı alıp masaya bir sürü bozukluk bıraktı. "Bendensin. Karşılığında benimkilerden gözünü ayırmayacaksın."

Nell kalktı ve masanın altındaki örgü çantasını aldı. "Memnuniyetle. İkisinde de senin metanetin var Mary Halloran. Cass ve Pete için her şey yoluna girecek."

"Eminim ve öyle olacak," dedi Mary, birlikte kapıdan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkarken. Sonra arabalarına gitmek üzere farklı yönlere döndüler. Nell arabasına henüz ulaşmıştı ki Mary'nin ona seslendiğini duydu.

"Bir şey daha hayatım," diye bağırıyordu. Açık yeşil Chevrolet'inin yanında durmuş, tavanın üstünden Nell'i görebilmek için parmak uçlarının üstüne kalkmıştı. "Ev bark sahibi olmak isteyen genç bir beyefendi tanıyorsan, Catherine'in iğrenç ıstakoz hırsızlarını unutmasına yardımcı olabilir. Bundan eminim."

Nell, Liman Yolu Örgü Atölyesi'nin arka odasının kemerli kapı aralığından geçtiğinde, Izzy'nin örgü sökme dersi henüz başlamıştı. Önce, adresi şaşırıp yanlışlıkla Gloucester Y.'de bir pilates salonuna girdiğini sandı. Kalabalık oda neşeli ve gürültülüydü. Kadınlar, kucaklarında örgüleriyle kanepe ve koltuklarda oturacaklarına, odanın her yerinde dolaşıyorlardı; kitaplığın önünde, arka kapıda, pencere yanında... ve neredeyse hepsinin gözü Izzy'nin üstündeydi. Izzy, üstünde bir şort ve güneş gözlüğü takmış örgü ören kurbağa desenli bir tişörtle, sırtını sokağa açılan pencereye dayamış, ciğerlerine hava çeker gibi kollarını yukarı hareket ettiriyordu. CD çalardan odaya Marvin Gaye'in ritmik müziği doluyordu.

Nell, kendine denize bakan pencerenin önünde bir yer buldu. Odanın içindeki kargaşayı zerre kadar umursamayan İlmek, pencere önündeki sedire kıvrılmıştı. Nell'i selamla-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mak için miyavladı ve sonra gözlerini kapatarak kendini tekrar bloke etti. "Ben yanındayım İlmek," diye fısıldadı Nell. Kadınların Izzy'nin hareketlerini izlemesini seyretti. Derin nefes alıyorlar, sonra yavaşça bırakırken kollarını içeri dışarı hareket ettirip parmaklarını göğüs kafeslerinin üstünde birleştiriyorlardı. Ön sırada, etrafındaki diğer hareketli kafaların arasında, müziğin ritmine uygun salınan Birdie'nin kısa kesilmiş gümüş renkli saçları zorlukla seçiliyordu.

Izzy, tek bir hareket kaçırmadan Nell'e el salladı. "Pekala arkadaşlar," diye seslendi gruba. "Örgünüzü başarıyla sökebilmek için bu ilk adımdı. Derin bir nefes al, gevşe, dansa katılmaya hazırlan ve ne zaman canın isterse bir kahkaha at. Ellerini zarafetle aşağı doğru hareket ettirip kadınlara oturmalarını işaret etti. "İşte böyle."

Nell odanın ne kadar kalabalık olduğunu fark etti. İnsanlar bir arada olmaya hasret gibiydi. Yağmurlu hava Laura Danver'i bile sahile gitmekten alıkoymuştu. Bluzunda günün izlerini taşıyan Jane Brewster da oradaydı. Nell'e, Izzy'nin dükkânındaki yumuşacık yünlerin ve parlak renklerin ona ilaç gibi geldiğini söylemişti. "Benim için terapi," diyordu.

Izzy'nin arkadaşları, izin kullanan iş kadınları, vücutları hâlâ müziğin ritmi ile salınan, blucin ve kolsuz gömlek giymiş genç anneler Izzy'nin çevresinde toplanmışlardı. Nell, Margarethe Framingham'ın Birdie'nin yanında oturduğunu fark etti. Koyu kırmızı kaşmir yünden bir şal örüyordu. Nell'in tanımadığı yeni yüzler de vardı. Muhtemelen kuzeydeki yazlıklardan, ya da Cape'in oda-kahvaltı işletmelerin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den gelmişlerdi. Sea Harbor Kış Giyimi Kampanyası'nda yüzlerce bere ören İtalyan büyükanne, çıtı pıtı Cecelia Cascone, keyifle Mae'nin yeğeni Jillian'ın yanına oturmuş çayını yudumluyordu. Dostlar, tatilciler, sokağın ötesinde, Gloucester'da ya da Rockport'ta, hatta Manchester'da oturanlar. Örgücüler camiası. Izzy'nin hayali gerçek olmuştu.

Nell, ön sırada Beatrice Scaglia'yı fark etti. Onu dükkânda tekrar görmek tuhaftı. Izzy, geçen hafta da bir derse katıldığını söylemişti. Örgü ören tiplerden değildi ama demek ki muhteşem bir yün ve bir çift şiş mucize yaratabiliyordu. Bu her kadının –ve erkeğin– uğraşabileceği bir el sanatıydı. Onu görünce Nell'in aklına, gün boyunca bir unutup bir hatırladığı Sal geldi. Bir gün önce onu gördüğünde, kendisi ile konuşmaktan açıkça kaçınmıştı. Oysa birkaç saat öncesinde, bir şeyler söylemek için kıvranıyor gibiydi. Eğer bugün bir şansı olsaydı, belki de Beatrice, Scaglia ailesinin Angie'yi ne kadar yakından tanıdığını anlatırdı.

"Ve üçüncü aşama, örgüyü sökmeyi *eğlence* haline getirmek," diyordu Izzy, odanın öbür tarafından. "Tadını çıkararak yapın. Bir kadeh şarap ya da bir bardak buzlu çay eşliğinde..." Eliyle, üstünde kocaman ahşap bir tepsi içinde atıştırmalıklar, bir sürahi buzlu çay ve bir şişe şarap olan kitaplığı işaret etti.

Sonra üstüne giydiği tişörtteki sırıtan kurbağayı gösterdi ve "Maskotumuz ne diyor?" diye sordu.

"Rivit*, rivit," dedi Birdie, gidişatı bilen biri olarak.

"Bu ses neye benziyor?" diye sordu Izzy.

---

* *İngilizcede kurbağa sesi "rivit rivit" olarak ifade edilir. (ç.n.)*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Rip it*," dedi Birdie. Izzy yanındaki koltuktan yarısı örülmüş angora bir hırka kolunu alarak büyük bir keyifle ve insanların yutkunma sesleri arasında, sıra sıra sökmeye başladı. Sökülen yünü dirseği ve eli arasına düzgünce sarıyordu.

Izzy devam etti, ilmekleri düzgün alınanın püf noktalarını anlattı ve bir dizi yanlış örülmüş örgüyü gözyaşları içinde kenara atmamak için tamir sürecinde yapılması gerekenleri gösterdi.

Bir saat göz açıp kapayana kadar geçmişti. Izzy odada durmadan dolaşmış, bitmemiş şal ve kazakları incelemiş, beğendiklerini takdir etmiş ve her örgücüye, bir zamanlar kendisinin de aynı yerde ilmek kaçırdığını ya da kocaman bir delik açıldığını, ama dünyanın sonunun gelmediğini anlatmıştı.

Nell, Izzy'nin sanat yönetmenliği doğrultusunda düzeltilen kendi örgüsünü kucağına alıp bir kenarda oturmuştu. Beatrice'in odada dolaşıp insanlarla konuştuğunu ve hasta akrabaları hakkında bilgi aldığını fark etti. *Her zaman politikacı,* diye düşündü Nell. Ancak Beatrice'in elinde örgü yoktu. *Tuhaf,* diye düşündü bu kez. Uzanarak, yere düşmüş bir yumağı aldı ve tekrar doğrulduğunda, Beatrice'in gülümseyerek el salladığını ve odadan çıktığını gördü. Nell kaşlarını çattı. Neyse, Beatrice'i bir ara yakalardı.

"Ve çarşamba," diye ilan etti Izzy, örgülerini toparlayıp filelere ya da çantalarına tıkıştıran insanlara. "Yaz dönemi kabartma motif dersimiz için Rockport'tan Margaret Elliot

---

** İngilizcede "rip" ya da "rip it" sök ya da sökmek ifadelerine karşılık gelir. (ç.n.)*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geliyor. Sakın kaçırmayın, muhteşem biri." Kendini Nell ve İlmek'in beraber oturduğu pencere önündeki sedirin üstüne bıraktı ve teyzesinin yanağına bir öpücük kondurdu.

"Izzy, Cass ile konuştun mu?" diye sordu Nell, ortalık sakinleştikten sonra. Sesi alçaktı, dedikodu kıvılcımı çakmak istemiyordu.

Izzy gülümseyerek bir arkadaşı ile vedalaştıktan sonra ilgisi tekrar teyzesine döndü. Ancak o cevap vermeden, Birdie ve Margarethe Framingham diğer odadan içeri girdiler.

Birdie'nin her zamanki gülümsemesinde bir endişe ve hoşnutsuzluk vardı.

"Margarethe, dün gece polisin Pete'i sorguladığını söyledi," selam bile vermeden.

Margarethe koltuğa oturdu. "Bu saçma ve anlamsız Nell," dedi. Gözleri Nell'den Birdie'ye, sonra tekrar Nell'e kaydı.

"Bu rutin bir işlem elbette," diye devam etti, "ama polis uçan kuştan medet umuyor. Kasabanın gerçek sorunlarıyla ilgilenmeye başlamaları gerek; kuzeydeki koyda terör estiren kaçak avcılar ya da yeni balık avı yönetmeliği gibi. Bu işi rastgele her kim yaptıysa, şimdi çoktan Nova Scotia'dadır."

Birini paralize etmek için ilaç kullanmak Nell'e rastgele gibi gelmiyordu. Eğer Margarethe'in terminolojisini kullanmak gerekirse, planlı, hesaplı ve gerçek gibi geliyordu. Oysa Margarethe'in sözcükleri gündelik bir sohbet ortamında bile, nihai imiş gibi çıkıyordu. Belki bunun sebebi, yıllardır toplantılar düzenleyen, yeni ufuklar belirleyen, kasabanın en et-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kili kişisi ve lideri olmasıydı. Belediye başkanı bile Margarethe'e saygı gösterirdi. Nell, Margarethe'in ara sıra bile olsa, saçlarını açıp bir kadeh şarap eşliğinde dedikodu yapıp yapmadığını düşünürdü. Belki de onu bir perşembe akşamı örgü grubu toplantısına katılıp saçlarını açmaya ikna edebilirlerdi. Birdie'nin Pinot'u, Izzy'nin neşeli müziği ve bir tabak salyangoz eşliğinde, mürebbiye havasından kurtulmaktan başka şansı kalmazdı. Nell yüksek sesle sordu: "Neden bir yabancı olduğunu düşünüyorsun Margarethe?"

"Şef Thompson da aynısını söylüyor. Ve mantıklı geliyor. Angie o gece tek başına sahildeydi. Çok da çekici bir kadındı. Uygun geliyor. Her şey uygun, ama raporlar yazılmalı ve cevapsız soru kalmamalı. O yüzden Pete'i sorguladılar. Prosedür gereği."

Birdie küçük bedenini Izzy ve Nell arasına sıkıştırıp başını salladı. "Zavallı, şirin Pete. Sanırım hiç kimse onun bu işle bir ilgisi olduğunu düşünmez."

Izzy, koltuğun üstünde kalmış bir yün parçası ile oynuyordu. "Ama o gece Angie ile beraberdi. Onu sorgulamaları mantıklı."

Margarethe kaşlarını çattı. "Pete ve Angie o gece beraber miydi?"

"Anlaşılan, Pete'le beraberken Angie'ye telefon gelmiş," dedi Birdie. "Kimin aradığını bilmiyoruz ve tabii ki telefon ortada yok. Ama arayanın yabancı biri olması anlamsız. Angie, Pete'i orada bırakıp, dalgakıranda bir yabancı ile buluşmaya gitmez, değil mi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Margarethe, bir an kendine hiç uymayan bir biçimde panikledi. "Şef Thompson onun bir yabancı olduğunu düşünüyor. Gelen telefon konu dışı olabilir, sahilde başına gelenlerle ilgisi yoktur. Kuşkusuz, polisin bir açıklaması vardır."

"Açıklama şu Margarethe, bir an önce bu işten kurtulmak istiyorlar," dedi Nell. "Bu kasabadakilerin çoğu gibi. Ben de artık bitsin istiyorum. Izzy de, Birdie ve Cass de. Ne yazık ki, o gece neler olduğunu anlamadan bu gerçekleşmeyecek. Pete'in bu sonuca ihtiyacı var. Hepimizin var."

Nell, konuşmanın bu şekilde sona ereceğini umuyordu. O gece Tony'nin de Angie ile beraber olduğu konusuna girmek istemiyordu. Bu, durumu daha da karmaşık hale getiriyordu. Kuşkusuz Tony'nin de kendine göre anlatacakları vardı ve polisin bilmesine yetecek kadar kişi onu Angie ile beraber görmüştü.

Birdie, Nell'in aklından geçenleri okumuş gibi söze girdi. "Tony'nin buralarda olması çok hoş Margarethe. Döndüğü için mutlu olmalısın."

Margarethe oturduğu yerde dikleşti, sırtı koltuğa değmiyordu. Birdie'nin sözlerine abartılı bir ilgi gösterdi. Nell, onun güzel yüzünde farklı ifadelerin uçuştuğunu gördü. Muhtemelen Margarerthe, tıpkı Nell'in Izzy ve kendi kardeşleri için endişelendiği gibi, Tony için endişeleniyordu. Çocukların yaşı kaç olursa olsun, bu gerçek değişmiyordu.

Sonunda, Margarethe'in yüzü bir gülümseme ile yumuşadı. "Evet, Birdie, haklısın. Tony iyi bir evlat. Buralarda olması güzel."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gençlerin geri dönmeleri çok hoş."

"Tony geri dönmedi Birdie. Onunki sadece ziyaret. New York ve Boston'da işleri var, orada kurulu bir düzeni var. Cumartesi akşamı hayır gecesine katılacak ve sonra yoluna gidecek." Koltuktan kalkıp çantasını omzuna attı. "Üçünüzün de gelecek olmasına çok sevindim. Çok hayırlı bir gerekçemiz var. Ve yetenekli sanatçımız Sam Perry eski bir aile dostunuz olduğunu söyledi Izzy. Bu çok hoş."

Izzy başıyla onayladı. "Sam ağabeyim gibidir. Bütün sevimsizliği ile birlikte."

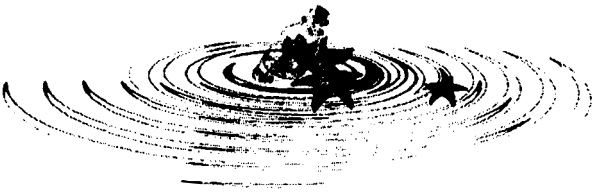
Nell, yeğeninin yüzündeki ifadeye baktı. Izzy'nin ne hissettiğini anlamak mümkün değildi ama Nell bu zor dönemde eski bir tanıdığın yakınlarda olmasından hoşnut olacağını düşündü.

Margarethe dükkânın ön kapısına doğru ilerleyerek tam kemerli çıkışa ulaştığında durdu ve geri döndü. "Beatrice Scaglia'nın burada ne işi vardı?" Margarethe'in sözleri yüzlerine tokat gibi çarptı.

Izzy kaşlarını çattı. "Ders için buradaydı. Tıpkı diğer..."

"Meraklılar gibi, Beatrice örgü örmez. Hiç örmedi. Hiç örmeyecek," dedi Margarethe. Sonra da yüzünden bir an geçen hafif bir küçümsemeyle döndü ve dükkândan dışarı çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Altıncı Bölüm

"Nell, beni bekle canım." Nell Liman Yolu Örgü Atölyesi'nin arka kapısından çıkarken Birdie seslendi. "Birinin beni bırakması gerek, Ben Endicott kendini şoförüm olarak atamıştı, ama şu an bütün sorumsuzluğuyla vazifesini unutup Colorado'da balık avında kaybolduğuna göre, korkarım ki onun işini sen üstlenmek zorundasın, tatlım."

"Arabam yolun karşısında Birdie. Sanırım ondan geri kalmam."

Birdie başıyla onayladı. "Kesinlikle aynı fikirdeyim."

Nell ve Birdie küçük sokağa açılan kapıya çıktılarında, ikindi öncesi sert güneş ışığı gözlerini kamaştırdı. Birkaç saniye geçmemişti ki, Nell basamakların dibinde heykel kadar hareketsiz duran adamı fark etti.

Bir an ürkerek basamakta durdu. "Gideon, beni korkuttun."

George Gideon, yorgun binaya yaslanmış, dükkân vitrinine bakarak duruyordu. Nell ve Birdie çakıl yola inince

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yana doğru çekildi.

"Affedersiniz hanımefendi," dedi, parmaklarıyla beyzbol şapkasının siperliğine dokunarak. "Niyetim bu değildi."

Izzy'nin CD çalarından yükselen müzik, açık pencereden sokağa yayılıyordu ve Nell, Gideon'ın konuşmalarını dinleyip dinlemediğini merak etti. Sonra bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. *Bir sürü kadının gevezeliği ile ilgilenmesini gerektiren bir şey yok.*

"Bakıyorum bizim güvenliğimiz hâlâ senden soruluyor," dedi Nell. "İş değiştirme ihtimalinden söz etmiştin."

"Aslında tam olarak öyle demedim, değil mi?" Gideon sırıttı. "Bir iş yeri devralmayı düşünüyorum. Belki bir yem dükkânı, ya da bir bar. Gull'ın kalitesi artık eskisi kadar yüksek değil."

Birdie'nin kaşları gümüş renkli saçlarına doğru kalktı. "Yem dükkânı mı? Bar mı? Bu işler para ister George Gideon. Banka filan mı soydun?"

Gideon, Birdie'ye baktı, yüzünden bir an tedirgin bir ifade geçti. "Hayır, hanımefendi," diye mırıldandı.

"İyi o zaman," dedi Birdie. Bakışları adamın kaslı ve güneş yanığı pazısındaki balık dövmesine kayınca gözleri kocaman açıldı. "Gideon, Tanrı aşkına ne yaptın sen? Kedilerle dalaşmış gibisin."

Nell, Gideon'ın eline ve kollarına baktı. Kabuk tutmuş ve teninde adeta kırmızı çizgilerden bir yol haritası oluşturmuş tırmıklarla doluydu.

Gideon, sanki başkasına aitmiş gibi eline ve kollarına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

baktı. Bakışlarını kaldırıp başıyla onaylayarak, "Kediler," dedi. Sonra, başka bir şey söylemeden, bir kez daha Nell'den uzaklaşıp suyun kenarına doğru yürüdü.

Nell ve Birdie kasaba merkezini, Ocean's Edge Restoran ve Bar'ını, yelkenlilerin nehre girmesini sağlayan küçük köprüyü ve batıdaki nezih evleri geçtiler. Nell, bir zamanlar uzun yol kaptanlarına ve tüccarlara ev sahipliği yapan Sea Harbor'ın en eski mahallesine doğru giden yokuşa saptı ve Birdie'nin mülkünün sınırlarını belirleyen iki tarafı taş duvarlarla örülü yola girdi. Diğer iki yanı okyanus sınırlıyordu, güneydeki sık bir fundalık ise, araziyi komşunun arazisinden ayırıyordu. Bir önceki yüzyılda Kaptan Antonio Favazza tarafından yaptırılan üç katlı taş bina, kasabanın güneyinde ve okyanusun üstünde yükseliyordu. Favazzaların yeri doğal bir sınırdı –bazıları ona Taş Kale diyordu– ve rahatlıkla bir otel ya da lüks konutlara dönüştürülebilirdi. Üstelik Birdie gibi seksenine merdiven dayamış birinin yaşamasına uygun değildi. Ancak Birdie bu konuyu ima edenlere son nefesini verene kadar evini asla terk etmeyeceğini açık bir dille ifade etmiş, konu kapanmıştı.

Sonny Antonio Favazza, birlikte geçirdikleri kısa süre boyunca Birdie'nin gerçek aşkı olmuş, yaklaşık kırk yıl önceki ölümünden sonra Birdie dört kez daha evlense de, Bernadette Favazza ne soyadını değiştirmiş, ne de Sonny'nin evini terk etmişti. Yeni gelenlerin hepsine aynı şeyi söyle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mişti. Evini ve ismini değiştirmeyecekti. Yani paket bir teklif.

Nell arabayı içeri sokup, park yerinin çevresinde dolaştıktan sonra ağır ve ahşap ön kapının yakınında durdu. Sağ tarafta, fundalığa yakın yerde uzun bir garaj ve üstünde yardımcıların konutları vardı. Ancak Birdie, bahçıvan Harold Sampson ve karısı Ella dışında sürekli yardımcısı olmasından hoşlanmıyordu. Harold neredeyse Birdie kadar yaşlıydı, ama işini tek bir gün bile aksatmaz, çalıları budar, mevsim çiçeklerini eker ve Birdie'nin ona aldığı John Deere traktörü ile toprağı sürerdi.

Nell, Harold'ın yaptığı işi irdelememek ya da bu konuda konuşmamak gerektiğini biliyordu. Birdie, Favazza ailesine elli yıl hizmet eden bu adama ve Ella'ya başlarını sokacak bir çatı ve bir kap yemek borçlu olduğuna inanıyordu. Hepsi buydu.

"Şu şeyi kapat ve içeri gel," dedi Birdie eliyle işaret ederek. "Daha mantarı açılmamış enfes bir Pinot bizi bekliyor. Konuşmamız gereken şeyler var."

Yarım saat sonra, Nell ve Birdie evin limana bakan tarafında, suyun üstünde yükselen taş verandada oturmuştu. Granit zeminde gaz lambalarının gölgeleri yansıyordu. İki eski dost, yenilenmiş ve tik kolçakları ellerinin altında kayacak kadar iyi zımparalanıp cilalanmış transatlantik koltuklarına oturdular. Alçak, ferforje bir sehpanın üstünde bir tabak peynir, krakerler, biberiye katkılı sıcak ekmek, incecik dilimler halinde tütsülenmiş hindi ve Ella'nın sessizce servis

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaptığı iki kadeh şarap vardı.

Nell şarabından bir yudum aldı ve arkasına yaslanıp örgüsünü kucağına koydu. Bakışları denize daldı. "Mükemmel bir gece," dedi mırıldanarak.

Limanın karşısında yanıp sönen ışıklar, karanlık suyun üstünde peri tozu gibi dans ediyordu. Karanın daha ileriye uzandığı yerde ise, Canary Cove sanat bölgesinin ışıkları, galeri ve dükkânların hatlarını belirliyordu. Ham ve Jane'nin yerine yakın bir barın taraçasında çalan küçük bir caz orkestrasının müziği, oturdukları yere kadar geliyordu.

"Buradan her yer görünüyor," dedi Nell. Birdie de zaten bunu yapıyor, avlunun tentesinin altına yerleştirilmiş teleskobun hakkını veriyordu.

"Bugün Margarethe'le aynı konuyu konuşuyorduk. Ben güneydeki araziye demir atmışım, Framingham Burnu ise buradan kuzeye doğru sonsuza kadar uzanıyor."

İkisi birden kuzeydoğuya, Canary Cove'un ötesinden okyanusa doğru uzayan, üç yanı suyla çevrili kara parçasına baktı. En uçta, Framinghamların bahçeleri ve muhteşem evi yer alıyordu.

Nell eşarbını kontrol ederek hiç kaçırmadığından emin olmak için ilmekleri saydı ve bir parça peynir ısırıp başını yastıklara yasladı. "Bunun gibi anlarda, burada gökyüzünün altında otururken, dünya son derece güzel ve huzurlu. Güvenli. Angie'nin öldürülmesi çok uzaklarda gibi."

"Ama ne yazık ki, hiçbir şey uzaklarda değil. Her şey, hâlâ burada, karanlığın içinde saklı." Birdie omuzlarına bir şal aldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanırım en çok şüphede kalmaktan nefret ediyorum. Çevremizdeki herkes ya komşumuz ya da arkadaşımız Birdie; ve içlerinden biri Angie'yi öldürdü." Nell gökyüzüne baktı. Parlak bir geceydi. Yıldızlar, karanlığın içine serilmiş dantel bir eşarp gibiydiler. "Hepimiz birbirimize bakıp merak ediyor ve Angie'nin öldürülmesini açıklayacak tabloyu ortaya çıkarmak için parçaları birbirine eklemeye çalışıyoruz."

"Bunu ikimiz de mi hissediyoruz, kötü şeyler olacağı içimize doğuyor?"

Nell, koltuğa yasladığı başıyla onayladı. "Şu anda her şey beni rahatsız ediyor. Daha önce dikkatimi çekmeyen şeyler her nasılsa gözüme batmaya başladı. Örneğin Gideon'ın Izzy'nin dükkânı çevresinde volta atma biçimi. Tony'nin davranışı. Angie'nin kafasındaki 'proje'yi bitirir bitirmez gideceğine dair söylentiler. Angie'nin uğraştığı şeylerle ilgili daha çok bilgiye ulaşmalıyız. Hepimizin ortasında yaşadı, dolaştı, konuştu Birdie. Hakkında ne kadar az şey bildiğimize bak."

"Haklısın Nell. Ben de aynısını düşünüyorum. Örneğin Harry'nin yerinde gelen telefon? Kötü anlamda söylemiyorum –başkalarının işine burnumu sokmam– ama kulağıma gelmeyen şey neredeyse yoktur. Eğer evli bir adamla ilgili bir olay varsa, bunu bilmem gerekirdi."

"Bir ilişkisi olduğunu sanmıyorum Birdie. O yüzden endişelenme. Radarların hâlâ sağlam. Harry'nin dediğine bakılırsa, biri ona *asılıyormuş*. Belki Angie'ye takıntısı vardı, ama karşılık görmediği kesin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Karısına söyleyecek olmak, cinayet için yeterli bir gerekçe değil."

Nell şarabını yudumladı. Evet, doğru söylüyordu. Yine de, özdeşleştirecek bir şahıs ya da yüz olmadıktan sonra, gerekçenin de anlamı kalmıyordu.

"Sanırım herkesin kendince sırları var," dedi Birdie. "Sanırım Gideon'ın sırları tonlarca. Ve Angie. Ve Tony." Birdie bir dilim peynir alarak, krakerin üstüne koyup Nell'e uzattı.

"Sadece insanların izin verdikleri kadarını görüyoruz."

"Doğru. Margarethe'e bak. En az Peder Northcutt'ın kilisesi kadar göz önünde. Peki onun hakkında gerçekten ne biliyoruz? Güçlü. Nazik ve bonkör. Zengin."

"Ve tıpkı hepimizin yapacağı gibi, oğlunu koruyor."

"Ama onun da bir geçmişi var. Sea Harbor'a geldiğinde Sonny onu tanıyordu. Çok gençti, on sekiz yaşlarında. Evden kaçmış. Sonny'ye, Sea Harbor'a yerleşmeden önce başına gelen tek güzel şeyin, ona örgü örmeyi öğreten büyükannesi olduğunu ve örgü örmenin onun hayatını kurtardığını söylemiş. Bir kez bu konuyu açmaya çalıştım, ama o zamanlar geçmişinden konuşulmasına izin vermiyordu. Konuşmaya değmezdi. Günümüzde ve üstlendiği saygın rolle anılmayı tercih ediyordu."

"Josie gibi. Ve Annabelle. Tüm yaşadıklarına rağmen ayakta kalmayı başarmış kadınlar."

Birdie, ikisine de birer parmak daha şarap koydu. "Bugün Tony ile konuştum," dedi. "Coffe's'e girdiğini gör-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düm ve onu takip ettim."

Nell, Framinghamların varisinin peşinde dolaşan Birdie'yi gözünde canlandırıp gülümsedi.

"Ona, öldürüldüğü gece Angie ile kitabevinde ne konuştuklarını sordum. Angie'nin üstüne vazife olmayan işlere burnunu soktuğunu söyledi ama bunu söylediği anda bin kere pişman olduğuna kalıbımı basarım."

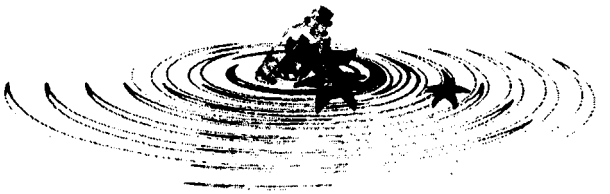
"Öyleyse Angie her ne yapıyorsa, yapmamasını söylüyordu."

"Evet. Dediğine göre yaptığı şey, insanları incitmek dışında kimsenin işine yaramayacakmış. Ardından, yaşarken ne yaptıklarına aldırmadan, ölenlerin aziz yerine konması hakkında kısa bir nutuk çekti. Angie konusunda böyle davranıyormuşuz ve ne konuştuğumuzdan bile haberimiz yokmuş. 'Utanç verici' dedi. Sonra, sandalyesini hızla itip paldır küldür uzaklaştı. Tıpkı yıllar öncesinden hatırladığım o şımarık çocuk gibi."

"Angie'yi azizleştirdiğimizi sanmıyorum Birdie ama biri öldüğünde, kötü anıları deşmekten çok iyileri hatırlarsın. Aksi bir durum söz konusu değilse, ailesinin buna ihtiyacı vardır."

Birdie başıyla onayladı. "Bu doğru, ama Nell, hayatım," dedi Birdie, "Tony bir konuda haklı olabilir. İyi ya da kötü, Angie'nin Tarih Müzesi'nin sonbahar gösterisi için bir sergi hazırlamak dışında nelerle uğraştığını bulmamız gerek. Belki artık kirli çamaşırları ortaya dökmenin zamanı geldi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Yedinci Bölüm

Nell'in, Sea Harbor Tarih Vakfı'ndaki toplantısı Çarşamba günü öğle saatlerindeydi. Hatırlatma e-postası, küçük grubun Elm Tree Yiyecek Hizmetleri'nden sebzeli balık çorbası ve salata istediğini yazıyordu. Çorbayı gerçekten mükemmel yapıyorlardı. Lezzeti ortaya çıkarmak için bir miktar şarap ve hafif şeker katkısıyla.

Çorba olsun ya da olmasın Nell bu toplantıya katılmak istiyordu. Salı günü Josie Archer'la yemeğe çıkmış ve ona, Angie'nin işyerindeki masasından fotoğraflarını toplayacağına söz vermişti. Eğer başka kişisel eşyaları varsa, onları da Josie'ye götürecekti.

Belki müzede daha çok fotoğraf vardır, diye düşündü. *Belki de, bazı cevaplar.*

Birdie ve Nell, pazartesi akşamı uzun bir süre yıldızların altında oturmuşlardı. Birdie'nin ifadesiyle, derin sessizlik, gezegenleri sıralamalarına yardımcı olmuştu. İşleri bir düzene koymuşlardı. Birdie haklıydı. Cevaplara ulaşmak için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sürekli Angie'nin çevresine bakınmışlardı. Artık Angie'nin kendisine bakma ve neler söyleyeceğini dinleme vakti gelmişti. Tarih Müzesi'nde başka yerden geçirdiğinden çok daha fazla zaman geçirdiğine göre, başlamak için en doğru yer orası gibi görünüyordu.

Nell, meydanı geçerken kameriyenin önünde duraksadı. İçten içe, Angie'nin ara vermesini beklerken bankta oturup güvercinleri besleyen Pete'i görmeyi hayal etti. Yokluğu, orada olmasından daha sarsıcıydı ve son dönemde yaşananları bütün çıplaklığıyla hatırlatıyordu.

Pete hâlâ polis tarafından sorgulanmanın ağırlığını hissediyor demişti Cass önceki akşam. "İçinde fırtınalar kopuyor. Bir süre sonra dışarı taşacak."

Issız bir odada, metal bir masanın önünde sorgulanması bunu neredeyse başaracaktı, diyordu Cass. Pete çok öfkeliydi ve sebebi sorgulanmak değildi. Biri Angie'yi öldürmüştü ve hiç kimse ne yapacağını bilmiyordu.

Nell meydanı hızla geçip Tarih Vakfı'na ve yanındaki müzeye çıkan basamakları tırmandı. Birinin ona seslendiğini duyunca döndü ve yuvarlak güneş gözlüğünün ardından kim olduğuna baktı. Margarethe Framingham triko bir kıyafet giymiş, güneşten korunmak için geniş siperli bir şapka takmıştı. Koyu gülkurusu tonlarda, pahalı bir ipekli yünden örülmüş olan giysi, Nell'e Sandswept Lane'deki komşusunun bahçe girişini anımsattı ve uzanıp bu zarif elbiseye dokunmamak için kendini zor tuttu. Belli belirsiz, incecik saç örgüler etek boyunca uzanıyor, desen şal yakada tekrarlanı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Margarethe'in toplantılarda bu elbisenin parçaları il uğraştığını görmüştü. Ortaya çıkan ürün ise bir sanat ese riydi.

"Merhaba Margarethe," dedi Nell. "Muhteşem görünü yorsun. Toplantı boyunca bu inanılmaz elbiseyi nasıl ördü ğünü düşünmekten dikkatimi toplayamayacağım."

Margarethe gülümsedi. "Izzy bu yünü bana bulmak içi dedektif gibi iz sürdü. O dükkânı açmasaydı ne yapardım bi lemiyorum." Eliyle ceketinin kenarına dokundu. "İyi örül müş bir yün sevgiyi hak ediyor. İyi bir sanat eseri gib davranmak gerekiyor."

Nell bir kez daha elbisedeki incecik ilmeklere baktı. Dü zenli ve sıralıydılar. Margarethe, örgü projelerine de kentse davalar gibi yaklaşıyordu. Nell bazen onun enerjisini v amaçlarını abartılı ve obsesif buluyordu ama iş bitiriciliğin diyecek yoktu. Kendi adına, Margarethe'inki kadar benzersi bir elbise örmeye kafayı takarsa, bunu anlayabilirdi.

"Son dönemde birkaç toplantı kaçırdım," dedi Marga rethe. "Artık sorumluluklarıma geri dönmek zorundayım Hepimiz için üzücü bir dönemdi, ama hayat sürüyor."

Nell başıyla onayladı ve basamaklarda Margarethe'i iz ledi. Margarethe'in haklı olduğunu düşündü ama tam olaral değil. Hayatı eskisi gibi sürdürmek için cevaplara ulaşmal gerekiyordu; halının altına süpürülen tozlar, er ya da geç or taya çıkardı.

Son yıllarda yönetim kurulunda pek çok erkek yer aldığ halde, bugün sadece kadınlar vardı. Hepsi kâğıtların, kalem

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerin, peçete ve çorba kaşıklarının düzgünce dizildiği oval bir masanın çevresinde toplanmışlardı. Karşı sırada oturan Beatrice Scaglia'nın yanındaki sandalyenin boş olduğunu gören Nell, masanın çevresinden dolaştı ve oraya oturdu.

İlk yarım saat, kayıtların ve mali tutanakların okunması, müze müdürü Nancy Hughes ile ilgili son gelişmeler gibi rutin işlerle geçti. Ancak kâseler boşalıp ikinci kez istiridye çorbasıyla dolduktan ve içi limon dilimleriyle dolu tabak masada dolaştırılıp kâseler rekor hızla boşaldıktan sonra Nancy yeni projeyi gündeme getirdi.

Nell, oturduğu yerdeki yemek kırıntılarını temizleyip örgüsünü çıkararak, uzun eşarbın kuyruğunu avuçladıktan sonra kucağına koydu ve ikinci şişe uzanıp nihayet konuşmalara kulak vermeye başladı. Eşarp çok iyi gidiyordu. Deniz yününden ördüğü bu zarif parça bir metreyi geçmişti. Bir o kadar daha ördüğünde, Izzy'nin önerdiği gibi boynuna dolayabilecek ve ucunu elbisesinden aşağı sarkıtabilecekti.

"Güzelmiş," dedi Beatrice, eşarbı işaret ederek.

"Senin de örgü derslerine katıldığını duydum Beatrice? Harika bir terapi."

Beatrice içtenlikle gülümsedi. "Günlerime birkaç saat daha eklemeyi başarırsam, bunu düşüneceğim," dedi.

"Ama Izzy'nin dersinde oradaydın."

"Evet, doğru," dedi Beatrice. Sesinin tonundan, konuyu kapattığı anlaşılıyordu.

Nell, farklı bir yöntem denedi. "Beatrice," diye söze başladı, elleri örgüsündeydi ve sesi gayet dostane çıkıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen ve Sal, Angie Archer'ı iyi tanıyor muydunuz?"

"Tabii ki hayır," dedi sert bir tonda.

Nancy, bir çatalla bardağına vurunca, Nell sandalyesinde arkasına yaslanıp, yan gözle Beatrice'e baktı. Gözlüğünü takmış, gayet ciddi toplantı havasına bürünmüş, abartılı bir ilgiyle gündemi inceliyordu. Sesinin keskinliğinden, hem örgü hem de Angie Archer tartışmasına son verdiği anlaşılıyordu. Bitmişti.

Beatrice'in bir muamma olduğuna karar verdi. Bu kadar düzenli, bu kadar yoğun birinin, daha örgü örmeyi ve ilmek atmayı öğrenmeden ilmek sökme derslerine zaman ayırması tuhaftı. Belki Beatrice'i gaza getiren Izzy'nin derslere kattığı vücut egzersizleriydi. Angie'ye gelince, Beatrice onu tanımıyor olabilirdi ama Sal başka bir hikâyeydi ve Nell bunun peşini o kadar kolay bırakmayacaktı.

Nancy'nin konuşmaya başlamasıyla, Nell düşüncelerini toplantıya odakladı.

"Bugün, daha önce hiç yapmadığımız ama bana gayet uygun gelen bir öneride bulunmak istiyorum," dedi Nancy. "Kaybettiğimiz Angie Archer'ın hizmetlerini takdir etmeye yönelik bir çalışma." Masanın iki yanını da gözleriyle taradı ve hafifçe eğilerek avuçlarını pürüzsüz yüzeye dayadı. "Sanırım hepiniz bir şekilde Angie Archer ile tanıştınız, pek çoğunuz da onun büyümesine şahit oldu. Yaşadığımız olay; ailesi, arkadaşları ve biz müze çalışanları adına korkunç bir trajedi. Eğer hepiniz için uygunsa, ben ve diğer elemanlarımız küçük bir jest düşündük."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nell örgü örmeyi bıraktı. "Ne kadar ince bir düşünce Nancy," dedi.

"Hak edilmişti Nell. Angie çok çalışkandı."

Masada oturanlar başlarıyla onayladılar.

Yanında oturan Beatrice Scaglia gülümsemeye çalışsa da, Nell onun gerginliğini hissediyordu.

"Ah, evet. Angie çok çalışırdı ve çok tatlıydı," dedi müze gönüllüsü ve yönetim kurulu üyesi Lillian Ames. "Kulağında kulaklıklarıyla küçük bir kunduz gibi bilgisayarı başında çalışırken onu izlerdim. Kulaklıklar seni sağır edecek –bana benzeyeceksin– diye onunla dalga geçerdim." Lillian güldü ve kalın çerçeveli gözlüğünü burnunun kemerinin üstüne doğru itti. "Ama sonra bana sergi için topladığı şeyleri gösterirdi; resimler, belgeler ve daha bir sürü şey."

Nell, öldüğü gece Angie'nin dairesinden yükselen müziği hatırladı. Müzik, Liman Yolu Örgü Atölyesi'nin bir parçasıydı ve Angie bazen sesin dozunu kaçırsa da, orası eviydi. Bazı insanlar müzik eşliğinde daha iyi çalışır derdi Izzy ve CD'çaları ile iPodunun hakkını daima verirdi. Angie'nin de öyle düşündüğü bir gerçekti.

Nancy gülümsedi. "Angie benzersizdi, buna kuşku yok. Öylesine çalışkandı ki, arkasında, buraya geldiğinden çok daha iyi, daha düzenli bir kütüphane bıraktı. Sonbahar sergisi için çabalarından söz etmiyorum bile."

"Tam olarak ne üstünde çalışıyordu?" diye sordu, Nell'in Sandswept Lane'den komşusu Lucy Stevens.

Nell cevabı dikkatle dinledi. Angie'nin, kütüphanecilik

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dalındaki araştırma lisansı yüzünden işe alındığını ve özel bir sergi için Nancy'ye yardımcı olduğunu biliyordu.

"Taş ocaklarıyla ilgili bulabildiği her şeyin –öykülerin, belgelerin, fotoğrafların– kataloğunu çıkarıyordu," dedi Nancy. "Sonra onları sonbahar için tasarladığımız sergide bir araya getirecekti."

"Angie sergi konusunda da yardımcı olacak mıydı?" diye sordu Nell.

"Buraları bilirsin Nell. Herkes, her şeye yardım eder."

"Angie'nin burada uzun süre çalışmayacağını duydum," diye başladı Nell.

"Yo, hayır," dedi Nancy. "Biz Angie'nin uzun süre bizimle kalacağını umuyorduk."

"Yani işini kaybetmesi söz konusu değildi?"

"Angie mi?" diye güldü Nancy. "Nell, bilirsin yıllardır buradan sayısız eleman geldi geçti. Kısmen kâr amacı gütmeyen bir kuruluş olma engeli –insanlara hak ettikleri maaşı ödeyemiyoruz– bazen de bilinçsiz eleman alımı yüzünden. Oysa maaş Angie'nin umurunda değildi ve kesinlikle bilinçsiz eleman alımı da değildi. Aslında, işin gerektirdiğinden çok daha fazla çalışan biriydi."

"Ve gördüğüm kadarıyla, kasabaya dönen diğer gençleri de hesaba katınca, burayı seviyordu," dedi Lillian yardımcı olmak amacıyla. Margarethe'e bakarak ekledi, "Önceki hafta yakışıklı oğlun buraya Angie'yi görmeye geldi. Arkada oturup öyle ciddi bir konuşmaya daldılar ki, gören dünyanın sorunlarına çözüm getirdiklerini sanırdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Nell, Margarethe'in yüzünden geçen bir anlık şaşkınlığı gördü. Bu, onun için de yeni bir haberdi.

Ancak Nell, Birdie'nin söylediklerini hatırladı. Tony bir sebepten dolayı, Angie'nin iyi işler çevirmediğini düşünüyordu. Sea Harbor'da bulunduğu süre içinde, müze sergisine yardımcı olmanın dışında, uğursuz düşünceleri vardı. Hatta Tony, öldürüldüğü gece Angie'yi çevirdiği dolaplar yüzünden –en azından Tony böyle düşünüyordu– tehdit etmişti.

"Tony ve Angie beraber büyüdüler," dedi Margarethe, Lillian'a dönerek. "Belki de iki eski arkadaş olarak uzaktayken kaçırdıkları gelişmeleri paylaşıyorlardı. Nasıl olduğunu bilirsin." Gülümsedi ve gruba geri döndü. "Angie'nin anısına bir şeyler yapmak harika bir fikir. Hadi başlayalım."

Sohbetin yönü bir anda değişti. Margarethe bunu bizzat başarmıştı. Nell, Margarethe'in, kişisel bir durumu yönetim kuruluna getirdiği için Lillian'ı utandırmadan konuyu değiştirme yeteneğine hayran kalmıştı, ama Tony'nin işyerinde Angie'yi rahatsız etmesi –eğer yaptığı buysa– Nell'in aklından çıkmayacaktı.

Margarethe devam etti. "Sanırım gemi modellerimizi sergilemek istediğimiz o meşe vitrini satın almalıyız. Üstüne, Angie Archer'ın anısına şık, pirinç bir plaket yazdırırız. Annesi müzeye her geldiğinde görebilir."

"Ve mutlu olur," dedi Lillian, ellerini çırparak.

Tarih Vakfı'nın, Margarethe Framingham'ın sözünü ettiği pahalı vitrine ayıracak parası yoktu. Nell, süregelen bütçe tartışmalarından bunu biliyordu. Yine de, toplantı için kütüp-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

haneye bir sonraki gelişinde, söz konusu vitrinin yağlanmış ve cilalanmış –ve bütün parası Margarethe Framingham tarafından ödenmiş– bir şekilde merkez salondaki yerini alacağından adı gibi emindi. Üstünde Angie'nin ismi yazılı parlak pirinçten bir plaket ile birlikte, Josie Archer'ın kederini biraz olsun hafifletecek gerçekten güzel bir jest olacaktı.

Yönetim kurulu toplantısı saat ikide sona erdi. Diğerleri tek sıra halinde ön salondan dışarı çıkarken, Nell ofisine giden Nancy'yi izledi ve Josie'nin ricasını iletti.

"Elbette Nell," dedi Nancy. "Ve teşekkürler. Josie'ye haber verip bunu kendim yapmayı planlıyordum ama biliyorsun. Ya telefon çalıyor, ya biri geliyor, hiç bitmek bilmiyor."

Nell bunun doğruluğuna inanıyordu. Nancy Hughes, o güne kadar müzede çalışan en iyi yöneticiydi. Etkileyici, enerjik ve güzeldi. Müze yönetimi konusundaki içgüdüleri hep hedefi bulmuştu. Nell onu çok seviyordu. "Angie'nin yerine birini işe alacak mısın?" diye sordu.

Nancy çekmeceden bir anahtar aldı ve binanın arka tarafına doğru giderken, izlemesi için Nell'e işaret etti. "Deneyeceğim Nell, ama onun yerini doldurmak çok zor. Gerçi, üstünde çalıştığı proje bitmek üzereydi. Angie ile bir sonraki proje konusunda konuşmaya başlayacaktım." Doğu yakasındaki müze gibi halka açık olan, lambri kaplamalı kütüphaneden geçip araştırma görevlilerinin bulunduğu odaya geldiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani Angie seninle yeni bir projeye başlayacak mıydı?"

"Şey, istersen ben onu yeni bir projeye başlatmaya hazırdım diyelim. Onun buradan gitmesi ile ilgili konuyu açtığından beri, şüphedeyim."

"Ne demek istiyorsun, Nancy?"

"Şey, taş ocağı projesi sona erdikten sonra kalıp kalmayacağını hiç sorgulamadım. Maaşını artırmıştık ve burada çalışmaktan memnundu. Oysa ona yeni projeden söz ettiğimde, yan çizdi. Çekimserdi. O zaman pek önemsememiştim, bugün sen gideceğinin konuşulduğunu söyleyinceye kadar."

"Sadece söylenti, Nancy. Söylediği bazı şeyler insanlar tarafından burada fazla kalmayacağı yönünde algılanmış olabilir." Nell, Angie'ye ait olduğunu bildiği ahşap bir masanın önünde durdu. Üstü gelişigüzel atılmış sarı not kâğıtları, kalemlik ve ajanda gibi malzemelerle darmadağınıktı. Masanın altındaki bir çantada duran makyaj takımı dışında mekânı belirleyen kişisel fazla bir şey yoktu. Toplamak zaman almayacaktı ama neredeyse tamamen kimliksiz bu çalışma alanıyla ilgili hüzünlü bir şeyler vardı.

"Polis her yeri araştırdı, dağınık o yüzden. 'Sonuçsuz' olduğunu deklare ettiler. Önemsiz bir şeymiş gibi öylece bırakıvermeleri beni üzdü. Burası Angie'nin bir parçası. Önemli."

Nell başıyla onayladı. "Birkaç torba getirdim. Muhtemelen ihtiyacım olandan daha fazla. Göründüğü kadarıyla Angie'nin fazla kişisel eşyası yokmuş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nancy cevap vermedi. Elleri belinde, kaşları çatık duruyordu. "Bir eksik var, Nell."

"Masada mı?"

"Evet, bilgisayarı," dedi Nancy, parmaklarını havada şaklatarak. "Burada değil." Masa çekmecelerini açtı, kitap raflarını taradı. "Küçük bir dizüstü. Sanırım beyazdı. Bizim külüstür modellerimizden daha çok seviyordu."

"Belki polis almıştır. Bu akla uygun. Belki bir e-posta, ya da onları ilgilendirecek başka bir şey arıyorlardır."

"Hayır, almadıklarından eminim. Onlarla birlikte buradaydım. O gün de burada değildi."

Nell, odada etrafına bakındı. İç duvarlar kitap raflarıyla kaplıydı ve pencereler arkadaki küçük otoparka bakıyordu. "Bir bilgisayar göremiyorum."

Nancy bir elini havada salladı. "Tabii ki burada değil. Hep eve götürürdü. Unuttum. Sanırım bütün bu karışıklık beni bozdu."

Oysa Nell bilgisayarın evde olmadığını biliyordu. Izzy, polisin aradığını söylemişti.

Nell elindeki alışveriş torbasını sandalyenin üstüne koydu. "Sanırım hepimizi biraz bozdu, Nancy."

"Umarım yakında hepsi geride kalır. Margarethe'in söylediğine göre polis bunun rastgele bir olay olduğunu düşünüyormuş. Korkunç, ama rastgele birisi genç ve güzel bir kadın görüyor ve onu yapmak istemediği şeylere zorluyor. Korkarım Sea Harbor'ın bile, ara sıra yoldan geçen ahlaksız insanlara karşı bağışıklığı yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nell sesini çıkarmadı. Rastgele bir eylem. Bu sözcük neredeyse bir mantra* haline gelmişti. İnsanlar doğru olduğuna inanmaya başlayacaktı. "Nancy, acaba Angie işinin çoğunu internet üstünden mi yapıyordu? O yüzden mi bilgisayarı bu kadar çok kullanıyordu?"

"Yo, hayır. İnterneti tabii ki kullanıyordu. Sanal âlem inanılmaz ama işinin çoğunu burada, kütüphanede, tarih kitaplarına, resimlere, belgelere bakarak yapıyordu. Zamanının büyük bir çoğunluğunu da belediye binasında geçiriyordu."

"Orada ne yapıyordu?"

"Eski tapuları, bu bölgedeki araziler ve madenlerle ilgili bilgileri topluyordu. 'Burası bilgi toplamak için harika bir yer,' derdi. Bazen, tıpkı define bulmuş biri gibi heyecan içinde dönerdi. Sanki Noel sabahıymış gibi, onun fotokopi yığınlarını incelerdik. İnanılmaz bir araştırmacıydı Nell."

"Bunların hepsini Josie'ye aktaracağım. Duymaktan mutlu olacak."

Nancy kapıya doğru yürüdü ve "Ben burada hiç durmadan konuşurken işin bitmeyecek Nell, "dedi. "Ben ofisime gidiyorum ama ihtiyacın olursa lütfen ara."

Nell, Nancy'nin pabuçlarının giderek uzaklaşan ve sonunda duyulmayan sesini dinledi. Sonra işinin başına dönüp Angie'nin iş ortamına girmesine izin verdiği birkaç kişisel eşyayı kâğıt bir poşete topladı. Angie'nin, annesi ve babasıyla Gloucester'daki Balıkçı Heykeli'nin yanında çektirdiği çerçeveli resmini aldı ve bir yanında kolunu omuzlarına do-

---

* *Sürekli tekrarlandığında ruhani güçlerin uyandırılmasını sağlayan kutsal söz. (ç.n.)*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ladığı Josie, diğer yanında kırmızı saçlı bir kız ile çektirdiği resimdeki Ted Archer'ın gülümsemesine baktı. Fotoğraf çekildiğinde Angie beş yaşlarında olmalıydı ve babasının yüzüne katkısız bir neşe ile bakıyordu. Ted'in gülümsemesinde ise gurur ve sevgi vardı. İyi bir adamdı. En zor zamanlarında bile, Josie ve Angie'ye iyi bakabilmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

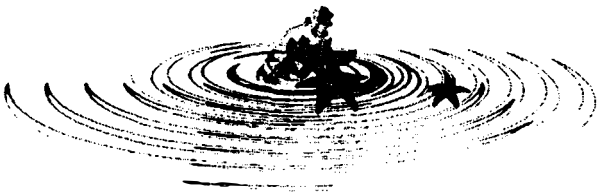
Nell, fotoğrafı bulduğu gazete parçalarına sarıp çantaya koydu, ve kalan birkaç parça eşyayla devam etti. Gloucester'daki Life Is Good'dan alınmış bir kahve fincanı. Üst çekmecede birkaç saç lastiği, bir kutu çay.

Nell hepsini, diğerleriyle birlikte –birkaç kalem ve bloknot– çantaya koydu. Taş ocakları, Dogtown, Rockport'taki ahşap balık deposu ve Good Harbor Beach'te gün batımını gösteren kartpostallar, sıcak havada Nell'i ürpertti.

Angie'nin Sea Harbor'daki hayatının büyük bir bölümünü toplamıştı ve hepsi bir market torbasını zar zor doldurmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

On Sekizinci Bölüm

Nell, yanında Ben olmayınca kilometrelerce genişlikte görünen yatağında dönüp duruyordu. Aradığında, iyi vakit geçirdiğini söylemişti. Gökyüzü parlak ve güneşli, rüzgâr serindi ve Colorado Nehri'ndeki alabalıklar oltasına gelmek için sıraya girmişti. Nell'i özlemişti. Bir gün sonra dönecekti.

Nell bazen onunla birlikte şirket gezilerine giderdi. Denizden en az dört bin metre yükseklikteki dağlarda doğa yürüyüşü onu cezbeder, balık avından anında vazgeçebilirdi. Nell alabalığı, temizlenmiş, fileto çıkarılmış, dereotu, limon ve tereyağı ile marine edilmiş haliyle severdi. Daha önce değil.

Sonunda, bir türlü uyku tutmayıp gün ağarmaya başlayınca, Nell kalkıp yatağından çıktı. Hafif bir eşofman ve eski bir tişört giyip yatakta karışmış saçlarının üstüne bir Sox kasketi geçirerek arka kapıdan dışarı çıktı. Birkaç gündür koşmuyordu ve vücudunun buna ihtiyacı vardı. Biraz esneme ve kısa bir gezi, hem kafasına hem de ağrıyan sırtına iyi gelecek,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dikkatini dünyaya vermesini sağlayacaktı.

Bazı günler Nell sabah sporu için Sweet Hollow Park'a giderdi. Sık ağaçlar, çam ormanının arasında koruyucu bir güzergâh sunuyordu. Ancak bugün güneyden ılık bir meltem esiyordu, o yüzden evin arkasından Sandpiper sahiline doğru uzanan dar ve rüzgârlı patikayı tercih etti.

Limanın biraz kuzeyinde yer alan hafif kavisli Sandpiper sahilini, ilerdeki dalgakıran koruyordu. Sıcak günlerde, annelerin ve bebeklerinin yüzmesi için ideal bir yerdi, ama sabahın erken saatinde, bu uzun kumsalı tercih edenler, sabah sporu yapanlar, pusetleriyle çocuklarına hava aldıranlar ve köpeklerini gezdirenlerdi.

Nell yolu geçip parkın küçük otoparkını çevreleyen ahşap çitin üstünde bacaklarını esnetti ve yavaş bir tempoyla sahile doğru koşmaya başladı. Yanından ince, düzgün vücutlar yanından geçiyor, tanıdık olanlar el sallıyordu. Bazıları Izzy'nin arkadaşlarıydı, yönetim kurulundan genç bir adam, Mae'nin ikiz yeğenleri beraber koşuyorlardı. Nell, yavaş temposundan memnundu, vücudu kendi ritmini buldukça kramp giren kaslarındaki ağrılar azalmaya başlamıştı.

"Nell," diye seslendi biri, rüzgâr sesi ön taraflara taşıdı. Nell, karmakarışık nemli saçları boynuna ve yanaklarına dökülen Izzy'nin kendine yetişmesi için iyice yavaşladı. Yanına gelince, Nell'in temposuna ayak uydurmak için Izzy de hızını kesti.

"Arkadaş ister misin?" diye sordu.

Nell cevap olarak gülümsedi, ikisi bir süre Nell'in yavaş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

temposuyla bir süre sessizce koştular.

"Haftan nasıl geçti?" diye sordu Nell.

"Dün yoğundu," dedi Nell. Sesi puflayarak çıkıyordu. Izzy'ye, Angie'nin masasını topladığını anlattı. "Orada birinin yaşadığına dair hayat belirtisi yoktu, özellikle Angie'ye dair."

"Hiç not, mektup filan yok muydu? E-postalarını kontrol ettin mi?"

"İşyerinde kendi dizüstü bilgisayarını kullanıyormuş," dedi Nell. "Ve ortadan yok olmuş. Nancy her akşam eve götürdüğünü söyledi."

Izzy kollarını açıp kapadı, alnı kırışmıştı. "Emin misin? Polis bilgisayar aradı."

"Ve bulamadı."

"Hayır. Çok az şey aldılar ve içlerinde bilgisayar yoktu. Gerçi Tommy her şeyi aceleye getirdiklerini söyledi. Tekrar bakacağım. Sanırım orada bir süre birilerinin kalmasına izin verebilirim."

"Ya?" Nell deniz tarafına döndü ve ahşap bir banka doğru koştu. Koşmak başka, önemli bir konuda konuşurken koşmak başkaydı.

Izzy onun peşinden kumlu tepeye doğru koşarak, bankın önünde durduktan sonra belinden aşağı eğilip koşu ayakkabılarının burnunu tuttu. Gözleri kuma odaklanmıştı ve nemli saçları yüzüne düşüyordu. "Bana öyle bakma Nell," dedi bakışlarını çevirmeden. "Senin o her şeyi gören bakışlarını bakmadan bile üstümde hissedebilirim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nell, banka oturup bacaklarını önüne doğru uzattı ve beyzbol kepini başından çıkarıp saçlarını sallarken Izzy'nin tepetaklak başına bakıp gülümsedi. "Sadece iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm Izzy, hepsi bu. Ben de öyle düşünüyor. Emin ol, kimseyi teşvik etmedim."

"Benim anlamadığım, neden bir adam okyanus kenarında bir kulübede yaşama şansı varken, bir örgü dükkânının üstünde yaşamak ister?"

"Izzy, Liman Yolu Örgü Atölyesi de neredeyse deniz kenarında."

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun."

"Pekâlâ, her şeyden önce, Sam buraya kumsalda uzanıp güneşlenmek ya da parti vermek için gelen biri değil. Canary Cove Sanat Akademisi'nde ders vermek ve fotoğraf çekmek için burada. Eğer Sea Harbor'la ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorsa, senin dükkânın üstü ıssız bir kulübeden daha mantıklı."

Izzy saçlarını gözlerinin önünden çekip kulağının arkasına attı. "Benimki inatçılık. Sam çok kötü biri değil, iyi yetiştirilmiş."

"Muhtemelen Sam de senin için aynı şeyi söyleyecektir," dedi Nell, gülümseyerek.

"Onu görmek benim için sürpriz oldu; hem iyi hem de kötü anlamda. İçimde küçük bir parça, geçmişimin bugüne sızmasına içerliyordu. İkisini ayrı tutmak istiyorum, kontrolüm altında olsun istiyorum. Biliyorsun, babam benim için sanatı uygun görmeyip, "Sanat sadece bir hobidir," dediği

BELONGS TO KAKTUS TEAM

günlerde, Sam de oralardaydı. Oysa hukuk..." Izzy'nin sesi bir oktav düştü, çenesi göğsüne sarktı. "Hukuk, benim sevgili, akıllı kızım, hukuk *kariyerdir*."

Nell onun elini okşayıp Izzy'nin Craig Chambers taklidine güldü. Nell kayınbiraderini gerçekten severdi, Izzy de babasını severdi, ama Craig kendi hayallerinin bir kısmını kızının gerçekleştirmesini beklemişti ve bu durum Izzy Chambers'a ne yazık ki pişmanlıktan başka bir şey getirmemişti.

"Daireye gelince," diye devam etti Izzy. "İtiraf etmek hoşuma gitmese de, haklısın Nell. Yukarıdan gelen küçücük bir tıkırtı bile tüylerimi ürpertiyor. Bina Nuh'un zamanından kalma, bazen sadece rüzgâr esiyor, ama yine de beni ürkütüyor. Sam'in yukarda olması beni rahatlatacak, özellikle şu dönemde."

"Bunu, beni korkutan bir ses tonuyla söylüyorsun Izzy."

"Seni korkutmak istemedim ama benden duymasan bile nasılsa başkasından duyacaksın."

"Neyi duyacağım?" Nell'in göğsüne Izzy'nin konuşmakta nazlandığı daha önceki anlarda olduğu gibi, tanıdık bir sancı girdi. Yaklaşık iki sene önce, çok büyük bir duruşma sonrası Izzy'den gelen telefonu hatırladı. Izzy onu duruşma salonundan aramıştı. Şirketteki diğer avukatların iltifatlarıyla mutlu ve coşkuluydu. "Kim tutar seni Izzy Chambers," diyorlardı. "Zirveye giden yoldasın."

Oysa aynı akşam, Ben'le beraber ellerinde kutlama çiçekleri ve bir şişe şampanya ile Izzy'nin evine ulaştıklarında,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

perdeler kapalıydı ve kapının önü gazete muhabirleriyle doluydu. Kargaşa arasında çaktırmadan arkadan dolaşıp Izzy'yi mutfakta tek başına, gözyaşları içinde buldular. Bakışları karşılaştığında, Nell aynı duyguyu hissetmişti. Izzy konuşmak istemiyordu ama açıklamak zorundaydı.

Izzy'nin davası zor değildi, ama ilkti. Yaşı Izzy'nin ağabeyi Jack'den daha büyük olmayan genç bir adam, üçüncü kez silahlı soygunla suçlanıyordu. Izzy, kıvrak bir muhakeme ve mantık yürütme sonucu, hâkimi müvekkilinin masum olduğuna ikna etmişti ve hayatını genç adama iade etmişti. Üçüncü bir mahkûmiyet, uzun süreli ceza anlamına geliyordu. Genç adam Izzy'yi sımsıkı kucaklamış ve televizyon kameraları bu görüntüleri altı haberlerine yetiştirmişlerdi. Özgürlüğünü henüz kazanan genç adam ne yazık ki kısa bir süre sonra, Izzy'nin yaşadığı yerden fazla uzak olmayan çarşı merkezinde, bir şarküteriyi soymuş, dükkân sahibini ve karısını öldürmüştü.

Izzy o gece Nell ve Ben'le beraber Sea Harbor'a döndü. Sadece birkaç gün sonra, Elliot & Pagget Hukuk Şirketi ile uzun görüşmelerin ardından bir anlaşmaya varıldı, Izzy açık bütün davalarını kapatıp, taş konağını sattı ve Harbor Road'daki Liman Yolu Örgü Atölyesi'ni satın aldı. Güç bir dönem geçirdiği o günlerde, Nell, Izzy'nin bütün acısını içinde hissetmiş, ardından onu Sea Harbor'a, yani Izzy'ye iyi örülmüş bir çift çorap gibi cuk oturan hayata getirmişti.

"Söyle Izzy," dedi. Duyacaklarından hoşlanmayacağını biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Geçen gün Tony ve Pete'in balık avlamaya gittiğini biliyorsun. Arkadaş olmadıklarına göre, bunu neden yaptıklarını gerçekten bilmiyorum ama yaptılar."

Nell başıyla onayladı.

"Görünüşe göre, geç saate kadar kalmışlar. Adaya gidip birkaç bira içmişler. Pete'in söylediğine göre az avlanıp çok konuşmuşlar. Tony onu Angie hakkında soru yağmuruna tutmuş. İlişkileri neymiş? Nasıl tanışmışlar? Hangi konularda konuşuyorlarmış? İşinden bahsediyor muymuş? Burayı ne zaman terk edecekmiş? Bunun gibi bir sürü şey. Pete'in canı hayli sıkılmış. Angie aslında Tony'nin umurunda bile değilmiş. Sanki Angie, Pete ile bir sırrını paylaşmış gibi davranıyormuş ve Pete'in ağzından bunu almaya çalışıyormuş. Ancak Pete'in, Tony'nin peşinde olduğu konu hakkında en ufak bir fikri yokmuş. Sonunda işin tadı iyice kaçmış ve kendilerini biraya vermişler."

"Ve?"

"Limana geç dönmüşler ve tekneyi çekerken benim dükkânın arkasında ışık görmüşler. Tam arkasında, orası sadece sudan bakınca görünüyor. Sanki bir gölge de varmış ama mesafe yüzünden emin olamamışlar. Ancak ışık gördüklerinden eminler."

"Gideon'ın el feneri olabilir."

"Olabilir tabii. Çok ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Izzy. Pete eve giderken oradan geçip kontrol etmeye karar vermiş. Alt basamakta biri oturuyormuş ama Pete'in geldiğini görünce kaçmış. Pete arabadan indiğinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ortada kimse yokmuş."

"Izzy, bu tür şeylerin olmamasını sağlamak Gideon'ın işi değil mi?"

Izzy omuz silkti. "Nell, önemsiz bir şey olmalı. Kendi gençliğimden biliyorum, çocuklar bazen kafa çekmek ya da sigara içmek için kuytulara ya da boş evlere saklanırlar. İşin cazip yanı budur. Yani tehlike. Kimseye zarar verecekleri yoktur. Sam taşındıktan sonra kimsenin dükkânımı aydınlatmaya cesaret edeceğini sanmıyorum."

Nell, Izzy'nin bu varsayıma kendinden daha fazla inanmadığını biliyordu. Köyün ortasında ikinci kattaki bir daire, kuytu bir yer değildi. Cazip bile değildi.

"Nell, şuraya bak..." Izzy onu hafifçe dürterek fısıldadı. Nell başını kaldırınca, suyun kenarında duran Angus McPherron'un onlara baktığını gördü. Hareketsiz duruyordu. Ağırlığıyla kuma gömülen ayakları görünmüyor, dalgalar bileklerinin çevresinde köpükler oluşturuyordu. Üstünde torba gibi siyah bir pantolon, başında ise çalı gibi kaşlarına kadar inen bir kep vardı. Ancak gözleri parlak ve sabitti.

Nell elini kaldırıp sallayarak onu selamladı.

Angus başıyla selamı aldı, sonra yavaşça hareketlenerek kıyıya geldi. Botlarının içi ıslak kum dolmuştu ve yürüdükçe arkasında iz bırakıyordu.

"Günaydın Angus," dedi Nell.

Angus bu kez iki kadını birden selamladı, eğri büğrü parmaklarıyla sakalını sıvazlıyordu. Noel Baba'ya benzeyen yumuşak ve beyaz sakalı, Angus'un yıpranmış yüzünde eğ-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

reti gibi duruyordu.

"Günaydın bayanlar," dedi. "Suda yürümek için güzel bir gün olduğunu düşünüyorum."

"Evet."

"Sizin, arkadaşı olduğunuzu biliyorum. Onunla da suda yürürdük."

"Angie ile," dedi Nell, Angus'un kimden söz ettiğini tahmin ederek. Bir an Angus'un Izzy ile konuşmalarını duyup duymadığını düşündü sonra bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Denizin sesi, zaten konuşmaların duyulmasını güçleştiriyordu. Rüzgâr seslerini taşısa bile, Angus'un artık eskisi kadar iyi duymadığını biliyordu. "Angie ile sen de arkadaştın," dedi Nell.

Adam başıyla onayladı ve yüzündeki ciddi ifade bir gülümsemeyle yumuşadı. "Angie benim öykülerimi dinlerdi. Köyün iskelesinde ya da dalgakıranda otururduk. İkimiz de bundan hoşlanırdık. Serin rüzgâr yüzümüze çarpardı. Eski günlerden söz ederdik."

Angus konuşurken, sanki Angie orada oturmuş ve onu bekliyormuş gibi kuzeye baktı. "İnsanlar beni kandıramaz. Onlara öykülerimi anlatırım, ama aslında ilgilenmediklerini bilirim." Omuz silkti. "Sanırım bazıları ilgilenir, bazıları ilgilenmez. İnsanlarla konuşmayı seviyorum, eğer dinlemek istemezlerse, gücenmiyorum. Öykülerin yarısını uyduruyorum, ama Angie'ye anlattıklarımın hepsi gerçekti. Onları daha çok severdi."

Nell bir tutam terli saçı kulağının arkasına attı. "Ben

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

senin öykülerini seviyorum Angus. Çoğumuz seviyoruz."

Angus başını salladı. "Teşekkürler Nell, ama Angie benim en iyi dinleyicimdi. Bunu, seni gücendirmek için söylemiyorum." Yüzüne esrarengiz, hüzünlü bir gülümseme yayıldı. "Öykülerimi can kulağıyla dinliyor, sonradan harfi harfine hatırlıyordu. Hatta bazen anlattığım şeyleri not alıyordu ve sürekli sorular soruyordu. Beni severdi, anlarsınız ya? Ben de onu çok severdim."

Nell, yaşlı adamın konuşmasını dinlerken, Angie ve Angus'u Pelikan İskelesi'nde, dalgakıranda ya da hemen orada, Sandpiper sahilinde otururken gördüğü günleri hatırladı. Onları, bu uygunsuz ikiliyi görmek, içine dokunurdu. Angie ilgiyle Angus'un anlattıklarını dinler, ona kendini önemli hissettirirdi.

"Onu özlüyorsundur Angus," dedi Izzy. "Ben de özlüyorum."

Angus gözlerini suya çevirdi, yüzü üzüntüyle uzadı. Kaşlarını çatıp, parlak güneşe karşı gözlerini kıstı ve "Bazen kafam karışıyor, düşüncelerim bulanıyor," dedi. "Beni bağışlayın. Yaşlı bir adamım. Angie zihnimi toparlamamı sağlıyordu. En çok bunu özlüyorum. Hem de çok." Tekrar okyanusa bakıp gülümsedi. "*Gerçekten*. Hep böyle derdi. *Gerçekten*. Sanki İngilizmiş gibi. *Gerçekten Angus*, derdi."

Tekrar gülümsedi. Hafiften, hüzünlü bir teşekkür gülücüğüydü. Nell onun gözlerindeki şaşkınlığı hissedebiliyordu. Adeta sabah sisi gibi, yüzüne yavaşça ve huzurla çökmüştü.

"Size iyi sabahlar bayanlar," dedi Angus bir kez daha.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Esen kalın. Angie'ye iyi bakın." Duraksadı ve kuma bulanmış ıslak pabuçlarına baktı. Başını tekrar kaldırdığında yanağından bir damla yaş süzülüyordu.

"Beni severdi, anlarsın ya," dedi çatlak bir sesle. "Anja beni severdi." Yavaşça dönüp, suya doğru yürüdü, geniş ve kambur sırtının gölgesi kumlara düştü.

"Anja mı?" diye sordu Izzy, Angus'un kıyı boyunca ilerlemesini izlerken.

"Anja karısıydı," dedi Nell. "Acaba Anja ve Angie'yi kafasında karıştırıyor mu, merak ettim. Onu dinleyebilecek kadar önemseyen iki kadın."

Birdie öğle vakti Nell'i arayarak şarap ve meyve getireceğini, perşembe akşamı toplantısı için tatlıyı es geçmesini söyledi. Tatlı yiyince uyku bastırıyor demisti Birdie. Oysa örgüleri ve konuşacak önemli konuları vardı.

Nell alışveriş torbasını boşaltırken Birdie'nin yürüttüğü mantığı düşündü, ama sadece bir an için. Birdie'ye göre şarap asla uyku getiren sınıfına giremezdi ve bu konuda onu ikna etmenin yolu yoktu. Şarap, yaşam iksiriydi. Uyku değil.

Nell göbek marulu çantadan çıkarıp evyeye koydu. Hava, Cape Ann'de daha önce de olduğu gibi, fark etmeden ısınıvermişti. Açık pencerelerden gelen esinti ve gölgede kalan bahçesi, Nell'in klimayı çalıştırmasına gerek kalmadan evi serin tutuyordu ama akşam Izzy'nin dükkânı sıcak olabilirdi. O yüzden hafif bir ton balıklı şeker bezelye salatası

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yeterliydi. Gloucester'dan aldığı taze ton balığını tavada çevirip incecik dilimleyecekti. Çıtır hamur, limon, zencefil, dilimlenmiş avokado ve bahçeden topladığı çeri domateslerin katkısıyla, sıcak bir yaz akşamı için uygun bir yemek olacaktı. Örgü örmek için baştan çıkaracak bir yemek. Ve kim bilir başka neler için.

Birdie'nin telefonu ve ciddi bir konuşmadan söz etmesi, sabah koşusundan beri hissettiği endişeye biraz daha katkıda bulunmuştu. Sea Harbor'da yaşam ve yaz projeleri kaldığı yerden devam ediyordu. İlanlar asılmış ve Dört Temmuz şenliği için gönüllüler aranmaya başlanmıştı, Harry'nin Şarküterisindeki sohbetler cumartesi akşamı Framingham Burnu'nda yapılacak hayır toplantısı üstüneydi ve sokakları ıslak plaj havlusu ile hindistancevizi yağı kokusu sarmıştı.

Tatilciler ve ziyaretçiler kartpostal güzelliğindeki bu kasabada ne görürlerse görsünler, denge bozuktu. Tıpkı, çocukluğunda ortalığı kasıp kavuran Kansas hortumundan hemen önce hissedilen uğursuz, sıcak dinginlik gibi. Ya da huzur dolu sessizlik ve güneşli gökyüzü, enerjisini toplamış ve kusursuz fırtına öncesi çoktan iyi insanları kasıp kavurmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Dokuzuncu Bölüm

Nell, saatini kontrol etti. Salatadaki tek eksik şey, balsamik sirkeydi, o da bitmişti. Almak için dışarı koştu. Örgü kulübünden önce yeterince –aslında saatlerce– zamanı vardı, yoğun bir haftanın içinde beklenmedik bir soluklanma. Hatta Izzy'ye gitmeden önce sıcak bir duş bile alabilirdi.

Nell, daha sonra ne yaptığını perşembe akşamı örgü kulübünde Izzy'ye, Cass'e ya da Birdie'ye anlatamazdı. Elinde, içinde balzamik sirke olan alışveriş çantasıyla Shaw'un park yerinden çıktığında kendiliğinden oluvermişti. Belki de ne yapması gerektiğini söyleyen, bu şuursuzluk hali olmuştu.

Arabasını evinin tam aksi yöne çevirerek birkaç blok ötedeki Stanley Caddesi'ne saptı ve ardından belediye binasının neredeyse dolu olan otoparkına çekti.

Binanın taş cephesine şöyle bir bakıp içeri girdi. Taşınmaz tapuları ve aile evrakı için Ben buraya defalarca geldiği halde, daha önce kendi işi düştüğünü hatırlamıyordu. Dar koridorları olan eski bir binaydı ve içerideki küf kokusu Nell'e

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ömrünün neredeyse yarısını geçirdiği Kansas City'deki kütüphaneyi hatırlattı. Girişte duraksadı ve Angie Archer'ın hayatının son döneminde pek çok saatini geçirdiği ofisin hangisi olduğunu kestirmeye çalıştı.

Duvardaki adres dizininden *Tapu Tescil Dairesi*'ni aradı. Oda 114. Orası olmalıydı.

"Nell Endicott," diyen bir ses duydu arkasından. Dönünce, Rachel Wooten'ın gülümseyen yüzünü gördü. Rachel ve kocası Nell'in mahallesine birkaç yıl önce taşınmıştı ve zaman zaman Endicottların cuma akşamı martini buluşmalarına katılırlardı. Nell, Rachel'in belediyede çalıştığını unutmuştu. "Ziyaretlerinizi özledik Rachel," dedi. "Don'la birlikte yakında bekliyoruz."

"Teşekkürler Nell. Günler göz açıp kapayana kadar geçip gidiyor. İlk fırsatta uğrarız. Bu arada, aradığın bir şey varsa yardımcı olabilir miyim?"

"Belki olabilirsin. Sanırım tapu işlerini arıyorum. Angie Archer, Tarih Vakfı için bir proje üstünde çalışıyordu ve Nancy Hughes bilgilerin çoğuna buradan ulaştığını söyledi."

"Evet, doğru. Angie buraya çok sık uğrardı. Onu koridorlarda koşuştururken görürdüm. O güzel, kızıl saçları havada uçuşurdu. Çok korkunç. Umarım suçluyu yakında bulurlar."

"Umarım Rachel."

"Gel." Rachel, Nell'in koluna girdi. "Tapu Tescil, benim ofisimin yanında. Seni götüreyim." Koridorda yürümeye başladılar, Rachel'in sesi alçaldı. "Angie'nin cinayete kurban

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gitmesi hepimizi çok sarstı. Sürekli karşılaştığın biri, anlarsın ya. Özellikle ağzını neredeyse hiç açmayan tapu tescil memurumuz. Angie'nin büyüsü onu da etkilemişti. İçeri girdiğinde yüzü güneş gibi aydınlanırdı ve o burada olduğu sürece bülbül gibi şakırdı."

Rachel'in bir iş arkadaşı yanlarına yaklaştı, Nell'e gülümsedi ve Rachel'e katılması gereken bir toplantıyı hatırlattı.

"Tüh, üzgünüm Nell. Gitmem gerek. Tam şuradaki ofis." Kapısında buzlu cam olan bir odayı işaret ediyordu.

Nell ona teşekkür ederek ilerledi. İçeri girince duraksayıp çevresindeki uzun masalara, bilgisayarlara ve dosya arşivlerine baktı. Sonra ahşap bir masanın arkasında sessizce oturan adama döndü.

"Nell Endicott," dedi tapu sicil memuru, bilgisayarından başını kaldırarak. "Şey, merhaba."

Nell'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Sal Scaglia. Tabii ya, elbette sensin. Tapuya geldiğimde, bunun senin ofisin olacağını nasıl düşünemedim? Ne kadar budalayım. Bu günlerde zihnim o kadar dolu ki, ama bu ne hoş bir tesadüf."

Sal, karmakarışık masasının üstünden eğilip Nell'in elini sıktı. "Bir tapu konusunda yardıma mı ihtiyacın var?" Oturması için ona işaret etti.

Nell, onun masasının önündeki koltuğa oturdu. Sal'ın kısa kollu gömleğine, gözlüğüne, iyi ütülenmiş lacivert pantolonuna baktı. Kahverengi çerçeveli gözlüğü ile mahcup bir profesöre benziyordu. "Hayır, Sal," dedi. "Tapuya ihtiyacım

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yok ve sanırım bana yardımcı olabilecek tek kişi sensin. Burada olmana çok sevindim."

"Ne tür bir bilgiye ihtiyacın var?"

"İşte emin olmadığım konu bu. Angie Archer hakkında."

Sal gözlüğünü çıkarıp arkasına yaslandı. Gözlerini o kadar çok kırpıştırdı ki, Nell gözüne toz kaçtığını sandı.

"İyi misin Sal?"

"Evet." Sal gözlüğünü tekrar taktı. "Angie Archer hakkında nasıl bir bilgi?"

"Burada çok fazla zaman geçiriyormuş," diye söze girdi Nell.

"Çok fazla zaman mı?"

"Senin ofisinde."

"Neden?" Sal masasındaki kâğıtları karıştırıp kaşlarını çattı, Nell'in sorusu başını ağrıtmış gibi parmaklarını şakaklarına bastırdı.

Nell şaşırdı. "Sanırım müze sergisi için bir proje üstünde çalışıyormuş ve buraya bazı tapuları incelemeye geliyormuş."

Sal'ın göğsü, tuttuğu nefesini verir gibi aşağı indi. "Ah, evet, şimdi hatırladım. Bir proje üstünde çalışıyordu. Şurada çalışırdı." Parmağıyla bilgisayarların olduğu masayı işaret etti.

"İşi hakkında hiç konuşur muydu?"

"Hayır, hayır. Buradayken çok yoğun çalışırdı. Sadece iş için gelirdi."

"Sadece, birilerinin onun bilmesini istemediği bir bil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

giyle karşılaşıp karşılaşmadığını merak ediyorum. Başını derde sokacak bir bilgi."

"Ne olabilir ki?" Sal,koltuğunu sanki Nell'le arasına mesafe koymak ister gibi geri itti.

"Bilmiyorum. Bunu senin söylemeni bekliyordum Sal."

"Buraya gelen giden çoktur Nell. Angie Archer da onlardan biriydi. Eski tapuları incelemek isteyen çok insan olur. Hem de çok insan. Aslında Angie Archer'ı o kadar iyi tanımazdım."

Nell başıyla onayladı. Sal'ı tedirgin ettiğinin farkındaydı ama onu nasıl rahatlatacağını bilmiyordu. "Geçen gün Beatrice'le beraber eşyalarını toplamaya gelmeniz büyük incelikti."

Sal'ın yüzü sertleşti. "Bu tür özel işlere karışmamamız gerekir. Beatrice bunu yapmamalıydı."

"Sadece yardım etmeye çalışıyordu Sal."

Sal sustu. Gözlüğünü tekrar çıkarıp Nell'e baktı. "Fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm. Sanırım işime dönsem iyi olacak." Masasındaki evrak yığınını işaret etti. "Gördüğün gibi yapılacak çok iş var, sorumluluğum ağır."

Nell başıyla anladığını işaret etti. Kalkıp çantasına uzandı. "Şey, eğer aklına bir şey gelirse Sal, lütfen haberim olsun. Yani düşündüm ki, Annabelle'in yerinde karşılaştığımızda, bana Angie hakkında bir şey söylemek ister gibiydin."

Ancak Salvatore Scaglia başka işlere dalmıştı ve Nell'in yorumuna karşılık bile vermedi.

Nell kovulmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Yirminci Bölüm

Nell, perşembe akşamı örgü buluşmalarına nadiren son giden kişi olurdu, ama Sal Scaglia ile kafa karıştıran sohbeti ve ardından peş peşe gelen son dakika telefonları, onu programının gerisine düşürmüştü. Arabasını Harbor Road'a park edip, elinde yiyecek sepeti eşliğinde aceleyle yolun karşısına geçti.

Az ileride, Gideon'ın kaldırımda volta attığını gördü. Selam vermeyi düşünerek adımlarını sıklaştırdı. Pek aklı yatmasa da, belki de Gideon'ı yakından tanımak ya da samimiyeti artırmak onunla ilgili endişelerini yatıştırabilirdi. Önceki akşam telefonda endişelerini paylaştığında, Ben onu ciddiye almıştı. İçgüdülerinin daima güçlü ve kulak vermeye değer olduğunu söylemişti. Ancak bu kez, geri durmasının daha doğru olduğunu düşünüyordu. Izzy dükkân kapandıktan sonra orada vakit geçirmiyordu, o yüzden adamla karşılaşamazdı. Üstelik artık Sam oraya taşınıyordu. Eğer Nell yanlış

BELONGS TO KAKTUS TEAM

duymadıysa, adam ya piyango kazanmak, ya daha iyi bir iş bulmak ya da bir gemi ile uzaklaşmak üzereydi. Yani her koşulda bir yerlere gidecekti. "Bırak Nell," demişti. "Izzy'ye bir şey olmaz."

Örgü dükkânına ulaştığında, Gideon her zaman yaptığı gibi dar sokağa sapacağına, yolun karşı tarafına geçti.

İşte bu, diye düşündü Nell. Gideon'ın güvenlik mesaisi bu kadar erken başlamıyordu ve adam gece nöbeti için enerji toplamak üzere Gull'a gidiyordu.

Jake Risso'nun barında gözden kaybolana kadar Nell onu izledi ve "Umarım ölçüyü kaçırmaz," diye mırıldandı. Harbor Road'daki dükkânların güvenliğe ihtiyacı vardı, bir sarhoşa değil.

"Nell Endicott, neler oluyor? Artık kendi kendine mi konuşuyorsun?" Peder Northcutt, elinde Brandley Kitabevi'nin ağır bir torbasıyla karşısında duruyordu. Her zamanki yazlık kıyafeti içindeydi; triko bir gömlek ve uzun yürüyüş şortu. Yakasını ve siyah esvabını yalnız resmi ziyaretlerde kullanıyordu ve bir papazın nasihatine ihtiyaç duyanların, yazlık giysileri içinde dizleri pürtüklü bir ruhbana daha rahat yaklaşacaklarını düşünüyordu.

Nell, papaza gülümsedi. Ben'le beraber Cape'e geldiklerinden beri –yaşlı Endicottların Sea Harbor kilisesini düzenli olarak ziyaret ettiği günler kadar eski– Our Lady of the Seas Kilisesi'nde görev yapıyordu. Nell, onun fazla vaaz meraklısı olduğunu düşünürdü ama muhtemelen bundan hoşlananlar vardı. Ne olursa olsun, peder peluş oyuncaklardan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

farksızdı; nazik ve beyefendi bir adamdı.

"Gideon'ın hamburger yemek için Jake'in yerine gittiğini umuyordum," dedi Nell.

Peder Northcutt, az önce Gideon'ın gözden kaybolduğu bara doğru baktı. "Jake'in gözü üstünde Nell. Izzy'nin, Archie'nin ve diğerlerinin ona güvendiğini biliyor, ama..."

"Ama?"

"Bilmiyorum Nell, bunu söylemek tabii ki bana düşmez, ama Gideon için başka bir iş daha uygun olabilir."

"Her zamanki gibi iyi bir diplomatsınız Peder, ama size katılıyorum."

"Çok kolay kendini kaybedebiliyor, anlarsın ya? Sorumluluk, özen ve Gideon, sizin örgü grubunun bile kolayca bir araya getiremeyeceği üç özellik. Ayrıca, bayanlara karşı biraz fazla ilgili."

Nell, haftalar boyunca o dairede tek başına kalan Angie'yi düşündü. Acaba Gideon onu da ilgi çekici bulmuş muydu? Öyle söylemişti.

"Ne demek istediğimi bilyorsun Nell," diye devam etti peder. "Kötü biri değil. Pazar sabahları, düzenli olmasa da kiliseye geliyor. Yanında annesini de getiriyor, lütfen beni bağışla ama cemaatin sadık bir üyesi olmanın dışında, güçlü ve sert bir kadın. Bana kalırsa, Gideon'ın pazar ayinine gelme sebebi, vaaz dinlemekten çok, güneşte bronzlaşmış yazlıkçı kızları mini elbiseleri içinde görmek."

Nell, yaşlı adamın koluna dokundu. "Bence siz harikasınız peder. Ayrıca Gideon'ın sizin yakınınızda olduğunu bil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mek güzel. Benim için yukarıdakilerden ondan gözlerini ayırmamalarını rica edebilirsiniz. Sizin devrede olduğunuzu bilmek beni mutlu eder."

"Beni de akşam yemeğine davet edilmek mutlu eder," dedi Peder Northcutt. Eğilmiş, Nell'in elindeki sepete bakıyordu. "Haftalardır bu kadar güzel kokan bir şeye rastlamamıştım Nellie."

Nell güldü. "Örgü becerilerinizi geliştirip ters ilmekle düzü ayırt edebilirseniz, bize katılmanızı düşünebilirim," dedi.

Peder Northcutt genizden gelen derin bir sesle güldü ve yolun karşısına geçip Pine Bulvarı'ndaki makamına doğru yöneldi. Yaşlı papaz köşede gözden kaybolurken, Nell onun hâlâ kıkırdadığını duyabiliyordu.

Daha da geç kalmış olan Nell hızla dükkâna daldı. Eliyle Mae'yi selamlayıp arka odaya yöneldi.

"Hayatımın en tuhaf görüşmesini yaptım," dedi örgü odasına giden merdivenlerden hızla inerken.

"Günlerdir doğru dürüst yemek yemedim, sen sohbet peşinde misin?" diyen Cass, yardım etmek için Nell'in elindeki torbalara uzandı. "Gelmeyeceksin diye yüreğime indi."

"Seni asla yüzüstü bırakmam, bunu biliyorsun Cass."

"Dilerim doğrudur." Torbanın üstündeki kalın kâğıdı kaldırıp kokuları içine çekti.

Birdie, "Şarabın dolduruldu ve seni bekliyor hayatım," dedi ve Nell'e gülümsedi. İlmek, rengârenk tüylü bir yumak halinde kucağında kıvrılmıştı. "Kalkmak isterdim, ama gör-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düğün gibi kucağım işgal altında."

"Bugün Sal Scaglia'yı görmeye gittim," dedi Nell. Ahşap kâseyi masanın üstüne koyup, yeşilliklerin üstüne limon suyunu, balzamik sirkeyi ve kişnişli sosu döktü. Ardından marine edilmiş ton balığı, avokado dilimleri ve çeri domatesler geldi. Son olarak ise çıtır hamur ve keçi peyniri.

"Sal mı?" diye soran Izzy ona kadehini uzattı. "Neden Sal'ı görmeye gittin?"

Birkaç dakika sonra hepsi tabaklarını almış ve sehpanın çevresinde toplanmışlardı. Çatal dolusu salata ve yudumlanan şaraplar eşliğinde, Nell öğleden sonra yaptığı görüşmenin ayrıntılarını aktardı. "Nancy, Angie'nin o küçük tapu tescil ofisinde saatler geçirdiğini söylemişti. Aynı şeyi Rachel Wooten da teyit etti. Dediğine bakılırsa, Angie'nin Sal üstünde büyük bir etkisi varmış. Hepsi, olumlu bir etki olduğunu söylüyor. Angie oradayken, Sal hareketli ve konuşkan biri oluyormuş. Oysa bugün ona Angie'den söz ettiğimde, sanki tamamen yabancı birinden bahsediyormuşum gibi davrandı ve benimle Angie Archer hakkında konuşmaktan daha önemli işleri olduğunu açıkça ifade etti."

Izzy, İtalyan ekmeğini çiğnerken alnı düşünceyle kırışmıştı. Parmaklarına bulaşan tereyağını silip tabağını sehpaya bıraktı. "Belki Sal kendi sessizliğine geri dönmüştür. O hiç konuşmaz Nell."

"Çünkü Tanrı bağışlasın, Beatrice onun adına konuşuyor," dedi Birdie. "Bugüne kadar gördüğüm en tuhaf çift, ama zıt kutuplar birbirini çeker derler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sal'ın utangaç olduğunu biliyorum," dedi Nell, "ama utangaçlıktan daha öte bir şey var. Sanırım çok gergindi, ama neden onu tanıdığını itiraf etmediğini anlayamıyorum."

İlmek, Birdie'nin kucağından atlayıp Nell'in kucağına çıktı ve salatasına göz dikti. "Kıvrılıp uyuyabilirsin İlmek," dedi, Nell, "ama daha fazlasını yapamam."

"Haklısın Nell, Sal'ın davranış biçimi anlamsız, ama bana kalırsa en azından bir ilerleme kaydettik."

"Beatrice'in gelip daireyi bizimle birlikte toplamasının konuyla ilgisi olabilir mi? Çünkü bu da tuhaftı. Daha önce dükkânıma ayak basmamıştı, oysa şimdi örgü sökme derslerine katılıp Angie'nin dairesinin temizliğine yardım ediyor." Izzy tabağını temizledi ve bir sepet dolusu örgü çıkardı.

"Pekâlâ, bu da ilginç bir durum. Margarethe'in dediğine göre, Beatrice hayatında örgü örmemiş ama yine de örgü sökme dersine katıldı."

"Biraz tersine," dedi Birdie. "Belki hatalarını yapmadan önce telafi etmeye çalışıyordur. Yönetim kurulu toplantılarında kasabanın sorunlarına yaklaşımına benziyor."

Cass güldü. "Birdie, sen olmasan biz ne yapardık?"

"Pekâlâ, genç bayan, doğru soruyu sordun. Ben olmasam, kalan hayatındaki örgü kariyerin eşarplarla son bulurdu."

Cass kaşlarını çattı, önce Izzy'ye sonra Nell'e baktı. "Bu kulağa hoş gelmiyor."

"Gayet iyi geliyor Cass. Bu akşam yapacak çok şey var. Karnımız doyduğuna göre, kadeh kaldırabiliriz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Giderek daha çok patronluk taslıyorsun Birdie," dedi Cass, tabakları toplayıp kitaplığın üstüne koyarken.

"Sus Cass, şerefe millet."

Birdie'nin Pinot'u ile dolu dört kadeh aynı anda havaya kalktı. Birdie koltuğun kenarına ilişti. Sırtı dikti ve gözleri parlıyordu. "Dostluğumuza," dedi.

"Dostluğumuza," dediler koro halinde.

Kısa süre sonra, Birdie kadehini tekrar kaldırdı. "Bu kez daha büyük bir yudum alın." Teatral bir edayla devam etti. "Cass'in şalına içiyoruz." Üç kadeh havaya kalktı. Biri hâlâ sehpanın üstündeydi.

"Şal mı?" dedi Cass. Kara kaşları kâküllerine kadar kalkmıştı. "Birdie, bazen gerçekten üşütük olduğunu düşünüyorum."

"Utanmalısın Cass. Kendinden büyüklerine saygı göster ve kadehini kaldır. Cass'in şalına," diye tekrarladı Birdie.

Izzy, Cass'in dirseğini dürttü. "Hadi Cass. Biraz nazik ol."

Cass kaşlarını çatıp kadehini sehpadan birkaç santim kaldırdı.

Kadeh tokuşturmanın ardından Birdie koltuğun yanında duran çantadan bir yumak çıkardı. "Bunu seçmeme Izzy yardım etti Cass. Çok güzel bir yün ve ipek karışımı."

"İpek mi?" diye hıçkırdı Cass. Gözlerinden ateş saçarak Izzy'ye baktı. "Izzy, ben ıstakoz avlarım. İpekli öremem. Bir kere param yetmez. Ayrıca şal kullanmam." Cass masaya gidip boş tabağını tekrar doldurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yaygarayı kes Catherine. Şal annen için. Mary bayılacak. Tam zamanı. Eşarp örmek hiç kimseyi örgücü yapmaz."

"Güzel bir yün Cass," dedi Izzy. "Ve yapabilirsin. Sıkıntı vermeden Mary'yi sıcak tutacak Faroe tarzı küçük bir omuz şalı. Omuzların kesimi, Mary gibi el kol hareketleriyle konuşan birinin bile düşürmesine engel olacak şekilde. Bunu sevecek. Üstelik bu yün öyle yumuşak ve nefis ki, insan yemek istiyor."

"Ben ton balığını tercih ederim. Yine de teşekkürler," diyen Cass, peçetesiyle ağzının kenarlarını temizledi ve Birdie'nin uzattığı yumağı, Nell'in tıpkı İlmek'e yaptığı gibi mıncıklayıp okşamasını izledi.

"Motife ve şişlere karar verdim," dedi Birdie ve elindekileri Cass'e uzattı.

Nell uzanıp motife baktı. Şal, dirseklere kadar uzanıyordu, omuz kesimi çok hoştu ve sırtı boyunca uzanan çok güzel dantelsi bir deseni vardı. Cass için biraz zor olabilirdi, ama hepsi yardımcı olmaya hazırdı.

"Tam Mary'ye göre," dedi yüksek sesle. "Başlangıcı kolay. Sadece ilmek atıyorsun Cass, bunu yapmaktan keyif alacaksın."

"Ve sen bununla uğraşırken Cass hayatım, Izzy bize bir kadeh daha şarap dolduracak," dedi Birdie.

Izzy tabakları toplayıp soğutulmuş bir şişe almak için atölyenin mutfağında kayboldu.

Cass şişleri alıp ilmek atmaya başladı. İpekli yün kucağında bir tepe halinde duruyordu ve alnı da attığı ilmekleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar gergindi.

Birdie eğilip gözlüğünün üstünden Cass'in ilmeklerine baktı. Eliyle dokunup fısıldadı. "Daha gevşek hayatım. İlmek atmak gevşemenin yollarından sadece biri."

Yukardan gelen bir ayak sesiyle Cass elindeki işi yarıda bıraktı. Üç kadın tavana bakarken odaya sessizlik hakim oldu.

Izyy odaya girdi. "Endişelenmeyin. Bu iyi bir ayak sesi. Sam Perry, çizme giymiyor ama kilosu Angie'den daha fazla. Daireyi yaklaşık bir aylığına kiralamayı düşünüyor. En azından, dükkân kapandıktan sonra ben hâlâ buradayken Nell Teyze endişelenmekten vazgeçip rahat uyuyabilir."

"Peki o zaman," dedi Birdie. "Bu iyi bir haber Izzy. Onaylıyorum."

"Senin onayın gerçekten önemli Birdie, ama işimize geri dönelim. Cass'in şalı yola çıktığına göre, ben Sal'a geri dönmek istiyorum. Ve Angie'ye. Bence bu olayı çözmek üzereyiz." Birdie'nin yanına oturdu ve koltuğun yanındaki sepetten bir kazak çıkardı. "Angie'ye kim zarar verebilir ve daha önemlisi, neden? Kaçırılan ilmekler ve bebek patiklerine bir dünya dedikodu eşlik ediyor ve Angie hakkında öyle şeyler anlatılıyor ki, üst katımda oturmasına rağmen, benim bile haberim yok."

Nell başıyla onayladı. "Benim kulağıma da bazı şeyler geliyor. İnsanlar farklı şeylere dikkat ediyor. Örneğin, Angie ve Tony Framingham'ı müzede birlikte görmüşler." Cass'e baktı. "Pete bu konuda bir şey söyledi mi Cass?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cass ilmek atmayı bitirmiş, ilk sıraya başlamıştı. Başını salladı. "Pete, Angie'nin Tony'den hoşlanmadığını biliyordu. Tony'nin neden ara sıra ortaya çıktığından emin değildi ama Angie ısrarla Tony Framingham'a katlanamadığını söylüyordu."

"Bu söylediğin, öldüğü gece gördüklerimizle örtüşüyor," dedi Izzy. "Kitabevinde bağrışıyorlardı ve Archie'ye bakılırsa Tony, Angie'yi tehdit etmişti. Anlaşılan Tony de Angie'den hoşlanmıyordu."

"Eğer bir liste yapacak olursak," dedi Cass, "Yapışkan ihtiyarı da unutmayın. Angus'u severim, ama bence listede o da yer almalı."

"Angus mu?" Birdie başını kaldırdı. "O nazik ihtiyar mı? O bir sivrisineği bile öldüremez."

"Angie'yi takip ederdi. Koşmaya gittiğinde limanda onları görürdüm. İhtiyar hep onun çevresinde olur, onu seyrederdi."

"Onlar arkadaştı Cass," dedi Nell. "Hepsi bu." Ancak, yaşlı adamın geçen gün sahilde verdiği tepkiyi hatırladı. Tuhaftı, aslında biraz ters gelmişti.

"Angie'nin en iyi arkadaşı olduğunu düşünüyordu," dedi Izzy. "Angie onunla hayli zaman geçiriyordu. Onları, Ocean's Edge'de birlikte görürdüm. Aslında, Angie'nin öldüğü gece birkaç arkadaşımla Edge'de içmeye gittiğimizde, Angus'la Angie'nin akşamüstü dışarıda sohbet ettiğini söylediler. Arkalarından gülüşmüşler çünkü Angie o geceki randevusu için giyinmiş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani Pete ile olan randevusu."

"Demek ki, Angie'nin o gece Pete ile randevusu vardı ancak gelen bir telefon yüzünden Pete'in yanından ayrıldı. Caddenin karşısında Angus vardı ve Angie'nin bardan çıktığını görünce onu durdurdu," dedi Cass.

"Bu konuda bilgin var mı Cass?" diye sordu Nell.

Cass başıyla onayladı. "Pete de polise aynı şeyleri söyledi ama Angus'la konuşmaya gerek olmadığını zaten kendilerine bir faydası olmayacağını söylediler. Sanırım bunun doğru olduğunu hepimiz biliyoruz ama Angus'un aklı başındayken bu bölgeyi en iyi bilen odur. Angie'ye üstünde çalıştığı bir projede Angie'ye yardım ediyordu."

"Bu akla yakın," dedi Nell. "Angie bu bölgedeki arazilerle ilgili bilgi topluyordu ve bu konuyu Angus'tan daha iyi kim bilebilirdi?"

"Ve Angie'nin o gece Archie'nin kitabevinde en son Tony'yi gördüğünü biliyoruz," dedi Izzy. "Bir araya geldiler. Archie onların kapı dışında karşılaştığını görmüş, Tony'nin Angie'yi arar gibi bir hali varmış. Kısa bir süre laflamışlar, sonra konuşmaya baş başa devam etmek için içeri girip asma kata çıkmışlar. En azından, Archie böyle düşünüyor."

"Ama kitabevi ile dalgakıran arasında ne olduğunu bilmiyoruz," dedi Birdie en son. Uzanıp bir kalem ve bloknot alarak, listesini hazırlamaya başladı.

"Doğru." Izzy, annesi için ördüğü alpaka şalı kenara koydu. "O halde elimizde –Angie'ye anlamsızca tutkun– Angus ve onu tehdit eden Tony var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ve minik kuşumuz Pete'in bir karıncayı bile incitmeyeceğini bildiğimiz halde," dedi Birdie, "tam bir liste yapacaksak, onun ismini de diğerlerinin yanına koymalıyız." Zarif el yazısıyla not almaya devam etti.

Cass onlara baktı. "Gayet adil. Ve haklısın, Pete ancak bir kelebek kadar agresiftir. Bazen insanlara biraz daha az güvense çok iyi olacağını düşünüyorum."

"Ya George Gideon?" diye sordu Birdie, gözlük çerçevesinin üstünden bakarak. "Sürekli o sokakta."

Izzy koltuğuna geri döndü, kendini yastıkların üstüne bırakıp tabağını kucağında dengelemeye çalıştı. "Gideon, kesinlikle. Ancak onu sürekli bu sokakta olması için tuttuk Birdie."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Birdie. "Şu ana kadar duyduğum en berbat kararlardan biri Izzy. Adam kadın düşkünü ve iş saatlerinde içiyor. Hayatında tek bir gün bile düzgün çalışmamıştır. Benim tahminim, bu bölgede sadece kendini koruyor."

Nell, konuştuklarının odadan dışarı taşıp açık pencereden uzaklara taşınıp taşınmadığını merak ederek camdan dışarı baktı. Bu pencereler, son zamanlarda Gideon'ın en sevdiği yerlerden biri olmuştu.

"Angie onu sevmezdi," dedi Izzy. "Tüyler ürpertici olduğunu düşünürdü."

"Archie, Gideon'ın dükkân kapılarından çok Angie'nin pencerelerini gözlediğini söylerdi. Söylediğine göre Gideon, Angie'ye kafayı takmış," dedi Birdie. "Sanırım Gideon'la konuşacağım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Nell kaşlarını çattı.

Birdie ona baktı. "Cinayet ciddi bir olay Nell ve sen ne düşünürsen düşün, ben budala bir ihtiyar değilim. Kendimi tehlikeye sokmam."

Nell gülümsedi. "Senin yanında özel bir şeyler düşünemeyecek miyiz artık?" diye sordu.

Birdie, Nell'in kadehini tekrar doldurdu ve yüzüne baktı. "Hayır," dedi. "Arkadaş olmanın anlamı bu."

Nell, Gideon'ı ve onunla son birkaç haftadır karşılaşmalarını düşündü. Ona katilin buralardan gittiğini söylerken çok kararlıydı. Belki biraz fazla kararlı. Bunu nereden biliyordu? O gece Angie'ye yanaşmış olabilir miydi? Belki bir şeyler yapmaya? Bu düşünce Nell'i ürpertmeye yetti.

"Sal ile yaptığın konuşmayı da unutma," dedi Birdie. "Sal da listede. Hatta belki Beatrice bile."

"Angie öldürüldüğünde Gideon neredeymiş?" diye sordu Cass.

"Tam burada, dükkânların çevresinde olmalı," dedi, şarabından bir yudum alan Izzy.

"Sanırım önemli bir şey kaçırıyoruz. Angie'nin kendisiyle ilgili bir şey. Son günlerde keyfi yoktu, oysa Nancy müzedeki işinin iyi gittiğini söylüyor. Harika bir iş çıkarmış."

"Aynı zamanda öfkeliydi," dedi Izzy. "Ölümünden hemen önce uğramıştı, sadece konuşmak için. Oturup birer kahve içtik. Bir terslik olduğunu hissettim. Yalan söyleyen insanlardan söz etti. Yalancılardan nasıl nefret ettiğini."

"Bunu söylemesi tuhaf," dedi Birdie. "Bir açıklama yaptı mı Izzy?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, ama gerçekten üzgün görünüyordu. Sanki dünyanın tamamen farklı bir yer olmasını istiyor ama bunu başaramıyormuş gibiydi."

"Pete'e göre onun huyu böyleymiş. Bir an iyimser ve sevgi dolu, hemen ardından üzüntülü ama Angie ona hiçbir zaman neden üzüntülü olduğunu söylememiş." Cass, ördüğü iki sırayı eliyle sıvazlayıp şalın başlangıcını şöyle bir süzdü.

Birdie başıyla onayladı. "İyi gidiyorsun tatlım. Sıraların sonuna doğru ipi germe."

"Sanırım ortaya çıkarmamız gereken bu," dedi Nell. "Angie'yi üzen neydi, ya da deli eden? Ve neden yakında Sea Harbor'ı terk edecekti? Polis, kan örneği ve benzer deliller arıyor. Oysa Angie'nin yüreğine bakarsak, gerçeği bulmaya daha fazla yaklaşmış oluruz."

Arka kapı vurulunca Nell sustu. Izzy kalkıp açmaya gitti ve önce hafifçe aralayıp sonra tamamen açtı. Boynunda kamerası ile Sam Perry bütün kapı boşluğunu dolduruyordu.

"Selam bayanlar. Umarım engellemiyorum."

"Ne düşünüyorsun Sam?" diye sordu.

"Mükemmel Izzy. Harika bir yer. Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem az."

"Buradaki arkadaşlarım, bunun *hepimiz* için iyi olduğunu söyleyecektir Sam," dedi Izzy.

"Ve bu doğru," dedi Birdie. "George Gideon dışında birinin örgü atölyemize göz kulak olması çok hoş."

Sam anahtarları masaya bıraktı. "Onunla bir ya da iki kere karşılaştım ve ne demek istediğini gayet iyi anlıyorum

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Birdie. Bugün öğrencilerimi Kuzey Sahili'ne biraz çekim yapmaya götürdüm ve orada onunla karşılaştık. Anladığım kadarıyla, genç kızlarla birkaç laf edebilmek için bir plaj havlusundan diğerine koşuşturup duruyordu."

"Öf!" dedi Izzy, yüzünü buruşturarak. Pencereden dışarı baktıktan sonra saatini kontrol etti. "Az sonra işinin başında olması gerek, ama bu kadar Gideon yeter. Ne zaman taşınmak istiyorsun?"

"Şimdi," dedi Sam ve gülümsedi. "Ama sanırım hafta sonu uygun olur. Yarın dersten sonra gelsem ve Angie'nin eşyalarını annesine götürmeye yardımcı olsam? Cumartesi günü ise kendi malzemelerimi getirim. Fazla bir şeyim yok."

"Sam, bunu yapman çok iyi olur," dedi Nell.

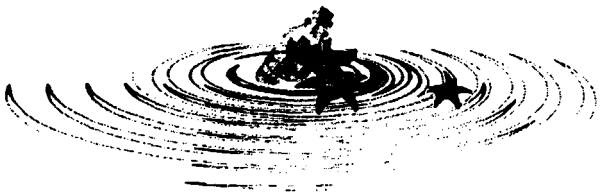
"Şey, en azından yeni evimin temizliğine yardım etmiş olurum. Ayrıca Izzy'ye kilitleri değiştirmek istediğimi söyledim." Izzy'ye baktı. "O halde yarın buluşuyoruz?"

Izzy bir an kaşlarını çattı, manidar sözcüklerdi. "Görüşürüz desek?" dedi sonunda.

Nell, Izzy'nin iyi bir eski avukat olarak sesini ve davranışlarını başarıyla kontrol ettiğini düşünüyordu ama ensesinden yükselen hafif kızarıklığa hiçbir şey yapamamıştı. Belki nihayet Sea Harbor'a yaz geliyordu. En azından, eli kulağındaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Yirmi Birinci Bölüm

Ben, cuma öğleden sonra eve döndü. Nell'e bir ay kadar uzun gelmişti.

"Daha sık gitmeliyim," diye dalga geçti Ben. Nell'in bir tabak dolusu peynir, kraker ve güneşte demlenmiş çay servis ettiği bahçeye çıktı. Nell'in eli Ben'in sırtındaydı, hafifçe ona doğru yaslanmıştı ve birlikte günün son ışıklarına adım attılar.

"Uzun bir hafta oldu," dedi Nell.

"Anlat o halde," dedi Ben, onu salıncakta yanına çekerek. "Ben'in Colorado Izgara Balık partisinden önce fazla vaktimiz yok," dedi çaylarını doldururken.

Nell çayından bir yudum alarak, okyanusa uzanan ağaçların tepelerine baktı. "Telefonda anlattıklarımdan daha fazlası yok Ben. Daha çok duygusal birikimler. Rahatsız edici olanlar. Dört Temmuz için çiftliğe gittiğimiz yazı hatırlıyor musun?"

Ben başıyla onayladı. "Kasırga yazı."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Nell onun omzuna yaslanarak başıyla evet dedi. "Evet, işte o. O gün dışarıda dikilip uzaktan uyarı sirenlerini dinlerken gökyüzüne nasıl baktığımızı hatırlıyor musun? Hava nasıl ağır ve durgundu, kuşlar çıldırmıştı, havada çığlık çığlığa daireler çiziyorlardı."

"Gayet iyi hatırlıyorum. Benim biricik Kansas kasırgam. Kasırga öncesi bölüm gerçekten büyüleyiciydi, geldiğini hissettiriyordu."

"Kara büyü gibi, gerilmiş bekliyorduk. Burası da şimdi aynı. Derinlerde bir yerde hissettiğin uğursuz bir sükûnet. Oysa gerçek olmadığını biliyorsun, geçici olduğunu biliyorsun. Sadece korkunç bir şekilde patlak verecek, kasıp kavuracak."

Ben onun saçlarına dokundu. "Bildiğim kadarıyla, Sea Harbor için öngörülen bir kasırga yok Nellie."

Nell başıyla onayladı, saçları omzuna dokunuyordu. Doppler radarında tespit edilemeyebilirdi. O cinsten bir kasırga değildi.

Telefon çaldığında ikisi birden eve doğru bakıp açmamayı düşündüler. İkisi de bu anı baş başa geçirmek istiyorlardı. Oysa Ben telefonu açmak için kalkıp mutfağa yöneldiğinde, Nell daha kendisine seslenmeden o telefonun çalması gerektiğini biliyordu.

"Arayan Izzy," dedi, tezgâhın üstünden SUV'un anahtarlarını alarak. "Bize ihtiyacı var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nell haklıydı. Sea Harbor'ı kasırga çarpmıştı. Ya da en azından bir kenarı dokunmuştu.

"Bu ne karışıklık," dedi Ben, bir zamanlar Angie'nin yaşadığı daireye bakarak.

Izzy ve Sam salondaki karışıklığın ortasında dikiliyordu. Izzy'nin, daireye sıcak bir hava vermesi için raflara dizdiği kitaplar yere saçılmış, yere çarparken bir kısmının sayfaları açılmıştı. Bir çekmece, raylarının ucunda düşmeye hazır bekliyordu. İki küçük taban halısı kıvrılarak kenara itilmiş, kanepenin üstüne dizili yastıklar yerlerinden alınıp ortalığa atılmıştı.

Nell, Izzy'nin yanına giderken önündeki engelleri toplamak zorunda kaldı. Sam'e baktı. "Böyle mi buldun?"

"Yeni kilit taktırmak için kapıyı kontrol etmeye geldik," dedi Sam. "Ve kolileri Angie'nin annesine götürecektik. Geldiğimizde böyleydi."

Izzy ve Nell yatak odasına, kolileri depoladıkları bölüme geçtiler. Sam ve Ben onları izledi.

Salondan farkı yoktu. Çekmeceler boşaltılmış, yatak takımları bozulmuş ve yatak, karyolanın kenarına doğru çekilip kaldırılmıştı. Izzy, Angie'nin kolilerini koydukları gardrobun kapısını açtı. Bütün koliler yırtılmış, Angie'nin giysileri, pabuçları ve makyaj malzemeleri etrafa saçılmıştı.

Nell'in yüreği daraldı.

"Angie'nin eşyalarını Josie'ye hemen götürmeliydim," dedi Izzy. Gözlerinde yaşlar birikmeye başlamıştı.

Nell kolunu onun omzuna doladı. "Hepsini baştan toplarız Izzy. Sorun değil."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Aradıklarını buldular mı, merak ediyorum," dedi yumuşak bir sesle. Eğilip Angie'nin blucin ceketini aldı ve bir süre tuttuktan sonra dikkatle katlayıp yatağın üstüne koydu. Sonra yerden, Angie'nin kişisel eşyalarını –birkaç fotoğraf, CD, birkaç çift küpe– koydukları küçük karton kutuyu aldı. Kaşlarını çatıp parmaklarını karışıklığın içinde gezdirdi.

"Sorun ne Izzy?" diye sordu Nell.

"Angie'nin iPod'unu buraya koymuştum. Gitmiş."

"Emin misin tatlım?"

Izzy başıyla evet dedi. "Eminim. Turuncu kulaklıklar da yok."

"Yani bütün bu karışıklığın sebebi bir iPod ve bir çift kulaklık mı?" dedi Ben. "Bu çok anlamsız."

"Belki davetsiz misafir aradığını bulamadı," dedi Nell, "Ve teselli ödülü olarak İpod'u aldı. Çok saçma ve çok yazık."

Nell mutfak tarafına baktı ve buzdolabının bile karıştırılıp kapağının açık bırakıldığını gördü. Yerde küçük bir gölcük oluşmuştu. Izzy'nin tabaklarından bir kısmı dolaplardan düşmüştü ve tezgâhın üstünde kırık duruyorlardı.

Daha bir önceki gün temizleyip düzenledikleri dairenin içindeki karmaşa karşısında Izzy'nin gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Polisi aradın mı?" diye sordu Ben.

Sam başıyla onayladı. "Göbekte kötü bir kaza olmuş, önce onunla ilgileniyorlar. Korkarım burada kimse yaşamadığı için, önceliği yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Polisin fazla bir şey yapabileceğini sanmıyorum," dedi Ben. Izzy'ye baktı. "Fazla bir hasar yok Iz. Sadece dağınık."

Izzy zoraki gülümsedi.

"Burayı ne zaman olsa toplarız," diye ekledi Sam, diğerlerinden daha coşkulu bir sesle. "Bu haliyle bile yaşadığım birçok yerden daha iyi görünüyor."

Izzy'nin yüzündeki endişe çok açıktı. Nell onu kucakladı. "Her şey yolunda tatlım," diye fısıldadı. Ancak, her şey yolunda değildi ve dördü de bunun farkındaydı. İlk davetsiz misafir bir şey yapmamıştı, sadece içeri sevimli bir yavru kedi bırakmıştı. Nell o zaman da rahatsız olmuştu ama bildikleri kadarıyla üzülecek fazla bir şey ve kötü bir sonuç yoktu. Oysa bu yıkım ve umarsızlık gerçekten ürkütücüydü. Nell odanın karşı tarafına yürüyüp yerden öylesine birkaç dergi aldı. Zihni darmadağınıktı ve sayısız farklı yöne kayıyordu. Izzy'nin korkularını hissetmemesini diliyordu.

Ya Izzy burada olsaydı? Eğer birisi olsa, bu kadar kayıtsızca kitapları, tabakları ve yatak örtülerini etrafa savurabilir miydi diye merak etti.

"Burada bir şey aramışlar," dedi Sam. "Dağınıklığa bakılırsa, bir çekmeceye, yatak altına hatta kitap arasına sığabilecek bir şey."

"Ya da buzdolabına," diye tamamladı Nell.

"Böylece ihtimaller bir milyona kadar azalıyor," dedi Izzy.

Sam plastik bir çöp poşeti aldı ve mutfağa doğru yürüdü. "Pekâlâ, burası benim," dedi omzunun üstünden. "Gerisi size kalmış."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nell onun kırılan kap kacağı süpürüp poşete doldurmasını, ardından temizlik malzemeleri için evyenin altındaki dolabı kontrol etmesini izledi. Sam'in ailesi hakkında bir şey bilmiyordu ama birileri onu yetiştirirken iyi iş çıkarmıştı. Şimdi ise, bu zaman ve mekânda, Nell onun yanlarında olmasından çok memnundu.

O akşam, alabalıklar Ben'in ızgarasındaki kızgın kömürlere çok geç ulaşabildi ama Nell, Izzy ve Sam birkaç saat sonra Liman Yolu Örgü Atölyesi'nin üstündeki daireden çıkarken, odalar sabun ve limon yağı kokuyordu. Yatak düzeltilmiş, buzdolabı boşaltılmıştı. Nalbur Eddy Mclucken kapıya yeni kilidi taktıktan ve yedi kutu dolusu giysi, kitap ve kişisel eşya Ben'in SUV'unun arkasına yüklendikten sonra, yorgun ekip paydos etti.

"Duş bekleyebilir," dedi Nell, tartışmaya meydan vermeden. "Artık eve gidip Colorado alasının tadını çıkarma zamanı. Birdie'yi arayıp gecikeceğimizi ama mutlaka orada olacağımızı söyledim. Yetki onda."

Zaman zaman olduğu gibi, Endicottların konukları eve ev sahiplerinden önce ulaşmıştı. Yorgun dörtlü geldiğinde Ham balığı temizlemiş, Birdie martini malzemelerini dizmiş, Cass ise verandadaki çam iğnelerini süpürmüş, gaz lambalarını yakmış ve CD çalara bir Norah Jones koymuştu. Archie ve Harriet Brandley kocaman bir mayalı ekmek somunu ve Harriet'in ıspanaklı makarnası ile çıkagelmiş, Jane balığın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yanına kendi spesiyalitesi olan otlu mayonez karışımını hazırlamıştı. Zorlu bir haftanın yorgunluğunu en iyi Endicott-lardaki cuma akşamı yemeğinde atacakları hatırlatılan Rachelle ve Don da oradaydı.

Nell bir koltuğa çöktü ve Ben martiniyi karıştırdığında itiraz etmeyeceğine söz vererek Birdie'nin ona uzattığı bir bardak suyu memnuniyetle kabul etti.

Jane, bütün hikâye anlatıldıktan sonra, "Birinin çılgınca istediği bir şey Angie'de ne arıyor olabilir?" diye sordu. "Bana anlamlı gelmiyor. Başını bir tür derde sokmuş olabilir mi? Uyuşturucu gibi?"

"Angie aşırı derecede dürüsttü," dedi Ben. Gömleğini ve şortunu örten kareli mutfak önlüğü ve elinde maşasıyla barbekünün başındaydı. "Olmayanlara karşı ise çok acımasızdı."

"Bu doğru. Ted Archer'ın Framingham tesislerinde yönetici pozisyonundaki işini kaybettiği zamanı hatırlıyorum," dedi Birdie. "Tasarruf amaçlı işten çıkarmaların yaşandığı dönemlerdendi ve Tony'nin büyükbabası yüksek maaşlı elemanlarının işini ellerinden alıverdi. Hiç uyarıda bulunmadan. Hatırlıyorum, tam Noel öncesiydi. Angie çocuktu –on iki yaşında filan– ama Josie kızının yaşlı adamın gözlerini oymasından endişeleniyordu. Angie ondan hep nefret etti."

Archie başıyla onayladı, o dönemi ve işten çıkarılanların nasıl etkilendiğini hatırlıyordu. "Sanırım Angie, büyükbabasının günahlarından Tony Framingham'ın sorumlu olduğunu düşünüyordu. Ondan hiç hoşlanmazdı ve eğer Angie sizi sev-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miyorsa, bunu kesinlikle bilirdiniz."

"Tony mi?" dedi Jane şaşkınlıkla. "Ukala bir yeni yetmeydi ama iyi yetiştirildiğini düşünüyorum."

"Onu sinirlendirmediğin sürece," dedi Archie.

"Angie onu sinirlendiriyor muydu?" diye sordu Ben.

"Hoşuna gitmeyen bir şeyler yapıyordu. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama Tony Angie'ye, onu Sea Harbor'a döndüğüne pişman edeceğini söylemişti."

"Ama neden?" diye sordu Izzy.

"İşte günün sorusu, değil mi? Tony tehditlerini gerçekleştiremedi çünkü sizler de bizzat şahit oldunuz. Dükkânın kapısında ona eşlik etmek üzere boy göstermiştiniz, Izzy."

Nell konuşmaları dinliyordu ama senaryoların hiçbiri tutarlı gelmiyordu. Ne Angie'nin çocukluk öyküleri, ne haksızlığa tepkisi, ne reddedilmiş sevgililer. Hiçbiri cinayet için yeterli sebep değildi. Her ne kadar konu hakkında daha çok şey bilmeyi dilese de, Tony'nin tehditleri bile yetersizdi.

Buna karşılık, Gideon onu korkutuyordu. Angie'nin ölümünden beri onunla ilgili her şey daha da karanlık geliyordu ve hiçbir şey rahatlamasını sağlamıyordu. Daha önce de böyle karanlık ve uğursuzdu da, farkına mı varmamışlardı? Yoksa Angie'nin ölümü, hak etse de etmese de, herkesi zan altında mı bırakıyordu?

Balıklar ızgaradan tabaklara geçip çıtır ekmek ve salata servis edildiğinde, Nell'e anlamlı gelen tek şey serin esen rüzgâr, çevresindeki dostlar ve yarının farklı bir gün olduğu gerçeğiydi. Tony'nin herhangi birine zarar verecek tiplerden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmadığını biliyordu ama sonra, kasabada Angie Archer'ı öldürebilecek hiç kimse olmadığını fark etti. Yine de biri yapmıştı.

Nell, Wooten çiftini kapıya kadar yolcu etti ve geldikleri için teşekkür etti.

"Sal ile görüşmen nasıl geçti Nell?" diye sordu Rachel. "Onun konuşulması zor biri olduğunu biliyorum. Bence karısından öyle korkuyor ki, başka kadınlarla konuşmaya sakınıyor. Angie hariç."

Nell duraksadı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Aynı işyerinde çalışan kişilerin Sal hakkında olumsuz düşünmesini istemezdi. Sözcükleri dikkatle seçmeye gayret etti. "Aslında, söyleyecek fazla bir şeyi yoktu. Aklı başka şeylerle meşguldü. Çok yoğun görünüyordu."

Rachel şaşırmış gibiydi. "Sal mı? Sal hiçbir zaman çok meşgul değildir. Haksızlık mı ediyorlar bilmem ama herkes Sal'ın bu işe Beatrice'in belediye meclisi ve senatodaki bağlantıları sayesinde atandığını düşünüyor. Kadının orada büyük bir gücü var ve kocasının ünvanı, Tapu Tescil Müdürü, hoşuna gidiyor."

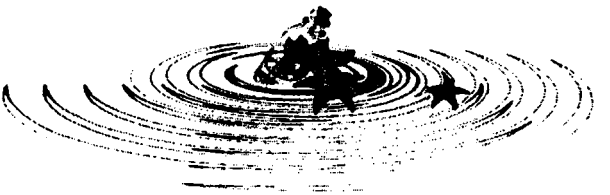
"Şey, önünde bir sürü evrak yığılıydı ve sebebi her ne olursa olsun, bir an önce işine dönmek için can atıyordu. Asıl önemlisi, Angie Archer'ı pek iyi tanımadığını söyledi. O yüzden, konuşulacak en doğru kişi değildi."

Rachel'in kaşları havaya kalktı, önce kocası Don'a döndü, sonra tekrar Nell'e baktı. Konuşmaya başlamadan önce bir süre duraksadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sal'ın Angie'yi ne kadar tanıdığını bilmiyorum Nell ama –aramızda ve belediyede çalışan bir avuç insan arasında kalsın– Sal Scaglia, Angie Archer'a sırılsıklam âşıktı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi İkinci Bölüm

Bu kıyafeti giymek zorunda kaldığı son akşam olabilirdi. Neopren tulumun içinde kendini geri zekâlı bir yılan balığı gibi hissediyordu ve kasıkları fena halde sıkışıyordu.

Üşüyen ıslak adam, bir elini nemli ve tel tel olmuş saçlarının arasından geçirdi. Parmaklarıyla yeşilimsi kahverengi bir şerit aldı, yosun diye düşündü. Lanet olsun. Ağır kauçuk torbayı omzuna attı ve kendini, tepeye ulaşana kadar dalgakıranın düzensiz çıkıntılarından yukarı çekti.

Zor işti ama itiraf etmek gerekirse o kadar da kötü değildi. Sistemli çalışmıştı. Kötü olmamıştı. Islak bir kıyafetle gece yarısı suya dalmak ve çamurlu diplerde kapan aramak. Ardından kırmızı kıskaçlı hatunları yukarı çıkarmak. Keyifli anlar da vardı kuşkusuz. Hatta neden bazı insanların bunu geçimini sağlamak için yaptığını bile anlayabilirdi. Üstelik, yasal olarak.

Aksi şeytan, belki de yapması gereken buydu. Kendine bir ıstakoz teknesi filosu kurmak. Gloucester ya da Maine'de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendine bir yer almak. Bu kasabaya takılıp kalamazdı. Kalamayacağını söylemişti ve sözünün eriydi. Tabii ucunda para yoksa.

O apartman dairesini boşu boşuna yerle bir etmişti, ne utanç verici ama o pilicin evinde bilgisayarı bulmak kolay kazanç, ya da kendisine söylendiği gibi –bonus– olacaktı, dikkati başka birine çekebilirse. Yine de parasını alıp kasabadan hızla kaçabilirdi.

Girdiği daireyi, yatakta serili beyaz çarşafları ve kolilerdeki iç çamaşırlarını düşündü. Hâlâ hayattayken burayı ziyaret etmeliydi, yapması gereken buydu. Ne yazık ki artık önemi yoktu. Bayan Harika'nın ölüsü, onun için dirisinden daha değerliydi. Bir kadın için bunu nadiren söyleyebilirdi.

Dolunay geceyi ışıkla doldurup suyun üstünden yansıdı ve dalgakırandan kamyonuna doğru giderken yolunu aydınlattı. Herkesin uyuduğu yağmurlu ve soğuk gecelerde, kaçak avcılık yaz meltemi gibiydi. Ancak ayın bu kadar büyük ve yuvarlak olduğu, insanların sokaklara döküldüğü, ergen gençlerin gizlice kaçamak yapıp başlarını derde sokmaya çalıştığı gecelerde, zor işti. Yine de en çok bu kısmını seviyordu; tehlike, herkesi alt etmek, ıstakozları herkesten daha iyi torbasına atabilmek. Hepsi bir defaya mahsus o nakit para için.

Aksi gibi, bu işte çok iyiydi. Hiç kimse simsiyah birini çaktırmadan dalgakıranın kenarından suya inerken görememişti. Onlar için fazla sinsiydi, asla yakalanmazdı. Bazen Harry'nin Şarküterisi'nde ya da Gull'da kaçak avcıları nasıl yakalayıp canlarına okuyacaklarını planlarken, onları din-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerdi. Gull'da bir bar taburesine tüneyip tam yanlarında otururdu ve onlara bu işi nasıl yapmaları gerektiği konusunda akıl öğretirdi. Budala sürüsü.

Bu gece, vedalaşma gecesiydi. Bu son işiydi, voleyi vuracaktı. Ahbaplarına büyük bir ıstakoz partisi sözü vermişti ve istediklerini alacaklardı. Şimdiye kadar kazandığı parayla ıstakozları satın alıp kendi partisini verebilirdi ama kurnazdı. Bunlardan daha çok vardı. Canı isterse, yakında kahvaltıda bile ıstakoz yiyebilecekti. Gümüş bir tepsi içinde ayağına servis yapacaklardı. Şimdilik son bir heyecan yaşayıp onları bildik yoldan elde etmesi gerekiyordu. Istakoz cennetine –yoksa cehennem mi?– doğru yavaşça süzülüp onları bedavadan toplamak.

Yüksek sesle güldü, kaymamak için adımlarını kollayarak dalgakırandan sahile doğru yürüdü. Bu gece düşüp boynunu kırması keriz şansı olmaz mıydı, hem de tam her şey yerli yerine oturmaya başlamışken?

Torbanın ağırlığı ile iki büklüm olmuştu. Belki gerekenden birkaç tane fazla almıştı ama az olmasından iyiydi. Fazla mal göz çıkarmazdı. Derin bir soluk alarak, sırtını düzeltti ve sahil boyunca yavaşça yürümeye devam etti. Çakıl yolun sonuna ulaştığında, etrafı kaplamalı deniz fenerinin yakınındaki, otlarla kaplı park yerine yöneldi. İnsanlar buraya hurda arabalarını bırakıyorlardı ve paslanmaya başlamış metal yığınları arasında kendi kamyoneti göze çarpmıyordu. Orada olduğunu hiç kimse fark edemezdi.

Gevşek çakılların üstünde yankılanan tekerlek seslerini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duyunca yükünün ağırlık merkezini değiştirip adımlarını sıklaştırdı. Arkasındaki boş yoldan bir kamyon çıktı ve hızla ilerlemeye başladı. Yeni yetmeler kaçak araba keyfi yapıyor diye düşündü. Araç etrafa çakıllar fırlatarak yaklaşmaya başlayınca yolun kenarına çekildi.

Gözlerini kör edecek kadar parlak ışığın önce aracın farları olduğunu sandı, sonra bütün vücudunu ateş sardı. Hemen ardından ışık, ay ışığına dönüştü. Parlak ve görkemliydi; yenilerek, siyah gecenin içinde döne döne tüm benliğiyle ona doğru sürüklendi.

Ve sonra, birdenbire, gece hiçliğe dönüştü. Hava durağan, gece karanlık ve boştu.

Eski deniz fenerine giden yolda geriye kalan tek ses, kurtulmaya çalışan düzinelerce kabuklu hayvanın özgürlüğe doğru çılgınca koşusuydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ölen adamı başlangıçta kimse tanıyamadı. Cesedi, kasabanın kuzeyindeki dar bir çakıllı yolda, bir direğin önünde ezilmiş olarak bulunmuştu. Üstünde cüzdan yoktu, yüzü öylesine parçalanmıştı ki, kimlik tespiti çok zordu.

Ancak asıl ilginç olan adamın kimliği ya da adresi değildi. Onu bulan sabah koşucularının, olay yerine çağrılan polis ve ambulans ekiplerinin asıl dikkatini çeken şey, kalın kauçuk çuvaldan çıkmaya çabalayan ıstakozların koşuşturmasıydı.

"B... bi... bir çuval dolusu," diye Izzy'ye anlatmaya çalışıyordu Tommy Porter, cumartesi sabahı erkenden Coffee's'de. "Muhtemelen o çuvalın içine bir düzine kapan boşalmıştır."

Nell ve Izzy siparişlerini vermek için sırada beklerken hem Tommy'nin anlattıklarını, hem de kalabalık kafede

BELONGS TO KAKTUS TEAM

süren üç ayrı sohbeti dinlemeye çalışıyorlardı. Baş konu, Lighthouse Road'da ölen yabancıydı.

"Sence kaçak avcı mı?" diye sordu Izzy.

"Istakoz avcısı gibi giyinmediği kesin. Ortada bir tekne de yok," dedi Tommy, beceriksiz bir espri girişimiyle. Heyecanı kekemeliğini bastırıyordu. "Henüz kim olduğunu bilmiyoruz. Bazen bu kaçak avcılar kasabadan kasabaya gezer. Kimsenin tanıdığını sanmıyorum."

"Nasıl ölmüş Tommy?"

"Birisi ona ç... ça... çarpmış. Muhtemelen kendi hatası. Üstünde ıslak ve siyah bir kıyafet varmış. G... ge... gecenin ortasında karanlık bir yolda onu kimse göremezdi."

"Dalgakıranın yakınındaki eski deniz feneri yolu mu?"

Tommy başıyla onayladı.

"Ona kim çarpmış?" diye sordu Nell.

"Bilmiyorum. Her kimse, durmamış. Belki de kaçak avcıları sevmeyen biridir, yani bütün kasaba halkı gibi."

"İnsanlar böyle mi düşünüyor?" diye sordu Nell.

Tommy omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de midesi birkaç litre birayla dolu biridir."

"Her şeye rağmen, korkunç bir ölüm."

"Belki ama Cass, Pete ve diğerleri ç... ço... çok zor günler geçirdiler. En azından artık tekrar ıstakoz avına geri dönebilirler."

"Sanırım haklısın."

"İki kafeinsiz latte," diye seslendi tezgâhın arkasındaki kız.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Izzy, Tommy'nin omzunun üstünden bakıp elini kaldırdı. "Bize sesleniyor."

Tommy, hayatının en büyük fırsatı kafeinsiz latte yüzünden mahvolmuş gibi kederli görünüyordu. "Görüşürüz Izzy."

Izzy içtenlikle gülümseyerek latteleri aldı ve Nell ile birlikte kalabalık dükkândan dışarı çıktılar.

"Hiç kimsenin, ıstakoz çaldığı için birini kasten öldüreceğini sanmıyorum," dedi Izzy. "İnsanlar laf olsun diye konuşuyorlar, inandıkları için değil."

Nell, dumanı tüten latteden bir yudum aldıktan, sonra dudaklarına bulaşan köpüğü sildi. İnsanlar elbette bunu kastetmiyordu, en azından fırsatını bulduğu anda kaçak avcıları kendi tekne halatıyla bizzat asacağını söyleyen Cass. Ama geçim kaynağı tehdit altında olursa, kimin neler yapabileceğini kim bilebilirdi? Kesin cevapları alana kadar, kendini başkasının yerine koymak gerekiyordu.

"Bugün Coffee's dedikodu mekânı olmuş," dedi Izzy. "Zavallı bir adam öldürüldü ve Margarethe'in bu akşam galası var. Dehşet ve debdebe aynı anda. En azından insanlar benim dükkânın üst katına girilmesini konuşmaya fırsat bulamadı."

"Sanırım genel kanaat, sahildeki hergelelerden birkaçının geceyi geçirecek yer bakması ve boş bir daireyi uygun bulması yönünde." Nell, Izzy'nin elinden karton bardağı aldı ve birlikte Harbor Road'da yürümeye başladılar.

"Bu saçma."

"Evet," dedi Nell ve lattesini yudumladı. Araba çarpan kurbanın haberi dikkatleri dağıtmıştı ama Rachel Wooten'ın önceki akşam sarf ettiği sözleri yok varsayacak kadar değil. "Izzy," diye sordu birden, "Sal Scaglia'nın senin dükkânın etrafında takıldığını hiç gördün mü?"

Izzy bir süre düşündü. "Şey, geçen gün karısı Angie'nin dairesini toplamak için gelmesini istediğinde..."

"Ama Angie yaşarken değil?"

"Sanmıyorum Nell, niçin?"

Nell ona Rachel'den duyduklarını söyledi.

"Nell, bu çok şaşırtıcı. O utangaç adam, Angie'ye mi âşıkmış?"

"Rachel çok emin görünüyordu. En azından aklını çelmiş. Bir şekilde, Angie'nin Sal Scaglia üstünde büyük bir etkisi varmış."

"Bundan ne çıkarıyorsun?"

"Bilmiyorum Izzy ama sanırım bu üstünde durmamız gereken bir konu. Sahneye yeni bir kişiyi çıkarıyor ama iyi ama kötü."

"Nell, sen söyledikten sonra düşünüyorum da, sanırım Sal'ı birkaç kez yolun karşısında gördüm ama üstünde durmadım. Eğer benim dükkânın vitrinlerine yeterince uzun bakarsan, neredeyse Sea Harbor'daki herkesi görürsün."

"Senin dükkânın etrafında takılanlardan söz ediyoruz." Nell duraksadı, parmağıyla örgü atölyesinin ön kapısını işaret etti.

Izzy güldü, ardından Nell ile birlikte karşıya geçtiler.

"Günün bu saatinde burada ne işin var?" diye sordu Izzy.

Sam Perry iki spor çantası, bir koli kitap ve yanındaki basamağa yığılı kamera çantalarıyla ön kapının basamağında oturuyordu. Uzun bacaklarını kaldırıma doğru uzatmış, dirseklerini bir üst basamağa dayamıştı. Turuncu kesler dikkati bacaklarına çekiyordu, sabah güneşinden gözlerini korumak için geniş siperlikli bir Sox kep ve güneş gözlüğü takmıştı.

"Günaydın hanımlar," dedi Sam gülümseyerek. "Hiç gelmeyeceksiniz sandım. Dükkânın bu saatte açık olması gerekmiyor mu?" Abartılı bir şekilde kaşlarını çatarak saatine baktı.

"Yok daha neler Sam, saat sabahın sekizi," dedi Izzy. "Bu saatte burada olmamın tek sebebi, dükkân açılmadan önce Nell'in eşarbını bitirmek."

"İyi ama bana bugün taşınabileceğimi söylemiştin." Sam kaldırımdan kalkıp Izzy'nin yanında dikilerek, güneş gözlüklerini yukarı kaldırdı.

"*Bugün* daha yeni başlıyor Sam. Tut şunu." Elindeki karton bardağı Sam'in eline tutuşturup kocaman çantasında anahtarları aramaya başladı.

Sam latteden bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. "Buralarda sade kahve yapan bir yer yok mu?"

Nell içini çekti. "Ben'den farkın yok. Ne zaman olursa olsun, yeter ki Dunkin' Donuts kahve olsun. Umutsuz vaka."

Sam, Izzy ve Nell'in girmeleri için kapıyı tuttu ve peşlerinden içeri girdi. "Bana anahtarları ver, yakandan düşeyim Iz."

"Maçoluğa gerek yok. Eşyanı yukarı taşımana yardım ederiz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üçü birlikte, Sam'in malzemelerini arka kapıdan üst kattaki daireye taşıdılar. Nell, devam etmekten çekinerek en üst basamakta durdu. Angie'nin ölümüyle birlikte o kapının ötesinde çok tatsız sürprizlerle karşılaşmıştı ve bir yenisine daha hazır değildi.

Ancak Izzy tereddütsüz yeni anahtarı cilalanmış pirinç kilide sokarak, kapıyı itip içeri girdi. Nell'le birlikte pencereleri hafif aralık bırakmışlardı. Ben ve Sam bu davranışın sebebini anlayamamış ve itiraz etmişlerdi. Oysa hem Izzy, hem Nell, içeri girip odaları yerle bir eden kişiden geriye bir koku zerresi bile kalmasın istemişlerdi.

Bunu temiz havadan başkası başaramazdı.

Nell gülümsedi. Odalar temiz ve havadardı, Sam'i bekliyorlardı. Önceki akşam çıkmadan önce yatağı hazırlamışlardı. Boş buzdolabının dışında her şey tamamdı.

Sam kamera çantalarını kanepenin yanına bıraktı ve odanın içinde dolaşıp pencereleri ardına kadar açtı. "Burayı seviyorum," diyerek, mutfağa geçti. Sanki yıllardır orada yaşıyormuş gibi buzdolabını açıp boş raflarını gözden geçirdi. Sonra kapağı kapatıp gülümsedi. "Burada olduğum için iyi hissediyorum, hoş bir heyecan. Teşekkürler Izzy."

Izzy, elinde anahtarlarla hareketsiz duruyordu. Gülümsedi.

Nell, yeğeninin aklından geçenleri sanki bağırarak söylüyormuşçasına rahat anladı. Izzy de mutluydu. Mutlu ve rahatlamıştı. Dükkânın üstünde güvenilir biri vardı. Rahatlamıştı çünkü kötü karma her nereden geldiyse, dükkânından –ve hayatından– çıkıp gitmek üzereydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Dördüncü Bölüm

Nell, birkaç saat önce bitirdiği ince uzun eşarbın ucunu kaldırdı. Deniz tonlarının dantelimsi bir karışımı olan uzun ve güzel bir eşarp olmuştu. İnce saçaklar biraz daha uzunluk katmıştı ve Izzy'nin tahmin ettiği gibi, Nell yürürken ya da dans ederken zarifçe havada uçuşuyorlardı.

Eşarbı yukarı kaldırıp onu bir arada tutan yüzlerce çeşitrefilli ilmiğe baktı. Eşarbın arasındaki boşluklar çok hoştu. İlmeklerle sarılmış dantel duygusu veriyordu. Ne yazık ki yaşamlarında yer alan boşluklar dengesizdi ve pek hoş değildi, onları çevreleyen ilmeklerse gevşek ve dengesizdi.

Nell ve Ben, Cass'le Pete'in kapanları artık güvende olduğu için rahatlamışlardı. Ancak kaçak avcının feci ölümü hâlâ rahatsız ediyordu. Birisi onu direğe yapıştırmıştı ve yüzü tanınmaz ölçüde parçalanmıştı. Aynı gün öğleden sonra, bunu kimin yaptığına dair dedikodular bütün kasabayı sarmıştı. Onu ölümüne ezen kişi, dönüp arkasına bile bakmamış, yardıma ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben, polisin elinde bu konuda yapacak fazla bir şey olmadığını söylüyor, usulen bir soruşturma açılacağını tahmin ediyordu. Adamın kim olduğu hâlâ belli değildi diş tanımlama kayıtları bekleniyordu.

Nel! çıplak kollarını sıvazladı. Başa çıkamayacak kadar çok şey vardı. Angie'nin ölümü, Izzy'nin dairesine zarar verilmesi, ıstakoz çaldığı için ya da gecenin o saatinde evindeki yatağı yerine yolda olduğu için öldürülen bir adam. Ama giderek sonuca yaklaştıklarını hissediyordu.

Her şeye rağmen, o gece katılacakları bir parti vardı ve Birdie'nin dediği gibi, tek bir geceliğine bile her şey yolunda giderse, gülüp eğlenecek ve hayatlarını altüst eden sıkıntıları unutacaklardı. Bazı şeyler ertesi güne kadar bekleyebilirdi.

Nell, eşarbını Izzy'nin önerdiği gibi iki kez boynuna doladı ve boy aynasının önüne geçti. Ellerini yazlık, siyah elbisesinin iki yanından aşağı kaydırdı. Basit ve zarifti, Ben'in en sevdiği elbiselerden biriydi. Boyu dizlerinin altına kadar uzanıyordu ve baldırlarına doğru hafif asimetrik bir biçimde iniyordu. Deniz ipeği eşarbı ise boynunun çevresinde adeta mücevher gibi ışıldıyordu. Bu eşarp, Ben'in yıldönümü hediyesi olarak verdiği bir çift sallantılı safir küpe dışında, ihtiyacı olan tek mücevherdi. Nell, aynadaki görüntüsüne gülümseyerek, kaçak bir tutam saçı yerine itti ve aşağıda sabırla onu bekleyen Ben'in yanına doğru yola koyuldu.

Izzy, sanatçılar yararına yapılan geceye birlikte gitme

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tekliflerini geri çevirmişti ama Ben, Birdie'yi almak konusunda ısrar etmişti.

"Bu akşam mücevher gibi ışıldıyorsun hayatım," dedi Birdie'ye, arka koltuğa yerleşmesine yardım eden Ben "Nasıl bu kadar şanslı olabilirim? Biriniz değil, ikiniz birden?"

"Sanırım kısmetin açık Ben Endicott," dedi Birdie "Ama partiye kendim de gayet rahat gidebilirdim, bunu biliyorsun."

"Beni bu zevkten mahrum mu edecektin?" dedi Ben dikiz aynasından onu süzerek.

"Muhteşem görünüyorsun Birdie," diyen Nell, ivme kazanmadan konuyu Birdie'nin araba kullanmasından uzaklaştırmaya çalıştı. Ben, böyle gecelerden birinde Birdie'nin arabayı doğruca okyanusa süreceğinden adı gibi emindi. "Bu gerçekten harika bir elbise."

Birdie'nin gümüş rengi uzun elbisesi üstünde çok şık duruyordu. Nell, arkadaşının yaşını inkâr eden görüntüsüne ve zarafetine hayrandı. Okyanus esintisinden korunmak için omuzlarına üçgen bir şal atmıştı. Nell bu şalı gayet iyi tanıyordu. Birdie'nin –diğer bereler ve eşarplar arasında– neredeyse bütün kışına mal olmuştu ama her ilmiğine değerdi.

Ben, kasabanın sonunda Framingham malikânesine doğru uzanan rüzgârlı ve iki yanına ağaçlar dizilmiş Framingham Road'a saptı.

Nell camını biraz araladı ve içeri okyanus havası doldu. "Margarethe her konuda güç sahibi, hatta parti vereceği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zamanı havanın nasıl olması gerektiğine bile karar verebiliyor. Mükemmel bir hava." Cape Ann'de akşamları havaya güven olmazdı. Sıcak bazen, güneş battıktan sonra devam ederdi ama bazen serin ve rutubetli olurdu. Margarethe'in akşamı ise tam ikisinin ortasındaydı; üstüne hafif bir şeyler alacak kadar serindi ama sahilde yürümeyi engelleyecek kadar rüzgârlı değildi.

Ben yavaş gidiyordu, hafif esintide okyanusun kıyısında göz kırpan ışıkları seyrettiler. Yolun diğer yanında, Framinghamların taş ocaklarına doğru uzanan, çam ve söğüt ağaçlarıyla kaplı çakıl patikalar vardı. Bir zamanlar granite çarpan çekiçlerin sesleriyle inleyen bu ocaklar, şimdi sessizdi. Derinlerdeki ocaklar suyla dolmuş, çevrelerini yabani ot ve çiçekler bürümüştü.

Tam karşılarında ise, uzakta bile olsa, Framinghamların evini işaret eden ışıkları görebiliyorlardı. Burada verilen her parti başlı başına bir olaydı ama bu gece Margarethe ne varsa ortaya dökmüştü. Evi çevreleyen ağaçlar minik Noel ışıklarıyla süslenmişti ve dairesel giriş, uzun ömürlü mum meşalelerle çevrelenmişti. Yan taraftaki park yerleri dolmaya başlamıştı bile. Üniformalı uşaklar ordusu, sürücülerin anahtarlarını alıp onları rahatlatmak için etraflarında pervane oluyordu. Ben arabasını durdurup Nell ve Birdie'nin inmesine yardım etti.

"Çok güzel," dedi Nell. "Masal diyarı gibi."

Sylvester Framingham'ın yıllar önce inşa ettiği üç katlı, ahşap ve taştan oluşan ana binanın yanı sıra, konuk evleri,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir kayıkhane, sahil kulübeleri ve personel lojmanları vardı. Bu gece hepsi, parlak minik ampullerle ışıklandırılmıştı.

"Babamın, yıllar önce küçük bir çocukken ve taş ocaklarının bir kısmı hâlâ faaliyetteyken buraya gelişiyle ilgili öyküleri hatırlıyorum," dedi Ben. "Ana bina şuradaymış ama şu andakinin ancak küçük bir bölümü kadar. Birkaç gecekondunun dışında fazla bir şey yokmuş. Ancak Framingham işlere el koyunca her şey değişmiş. Kasabanın en sevilen adamı olmasa da, nasıl para kazanılacağını biliyormuş ve kendi küçük imparatorluğunu kurmuş. Taş ocağı dönemi kapanınca, taşı altına çevirmenin yolunu bulmuş ve Rainbow Road'daki gıda işleme tesisini kurmuş. Margarethe iş için başvurduğunda adamın kendinden geçtiği söyleniyor. Ona hayranmış çünkü kadın hem zeki, hem de güçlüymüş."

"Sanırım adam Margarethe'in yanından uzaklaşmasına engel olmak için hemen oğluyla arasını yapıvermiş," dedi Birdie.

"Öykü böyle. Margarethe boşluğu doldurmuş; Tony'nin babası sessiz biriymiş, işten ve işin getirdiği sorumluluklardan nefret ediyormuş. Margarethe ise tam tersi."

"Margarethe'in öyle biriyle evlenmiş olduğunu düşünmek zor," dedi Nell.

"Yürütmeyi başarmışlar. Margarehte kocası öldüğünde gerçekten çok üzülmüş."

"Ailenin kaderini değiştirmek adına inanılmaz işler başardı," dedi Birdie. "Son gülen ihtiyar adam oldu."

Ben, Birdie'nin koluna girip, diğer kolunu Nell'e doladı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve birlikte ön kapının merdivenlerine doğru ilerlediler.

Bütün azametiyle girişte duran Margarethe, konuklarını karşılıyordu. *Bir kraliçeye benziyor,* diye düşündü Nell. Geniş omuzlarını dantel bir etol örtüyordu, boncuk işlemeli uzun elbisesindeki kristalleri dikmek içinse bir ekip çalışmış olmalıydı. Hemen yakınında Jane ve Ham Brewster, Canary Cove'dan seçkin bir sanatçı grubuyla konukları selamlıyor, Sanat Akademisi'ne yaptıkları bonkör bağışlar için teşekkür ediyorlardı. Gecenin programında, sanatçıların bağışladığı eserler için kapalı teklif usulü bir açık artırma düzenlenecekti ve biletlerle birlikte, en azından bir sonraki yıl için, gerekli olan Akademinin burslarının ve öğretim yılı giderlerinin parası toplanmış olacaktı.

"Nell, eşarbın inanılmaz," dedi Margarethe, su gibi akan zarif örgüye hayranlıkla bakarak. "Öyle olacağını biliyordum."

"Bitmiş halini tasavvur etmekte güçlük çektim," dedi Nell, "Izzy'nin bakışına güvenmekle doğru yapmışım."

"Akıllıca bir karar," dedi Margarethe. "Izzy yünlerini tanıyor." Arka veranda ya da onun ötesindeki tenteye geçmeleri ve kendilerini evde hissetmeleri için ısrar etti. Ne tarafa dönseniz ordövr ve içkiler vardı. Akşam yemeği ve dans ise daha sonra gelecekti.

Nell şalını elini uzatan Annabelle'in kızı Stella Palazola'ya verdi ve gülümseyip teşekkür etti. Salonun öbür ucunda Mae'nin ikiz yeğenleri de ucunda aynı işi yapıyorlardı. Böylece genç kızlar bir yandan güzel elbiselere göz sü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zerken, öte yandan hem bir yaz galasının parçası olmanın keyfini çıkarıyor, hem de birkaç kuruş harçlık kazanıyorlardı.

"Izzy geldi mi?" diye Jane'e sordu girişe doğru ilerlerken.

"Ah, evet... Izzy, tabii ki geldi," dedi Jane, gözlerinde muzip bir bakışla.

"Garip bir durum," dedi Nell. "İyi mi?"

"Hem de *çok* iyi. Sanırım onlar verandadaki martini bara geçtiler." Jane parmağıyla evin arkasındaki kanatlı kapıları işaret ediyordu. "Birazdan Ham'le birlikte biz de size katılacağız."

"Onlar mı?" Nell önce Ben'e, sonra Birdie'ye baktı.

Birdie, şalını kıskançlıkla göz süzen Stella'ya uzatırken, "Sam'le birlikte geldi," dedi. "Tatlım, ellerin temiz değil mi?" dedikten sonra da kaşlarını uyarı amacıyla kâküllerine kadar kaldırdı. Sonra tekrar Nell'e döndü. "Margarethe'in Noel partisinde şalımı almak için gittiğimde, farkında olmadan yardımcı minik arılara denk geldim. Çeşitli giysileri ve vizon etolleri üstlerinde denerken inanılmaz eğleniyorlardı. Sanırım bu akşam benim şalımla da iyi vakit geçirecekler. Umarım en çok onu beğenirler."

"Sen olmasan biz ne yapardık?" diyen Nell ona sarıldı.

"Bunu yakında öğrenmeniz için çaba göstermeye niyetim yok," diye karşılık verdi Birdie bütün enerjisiyle. "Martini bar neredeymiş bakalım?"

Barı görmeden önce Izzy'yi fark ettiler ve Nell birden Jane'in neden o şekilde gülümsediğini anladı.

Izzy Chambers sahnede başroldeydi ve tek kelimeyle, muhteşemdi.

Röfleli saçlarını gümüş rengi küçük bir kurdele ile arkadan bağlamış ve gözleriyle çıkık elmacık kemiklerini iyice ortaya çıkarmıştı. Ancak Nell, Ben ve Birdie'nin asıl nefesini kesen, Izzy'nin biçimli vücudunu sararak göğüslerinin ortasında bir düğümle birleşen kobalt mavisi straplez elbisesiydi. İpekten dalgalar halinde kıvrımlarından aşağı süzülen ışıltılı kumaş, ayaklarının üstünde adeta minik bir göl oluşturuyordu. Nell, yeğenini daha önce böylesine güzel gördüğünü hatırlamıyordu.

Izzy onlara doğru yürüyerek, "Nihayet geldiniz," dedi. "Pekâlâ," diyerek kendi etrafında döndü. "Ne düşünüyorsun?"

Birdie onun önce önüne sonra arkasına baktı, ardından kırışık yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı ve parmaklarının ucunda yükselerek Izzy'nin yanağını öptü. "Ah keşke senin yaşında olsam tatlım," diye kulağına fısıldadı. "Aynı elbiseden ben de alırdım."

Birdie, Izzy'nin omzunun üstünden, arkada keyifle sırıtan Sam Perry'ye baktı.

"Ve bir tane de şunlardan alırdım," dedi parmağıyla Sam'i işaret ederek.

Nell ve Izzy gülüştüler.

Birdie yavaşça uzaklaşırken ekledi, "Şu küçük dekolten de pek güzel."

"Birdie!" diyen Izzy'nin elleri elbisenin göğsüne doğru kalktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tatlım, Tanrı'nın nimetlerini gizlemeye gerek yok. Bırak ışık saçsınlar diyorum."

Nell, konuyu değiştirmesinden medet umarak Sam'e baktı ve "Izzy'yi getirmen büyük incelik Sam," dedi.

"Sam'i ben getirdim," diye düzeltti Izzy. "Buraya gelirken kaybolabileceğini ve kendini bir taş ocağında bulabileceğini düşündüm. Onur konuğu olduğuna göre, hiç değilse bu kadarını yapayım dedim." Sam'e baktı. "Fena görünmüyor, değil mi?"

"Izzy, evin kapısını onu memnun edecek şekilde kilitleyemeyeceğimden endişeleniyordu. Bu günlerde biraz kafadan çatlak gibi davranıyor. Örneğin İlmek'i gerektiği gibi besleyemeyeceğimi düşünüyor. İlmek bana çok bağlandı ve bu Izzy'yi deli ediyor. Beni alması o yüzden," dedi Sam, kıyafetiyle ilgili konuşmayı ustaca savuşturarak.

"Yalan değil," diye ona hak verdi Izzy.

Ben, Sam'le tokalaştı ve arkadaki kestane ağacından barı işaret etti. "Sam, bütün bu güzel hanımları bir arada görmek, martini isteğimi şiddetle arttırdı. Ne dersin?"

"Harika fikir," dedi Sam.

"Izzy, göz alıyorsun," dedi Nell.

"Teşekkürler Nell Teyze. Çevremde süregelen olumsuzluklardan illallah dedim. Artık silkinmem ve –tek geceliğine bile olsa– farklı biri olmam gerekiyordu. Ben de öyle yaptım. Elbise ise ödünç."

"Ama üstünde mükemmel durmuş," dedi Birdie. "Baş döndürücü görünüyorsun Isabel. Ve sana katılıyorum. Hayat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kısa. Tadını çkar."

"İkinize de teşekkürler. Sadece eğlenmek istiyorum, anlarsınız ya? Ve Sam, yani, güven veriyor. Onu o kadar uzun zamandır tanıyorum ki, ağabeyim gibi."

Nell, Sam'e baktı. Ben'in yanında durmuş barmenin martinileri çalkalamasını bekliyordu. Ancak Sam'in gözleri martinilerde, barda ya da Ben Endicott'un üstünde değildi. Bakışları, göz alıcı kobalt mavisi elbisesi içindeki bir kadına kilitlenmişti. Nell bu bakışların hiç de kardeşçe olmadığına kalıbını basardı.

Yine de Izzy haklıydı. Sağlam ve güvenilir bir adamdı. Nell'i ilgilendiren tek şey buydu.

Sam ve Ben martinilerle döndüklerinde, arka planda küçük bir caz orkestrası çalmaya başlamıştı. Suyun üstünden hafif bir rüzgâr geliyordu. Dans etmek için beyaz tentenin altına kurulan portatif piste çıkan bir grubu izlemek üzere verandanın kenarına yürüdüler. Ben'in telefonu çalınca Nell şaşkınlıkla ona baktı. Her ikisi de, bu tür sosyal toplantılarda telefonlarını kapatırlardı.

"Özür dilerim, unutmuşum," diyen Ben ekrana göz attı. Sonra daha yakından bakıp Nell'e hemen döneceğini fısıldayarak verandanın kuytu bir köşesine çekildi. Nell, hangi acil durumun kocasının ilgisini çektiğini düşünerek bakışlarıyla onu izledi. Neredeyse bütün dostları buradaydı.

Kasıtlı olmasa da, Ben Endicott babasının izinden gidiyor ve Izzy'nin dediği gibi, Sea Harbor'ın manevi babası olma yolunda ilerliyordu. Sevdikleri biri öldüğünde, çocuk-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ları bir sınavı geçmekte zorlandığında, ya da hasta bir akraba için az miktarda borç gerektiğinde, komşular önce Ben'i ararlardı. Bazen tuhaf zamanlarda tuhaf istekler için aradıkları da olurdu. Nell, bu akşam ne olduğunu merak ediyordu. Her ne olursa olsun, aranacak kişi daima Ben'di. Bazen birkaç sakinleştirici sözcükle insanları yatıştırabiliyor ya da endişelerini giderebiliyordu.

Akşam yemeği ilan edildiğinde Ben hâlâ dönmemişti. Nell diğerlerini toplayıp tentenin altına geçmelerini ve kendilerine bir masa bulmalarını söyledi. Ham ve Jane'in yanısıra Cass ve Pete de onlara katılmıştı. Ben'in daha sonra geleceğini söyledi. Yemeğe katılanlar haylazlık ederse gecenin programı aksayabilirdi. Yine de, diğerlerini tentenin altına doğru izlerken bir kez daha dönüp boş verandaya baktı. Ben görünürde yoktu ve birden içini garip bir endişe kapladı. Eğer gitmek zorunda kalsaydı ona mutlaka söylerdi. Bu gecenin yararına Boston'dan gelen kalabalık bir grup vardı. Muhtemelen eski bir arkadaşa rastlamış, kuytu bir köşede konuşmaya dalmışlardı. Bu da tipik bir davranıştı.

Derin tentenin altına girince, gecenin neşeli havası duruma hâkim oldu. Grup, isimlerinin yazılı olduğu kartları bulup beyaz örtülü yuvarlak masada yerlerine oturunca, Nell endişelerini zihninin bir köşesine itti ve ilgisini masalardaki süslere yöneltti. Her masada Sam Perry'nin çektiği, imzalı, paspartulu ve çerçeveli siyah beyaz bir fotoğraf vardı. Bazıları yeni kitabında yer almıştı, bazıları ise gezi fotoğraflarıydı –Hindistan'da nehir kıyısında oturan bir çocuk, New York

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sokaklarında yürüyen yaşlı bir adam– ve her biri, Sam Perry'nin çalışmalarını, koleksiyoncuların ve yayıncıların gözdesi yapan benzersiz bir anlatıma sahipti.

"Sam, muhteşem," dedi Nell, fotoğrafa yakından bakarak. "Margarethe senin ağzından girip burnundan çıkmış olmalı."

"Çok ikna edici olduğunu itiraf ediyorum," dedi Sam. "Ama işin zor kısmı ile o uğraştı; paspartu ve çerçeve. Ben sadece baskıları temin ettim."

İki garson masanın etrafında dört dönüyor, kadehlere şampanya doldurup tabakları marula yatırılmış ıstakozlu salata ile dolduruyorlardı.

"Tony Framingham kendine eğlenceli bir grup bulmuş," dedi Birdie, ince gövdeli flüt kadehini kaldırırken.

Nell, Birdie'nin başıyla işaret ettiği yöne baktı. İki masa ötede, Tony kendi yaş grubundan, çoğu yabancı kişilerle oturuyordu. Muhtemelen gala için New York'tan çağırdığı arkadaşlarıydı. Tony'nin kibar ve yakışıklı görüntüsü bu gece Nell'e yapay görünüyordu. Belki de frak yüzündendi. Ancak Nell izledikçe, onu sahneye çıkmış bir aktöre benzetiyordu. Doğru sözleri söylüyor, doğru zamanda gülümsüyordu. Oysa bu gülümsemenin ve sözcüklerin altında başka şeyler var gibiydi. Konu başka yerlere dağıldığında ve ilgi odağı kendisi değilken, yüzüne gecenin neşeli ortamına hiç uymayan kasvetli bir hava çöküyordu. *Baştan başa şamata ve öfke dolu baştan başa* diye düşündü. Karanlık bir bulut. Peki, Shakespeare'in dediği gibi hiçbir önemi yok muydu? Tam o anda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tony başını çevirdi ve Nell başka yere bakmaya fırsat bulamadan göz göze geldiler.

Her zamanki samimi, nazik gülümseme ve Nell'i başıyla hafifçe selamlayan dost ifade, Tony'nin yüzüne geri dönmedi. Aksine, Tony gözlerini ona dikerek, hiç hoş olmayan bir ifadeyle bakmaya başladı. Sonunda rahatsız olup gözlerini kaçıran Nell'di.

Yanındaki sandalyenin hareketi dikkatini tekrar masaya çevirmesini sağladı. "Ben, hele şükür." Nell gülümsedi, uzanıp onun elini tuttu. "Gel otur. Garsonu çağırayım tabağını getirsin. Nerede kaldın?"

"Garsona söyledim bile." Ben oturup, ipek gibi eşarbının püsküllerine dokundu. Masadakilere baktı. "Geciktiğim için üzgünüm arkadaşlar. Bazen cep telefonları bütün lanetlerin ötesine geçiyor." Garsonun önüne bıraktığı viskiden bir yudum aldı ve zoraki bir şekilde gülümsemeye çalıştı.

"Ben, neler oluyor?" diye sordu Nell.

Nell'in sorusuyla Birdie, Izzy ve Ham, Ben'e bakmaya başladılar. Jane ve Sam sohbetlerini yarıda kestiler. Masaya müziğin, eğlencenin, muhabbet ve kahkahanın tam ortasında sessizlik hâkim oldu.

"Dün gece öldürülen adamla ilgili," dedi.

"Kaçak avcı mı?" diye sordu Cass.

Ben başıyla onayladı. "George Gideon'mış," dedi ağırbaşlı bir tavırla.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Yirmi Beşinci Bölüm

"Gideon!" Sekiz kişiden koro halinde çıkan ses, çok şık bir biçimde dekore edilmiş masanın ortasında çarpıştı.

Ben'in söylediğine göre polis şefi onu aramış ve Peder Northcutt'ı bulmasını istemişti. Margarethe'in onu partiye gelip dua etmesi için zorladığını biliyorlardı. Polis yaşlı Bayan Gideon'ın çok kötü durumda olduğunu ve rahip istediğini söylemişti.

Ben, rahibi tam masasına oturmak üzereyken yakalamış ve yaşlı papaz derhal cemiyetinin üyesine yardım etmek üzere izin istemişti. Ev sahibesine nazikçe işinin dokuz-beş mesai olmadığını söylemişti. Görev onu çağırıyordu.

"Daha fazlasını bilmiyorum," dedi Ben. "Gideon'ın bu işi bir kereye mahsus yapmadığının dışında. Ne yaptığını biliyormuş."

"Yani bütün bu haftalar boyunca kaçak mı avlanıyormuş?" dedi Cass. "Ve yolda bizi gördüğünde selam mı veriyormuş?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ben başıyla onayladı.

"Ve bu işi gece yapıyormuş, görevinin başında dükkânları kolluyor olması gerekirken," diye ekledi Izzy.

"Üstelik hepiniz ona dükkânları koruması için *maaş* öderken," dedi Jane.

"Artık o sırt çantasında ne taşıdığını biliyoruz," dedi Izzy. "Muhtemelen ıslak giysisini."

Ben, viskisinden bir yudum daha aldı. "Belki. Polis, arkadaşlarından biriyle konuşmuş, adam Gideon'ın son dönemde ıstakoz ticareti ile uğraştığını onaylamış. Dediğine göre, köşeyi dönecek kadar olmasa da, geçimine yetecek kadar kazanıyormuş. Daha fazlasını bilmiyor. Ah, bir şey daha," dedi Ben, yaptıkları kısa konuşmayı hatırlamaya çalışarak. "Adam Gideon'ın bu gece bir veda partisi vereceğini söylemiş. Sea Harbor'dan gitmeyi planlıyormuş."

"Bunu bize de söyledi ama daha tuhaf biçimde," dedi Nell, Gideon'ın onu almaya gelecek bir gemi hakkında söylediklerini hatırlayarak.

Çevrelerindeki insanlar yemeklerini bitirmek üzerelerdi. Garsonlar boşalan tabakları toplamak ve kahve servisi yapmak için koşuşturuyordu. Orkestra çalmaya başlayınca pek çok çift kendini ahşap dans pistine attı.

"Ben, Gideon'ın ölümünün tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Nell. Sesinin orkestrayı bastırabilmesi için ona iyice yaklaştı.

Ben başını salladı. "Bir çarpıp kaçma olayının bu kadar korkunç olacağını sanmıyorum Nell. Kazada ölüm olabilir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama bu çarpışma kurbanın yaşamasına izin vermeyecek şekilde olmuş. Biri onunla hesabını kapamış."

"Hey, bana bakmayın," dedi Cass. "Kaçak avcının kim olduğunu bile bilmiyordum, bilseydim bile, cinayet düşüncelerim hep fikir aşamasında kalıyor."

Nell gülümsedi. Her yerde ilan etmesine karşın, Cass'in birini öldürme düşüncesi çok gülünçtü. Hele bu geceki zarif, güzel haline bakınca. Kırmızı, kolsuz bir elbise güneş yanığı tenini ortaya çıkarmış, saçlarını her zamanki gibi arkada bir lastikle tuttumayıp serbest bırakmıştı. Gür ve parlak dalgalar omuzlarından aşağı dökülürken, güzel yüzünü çerçeveliyordu. Cass'in genelde iş gereği giydiği blucin ve ıslak sarı tulumlu haliyle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

"Henüz adamın öldürüldüğünü bile bilmiyoruz," dedi Ben, Cass'e dönerek. "Duyduğum kadarıyla Gideon karanlık bir adamdı. Kaçak avcılıktan daha fazla işlere burnunu sokmuş olabilir. Polis henüz kasıt olduğunu söylemiyor. Hâlâ vur-kaç olduğunu söylüyorlar ama bu bana anlamsız geliyor."

Tatlı tabakları da masadan toplandıktan sonra, konuklar tentenin altında özgürce dolaşmaya, dostlarla selamlaşmaya ve sohbete başlamıştı. Tepelerinde geniş vantilatör pervaneleri dönüyor, ortamdaki havanın ve gölgelerin yerini değiştiriyordu.

Ben çevresindeki hareketliliğe baktı. "İçimden bir ses telefon çağrısı alan kişinin yalnız ben olmadığımı söylüyor," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nell onun bakışlarını izledi ve masadan masaya, garsondan konuğa dolaşan uğultuyu hissetti. Dudaklarda "Gideon" ismi okunabiliyor, gözler ya aşağı indiriliyor ya da şaşkınlıkla açılıyordu. Nell, brendi tepsileri gelmeye başladığı anda partideki herkesin artık kaçak avcının ismini öğrendiğini biliyordu. Hepsine aşina olan bir isim.

Nell'in umnadığı haber ise, diğerlerini dans pistinde bırakıp Ben ile birlikte sanat eserleri açık artırmasına katılmak üzere ana binaya geçtiklerinde karşısına çıktı.

Birdie, onları kanatlı kapıların önünde yüzünde şaşkın bir ifadeyle karşıladı.

"Ne oluyor Birdie?" diye sordu Nell.

"Herkes, Angie'yi Gideon'ın öldürmüş olabileceğini konuşuyor," dedi Birdie.

"Bunu neden yapsın ki?" dedi Nell. Bu dedikodu onu çok fazla şaşırtmamıştı. Gideon hakkında onun da kendince şüpheleri vardı. Ancak cinayet için bir sebep bulamıyordu.

Lavaboda bana havlu uzatan şirin kız, "Şehvet gibi bir şey dedi," diyerek açıkladı Birdie.

"Sanmam," dedi Ben. "Gideon ukalanın tekiydi ama Angie'yi öldürmek? Neden?"

Tam o sırada Margarethe Framingham kanatlı kapılardan avluya çıktı. Üçünü birden görünce onlara doğru yürüdü, yüzü ciddiydi. "Rahatlamakla dehşete düşmek arasında kararsızım," dedi.

"George Gideon'ı mı duydun?" diye sordu Ben.

"Evet. Peder Northcutt çıkmadan önce söyledi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Esther Gideon harap olmuştur," dedi Nell. Kısa süre içinde yetişkin evladını kaybeden ikinci Sea Harbor annesiydi. Gideon ne yapmış olursa olsun, annesinin çektiği acıyı hafifletmezdi.

Margarethe başıyla onayladı. "Peder onun dini bütün bir insan, iyi bir cemaat üyesi olduğunu söyledi. Oğlu için hayli endişelenen bir anneymiş ama en azından artık bütün bunları geride bırakabiliriz."

"Eh, koydaki ıstakoz avcıları nihayet işlerine dönebilecek," dedi Ben. "Onlar için son haftalar hayli zordu."

Margarethe başıyla onaylarken, bir taraftan da bileğindeki pırlanta bilezikle oynuyordu. "Aynı zamanda Angelina Archer'ın öldürüldüğü koy. Eminim bir bağlantı vardır."

Grup sessizleşti. Yazın yaşanan trajedileri tek bir paket halinde toparlayıp hayata kaldığı yerden devam etmek yapılacak en rahat işti. Nell bir an için Margarethe'in haklı olduğunu, Gideon'ın anlık bir cinnetle pişman olacağı bir suç işlediğini –ve bedelini ödediğini– düşünmek istedi. Ne kadar trajik olursa olsun, gecelerini ve gündüzlerini karartan endişe ve şüphelerini geride bırakarak yaz mevsimine kaldıkları yerden devam edebileceklerdi.

"Bir şey daha var," dedi Margarethe. "Duydunuz mu bilmiyorum ama Peder Northcutt beni Esther Gideon'ın yanından aradı."

"Ne olmuş?" diye sordu Nell.

"Angie'nin o korkunç turuncu kulaklıklarını Gideon'ın sırt çantasında bulmuşlar. Ve ismine programlı iPodunu. Öl-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düğü gece Gideon'ın yanındaymışlar."

Grup sessizleşti. Nell, Birdie ve Ben'in de kendisiyle aynı düşünceleri paylaştığını biliyordu. Yüksek sesle söyleyemedikleri şüpheleri doğru çıkmıştı. Angie'nin dairesini darmadağınık eden Gideon'dı. Ancak bir çift kulaklığın verilen hasarı açıklaması mümkün değildi. Gideon orada başka bir şey arıyordu, Angie'nin kulaklıklarını değil. Bundan emindi.

"Birkaç dakikaya kadar Sam Perry kütüphanede kitaplarını imzalamaya başlayacak," dedi Margarethe, konuyu değiştirip kasvetli havayı dağıtmaya çalışarak. "Lütfen bir uğrayın, ayrıca açık artırma içeride devam ediyor."

"Tabii ki geleceğiz," dedi Nell. Margarethe'in onları tekrar eğlence havasına döndürmeye çalıştığının farkındaydı. "Harika bir parti Margarethe; dedikodularla gölgelenemeyecek kadar güzel."

"Nell haklı," dedi Ben. "Bu gece muhteşem bir iş çıkarmışsın. Herkes çok iyi vakit geçiriyor. Bana gelince, Ham Brewster'ın Gloucester guletleri tablosuyla ilgileniyorum. Sanırım tam sığınağımın ihtiyacı olan şey, ya da Ham öyle söylüyor."

Birdie güldü ve elini Ben'in fraklı koluna koydu. Parmaklarında elmaslar parlıyordu. "Hadi Ben, bakalım bahisi ne kadar yükseltebileceğiz. İkimizin ciddi hasar vereceğimize inanıyorum. Benden söylemesi."

"Sanırım ikinizin bir şaperona ihtiyacı var," dedi Nell. Margarethe onlara el salladı ve ilgisini onunla konuşmak ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bu yaz etkinliği hakkında övgüler yağdırmak için bekleyen yeni bir gruba yöneltti.

Birdie ve Nell, seramiklerin, suluboya tabloların, fotoğrafların ve ahşap heykellerin sergilendiği geniş salona doğru ilerledi. Her parçanın önünde, üzerinde isimlerin ve miktarları yazılı olduğu beyaz bir kâğıt vardı. Ben ve Birdie işe koyulup beğendikleri parçalara teklif vermeye başladılar. Onları seyreden Nell, Framingham malikânesinden dönerken, arabanın gidişten daha kalabalık olacağını biliyordu.

Sam, salon girişinin karşısında, antika bir masada oturmuştu. Önünde bir kitap yığını ve imza için sırada bekleyen insanlar vardı. Nell onun cana yakın bir biçimde herkesle tek tek ilgilenmesini, iletişim kurmasını izledi.

Bir konuğun omzunun üstünden onu fark eden Sam, çabucak el salladı ve bir kitabının ön sayfasını imzalamak için başını tekrar öne eğdi.

"İşte buradasın Cass," dedi Nell, kapı girişinde çene çalan bir gruba yaklaşarak. "Izzy'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Son gördüğümde terastaydı," dedi Cass. Bir elinde şarap kadehi, diğerinde Sam'in bir kitabı vardı. "Sanırım Framinghamların yat koleksiyonunu görmek için tersaneye iniyorlardı." Cass burnunu kırıştırırken, Sea Harbor'da *Lady Lobster*'ın eline su dökebilecek bir tekne olmadığını ifade etmeye çalışıyordu.

Nell ona teşekkür edip terasa doğru ilerledi. Hava sertleşmişti ama Margarethe her şeyi düşünmüş ve terası sıcak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tutacak büyük ısıtıcılar koydurmuştu. Teras basamaklarının ötesinde, tersaneye ve kayıkhaneye giden bakımlı bir patika uzanıyordu. Nell, çimenliğe çıkan geniş merdivenlerin başında tanıdık bir çift gördü. Beatrice Scaglia'nın üstünde parlak sarı bir elbise vardı. Nell, özel tasarım olduğundan emindi. Yanındaki Salvatore Scaglia, siyah frak içinde rahatsız ve oraya ait değilmiş gibi duruyordu. Selam vermek için onlara doğru yürüdü.

"Harika görünüyorsun Nell," dedi Beatrice. "Bu eşarp bir sanat eseri."

Nell ona teşekkür etti ve Izzy'nin dükkânında bir derse daha katılırsa, aynısından onun da örebileceğini söyledi.

Beatrice hafifçe güldü ve devam etti. "Bu akşam aldığımız haber ise kulaklarımıza müzik gibi geldi. Nihayet konu kapandı. Sal ve ben, tam Sea Harbor'ın eskisi gibi güvenli bir yer olacağını konuşuyorduk, öyle değil mi Sal hayatım?"

Nell, Sal'a baktı. Parlak pabuçlarına verdiği ağırlığını sürekli birinden diğerine değiştiriyordu. Alnında ter damlacıkları vardı. Yalvaran gözlerle ona baktı –neredeyse çocukça diye düşündü Nell– ve bu bakışlardaki anlamı, aklından geçenleri okumuşçasına anladı. *Lütfen görüşmemizden söz etme. Lütfen bana soru sorma. Lütfen.*

Nell, Sal'ın ıstırabını hissederek bir an durdu. İşte o anda Rachel Wooten'ın haklı olduğuna karar verdi. Sal Scaglia, Angie Archer'a âşıktı. Sal'ın uzun ve üzgün yüzüne baktı, *bazen bütün cinayetlerin en önemli sebebi aşktır,* diye düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O sırada evden çıkan bir grup aşağı doğru yürümeye başladı, Beatrice onlara katılıp Sal'ın da kendisine eşlik etmesini istedi.

Adam kısaca Nell'e bakıp hızla karısının peşine yöneldi.

Nell yoluna devam etti. Aradığı Scaglialar değildi. Sal ile konuşmanın yeri ve zamanı da değildi. En azından bu akşam.

Gözleriyle avluyu ve ötesini taradı, bakışları suya kadar uzandı ve sonunda mavi elbisesinin içinde rıhtımdaki Izzy'yi gördü. Okyanus esintisi elbisesinin katlarını şişiriyor, vücudunun etrafını dalgalanan yelkenler gibi sarıyordu. Rıhtım boyunca dizilmiş olan küçük ışıklar elbiseyi önce gümüş rengine, sonra laciverte döndürdü. Kapkara gecenin önünde, semavi bir görüntüsü vardı. Yanı başında, siyah frak içinde Tony Framingham göze çarpıyordu.

Nell rıhtıma doğru ilerlediğinde Izzy'nin boynunun ve omuzlarının gerilmiş, kafasının dikilmiş olduğunu fark etti. Tony Framingham ona doğru eğilmişti ve kaşları çatıktı. Nell yaklaştıkça Tony'nin yüz hatları daha da belirginleşiyordu. Geniş alnı kırışmış, yanaklarını ve çenesini öfkeli, sert çizgiler çevrelemişti. Parmağını, ona karşı affedilmez bir suç işlemiş gibi Izzy'ye doğru sallıyordu. Açık avucuyla diğer kolunu kaldırdığı anda Nell rıhtıma çıktı.

"Tony!" diye bağırdı Nell. Bu tek sözcük tüm okyanusun yüzeyinde yankılandı.

Tony'nin eli aşağı düştü, Izzy ile birlikte tek bir vücut gibi rıhtımda kendilerine doğru ilerleyen kadına döndüler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nell Teyze," dedi Izzy. Sesinde, Nell'e durmasını söyleyen bir ton vardı. Zoraki gülümsemeye çalıştı. "Her şey yolunda."

Tony bir adım geri çekildi. Nell'i neredeyse bakışlarıyla delip geçecekti. "Ne düşündün Nell? Izzy'yi rıhtımdan aşağı iteceğimi mi? Bu sezonun en gözde etkinliği, öyle değil mi?" Parmaklarını şaklattı. "Önce burada, sonra puf! Gitti."

Nell ona baktı. "Tabii ki hayır Tony," dedi. Ancak o anda düşündüğü gerçekten de buydu. Tony Framingham'ın ciddi biçimde Izzy'ye zarar vereceğini düşünmüştü.

"Tartışıyorduk, hepsi bu Nell," dedi Izzy. "Endişelenecek bir şey yok."

"Karşıdan bakınca hiç öyle görünmüyor," dedi Nell.

"Ayrıca gizli kapaklı bir şey de değil," dedi Tony. "Gideon hakkında konuşuyorduk. Kötü bir adamdı. Kadın düşkünüydü, ukalaydı ve kim bilir başka neydi? Muhtemelen o berbat gecede, etrafta kimse yokken yine orada Cass'in ıstakozlarını çalışıyordu. Angie'yi görünce... neyse, boşlukları sen doldurabilirsin."

"Bu senin fikrin Tony," dedi Izzy. "Angie orada tek başına ne yapsın? Herhalde Gideon'la buluşacak hali yoktu." Izzy dalga geçer bir tonda konuşarak ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. "Tony, buna inanmayacak kadar kafan çalışıyor olmalı. Her şeyden önce, Angie tek başına oraya gitmez. Üstelik, Gideon'ın ıslak dalış kıyafetinin içinde olur da rıhtıma gelen masum bir kadına veririm diye uyuşturucu taşıdığını mı sanıyorsun? Biri Angie'yi öldürdü çünkü muhtemelen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Angie'de onların istediği bir şey vardı ya da bir şey biliyordu. Bunun ne olduğunu keşfettiğimiz anda, katilin kim olduğunu da bulacağız."

"Izzy, sadece sorun yaratmaya çalışıyorsun," dedi Tony. "İnsanların hayatlarıyla bu şekilde oynayamazsın. Gideon pisliğin tekiydi, bunu herkes biliyor."

"Bir konuda Tony'nin haklı olduğunu düşünüyorum," dedi Nell.

"Beni mi yemliyorsun Nell? Yeğenin bile bana hak vermezken. Hangi konuda haklıymışım bakalım?"

Tony biraz sakinleşmiş gibiydi, davranışları yavaş yavaş yerine oturuyordu. Ancak, Nell Tony'nin bu konuya verdiği duygusal tepkiyi yine de tuhaf buluyordu. Fazla önemser gibiydi. Katilin Gideon olmasını *istiyordu*.

"Gideon'ın o gece dalgakıranda olduğu konusunda haklısın," dedi Nell. "Sanırım her akşam işe geldiğini rapor ediyor, bütün dükkânlar kapanana kadar ortalıkta takılıyordu. Ardından dosdoğru North Beach'deki dalgakırana gidiyordu. Bence, birkaç güne kalmaz sırtında siyah yükü ile dolaşırken onu orada gördüğünü hatırlayan insanlar çıkmaya başlar.

"Beni asıl ilgilendiren kısım ise, Gideon'ın kaçak avcı olması değil, aynen senin de şüphelendiğin gibi, o gece *orada* olması Tony. Bunun anlamı, eğer bu işi o yapmadıysa, Sea Harbor'da gerçek katili bilen tek kişiydi."

Nell ve Izzy gruplarıyla tekrar bir araya geldiğinde, rüzgâr sahili çalkalamaya başlamış, havayı soğutmuş ve konuk-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ları ana binanın içine ya da dans pistine kaçırmıştı.

Izzy, salona girmeden önce Izzy Nell'i kenara çekti. "Tony sırf tartışmış olmak için tartışıyor Nell Teyze, hepsi bu. Daima önyargılıdır ve haksız çıkmaktan nefret eder. Biraz abarttığını itiraf ediyorum ama içkiliydi. Sanırım, polisin rafa kaldırmaya hazırlandığı bir olaya burnumuzu sokup Sea Harbor'daki huzuru kaçırdığımızı düşünüyor. İnsanları rahatsız ediyormuşuz."

Nell başıyla onayladı ama Izzy'nin açıklamasına katıldığı için değil. Sadece bu güzel gecenin tadını kaçırmak istemediği için. Önyargılı olsun ya da olmasın, Tony'nin sesindeki düşmanlığı ya da gözlerindeki bakışı açıklamak için bu kadarı yeterli değildi.

"Sanırım parti gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürecek," dedi Ben, onları sohbete katmaya çalışarak. Servis elemanının tepsisinden aldığı brendi kadehlerini Sam'e, Ham'e ve Birdie'nin uzattığı ellere verdi.

"Arabayı kullanmakta ısrar ettiğine göre Ben," dedi Birdie, "Kendi adıma elimden geldiğince bu durumdan istifade etmeye çalışacağım." Diğerleri kahveyi tercih etmişlerdi ve açık artırma tekliflerine göz atıyorlardı.

"Ben'in ismini birkaç teklifin altında gördüm," dedi Nell neşeyle.

Jane, elindeki uzun listeye baktı. "Margarethe, Ben, ve Birdie bizim gelecekteki umudumuz," dedi. "Çok bonkörsünüz arkadaşlar."

"Hazır övgüye başlamışken," dedi Ham, "Şerefine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sam." Brendi kadehini havaya kaldırdı. "Çocuklar senin dersini seviyor. Daha önce çoğu dünyaya bir merceğin arkasından bakmamıştı ve bu, onlar için çok iyi. Artık her şeyi farklı görüyorlar, kendileri dahil."

"İyi bir grup –bütün kasabadan çocuklar var– ve herkes yardımcı oluyor, Izzy bile," dedi Sam. "Bugünlerde çocuklarla beraber onun örgü atölyesini işgal edeceğiz. İç mekân renkleri, gölge ve ışık çalışmak için mükemmel bir yer."

"Bu harika bir fikir," dedi Nell.

"Vitrindeki renk cümbüşünü gördüğüm anda, içeri girmek ve onları fotoğraflamak için bir bahane bulmak zorunda olduğumu biliyordum. Izzy'nin çocuklara karşı koyamayacağını düşündüm."

"Kesinlikle haklı," dedi Izzy. "Sam yanında bir çocuk sürüsü olmadan atölyeden içeri adım atamazdı."

"Çocukların çekeceği fotoğraflardan bazıları dükkânda güzel durabilir," dedi Nell. "Belki de çocuklara ait bir sanat sergisi hazırlarsın Izzy."

Izzy'nin kaşları kalktı. "Bu iyi bir fikir. Hazır buradayken Sam'den de sonuna kadar istifade ederiz."

Ben ayağa kalktı ve otobüsün yola çıkmak üzere olduğunu söyledi. "Bana ne derseniz deyin ama Kül Kedisi ve ben aynı tarifeyi kullanıyoruz." Saatine baktı. "Ve benim araba balkabağına dönüşmek üzere. Yolcu var mı?"

Nell, Birdie'nin koluna dokundu. "Birdie, gençleri bıraksak son bir kadeh tokuştursalar, biz yola koyulsak?"

Birdie laf olsun diye itiraz eder gibi yaptı ama sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben'in uzattığı koluna girdi.

Ham ve Jane teşekkür etmek üzere Magarethe'in yanına gittiler. Nell, geceyi dans ederek geçirmek isteyenlerin tenteye doğru uzaklaşmasını izledikten sonra Ben ve Birdie'nin ardından arabaya yöneldi.

Ben arabayı henüz getirmişti ki, Nell ve Birdie şallarını yukarıda unuttuklarını fark ettiler.

"Sadece bir dakika Ben," dedi Nell. "Birdie ile birlikte arabada bekleyin, ben şalları alıp geleyim."

Birdie memnuniyetle kabul edip hayatında ilk defa biraz yorgun hissettiğini ve o basamakları çıkmaktan kendini kurtarırsa minnettar olacağını itiraf etti.

Nell eve çıkan basamakları hızla tırmanıp Stella'yı veya şallarını alan görevli diğer kızlardan birini görmeye çalıştı.

Tentenin altındaki müzik temposunu artırmıştı. İçeriden yükselen ısı, avluya ve evin içindeki Nell'e kadar ulaşıyordu. Nell, kimseyi bulamayacağından şüphelenmeye başlamıştı. Vestiyere bakması için işe alınan tüm gençlerin tentenin altında, dans pistinde olduğundan ve gecenin ilerleyen saatlerinde kalabalığın ve müziğin tadını çıkardıklarından şüphelendi. *Pekâlâ, onlar adına iyi bir şey* diye düşünerek ikinci katın merdivenlerini çıkmaya başladı. Framinghamların evinde on yılda iki parti devirdikten sonra kendi şalını bulabileceğinden emindi.

Nell, merdivenlerin tam karşısındaki süit odaya bir göz atıp, yatakların ve divanın üstüne düzgünce sıralanmış ceketlerle şalları gördü. Kendi siyah şalını anında fark etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Düzgünce katlanarak kapının arkasındaki ikili bir koltuğun üstüne konmuştu. Birdie'nin zarif, kırmızı renkli üçgen şalı da hemen onun yanında, ipek yastıkların üstündeydi. Nell, o gece kaç genç mankenin bu şalları üstünde denediğini düşünerek gülümsedi.

İki şalı da koluna atarak çıkmaya hazırlanıyordu ki, iç taraftaki kapı aralığından gelen kıkırdamalar onu durdurdu.

Nell arkasına baktı. Süitin iki odası karşılıklı dolap kapılarına açılan küçük bir koridorla birbirine bağlıydı. Nell, aynadaki yansımadan Stella Palazola ve iki arkadaşını görebiliyordu. Her birinin üstünde konuklardan birinin ipek şalı ya da brokar ceketi vardı.

Gençler Nell'i görmedi. Bütün dikkatlerini ayna karşısındaki zarif görüntülerine vermişlerdi.

Nell, Birdie'nin öyküsünü hatırlayarak gülümsedi. Birdie'ye en çok onun şalını beğendiklerini söyleyecekti. Onların keyfini kaçırmadan gitmek için dönüyordu ki, gözü aynadaki bir görüntüye takıldı. Duraksadı ve bir adım geri çekilerek odaya döndü. O an, Nell'in donup kaldığı andı. Yavaşça bir soluk alıp dikkatini aynadaki görüntüye verdi.

Stella'nın üstünde ipeksi kaşmir bir hırka vardı, bir renk cümbüşü içindeydi. Bu sıradan bir şal ya da hırka değildi, Nell'in kilometrelerce öteden tanıyabileceği bir şeydi.

Nancy Hughes ve Tarih Müzesi'nden birkaç arkadaşı Nell düşüncelerini toparlamaya fırsat bulamadan çene çalıp kıkırdayarak içeri girdiler.

Nancy coşkuyla, "Nell, bütün gece seni görmedim,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedi ve ona sarıldı. "İşte hepimiz buradayız. Eski nesil, ceketlerimizi alıp yatmaya gideceğiz."

"Eski nesil tanımına pek uymuyorsun Nancy," dedi Nell. Vücudunun başaramadığı sakinliği sesine vermeye çalışıyordu. Dolaplara arkası dönüktü ama oradaki hareketliliği hissedebiliyordu.

"En azından şu an dans pistinde tepinmekte olandan daha eski bir nesil," dedi Nancy. "Alex, düğünümüzden beri bu kadar dans etmediğimizi söylüyor. Ön kapıda yığıldı, yorgun karısını eve götürmek için bekliyor."

Parti, yiyecekler ve Canary Cove'daki Sanat Akademisi için toplanan para hakkında konuşurken kendi giysilerini arıyorlardı. Nell nazikçe onları dinleyip başıyla onaylıyordu.

Nihayet gittiklerinde, Nell dolaplara döndü. Tahmin ettiği gibi her yer boştu. Sesleri duyan gençler süitin öbür tarafına kaçmışlardı. Nell küçük odadan diğer tarafa geçti. Düzgünce dizilmiş ceketler ve şallar dışında orası da boştu.

Nell ilerleyip giysi yığınlarını tek tek kontrol etmeye başladı. Üstlerinde o hırkayla çıkmış olamazlardı ama hiçbir yerde kaşmir hırkadan bir iz yoktu.

"Yardımcı olabilir miyim Bayan Endicott?"

Nell dönüp baktığında, Mae'nin ikiz yeğenlerinden birini gördü.

"Merhaba Rose," dedi Nell doğrularak. "Sanırım her şey yolunda. Yanlış şalı aldığımı sanmıştım ama galiba yanılmışım."

"Pekâlâ, tamam. Bazılarımız yüzmeye gidiyor, eğer gel-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mek isterseniz," dedi Rose. Gözleri parlıyordu ve elinde minik bir mayo tutuyordu. "Bayan Framingham gitmeden önce yüzme havuzunu kullanabileceğimizi söyledi. Artık bize ihtiyacı yokmuş."

"Sen eğlenmene bak Rose. Ben mayomu almayı unutmuşum." Nell zoraki gülümsedi ve Rose'u üstünü değişmesi için yalnız bıraktı.

Kendini bekleyen arabaya doğru basamakları inerken, Nell'in kalbi hızla çarpıyordu. Ben uzanıp yolcu tarafındaki kapıyı açtı, Nell kendini içeri bıraktı ve Birdie'ye şalını verip emniyet kemerini taktı. Ben çıkmak için manevra yaparken dümdüz ileri bakıyor, kafasını toplamaya çalışıyordu.

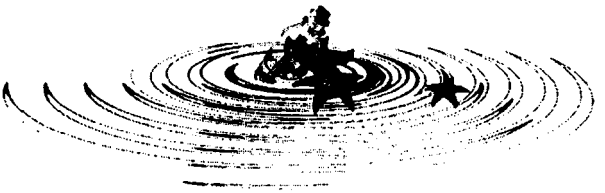
"Nell," dedi Birdie, arka koltuktan eğilip Nell'in omzuna vurarak. "Senin derdin ne? Hortlak görmüş gibisin."

Nell yavaşça soluk aldı, kalp atışlarının normale dönmesini bekledi. Önce Ben'e baktı, sonra başını Birdie'ye çevirdi.

"Birdie, gördüğüm kesinlikle buydu," dedi. "Bir hortlak gördüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Yirmi Altıncı Bölüm

Nell ışığı ancak saatler sonra söndürüp, huzursuz bir uykuya dalabildi. Uykusu, rüyasında gördüğü aynalar, dökülen yumaklar ve karmakarışık altın sırmalarla sık sık bölündü.

"Öldüğü gece Angie'nin giydiği hırkaydı. Kalıbımı basarım," dedi Ben'in yanında uzanırken. "Hırkanın içindeki Çin yünü benzersizdi ve muhteşem bir safran tonu vardı. Tasarımını Izzy bizzat yapmıştı, o yüzden kopyası yoktu. Bir sanat eseriydi," dedi Nell.

"Aynanın biçimi deforme etmediğinden emin misin Nell?" diye sordu Ben.

"Sanmıyorum Ben." Nell, kocasının anlamaya çalıştığını biliyordu ama ona açıklaması çok zordu. O hırkanın çok *özel* bir yeri vardı. Başka hiçbir şeye benzemezdi. Dükkânı açılışa hazırladıkları günler ve geceler boyunca, Izzy ile beraber oturmuş, plan yapmış ve örgü örmüşlerdi. Kaşmir elyafının Izzy'nin hünerli parmakları arasında nasıl yumuşacık ve lüks bir yumağa dönüştüğünü izlemişti. Kaşmir hırka,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

teyze ve yeğenin ilişkilerini tazeledikleri, sırlarını paylaştıkları, Izzy'nin Sea Harbor'daki geleceğini biçimlendirdikleri o özel ayların bir parçası olmuştu.

Izzy hırkayı Angie'ye ödünç verdiğinde –reklam olsun olmasın– Nell itiraz etmemek için kendini zor tutmuştu. Ancak Izzy, bunun kısa süreli olduğunu ve çok yakında hırkayı iade edeceğini söylemişti.

Ne yazık ki hırka geri gelmemişti. Öldüğü gece, Angie'nin omuzlarını sarıyordu.

Nell kocasına tek bir açıklama olduğunu söyledi. Angie'yi Framnigham'ların sanat etkinliğine davet edilen biri öldürmüştü. Değilse bile, kimin öldürdüğünü biliyordu. Nell bundan emindi ve kilidi çözecek anahtar Izzy'nin safran tonlarındaki hırkasıydı.

Pazar sabahı Sea Harbor'da hava bulutluydu. Sert, sıcak bir rüzgâr dalgaları kıyıya vuruyor, yelkenlileri açığa sürüklüyordu. Ben dışarı çıkıp hava almayı ve Sweet Petunia'nın pazar spesiyallerinin tadına bakmayı önerdi.

Daha dün gece günlerce yetecek kadar çok yedikleri halde, Nell, Stella Palazola ile konuşmaya kararlıydı ve pazar sabahı onu bulabileceği tek adres kuşkusuz Annabelle'in yeriydi. Konukların giysilerini üstünde denediğini söyleyerek Stella'yı utandırmak istemiyordu –uygun bir üslup kullanmalıydı– ama genç bir kızın beğenisini kazanan o hırka – Izzy'nin hırkası– hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annabelle'in yerine doğru giderken Izzy aradı. "Sam ve ben de geliyoruz," dedi.

Sam ve ben. Nell cep telefonunu kapadı. Kulağa hoş geliyordu.

Ben ve Nell, Annabelle'in yerine vardıklarında Izzy ve Sam taraçanın ucundaki bir masaya geçmişlerdi bile. Izzy el sallarken, taze otların ve koyu kahvenin kokusu da onları selamlıyordu.

"Bu sabah bütün kasabanın –siz dahil– uykuda olacağını sanıyordum," dedi Nell, Izzy'nin yanına otururken. "Geç saatlere kadar kaldınız mı?"

"Hem de çok geç," dedi Sam. "Saat iki civarında artık çöktüğümde, kendimi hayli modası geçmiş biri gibi hissettim. Izzy'yi oradan çıkarabileceğime hiç ihtimal vermiyordum; tam bir dans manyağı."

"Sanırım elbise yüzünden," dedi Izzy. "Dorothy'nin *Wizard of Oz*'daki kırmızı pabuçları gibi. Bir türlü duramıyordum. Yastığa başımı koymadan uyuyakalmışım. Beş dakika geçmemişti ki –aslında saat sabahın dokuzu olmuştu– Cass arayıp beni uyandırdı."

"Her şey yolunda mı?"

"Öyle. Cass pazar sabahları erkenden Coffee's'e gider; yer bulamayacak diye ödü kopar. Orada Birdie ile karşılaşmış... ve Birdie ona hırkadan söz etmiş." Izzy iskemledeki yerini değiştirip başını yana eğdi. "Ve Gideon'ın çantasında bulunan kulaklıklardan. Yani çifte sorun. Angie'nin evinin Gideon tarafından yağmaladığını biliyoruz. Bana *her şeyi*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anlat, Nell Teyze. Hırkanın hâlâ ortalıkta olduğuna inanamıyorum."

"Buraya bize eşlik etmek için geldiğinizi sanıyordum," dedi Ben.

"Tabii ki o da var Ben ama hırkamın hâlâ hayatta olduğuna inanamıyorum. Daha önce bu konudan söz etmedim çünkü çok bencil görünebilirdi. Kayıp bir hırka –hatta *o* hırka– Angie'nin cinayeti yanında söz konusu edilemezdi."

Nell başıyla onayladı, Izzy'nin karmaşık duygularını anlayabiliyordu. Hırkanın öyküsünü Sam'e anlatarak ve arada çevreye göz atıp Stella'nın orada olup olmadığını kollayarak, önceki gece vestiyerdeki sarsıcı karşılaşmayı tekrarladı. Genç garsonu henüz görememişti ama Stella'nın yeni bir haber ya da dedikodu kokusu aldığı anda ortadan kaybolmak gibi bir yeteneği vardı. Nell bir an önce onunla konuşmak istiyordu, tabii ürkütmeden. Stella'nın, başının derde gireceğinden korkarak kendini kapamasını ve öyle bir hırkanın olduğunu inkâr etmesini istemiyordu.

"Hırka dalgakırana bırakılmış ve sonra başkası tarafından bulunmuş olamaz mı?" diye sordu Sam. "Belki ne kadar değerli olduğunu fark etmişlerdir –ya da sadece beğenmişlerdir– ve alıkoymaya karar vermişlerdir?"

Aynı senaryo Nell'in de aklına gelmiş ama sonra bunu uygun bulmamıştı. "Bu mantıklı görünüyor Sam. Elbette omuzlarından kaymış olabilir ya da Angie konuşurken çıkarıp kenara koymuş olabilir. Ya da biriyle kavga ederken düşürülmüş de olabilir." Kahvesinden bir yudum alıp devam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etti. "Bunların hepsi ihtimaller arasında ama o hırka o geceyi sağlam atlatamazdı."

Ben okuduğu *Times*'dan başını kaldırıp, gözlüğünü çıkardı. "Neden olmasın Nell?" Boston'da yaşarlarken Nell'in onun için ördüğü pamuklu kazağa baktı. "Bu çok uzun zamandır dayanıyor."

Ben'in sorusunu Izzy de tekrarlayacaktı ki, birden gözleri fal taşı gibi açıldı, bir eliyle masaya vurdu ve fincanındaki kahve etrafa sıçradı. "Tabii ki dayanamazdı. Bütün gece yağmur yağdı, o yüzden," dedi. Nell'e bakmak için yana döndü. "Nell, sen bir dâhisin."

"Sadece yağmur değil, şiddetli rüzgâr da vardı," diye ekledi Ben. "Haklısın Nell."

"Eğer hırka mucize eseri açık denize sürüklenmediyse, tuzlu su ve çamur yüzünden mahvolurdu. Bozulurdu. Akşam gördüğüm hırka gayet güzeldi. Mükemmeldi."

"Peki, neden hırkayı fark edilebileceği bir davete giysinler?" diye sordu Sam.

"Şaşırtıcı olan da bu," diye itiraf etti Nell. "Tabii eğer armağan değilse. Angie'yi öldüren katil birine vermediyse. Belki Sea Harbor'dan olmayan biri. Cape'in her yerinden, hatta Boston'dan partiye davetli insanlar vardı."

"Tony'nin bütün arkadaşları gibi," dedi Izzy yumuşak bir sesle.

Salonun öbür ucundaki Stella'yı fark eden Ben, siparişlerini alması için el salladı. "Galiba Stella bizden uzak duruyor. Dün akşam onu gördüğünü biliyor olabilir mi Nell?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Stella, Nell'in cevap vermesine fırsat kalmadan masaya doğru yürüdü, gözlüğü mutfaktaki buhar yüzünden buğulanmıştı.

Nell gözlüğü görünce, Stella'nin dün gece gözlüksüz olduğunu hatırladı. Loş odada Nell'i tanıması mucize olurdu.

"Selam arkadaşlar," dedi Stella sırıtarak. "Çok havalı partiydi, ha?" Stella dar bir tişörtün üstüne beline kadar ancak ulaşan kolsuz bir gömlek giymiş, saçlarını atkuyruğu yapmıştı. "Yani ben, çok iyi vakit geçirdim."

"Bu tür olaylarda sen ve arkadaşların çok çalışıyorsunuz," dedi Nell.

"Hayret bir şey, o iş değildi ki. İş dediğin bu sabah kalkmak gibi olur," dedi Stella. Hafif renkli gözlük camlarının ardından onlara baktı, dudaklarını bükerek esrarengiz bir biçimde gülümsedi.

"Biraz daha kahveye ne dersin, Stella?" diye sordu Ben fincanını kaldırarak. "Ve sanırım siparişimizi de alabilirsin."

Stella herkese kahve servisi yaptı ve siparişleri almak üzere şortunun cebinden bir kalemle bloknot çıkardı. Sam'e döndü. "Annemin pazar günlerine özel İtalyan omleti süperdir. Bugün içine somon koydu. Peynir, mantar, patates, ekşi krema."

"O halde ben ondan alacağım," dedi Sam.

Stella tekrar sırıttı ama bu kez yalnızca Sam'e; sonra ortadan yok oldu.

"Sanırım sizin siparişlerinizi almadı," dedi Sam.

Ben güldü. "Stella bazen sorar, bazen sormaz. Neyse ki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annabelle'in bizim sevmediğimiz tarzda pişirdiği bir yumurta yok."

Ben ve Sam, Sox-Yankee maçından konuşmaya başlayınca Nell de Izzy'ye döndü ama yeğeninin ilgisi başka yerdeydi. Korkulukların ötesinde, ağaçların ve galerilerin de ötesinde, Nell'in göremediği bir şeye bakar gibiydi. Bugün her zamankinden daha genç görünüyor diye düşündü Nell. Ve üzüldü.

Izzy kahvesinden bir yudum almak için yüzünü tekrar masaya döndü, bir yandan tabağındaki tost ile oynuyordu. "Dün akşam gerçekten iyi vakit geçirdim. Sanırım Angie öldüğünden bu yana ilk kez her şeyi birkaç saatliğine kenara koyabildim. Bütün bunları o zaman bilmediğim için memnunum. Hırka. Gideon." Duraksadı, sonra Nell'e baktı. "Her şeyin sona ermesini fena halde istiyorum Nell Teyze. Çok yaklaştık, anlarsın ya? *Dokunmak* üzereyiz." Bir parmağıyla Nell'in koluna bastırdı.

Nell uzanmak ve küçük bir kızken yaptığı gibi Izzy'ye sımsıkı sarılmak istedi. Izzy, teyzesinden dünyayı daha düzgün bir yer haline getirmesini isterdi. Bir arkadaşının anne ve babası boşanacağı zaman, bir köpek hastalandığında ya da yavru bir kuş daldan düştüğünde ona yalvarırdı, "Lütfen yap Nell Teyze." *Lütfen yap.* Izzy'ye yapacağına dair söz vermek istedi; dükkânının üstünde dolaşan kara bulutların ve kuşkuların –puf diye– aspirinin baş ağrısını geçirmesi gibi geçeceğine... ama sadece Izzy'nin eline dokunabildi ve "Ben de Izzy," diyebildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Stella, tepeleme dolu omlet tabaklarıyla geri döndü, her birini önlerine bırakarak biraz daha kahve servisi yaptı ve sonra aceleyle dönüp gitti. Nell onun uzaklaşmasını izlerken nasıl yalnız yakalayabileceğini düşünüyordu. Lokanta ağzına kadar doluydu ve Stella geldiklerinden beri bir dakika bile boş kalmamıştı.

"Akşam Gideon konusu daha fazla konuşuldu mu?" diye sordu Ben.

"Biraz," dedi Izzy. Tabağından bir parça tost alıp, üstüne yaban mersini marmelatı sürdü. "Birkaç kez konu açıldı ama kimse Gideon'ı pek sevmediği için, ölümü çok büyük olay yaratmadı. Hatta bazıları hak ettiğini bulduğunu düşünüyor. O bir kaçak avcıydı ama yine de..." Izzy duraksadı.

"Yine de...?" diye sordu Ben.

"Şey, korkunç bir ölüm, insanlar onun hakkında ne düşünürse düşünsün. Birinin ona böyle hızlı çarpıp sonra bir şeyi olup olmadığını kontrol etmediğine inanamıyorum. Sea Harbor halkı böyle insanlar değil. Ayrıca, orası çıkmaz yol. Neden birileri oradaymış?"

Bir gece önce Ben aynı tutarsızlıktan söz ettiğinde, Nell polisin bu konuda ne düşündüğünü merak etmişti. "Sanırım sarhoş biri yanlışlıkla o yola saptı ve yolun sonundaki moloz ve hurda kamyonet yığınları arasında Gideon'a da çarptığının farkına bile varmadı."

"Biraz fazla tesadüfi," dedi Ben.

Nell kahvesini yudumladı. *Tesadüfi mi, kasti mi?* diye merak etti.

Ben konuyu değiştirip, yelken yarışlarından söz etti ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sam'e liman boyunca uzanan Pelican Green Park'ta düzenlenecek Dört Temmuz şenliklerini anlattı. "Istakoz dürüm, midye tava, sınırsız bira... ve Cape Ann'da görebileceğin en güzel havai fişek gösterisi. Herkes için güzel bir dönem," dedi.

"Ayrıca bu sene Margarethe'in kayınpederinin heykelinin açılışını yapılacak," dedi Nell.

"Sanırım Gloucester'daki Balıkçı Heykeli ile aşık atmaya çalışıyor," dedi Izzy. "Jane devasa bir heykel olduğunu söyledi."

"Büyükbaba ne işle meşguldü?"

"Aile taş ocaklarını işletiyordu," dedi Ben. "En büyük taş ocağı Framinghamlara ait olmasa da, kazançlı ve üretkendi. Bir dönem aile taş ocaklarını faal tutmak için yüzlerce işçi çalıştırıyordu. Framingham serveti böyle oluştu ama kasabaya da katkısı olmadı değil."

"Yani heykel Tony'nin büyükbabasını mı onurlandıracak?"

Ben, başıyla onayladı. "Margarethe yaşlı adama gerçekten hayrandı. Geçinmesi zor bir adamdı ama en azından istihdam yaratıyordu."

"Ocaklarda çalışmak berbat ve zor bir işti," dedi Nell. "Sanat Vakfı Müzesi'ndeki bazı resimlere bakıyordum. Vücutlardaki hasarı düşünün; parçalanmış eller, göze kaçan toz granit parçaları."

Izzy bu düşünce ile alnını kırıştırdı. "Belki de heykel işçilerin onuruna olmalı. Angie'nin söylediğine göre, Angus

BELONGS TO KAKTUS TEAM

maden işçisi bir aileden geliyor. Babası da Framinghamların işyerinde çalışmış."

Nell başıyla onayladı. "Bu doğru. Angus tek başına tarih. Mutlu anlar yaşansa da, trajediler de var. Ben'in ailesinin de ocaklardan söz ettiğini hatırlıyorum."

"Bence Angus bu çevredeki en büyüleyici karakterlerden biri," dedi Sam. "Geçen gün onu izlememe izin verdi ve bir albüm dolduracak kadar çok fotoğrafını çektim. Yüzü harita gibi; öykü ve duygularla yüklü, iyi yaşanmış uzun bir hayat."

"Uygun bir zamanda o fotoğrafları görmek isterim," dedi Ben. "Angus'un kayınpederinin de Cape Ann civarında bir taş ocağı vardı."

Nell, omletinin neredeyse tamamını bitirdiğini fark ederek çatalını kenara bıraktı. "Angus'un hayatının o bölümü hüzünlü. Angus'un eşi Anja babasına çok bağlıydı. Bir gece, düğünlerinden kısa bir süre sonra, Anja ve babası maden ocağında dinamit patlatırken işler ters gitmiş ve hem Anja, hem de babası ölmüş. Çok zor bir dönemdi ve insanlar o günden sonra onun bir daha asla aynı adam olmadığını söylüyorlar. Sanırım zihinsel kayıpları kendini korumak için. Hatırlamaya başladığında kendi dünyasına kapanıyor."

"Bütün bunlar, sadece yüzüne bakarak tanıdığım adama tam uyuyor," dedi Sam. "O çizgilerde kesinlikle dram var."

"Arkadaşlar, tabaklarınızı toplamamı ister misiniz?" diye sordu Stella.

"Sen o işle uğraşırken ben lavaboya kadar gideyim,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedi Nell. Stella ile masada konuşmak istemiyordu ama mutfağa giderken onu bir yerde kıstırabilirdi.

Izzy de izin isteyip Nell'in ardından lokantaya girdi. Tony Framingham partiye getirdiği bir grup arkadaşı ile birlikte Cam kenarındaki uzun bir masada oturuyordu. Tony onlara baktı ve bakışları karşılaşınca el salladı.

"Bu sabah sinirleri tepesinde değil," dedi Nell.

"O kadar kötü biri değildir, gerçekten. Tony ve ben her zaman münakaşa ederdik. Eski günleri yâd ediyorduk."

"Öfkeliydi Izzy. Münakaşacı değil."

"Kafasında bir şey var, bunu kabul ediyorum. Angie cinayeti defterini kapatmaya çok kararlı görünüyor. Sorular sorarak konuyu canlı tutmamızdan nefret ediyor."

Tam o sırada, Stella mutfaktan çıkarak lokantanın salonuna doğru yürümeye başladı.

Geçerken Nell onun koluna dokundu. "Bir dakikan var mı Stella?"

Stella etrafına baktı, masaları kontrol etti, sonra başıyla onayladı. "Ama sadece bir dakika. Tony'nin masasına ben bakıyorum ve bana ihtiyacı olabilir." Framinghamların varisine bakarken yüzü ışıl ışıldı.

"Tamam," dedi Nell onu rahatlatarak. "Dün geceki yardım partisi hakkında. Şalımı almaya girdiğimde, altın gibi parlayan güzel bir kaşmir hırka gördüm..."

Stella eliyle ağzını kapadı. "Of, Bayan Endicott..."

"Hayır hayır Stella. Sorun yok. Sadece şöyle bir göz attım, eminim senin de dikkatini çekmiştir. Benzersizdi. Ger-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çekten çok güzeldi. Sadece sahibini merak ediyorum."

Stella'nın yüzü renkten renge girdi, koyu kırmızı bir ton ensesinden yanaklarına doğru ilerlemeye başladı. "Kime mi ait?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Hangi konuk giyiyordu?" dedi Nell. "Öyle güzeldi ki, nereden aldığını merak ediyorum."

"Aldığını mı?" diye tekrarladı Stella.

Stella genç garsonun alnında ter damlacıkları biriktiğini gördü ve kızı çalışırken böyle sıkıştırdığı için pişman oldu. Perişan görünüyordu. "Stella, lütfen endişelenme. Seni utandırmak istemedim."

"Bayan Framingham'a söylemeyeceksiniz, değil mi? Eğer giysileri üstümüzde denediğimizi duyarsa, bizi bir daha asla içeri sokmaz."

"Of Stella, önemli bir şey değil ki," dedi Izzy. "Senin yaşındayken ben de bu tür partilerde çalışırdım ve hepimiz aynı şeyi yapardık."

"Ve Izzy hiçbir zaman kovulmadı tatlım. Endişelenme."

"Ya... yani, ne yaptığımı söylemeyeceksiniz?" diye kekeledi Stella.

"Tabii ki hayır. Ben sadece o muhteşem kaşmir hırkayı kimin giydiğini hatırlıyor musun diye merak ediyorum. Onunla konuşup nereden aldığını sormak için. Senden söz etmeyeceğim bile." Nell, güven telkin edeceğini umduğu bir bakışla kızın gözlerinin içine baktı. "Benim için çok önemli Stella."

Ancak Stella ikna olmuş görünmüyordu. Sıkıntıdan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

elindeki bloknotu tomar haline getirmişti. Sonunda gözlerini sandaletlerine dikti. "Bir konuk. Kim olduğunu nereden bileyim?"

Sonra, Nell'e ve Izzy'ye bakmadan döndü ve Tony ile arkadaşlarının kahve isteyip istemediğini kontrol etmeye gitti. Bir daha da onlara bakmadı.

"İşte bu son derece anlamsız." Izzy ellerini kalçasına dayamış Stella'nın uzaklaşmasını izliyordu.

"Stella bu kadar küçük bir şeyden telaşlanacak kız değildir. Bizimle kaldığın yaz ayları boyunca yaptığın en kötü şey buysa Izzy, Our Lady of the Seas'de şükran mumları yakacağım."

Izzy güldü. "Bir gün hepsini itiraf edeceğim Nell Teyze ama sonra. Şimdi dükkâna geri dönme zamanı. Aslında Cass annesinin şalıyla uğraşıyor, ona omuz kesiminde yardımcı olacağıma söz verdim. Sen ne yapıyorsun bugün?"

Nell, elinde araba anahtarlarıyla içeri giren Ben ve Sam'e el salladı. İkisinin de çantalarını almışlardı. Nell bugün ne yapacaktı? Uzun bir listesi vardı. Gloucester'daki sanat konseyi için bir konuşma hazırlayacaktı. Pazardan hemen dikilmesi gereken bir sürü çiçek almıştı. Ödenecek faturalar, cevaplanacak e-postalar vardı. Hibe başvurularıyla ilgili bir makale yazıyordu ve paketlemesi gereken bir sürü doğum günü armağanı onu bekliyordu. Izzy'ye döndü.

"Sanırım Josie Archer'a birkaç saksı kadife çiçeği götüreceğim. Her zamanki gibi çok fazla almışım ve verandasının önünü renklendirmek isteyeceğini sanıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Yirmi Yedinci Bölüm

Josie Archer kasabanın diğer ucunda, Cape Ann'i Massachusetts'ten ayıran köprüye yakın küçük bir evde yaşıyordu. Josie, o köprüye ayak basmadığını iddia eden Cape Ann sakinlerinden biriydi. Tabii bu doğru değildi. Nell bunu gayet iyi biliyordu, çünkü Josie'yi, Angie'nin Boston Simmons College'daki mezuniyet törenine Ben ile Nell götürmüştü. Josie tören salonunda en ön sırada oturmuş, Ben ve Nell'e orada olmayı hak eden bütün ebeveynlerden daha gururlu olduğunu söylemişti. Ted için boş bir iskemle bırakılması konusunda ısrar etmişti, böylece nerede olursa olsun, kızının diploma törenine ruhen de olsa katılabilecekti.

Ama en önemlisi, Josie evinden hiç uzaklaşmamıştı. Ted ile evli olduğu süre içinde hep Sea Harbor çevresinde yaşamışlardı. Willow Road herkesin birbirini tanıdığı, içlerinden biri hasta olduğunda ona süt ve ekmek taşıyan komşulara ev sahipliği yapan, güzel ve mütevazı bir sokaktı. Nell, Josie için mükemmel bir yer olduğunu düşündü ama Angie'nin de-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lişmen ruhuna hitap etmekten çok uzaktı. Angie'nin ergenlik çağını bu birbirine kenetlenmiş mahalle ortamında ve küçük bir evde geçirmesi, Josie için hayli zor olmalıydı. Tabii kuşkusuz Angie için de.

Nell, Josie'nin garaj yoluna girip arabasını park etti. Willow Road'da oturan pek çok tanıdığı vardı. Köşedeki beyaz köy evini Archie'nin satış temsilcilerinden biri yeni tadil ettirmişti ve Nell'in saçlarını kesen Janelle Harlow tam Josie'nin karşısında yaşıyordu.

Josie'nin emin ellerde olduğunu düşündü. Yalnız hissettiğinde ya da biriyle konuşma ihtiyacı duyduğunda, tek yapması gereken kapının önüne çıkmaktı.

Nell kamyonetindeki toprak saksıları alıp tertemiz ön verandanın basamaklarını tırmandı. Saksıları yere bıraktı Josie daha zili çalmaya fırsat bulamadan kapıyı ardına kadar açtı.

"Aradığından beri seni bekliyorum Nell. Kadife çiçekleri ne kadar güzel." Josie eğilip parlak çiçekleri okşadı. "Bu sade verandanın tam ihtiyacı olan şeyler." Basamakların iki yanına birer saksı koydu. "Hadi Nell, içeri gir."

Josie'nin üstünde çiçekli bir bluz ve arkası pot yapmış sarı bir keten pantolon vardı. Nell onun son dönemde kilo kaybettiğini görebiliyordu. Belki çiçek yerine yiyecek getirmeliydi. Haftaya kesinlikle bunu yapacaktı. Aslında Josie'yi cuma akşamı yemeklerinden birine gelmeye ikna etmek en iyisiydi. Bazen yalnız acı çekmek gerekebilirdi ama arkadaşlarla beraber yemek iyileşme sürecini kısaltırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çay demledim," dedi Josie, Nell'i antreden salona doğru sürükleyerek. Oda temiz ve düzenliydi, koltuk minderleri kabartılmıştı. Her yer –kitaplıklar, şömine rafı, sehpalar ve gül rengi duvarlar– aile fotoğraflarıyla doluydu.

Josie, Nell'in fotoğraflara baktığını fark etti. Gülümsedi. "Ted ve Angelina'm. Birbirlerine çok benziyorlardı. Bazen kendimi yabancı gibi hissederdim. Onların duyguları ve düşünceleri bir elmanın iki yarısı gibiydi." Josie, şömine rafında duran baba-kızın çerçeveli bir fotoğrafını gösterdi. "Küçükken her yere Angie'yi de götürürdü. Angie onu çok özlerdi; artık beraberler. Gel otur Nell. Kendinden bahset," dedi Josie koltuğu işaret ederek. Nell, önünde oval bir sehpa olan koltuğun kadife minderlerine oturdu, Josie karşı koltukta yerini aldı. Masanın üstündeki tepside plastik bir sürahi içinde çay, iki uzun bardak ve bir kâse dolusu dilimlenmiş limon vardı.

Josie, Nell'in bardağını doldurdu. Çayın yanında bir tabak tatlı kurabiye ve köşelerine küçük birer A harfi işlenmiş dantel peçeteler duruyordu.

Nell, Josie'nin yüzünde yeni oluşmuş derin çizgileri fark etti. Solgun kızıl saçlarına ise aklar düşmüştü. Ancak gülümsemesi sıcak, bakışları yumuşak ve samimiydi. *Josie bunu bile atlatacak,* diye düşündü Nell. *Bir annenin başına gelebilecek en korkunç şey, evladının öldürülmesi.*

"Ben nasıl?" diye sordu Josie. "Ted, o adam hakkında çok iyi düşünürdü. Ve ailesi hakkında. Endicottlar harika insanlardı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onlarda Archer'lar için aynı şeyi düşünürdü Josie. Senin Ted, Ben ve ailesine defalarca yardımcı oldu; akan çatılar, donmuş borular. Ted'in elinden neredeyse her iş geliyordu."

Josie çayından bir yudum aldı ve anılar onu gülümsetti. "Ted fabrikadaki işini kaybettiğinde, hayatını kurtaran Tanrı ve Ben Endicott'tu."

"Nasıl yani Josie?"

"Ted bunalıma girmişti. İşi yoktu, fazla parası yoktu. Angie çok gençti ve ben erkek kardeşine hamileydim."

"Bunu bilmiyordum Josie."

"O zamanlar sürekli burada yaşamıyordunuz," dedi Josie. "Sanırım o yüzden ama herkes biliyor. Öyle olması gerekmiyordu. Ben hastalandım ve Ted evde benimle kalmakta ısrar etti. Kalmaması gerektiğini biliyordum. İş yerinde olması gerekiyordu. İzin hakkı yoktu. Bunu önemsemedi ve işe geri döndüğünde, artık işi yoktu."

"Ya bebek?"

"Tanrı onu yanına aldı. Ted öyle düşünmese de, bu Tanrı'nın isteğiydi. Bebeğimi, işten atıldığı için kaybettiğimden emindi. Tabii ki bu doğru değildi Nell."

"Çok üzgünüm. Hak etmediğin kadar çok acı çekmişsin Josie."

"Tanrı bize başa çıkabileceğimiz kadarını verir."

"Sen bir ilham kaynağısın. Angie'nin ölümü ile bütün kasaba çılgına döndü."

Josie fincanını tabağına koydu. Dikkatle Nell'e baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tanrı'nın ne yaptığını anlamak benim haddim değil ama Angelina'm, neden birisi benim bebeğime zarar vermek istesin bunu asla anlayamayacağım."

"Bunu hiçbirimiz anlayamıyoruz Josie. Korkunç bir şey."

"Angie'nin eve dönmesi bir lütuf gibiydi. Uzun süre kalmayacaktı –bunu gelir gelmez söylemişti– ama sonuçta bir süre buradaydı ve neredeyse her gün uğrardı."

"Tekrar mı gidecekti?" diye sordu Nell. Bizzat Angie'nin annesinin ağzından duyunca, son günlerde kasabada dolaşan dedikodular yerine oturmuş oluyordu. Anlaşıldığı kadarıyla Angie, Sea Harbor'dan ayrılmayı *planlıyordu* ama Nell'in bildiği kadarıyla bunu ne patronu, ne ev sahibi ne de Pete gibi en yakın arkadaşlarıyla paylaşmıştı.

"Boston'a geri dönecekti. Üniversite ona bir iş teklif etmişti. Benim Angelina'mın üniversitede çalıştığını düşün." Josie eğilip sehpalardan birinin üstünden deri kaplı bir kitap alarak, Nell'e uzattı. "Angelina'nın yüksek lisans tezi," dedi gururla. "Saklamam için bana bir kopyasını ciltletmişti."

Nell eliyle pürtüklü deri yüzeye dokundu. O pişmanlık acısını tekrar hissetti; Angie'yi bunca zamandır tanıyıp onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye vakit ayırmadığı için. Tezin başlığına baktı: "Arazi Tapuları Araştırma Metodolojisi: Doğrular ve Yanlışlar."

Josie kitaba bakarak gülümsedi. "Angelina toprağın tarihini severdi. Cape Ann'in ilk günleri ve üstünde yaşamlarımızı kurduğumuz bu kaya yığınları çok ilgisini çekerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Küçükken de meraklıydı ama büyüyüp üniversiteye gittiğinde bu bir tutku haline gelmişti. Tatil için eve geldiği dönemlerde müzeden ve adliye sarayından çıkmaz, tapuları ve o tür belgeleri karıştırırdı. Bazen tozlu evrak yüzünden hapşırmaya başlar ve gülerdi. 'Bunlar sadece eski evrak değil, insanların yaşamları,' derdi."

"Müzedeki işini neden bu kadar sevdiği anlaşılıyor."

"Ah, evet." Josie başıyla onaylayarak kurabiye tabağını Nell'e uzattı. "Ama kalıcı bir iş değildi. O sergide Nancy'nin hatırı için çalışıyordu ve işi bittiğinde ayrılacaktı. Bir hafta gibi bir süre içinde Boston'a geri dönecekti." Josie işlemeli peçetelerden birini alıp dudaklarını sildi. "Bir hafta," diye tekrarladı.

Nell, Josie'nin aklından geçen "keşke"yi okuyabiliyordu ama bunu yüksek sesle söyleyemeyeceğini biliyordu. Bütün bunlar kaderine yazılmışsa, bir şekilde kabullenecek ve tüm 'acaba' ve 'keşke'lerini inancına gömecekti.

"Angelina onunla gitmek isteyip istemeyeceğimi sordu," dedi Josie. Sesi biraz yükselmişti. "Bunu ciddi olarak sorduğundan eminim ama Ted'in evini terk etmeyeceğimi biliyordu."

"Yine de çok güzel bir düşünce," dedi Nell.

"Evet," dedi Josie küçük bir gülücükle. "Çok hoş bir jest. Tabii onu ne kadar seversem seveyim, asla Angelina ile birlikte yaşayamazdım. Dünyaya benden çok farklı bakıyordu. Babasına benziyordu. İnsanlar ya iyidir, ya kötü. Ya doğru yaparsın, ya yanlış. Bu kadar keskin çizgiler. Ona ha-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yatın sadece siyah ve beyaz olmadığını anlatmaya çalıştım. O yüzden günah çıkardığımızı söyledim, zayıf yönlerimizi itiraf için. Ona Tanrı'nın bağışlayıcı olduğunu söyledim. Bunlardan hiçbiri onda yoktu. Ve asla bağışlamazdı. Asla."

Nell, Josie'nin yüzündeki değişken ifadeleri izliyordu. O anda, Josie Archer'ın, kendi kızının katilini bile bağışlamanın bir yolunu bulduğunu fark etti. Her ne olursa olsun. "Josie, umarım bir ihtiyacın olduğunda ararsın. Tabii Ben'i de."

"Nell, tabii ki ararım. Kızıma karşı daima çok iyi davrandınız. Izzy de öyle. Angelina, Izzy'nin o küçük dairesini seviyordu. Her zaman deniz kıyısında yaşamak istemişti. İkinize de müteşekkirim, bu dileğine kavuştu. Sanırım orada geçirdiği anlar onun için çok özeldi."

Nell başıyla onayladı. Josie'nin bu açıdan bakabilmesi onu mutlu etmişti ama Nell, Sea Harbor'da geçirdiği sürenin –Angie ne düşünürse düşünsün– onun hayatına mal olduğunu düşünüyordu. Ve bunun adına özel denemezdi. Trajedi denirdi. Ayağa kalkıp, peçetesini ve bardağını tepsiye koydu. Çantasını alarak bir kez daha şömine rafında dizili fotoğraflara baktı. Angie'nin yaşamı bu küçük çerçevelere dizilmişti; Angie'nin bebekliği, ön dişleri dökülmüş Angie, babasının kucağında gururla oturan Angie, Good Harbor Beach'de bir deniz kabuğu tutan Angie.

Josie onun yanına geldi. "Bunlara bakmayı seviyorum. Anılar ruhumdaki acılara merhem oluyor. Herkes böylesine kutsanmış değildir, anlarsın ya, böyle muhteşem bir aile ve böyle güzel anılar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nell güçlükle yutkundu. İnanılmaz bir kadındı. Boğazında düğümlenen yumruyu defetmek için bütün dikkatini fotoğraflara verdi. Yat kulübünde bir fotoğraf vardı; mayoları içinde bir çete birbirlerine sarılmıştı. Önde Izzy dikkatini çekti, arkada Angie uzun boyu ve kızıl saçlarıyla hemen göze çarpıyordu. "Yaz sezonu yüzme takımı," dedi yüksek sesle.

"Angelina iyi bir yüzücüydü. Ted bunu görmüştü. Ona 'deniz kenarında yaşayıp yüzücü olmamak yakışmaz' demişti."

Nell devam etti. Angie'nin lise yıllarında, okul oyunlarında ödül aldığı fotoğraflar, sonra okul üniformaları içinde genç bir grup.

Josie içlerinden birini aldı. "Mezuniyet Balosu," dedi gururla. "Angie de onur konuğuydu."

Nell daha dikkatli baktı. Fotoğrafın ortasında mezuniyet kralı ve kraliçesi, çevrede başka katılımcılar vardı. Angie kraliçenin hemen arkasındaydı, kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu. Bakışları rahatsızdı. Hüzünlüydü.

"Angelina büyük okul etkinlikleri, balo, dans gibi şeyleri sevmezdi ama iyi giyinmeyi severdi. O yüzden, özel davet alınca isteksiz de olsa gitmişti." Josie başını salladı. "Çok iyi hatırlıyorum. En iyi gecelerinden biri değildi."

Nell tekrar fotoğrafa baktı. Kraliçeyi tanımıştı, ailesi Sandswept Lane'de yaşayan tatlı bir kızdı. Başında tacı olan genç erkeğe baktı. "Bu Tony Framingham değil mi?"

Josie başıyla onayladı. "O gecenin sorunu oydu. Tony Framingham. Angie önce fotoğrafta yer almayı reddetmiş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama –yıllıkta bunun tuhaf görüneceğini söyleyerek– onu ikna etmişler. Altına ne yazacaklarını bilemezlermiş."

Nell, Tony'nin kara saçlarına ve ağız dolusu gülüşüne baktı. "Tony mi sorundu? Tony, Angie'nin erkek arkadaşı mıydı?"

Josie güldü ama neşeyle değil. "Yo, hayır. Tony onun erkek arkadaşı değildi. Bazen Angie'nin Sea Harbor'ı terk etme sebebinin Tony olduğunu düşünürüm."

"Anlamıyorum Josie."

"Nell, benim kızım Tony Framingham'dan ölesiye nefret ederdi. Bazen bu duygu onu esir alırdı. Bir fotoğrafta bile olsa ona o kadar yakın olmak, gecesini mahvetmişti."

Nell, fotoğrafa bakmaya devam ederek kaşlarını çattı. "Neden?"

"Angelina, Tony Framingham'ın ailesinin babasını öldürdüğüne takmıştı. Sebep bu. Ondan bir insanın, başka bir insandan nefret edemeyeceği kadar çok nefret ediyordu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Yirmi Sekizinci Bölüm

Nell, Joise, Archer'ın evinden çıktıktan sonra, eve gitmeden önce Nell Tarih Müzesi'ne uğradı. Pazar günleri ziyaret saatinin dörtte bittiğini bildiği halde, Nancy Hughes'un hâlâ orada olduğunu biliyordu. Nancy, bu saatleri bir sonraki yoğun haftaya hazırlanmak için kullandığını söylemişti.

"Nell, hayırdır? Şaşkın görünüyorsun. Umarım olumlu bir şeydir." Nancy, Nell'i ofisine alıp bir sandalye çekti.

Nell zoraki gülümsemeye çalıştı. "şaşkın," Josie'nin söyledikleri hakkında neler hissettiğini açıklamaya yetmiyordu. Müzeye varana kadar, sohbetlerinden çeşitli bölümler kafasında dönmüş durmuştu. Bunları sıralamaya, bir anlam çıkarmaya çalışmıştı. Angie'nin Tony Framingham'a olan antipatisi, –Josie *nefret* demişti– ve Pete'in daha önce söylediği benzer şeyler ... Ama bu Angie için yine de fazlasıyla şiddetli bir duyguydu. Pete'in söylemesi aynı şey değildi, kıskanç bir delikanlının ifadesi olabilirdi. Nell'i ilgilendiren ise sonuç değil, sebepti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bu devasa bir yapboza benziyordu ve parçaları doğru yerlere koymak için çok dikkatli bir göz gerekiyordu ama Nell bu yapbozda hâlâ eksik parçalar olduğuna emindi. "Salim bir kafaya ihtiyacım var Nancy," dedi. "Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak için bana yardım edecek birine. George Gideon'la ilgili korkunç şeyler, üstelik hemen ardından Angie'nin öldürülmesi, bütün bunlar güvenli ve küçük kasabamızda biz farkına varmadan neler olup bittiğini gösteriyor."

Nancy masasının arkasına geçti, dirseklerini yasladı ve çenesini ellerine dayadı. "Bunun bir vur-kaç olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır." O söyleyene kadar, Nell düşündüğü şeyi ifade edemiyordu. Gideon öldürülmüştü. Ölmeden önce de, Angie Archer'ın evini yağmalamıştı. Ne için? Ve bu yüzden mi ölmüştü? "Sanırım biri Gideon'ı öldürdü."

Nancy kaşlarını çattı. "Polis öyle düşünmüyor."

"Hayır. Bu dosyayı kapatmaları için baskı görüyorlar ama bence biri onu öldürdü Nancy ve bu, Angie'nin cinayeti ile bağlantılı."

"Buradaki işiyle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Nell, Rachel'in gözlemlerine değinmeden, Nancy'ye Sal ile görüşmesini anlatmıştı. "Angie hiç Sal hakkında bir şey söyledi mi Nancy?"

Nancy biraz düşündü, sonra aklına Angie ölmeden bir hafta önce olan bir şey geldi.

"Sal burayı aradı," dedi Nancy. "Angie yemeğe çıkmıştı. Projesiyle ilgili yeni bir şeyler bulduğunu ve ona uğ-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

raması gerektiğini söyledi. Bunu Angie'ye aktardığımda yüzü tuhaflaştı ve bana Tapu Sicil'den ihtiyacı olan her şeyi aldığını söyledi. Hepsi bu. Sonra gidip gitmediğini bilmiyorum."

Nell dinleyip bu bilgiyi hafızasına not aldı. Bazı şeyler giderek anlam kazanıyordu. "Sana Josie Archer'la da konuştuğumu söylemek istiyorum. Annesine, kısa süreli bir proje için işe girdiğini ve haftaya Boston'a geri döneceğini söylemiş. Üniversite ona bir iş teklif etmiş. Neden annesine, sana söylediğinin tamamen tersi bir şey söylesin?"

Nancy masaya baktı, soruyu düşünüyordu. "Bilmiyorum Nell ama neden her konuşmak istediğimde yan çizdiğini şimdi anlıyorum. Asıl soru, her şeyden önce, kalmayacağı halde neden bir işe girdi?"

"Ama burada olduğu süre içinde çok çalışkandı, değil mi?"

"Kesinlikle. Angie ondan istenen her şeyi yaptı, hatta daha fazlasını. Aslında, düşünüyorum da, Angie'nin benim için yapmayı reddettiği tek şey, yönetim kuruluna üstünde çalıştığı taş ocakları sergisiyle ilgili rapor vermekti. Kesinlikle reddetti. Bu bana tuhaf geldi çünkü açıkça yüzüme söyledi. Kişisel sunum yapma zevkini hepinizin önünde yaşamak istediğini düşündüm."

"Tahmin ederim. Her zaman Angie'nin kanında rol yeteneği olduğunu düşünmüşümdür." Nell sandalyesini itip ayağa kalktı. "O yönetim kurulunda hayli güçlü insanlar var; sağlam bağlantılar, eğer Angie'nin düşündüğü buysa."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nancy saatine baktı. "Yönetim kurulundan bahsetmişken, Edge'de Margarethe ile buluşup Angie için yaptırılacak olan plaket hakkında görüşeceğiz. O inanılmaz partinin hemen ardından vakit ayırdığına inanamıyorum; bunu bir an önce yapma konusunda çok kararlıydı, o yüzden birer sandviç yerken ayrıntıları konuşacağız. En azından yapacağımız olumlu şeylerden biri ve yaşadığımız kuşku dolu günlerde parlak bir ışık."

Nell, herhangi bir parlak ışık görmeden kütüphaneden ayrıldı. Aksine, öğleden sonranın bütün ağırlığı omuzlarına çökmüştü. Sırtında sanki ağır, metal bir ceket giymiş ve nasıl çıkaracağını bilemezmiş gibi bir yük vardı. Angie'nin hayatındaki dağınık parçaları toparlamaya çalışmaktan başına ağrı girmişti. Ayrıca, kızını bu kadar çabuk kaybeden iyi bir kadın için de yüreği acıyordu.

Nancy'nin Margarethe'den söz etmesi, cumartesi gecesinden beri yapmak istediği bir şeyi aklına getirmişti: Onu arayıp kaşmir hırkayı sormak. Belki Margarethe hırkayı kimin giydiğini görmüştü. Öldüğü gece Angie'nin üstünde olduğu gerçeğine girmeyecekti. Daha fazla dedikodu yaymaya gerek yoktu.

Nell çantasından cep telefonunu çıkarıp numarayı çevirdi. Margarethe'in kaydedilmiş cana yakın sesi anında duyuldu. Nell ona mesaj bıraktı ve önce sanatçılar yararına düzenlenen o muhteşem gece için teşekkür etti, sonra yatak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

odasında gördüğü kaşmir hırkayı sordu. Harika örülmüş bir parça ile ilgili sıradan bir soruydu. Kuşkusuz Stella'dan söz etmedi. Kız haklıydı; konukların giysilerini üstlerinde denediklerini duyarsa bir daha onları çağırmayabilirdi.

Park ettiği arabasına doğru gitmek üzere meydanı geçerken telefonu çaldı. Arayana baktı, Margarethe değildi ama konuşmayı ondan daha çok isteyeceği biriydi. Onu dinleyecek ve yapbozu tamamlamakta yardım edecek biri. Birdie, tanıdığı en iyi yapboz çözücülerden biriydi.

Nell banklardan birine oturdu ve yarım saat boyunca dağınık düşüncelerinden, gelişigüzel gerçeklerden, henüz biçimlenmemiş şüphelerinden söz etti. Arkadaşının bunları toparlamasına yardım edeceğine inanıyordu. Ya da git başımdan diyeceğine.

Oysa Birdie bunların hiçbirini yapmadı. Aksine, Cass ve Izzy'yi arayarak, Sherlock Holmes edasıyla 'yeni gelişmeler' olduğunu ve saat tam yedide onun evinde buluşmalarını söyledi. Nell yeterli miktarda kremalı istiridye çorbası getirecekti. Kendisi de Pinot'u buza yatırmıştı bile.

"Örgülerinizi de getirmeyi unutmayın," dedi her birine. "Düşünmemize yardımcı oluyor."

Nell önce Izzy'yi, sonra Cass'i aldı, Harbor Road'dan ayrılıp artık kapanmış dükkânların önünden geçti. Yazlıkçılar köy meydanında dolaşarak kapalı dükkânların vitrinlerine bakıyor, limanı çevreleyen kafelerde ya da barlarda takılıyor

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve Ocean's Edge'deki rezervasyon saatlerini bekliyorlardı.

Birdie'nin mahallesine giden tepeyi tırmanırken, Cass camdan dışarısını gösterdi. "Şuradaki yapışkan ihtiyar değil mi?"

Yolun kenarına baktıklarında, kamburunu çıkarmış ve başını öne eğmiş, boynunda parlak kırmızı eşarbıyla kasabaya doğru yürüyen kişiyi gördüler.

Izzy güldü. "Çok hoş. Birdie'nin ördüğü eşarplardan birini takmış. Uçlarında kocaman A ve M harfleri var."

"Ama şimdi yaz," dedi Cass, hep birlikte gülüştüler. Angus canı ne isterse onu yapardı. Mevsimler onu bağlamazdı.

"Nereye gittiğini merak ettim," dedi Izzy.

"Bugün Pazar," dedi Nell. "Muhtemelen Ocean's Edge'e gidiyordur."

Cass arkasına dönüp onun virajda kayboluşunu izledi. "Ama nereden geliyor?"

"Angus söz konusu olduğunda asla bilemezsin," dedi Izzy. "Her yerde olabilir."

"Bugünlerde üzgün görünüyor," dedi Nell. "Sanırım Angie'yi özlüyor."

"Yine de tuhaf bir ilişki, sizce de öyle değil mi?" dedi Cass. "Angie'ye kafayı takmıştı."

Izzy, emniyet kemerinin altında kıpırdayıp arkadaki Cass'e baktı. "Bazen ben de öyle düşünüyorum Cass. Bir gece onu eve kadar izleyip dükkânın arkasındaki çıkıntıda uzun süre oturmuştu. Archie onu görünce kahve ikram edip

BELONGS TO KAKTUS TEAM

eve gitmesini söylemişti ama ben onların çok iyi arkadaş olduklarını düşünüyorum. Angus birilerinin kendini dinlemesini sever. Angie dinlerdi."

"Peki, bunu neden yapıyordu?" diye sordu Cass. "Demek istediğim, zamanımız olduğunda hepimiz Angus'u dinliyoruz ama Angie görev aşkıyla dinliyordu."

"Belki onun da zaafı buydu," dedi Izzy. "Angus tatlı bir adam."

"Angus bunu nasıl yorumluyordu diye merak ediyorum. Angie'nin ondan hoşlandığını mı düşünüyordu? Demek istediğim, romantik anlamda?"

"Daha neler, hayır," dedi Nell. Ancak bunu söyler söylemez, Angus McPherron'un duyguları hakkında bu kadar kesin konuşma hakkını nereden bulduğunu düşündü. Hem sevimli hem de tuhaf bir adamdı. Nell, onun hüzünlü bir geçmişi olan zararsız, iyi bir insan olduğunu düşünürdü Nell. Yıllardır limanda dolaşırdı ve hiç kimseyle sorunu olmamıştı. Yine de...

"Bazen çok çekici. Tam bir beyefendi," dedi Izzy. "Bazen dükkâna gelir, Mae ona muzlu çöreklerinden verir ve bu dünyada benim kahvemi beğenen tek kişidir. Angie öldükten sonra bir gün dükkâna geldi ve onun evini görmek istedi. Evde ona ait şeyler olduğunu söyledi."

Nell kaşlarını çatarak, "Izzy, bundan bana söz etmedin," dedikten sonra Birdie'nin evinin yoluna saptı.

"Unuttum sanırım. Yine de hatırlıyorum çünkü o gün hepimiz çok yoğunduk. Kar Çorabı dersi vermek için Bos-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ton'dan Sydney Hill gelmişti. Margarethe, şeker pembesi tonlarındaki muhteşem ipek moher çilelerini almak üzere atölyedeydi. Ne yapacağını bilmiyordu ama, 'Benim olmalı,' diyordu."

"Tam kafa dengim bir kadın... Ben, evdeki yünler için beni garaj satışı düzenlemekle tehdit ediyor." Nell, Birdie'nin garaj yoluna girip arabasını park etti. "Peki, Angus geldi mi?"

Izzy başıyla onayladı. "Ama o kadar da kötü değildi. Mae meşgul olduğu için onu Margarethe dışarı çıkardı ve biraz bozukluk verip Harry'nin Şarküterisi'nden yiyecek bir şeyler almaya gönderdi."

"Margarethe herkesi, her şeyi yapmaya ikna edebilir," dedi Nell. Kapıyı açıp, arabanın çevresinden dolaştı ve Izzy'nin kucağındaki çorbayı aldı.

Birdie onları kapıda karşıladı. "Gelin, gelin." Eliyle onları içeri çağırıyordu. "Bir an, bütün geceyi arabada oturarak geçireceksiniz sandım. Önemli bir şey kaçırdım mı?"

"Angus'tan bahsediyoruz," dedi Nell. "Senin tepeden aşağı yürüyordu."

Birdie'nin hemen arkasında duran Ella Sampson, gülümseyerek konuklara bakıyordu. Izzy'nin elindeki çorbayı alıp gözden kayboldu.

"Angus her pazar Edge'e gider, hiç şaşmaz," dedi Birdie.

Nell gülümsedi. "Evet, bazen onu avluda bir şeyler yerken görürüm. Charlie –şu genç sevimli aşçı– taze sebzesini

BELONGS TO KAKTUS TEAM

eksik etmez."

Cass, "Neden bu taraftan geliyordu?" diye sordu. Geniş, döner merdivende Birdie'yi takip ediyordu.

"Bazen burada kalır," dedi Birdie basitçe.

"Ne?" Nell basamakların tepesinde durup Birdie'ye baktı.

Birdie, Nell'in şaşkınlığını giderdi. "Her zaman değil. Ahır evin iki dairesi var, Ella ve Harold'ın ise bir komşudan şikâyetleri olmaz. Gelir ve gider. Böylece postasını alacağı ve kendine ait birkaç şeyi saklayacağı bir yeri oluyor. Rockfort'a giden yolun üstündeki kulübesinde borular donmuştu ve Tanrı bilir başka ne sorunlar var. Muhtemelen her türlü haşerat. Isıtma yok. O yüzden geçen kışın havalar çok soğuduğunda ona ahır evi kullanabileceğini söylemiştim. Ella'nın dediğine göre pek sık gelmiyormuş. Özellikle yazın."

"Birdie seni neredeyse otuz yıldır tanırım ve benim için hâlâ sürprizlerle dolusun."

"Bu insanı genç tutar, Nell. Sürprizler insan ruhu için iyidir."

Hepsi değil, diye düşündü Nell. Son birkaç haftadır yaşadığı sürprizlerin onu genç tuttuğu söylenemezdi. Hepsi Birdie'yi izleyip koridorun sonundaki Nell'in sevdiği odaya geçtiler; kitaplarla dolu ve eğimli pencerelerinden bütün liman ve ötesi görülebilen huzurlu bir sığınak. Sonny Favazza –Birdie'nin en büyük aşkı– bu odayı Birdie'ye düğün hediyesi olarak ilave ettirmişti. Geceleri bu odada beraber oturup dünyalarını sakinleştirebileceklerdi. Burası Birdie'nin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

örgü örmek, müzik dinlemek ve arkadaşlarını –tabii sadece çok özel olanları– kabul etmek için tercih ettiği yerdi.

Nell pencereye bakan iki kişilik bir deri koltuğa oturup gece için limana dönen gezi teknelerini izledi. Restoran ışıkları akşam yemeği yiyeceklere göz kırpıyor ve uzaklarda, tombul bir başparmak gibi okyanusa uzanan Framinghamların mülkü, devasa bir Noel ağacı çiftliği gibi ışıldıyordu. Buradan bakıldığında, ev kara parçasının üstünde gökyüzüne doğru yükseliyor gibi görünüyordu. Kilometrelerce ötede olmasına rağmen, Birdie'nin sığınağından öyle yakın duruyordu ki, bir frizbi atılsa ön bahçeye düşecek izlenimi veriyordu.

"Partinin üstünden sanki çok uzun zaman geçmiş gibi," dedi Nell'in bakışlarını izleyen Izzy.

Nell başıyla onayladı. Bir bakıma çok ama çok uzun zaman önce gibiydi ama Nell hâlâ Framingham Burnu'nda Stella Palazola'yı Izzy'nin kaşmir hırkasının içinde dönerken gördüğünü hissediyordu.

Birdie, Nell'in karşısındaki diğer ikili koltuğa oturdu. Örgü sepeti hemen yanındaydı. Izzy ve Cass ise bol minderli diğer devasa koltuklara kıvrıldılar. Ella, ortadaki sehpaya peçete ve kaşıklar, buz kovasının içinde bir şişe şarap, bir tabak sıcak bruschetta* ve soslu fındık bırakmıştı.

"Birdie, bu kadar kısa sürede bunları nasıl hazırladın?" diye sordu Nell.

Birdie elini havada salladı. "Büyü. Sisler ve aynalar,"

** Zeytinyağlı ve sarmısaklı küçük İtalyan sandviçi. (ç.n.)*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedi. Sonra koridora doğru bakıp ekledi, "Büyücünün adı ise Ella."

"Cass, annenin şalı nasıl gidiyor?" diye sordu Izzy ve çantasından yarısı örülmüş bir hırka çıkardı. Kapüşonlu, bol ve dökümlü, kardigan tipi bir modeldi. Evde ve atölyede gündelik kullanım için ideal görünüyordu. Yaban mersini, fıstık yeşili ve mavi-siyah tonlardaki yumuşak ve hafif moher, Izzy'ye fırtınalı denizi hatırlatıyordu. Yün gelir gelmez tezgâhın arkasına kendisi için bir sürü yumak ayırmıştı.

"İnanılmaz bir renk," diyen Birdie, uzanarak bulut yumuşaklığındaki elyafa dokundu.

Izzy gülümsedi. "Ben de bayılıyorum. Yarın uğra, senin için de birkaç tane bulmaya çalışayım Birdie. Kulaklarının üstüne çekebileceğin yumuşacık kışlık bir bere." Kaşlarını kâküllerine doğru kaldırdı. "Ya da belki Angus için?"

Birdie güldü ve eğilip herkese şarap doldurdu. "Şimdi, gelelim Mary'nin şalına?" gözlüğünün üstünden Cass'e bakıyordu.

Cass bir yudum şarap aldıktan sonra kadehini sehpaya bırakarak, koltuğun arkasındaki sırt çantasına uzandı. "Getirdim Birdie, paniğe gerek yok. Yalnız, hepiniz dantel kenarlar, yaka kesimi ya da sıra bitirme hakkında ahkâm kesmeye başlamadan önce, biraz iş konuşalım."

Nell şişlerini çıkarıp devetüyü renginde alpaka bir yumaktan ilmek atmaya başladı. Aynı motifi daha önce defalarca örmüştü. O yüzden, sayı saymadan ve ilmek kaçırmadan kaygısızca bitirebileceği mükemmel bir projeydi. Ayrıca,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

New England'ın kara kışını yaşayan herhangi biri için son derece şık bir armağan olurdu. "Cass haklı," dedi. "İhmal etmememiz gereken çözülecek bir bulmacamız var."

"Cinayet," diye düzeltti Izzy. Ürkütücü sözcük odada asılı kaldı, herkes bir an sessizleşti.

Cinayet.

"Polis neredeyse konuyu kapatmak üzere," dedi Cass, sessizliği bozarak. "Tommy Porter, Pete'e işlerinin hemen hemen bittiğini söylemiş. George Gideon, Angie'yi öldürmüş ve birisi Gideon'a çarpıp kaçmış. Sonunda kasaba nihayet eskisi gibi güvenli bir yer olmuş."

"Pete buna inanıyor mu?"

"Tek bir kelimesine bile. Ancak, sonunda kendisini rahat bıraktıkları için pek sesini çıkarmıyor. Sanırım artık hayata dönmeye başladı."

"Zaman yardımcı olacaktır," dedi Birdie.

"Zaman ve Angie'nin annesi." "Josie mi?" dedi Nell.

Cass bruschettadan bir ısırık alıp yavaşça çiğnemeye başladı. "O tatlı kadın tüm o acısının arasında Pete'i aradı ve ömrünün son birkaç haftasında Angie'yi mutlu ettiği için ona teşekkür etti. Dediğine göre Angie onun hakkında harika şeyler söylemiş. Sanırım bu Pete'e verilebilecek en güzel armağandı. Angie'nin onu kullandığına, duygularıyla oynadığına ya da başkalarıyla da görüştüğüne dair bunca dedikodudan sonra hayattan iyice elini eteğini çekmişti. Onun ölümüyle başa çıkabilmek için Angie ile yaşadığı güzel anıları canlandırmaya ihtiyacı vardı. Oysa insanlar o anıları pa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ramparça etmeye çalışıyorlardı." Cass duraksadı. Saçlarını yüzünden çekip bir bant ile tutturdu. Duygusallaşmış, yanakları kızarmıştı ve koyu renk gözleri hüzünle bakıyordu. Gruba göz gezdirdi. "Biliyorsunuz, ona gerçekten önem veriyordu. Sanırım Angie de öyle. Geçmişte ne söylemiş olursam olayım, bunun için mutluyum."

"Josie'ye şükürler olsun," dedi Nell.

Cass başıyla onayladı. "Doğru."

"Tony ile flört ettiği meğer şehir efsanesiymiş. Tony hiçbir zaman Pete'in rakibi olmamış."

"İnsanlar onları birlikte görmüşler," dedi Birdie.

"Evet ama keyiften değil." Nell, o gün yaptığı görüşmeyi anlattı.

"Nefret çok sert bir sözcük," dedi Izzy. "Angie Tony'den *nefret* mi ediyormuş?"

Nell başıyla onayladı. "Satır arasında, Ted Archer, Framingham ailesinden hiç hoşlanmazmış ve Angie babasına hayranmış. O ya da kızı ne düşünürse düşünsün, Josie çok daha bağışlayıcı."

"Ted Archer'ın işini kaybedişini hatırlıyorum," dedi Birdie. "Çok üzücüydü. Şirket tasarruf politikasına girmişti ve bunu acımasızca yapıyordu. Archer'lar bütün zamanlarda Framingham şirketinin bir parçası olmuşlardı –Ted'in büyükbabası ve babası da ocaklarda çalışmıştı– ve ocaklar kapanıp tesisler açılınca Ted şirkette kaldı. O kadar uzun bir süredir onlar için çalışıyordu ki, bütün yöneticilerden daha yüksek maaş alıyordu. O yüzden onu göndermek iyi fikirdi. Yoklu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğunu bahane olarak kullandılar.'

"Bu korkunç. Adamın hem çocuğu, hem de hasta ve hamile bir karısı varmış."

"Ted de öyle düşündü," dedi Birdie. "Aileye olan nefretini her fırsatta yüksek sesle tekrarlardı. Bunları sana Ben de söyleyecektir Nell. O dönem ailesi oralarda hayli zaman geçirdi, duruma el koydu ve Ted'e bir iş verdi. Bizim için de marangozluk işleri yapıyordu. Ardından diğerleri geldi; kötü muamele yüzünden kendini kötü hissedenler. Ancak Ted her zaman haksızlığa uğradığını düşündü. Acısını dindirmek için içmeye de başlamıştı. İşin gerçeği, onu öldüren bu oldu."

"Angie Nasıl oluyor da babasının ölümü için Framinghamları suçluyor?"

"Belki bir çeşit ikincil sebep vardır, en azından Angie'nin kafasında," dedi Izzy.

Grup sessizleştiği sırada Ella ısıtılmış çorba kabını getirdi. Odayı buharla birlikte yükselen taze mercanköşk ve kekik kokusu doldurdu.

Ella, çorba kabını sehpanın üstündeki sıcak tepsiye koyup, kâseleri yanına bıraktı.

Ella, "Keyfinize bakın hanımlar, Harold ve kendim için bir tadımlık ayırdım," dedikten sonra yavaşça süzülürken, basamaklarda uzaklaşan terlik seslerini duydular.

"Batıl inançlı," diye açıkladı Birdie. "Yazın terlik giymek şans mı getirirmiş ne, ona benzer bir şey."

"Belki biz de bir çift terlik giymeliyiz," dedi Cass.

Nell çorbaya doğru yürüdü ve krema kıvamındaki sıvıyı

kâselere boşaltmaya başladı. İnce maydanoz dalları, dilimlenmiş soğan ve brokoli, içinde iri istiridye parçalarının yüzdüğü keskin kokulu sıvıya, renk katıyordu.

"Dün gece partide Archie Brandley ile konuştum," dedi Birdie. "Angie'nin yerine Sam taşındığı için çok sevinmiş."

"Hepimiz gibi," dedi Nell.

"Angie'nin burada kapatmak istediği bir hesabı olduğunu ve onun için döndüğünü düşünüyor."

Nell dikkatle dinliyordu. Buna inanırdı. Ve öldürülmek için de yeterli bir sebepti.

"Bu, buralarda neden kalıcı olmadığını açıklar," dedi Izzy.

"Ama her ne yapıyorsa, içinde olduğu tehlikenin farkına varamamış."

Cass, "Belki farkındaydı ama umursamadı," dedi ve kâsesini tekrar doldurmak için kalktı.

"Demek ki, her ne ise, birilerini Angie'yi öldürmesini gerektirecek kadar rahatsız etmiş."

"Ve Gideon bunu biliyormuş," dedi Izzy.

"Bence Gideon bütün olaya şahit oldu. Angie'yi öldürmedi –bunun için sebebi yoktu ama sürekli dalgakırandaydı– insanlar şimdiden onu sık sık orada gördüklerini söylemeye başladılar."

"Istakozları çalmak için o yöne gitmesi gerekiyordu," diye ekledi Cass.

Nell başıyla onayladı. "Muhtemelen resifin orada, görünmeyen bir yerdeydi. Ek işinin ustası olmuş gibi görünü-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yor. Belki haberlerde duyana kadar Angie'nin öldüğünü bilmiyordu ama iki ile ikiyi yan yana koyabiliyordu," dedi Nell.

"O halde birine şantaj yapıyor olabilir," dedi Izzy.

Cass başıyla onayladı. "Bu mantıklı. Her kime şantaj yapıyorsa, Angie'yi öldürdü. Ve o kişi..."

"Angie, Tony'ye zarar vermek istiyordu. Bu önemli olabilir," dedi Birdie.

"Ve bir de Sal var." Nell onlara Nancy ile yaptığı konuşmayı anlattı. "Çok tuhaf. Belediyedeki ofisine gittiğimde, Sal neredeyse Angie'yi tanımıyormuş gibi yaptı, ki bu doğru değil. Nancy'ye gelen telefon ise işi biraz daha karıştırıyor."

"Rachel Wooten'a göre, ona âşıktı," dedi Izzy.

Dört kadın çorbalarını bitirirken, Sal Scaglia ve Angie'yi düşündüler. "Sal'ı Romeo rolünde düşünmek çok zor. Bilemiyorum," dedi Birdie. "Öyle utangaç ki."

"Utangaçlar hakkında ne derlerdi?" diye sordu Cass. "Yere bakan yürek yakan. En çok dikkat etmemiz gerekenler onlar değil mi?"

"Ya Sal, Angie'ye onun hakkında neler hissettiğini söylediyse? Ve Angie'nin Beatrice'e söylemesinden ürktüyse?" dedi Izzy.

"Beatrice'in gazabı inanılmaz olurdu," dedi Nell. "Eğer Sal, Angie'yi taciz ediyorsa ve Angie onu karısına söylemekle tehdit ediyorsa, bu Sal'ın hayatını altüst eder. Ama cinayet?"

"Bence Sal bir şeyler saklıyor," dedi Birdie. "Ne olduğunu bulmamız gerek." Derken çorba bitti, Ella'nın limonlu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

turtası ortadan yok oldu ve Birdie evlerine dağılmadan önce birer fincan kafeinsiz kahve teklif etti.

Izzy gerinip örgüsünü çantasına koyarken, "Sanırım kahveyi es geçeceğim Birdie,"dedi. O anda çantası şıngırdadı, el yordamıyla cep telefonunu bulup numaraya baktı. Kaşlarını çattı, bu kez saatine baktı. "Sam. Hem de bu saatte. Umarım İlmek iyidir."

Izzy telefonu açıp cevap verdi ve ardından sustu.

Nell, yüzündeki meraktan şaşkınlığa, oradan dehşete dönüşen yüzündeki ifadeyi izledi. Izzy, "Hemen geliyoruz Sam," dedi ve telefonu kapadı.

"Angus," dedi Izzy. "Aklı karışmış, dükkânın üstündeki eve Angie'yi aramaya gelmiş. Sonra iki büklüm olmuş ve yere, Sam'in ayaklarının dibine yığılmış."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Beverly Hastanesi'ne ulaştıklarında, Angus yoğun bakım ünitesine alınmış, monitörlere ve hortumlara bağlanmıştı. Sam ve Ben, yüzleri asık, ellerinde kahve bardakları, kanatlı kapıların önünde duruyorlardı.

"Dışarıda bir bira içmeye davet etmek için tam Ben gelmişti ki," diye açıklamaya çalıştı Sam.

"Arka basamaklardan, ne dediğini anlamadığımız bir şeyler mırıldanarak Angus geldi," diye devam etti Ben. "Yüzü kireç gibiydi ve Angie'yi soruyordu. Onu oturtmaya fırsat bulamadan Sam'in ayaklarının dibine yığıldı."

"Doktorlar birkaç dakikada yetiştiler. Kalp krizi olduğunu söylediler. Hem de kötü bir kriz."

Nell, aralarındaki cam bölmenin ardında hareketsiz uzanan bedene baktı. Angus, beyaz örtülerin altında kıpırdamadan yatıyordu. *Huzurlu görünüyor,* diye düşündü. Ancak onu monitörlere bağlayan kablolar aynı şeyi söylemiyordu.

Hemşireler pervane gibi etrafında dönüyor, yaşam be-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lirtilerini ve metal askılardaki poşetleri kontrol ediyorlardı. Sonunda beyaz ceketli bir kadın kapıları itip onlara gülümsedi. "Bay McPherron için mi buradasınız?" diye sordu.

Başlarıyla evet diyerek oturacak yerlerin olduğu küçük bir bölüme geçtiler ve doktor onlara önlerindeki yirmi dört saatin kritik olduğunu söyledi.

"Artık gidebilirsiniz. Burada yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Şu anda en çok ihtiyacı olan şey kesintisiz, derin bir uyku."

"Ama arayacaksınız, değil mi?" diye sordu Nell.

"Elbette." Doktor, elindeki çizelgeye baktıktan sonra tekrar gruba döndü. "Cebinde, üstünde 'Favazza, Okyanus Yolu Bir Numara' yazan bir zarf bulduk. Doğru adres mi?"

Birdie elini kaldırdı. "Benim ismim ve adresim. Angus bazen benim yanımda kalır. Başka ailesi yok."

Doktor başıyla onayladı. "O halde sizinle bağlantı kuracağız Bayan Favazza."

"Tamam," dedi Birdie, yanağındaki ıslaklığı silerek.

Doktor, çağrısına gelen mesajı kontrol edip ortadan kayboldu. Topukları beyaz koridorda yankılanıyordu.

Birdie kalkıp tekrar kapıdaki cama doğru yürüdü, parmak uçlarının üstünde kalkarak herhangi biriyle konuşmaya başladı. "İhtiyar tehlikeyi atlatana kadar hiçbir yere gitmiyorum." Arkasında yarım daire oluşturmuş gruba baktı, sonra bakışlarını sertleştirmek için gri kaşlarını çattı. "Ama siz gidiyorsunuz, hepiniz. Yaylanın. Değişiklik olursa sizi ararım."

Birdie ile tartışılmazdı, bunu hepsi çok iyi biliyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Birdie haklı," dedi Ben. "Haber vermek için bizi arar. Burada ayak bağı olmaktan başka bir işe yaramayız."

Birdie'ye sarılıp vedalaştılar, ardından bir yaz gecesine doğru uzaklaştılar. Ben, Nell'in arabasına bindi, Cass ve Izzy, Sam'in Volvo'suna gitti. Eve varır varmaz arayacaklarına dair herkes birbirine söz verdikten sonra iki araba hastanenin otoparkından ayrıldı.

Ben ve Nell sessizlik içinde yola devam ediyorlardı, ortak düşüncelerinin yüksek sesle söylenmesine gerek yoktu. Bir süre sonra, uykuya dalmış mahallelerine giren yokuşu tırmanıp Sandswept Lane'deki 22 numaranın garajına girdiler. "İki gecedir üst üste gece yarısını uyanık geçiriyoruz," dedi Ben. "Başarabilecek miyiz Nellie?"

"Sanırım evet," dedi Nell. "Asıl soru, Angus McPherron başarabilecek mi?"

Birdie ertesi sabah erkenden Nell'i arayıp bir değişiklik olmadığını bildirdi. Angus hâlâ yaşıyordu. Doktorların bundan başka söylediği bir şey yoktu. Harold, duş alması ve birkaç küçük işi halletmesi için gelip onu almıştı. Bir süre sonra tekrar hastaneye dönecekti.

Nell, kendisinin ya da Ben'in yapacağı bir şey olmadığını biliyordu. Beklemekten başka. Ve telefonun çalmasını ümit etmekten başka. Bütün günü doluydu ama Angus'a yardım edebilecekse, o saniye bırakmayacağı bir iş yoktu.

Uzun bir duş kemiklerini canlandırdı ve Ben ile birlikte

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hızla içilen bir fincan kahvenin ardından, Izzy'ye Angus'la ilgili son gelişmeleri vermek üzere köyün yolunu tuttu.

Nell içeri girdiğinde, Liman Yolu Örgü Atölyesi müşteri kaynıyordu ve Izzy görünürde yoktu.

"Onu burada bulamazsın Nell," dedi Mae, bir müşterinin omzu üstünden. Satış temsilcisinin yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı.

"Hasta mı Mae?"

"Belki de öyledir. Çünkü kesinlikle normal hissettiğinde böyle bir şey yapmaz," dedi Mae. "Çünkü onu buradan çıkarmak, granitten parça sökmekten daha zordur." Mae konuşurken R'lerin çoğunu kaçırıyordu, Nell gülümsedi. Bazen Ben de Boston ağzıyla konuşurdu, ama yılların eğitimi ve seyahatler dilini kırmıştı. Mae'nin konuşmasında, Nell'in sevdiği o parlak sert etki vardı.

"Peki, nerede Mae?"

"Bugün izinli," dedi Mae, bir kucak dolusu yünü bebek gibi kucağında sallayan yeni müşterisine dönerken.

"Pazartesi günü mü?" diye sordu Mae.

"Biliyorum... mucizeler olur. Bu mucizenin adı Sam." Mae, örgü örüp dedikodu yapmak için arka odaya geçen bir grup müdavime el salladı.

"Neler oluyor?"

"Sam, sınıfını fotoğraf çekimine götürmeye uygun olup olmadığını anlamak için Framinghamların arazisindeki eski ocakları araştırmak istedi."

"Harika bir fikir. Izzy'nin gitmesini gerektiren nedir?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Izzy, Tony'yi aradı ve Sam'e çevreyi gösterip göstere meyeceğini sordu ama bir iş toplantısı varmış. O yüzde Izzy'ye gidip kendisinin eşlik etmesini ve yolları gösterme sini söyledi. Sanırım Izzy ve Tony gençliklerinde arkadaşla rıyla birlikte geceleri gizlice taş ocaklarının havuzların yüzmeye giderlermiş."

"O yüzden böyle şeyler olurken bizim ruhumuz duymu yor," dedi Nell. Ocaklar fotoğraf için güzeldir ama gece yüz mek ve gençlik soytarılıkları için çok derindir. Bu tü şeylerden haberi olsa, Margarethe herhalde kalp krizi geçi rirdi."

"Kalp krizinden söz etmişken," dedi Mae, "Bizin Angus nasıl? Coffee's'de haberi duyunca çok şaşırdım Angus bana kalbinin bir öküzünki kadar sağlam olduğun söylerdi."

"Sanırım bunu hiç bilemiyoruz. Hâlâ tutunmaya çalışı yor ve en iyisini diliyoruz," dedi Nell. "Bir toplantıya gidi yorum ama lütfen Izzy'ye beni aramasını söyle."

"Ah, neredeyse unutuyordum," dedi Mae. Nell'in elin bir zarf tutuşturdu. "Atölyeye gelen faturalardan biri sandı ğım için açtım. Emlak ya da ona benzer bir vergi belgesi. N varsa tokat gibi yüzümüze vurmuşlar. Dönüş adresi belediy ofisi. Dükkân için olmadığını fark edene kadar açmış bulun dum. Ben'e bu konuda ne yapılabileceğini sorabilirsin. Sa nırım okumamam gerekiyordu..." Mae bir tomar makbuz alı sıraya koymaya başladı.

Nell merakla zarfa baktı. Resmi boyutlarda, beyaz, ad

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

resi daktiloyla yazılmış bir zarftı, ama iyice inceleyemeden telefon çalınca, Mae'nin ilgisi dağıldı ve bir grup kalabalık turist dükkânı işgal etti.

Nell, zarfı daha sonra okumak üzere cebine tıkıştırıp toplantıya yetişmek için aceleyle yola çıktı.

Bisikletli bir gençten sakınarak yolun karşısına geçti ve Our Lady of the Hills'e doğru uzanan yokuşu tırmanan Mary Halloran'a el salladı. *Muhtemelen Cass için birkaç mum daha yakacaktır,* diye düşünen Nell, gülümsedi. Cass, öylesine kendine güveni tam genç bir kadındı ki, evli olsa da olmasa da, iyi bir hayat sürecekti, tıpkı Izzy gibi. Ben ile olan birlikteliğini hayatta hiçbir şeye değişmeyecek olsa da, Izzy'nin, Cass'in ve arkadaşlarının, büyükannelerinin ya da annelerinin uygun gördüğü yolda gitmek zorunda hissetmeden sürdürmeyi seçtikleri hayata hayranlık duyuyordu. Daha iyi ya da daha kötü olması gerekmezdi ama farklı olduğu kesindi.

Nell, Cep telefonu çalınca ekrana baktı. Izzy ya da Ben'in ismini görmeyi bekliyordu ama arayan Birdie'ydi.

Kötü bir haberle.

Nell dikkatle dinledi, sonra telefonu kapatarak çantasına koydu. Müzeye çıkan tuğla basamakları yavaşça tırmanırken boğazındaki düğüm giderek büyüyordu.

"Nell, biraz erkencisin," diye seslendi Nancy, hemen girişteki ofisinden seslenerek.

Nell onun sesine doğru döndü.

Onun yüzüne bakan Nancy masasından kalktı. "Nell,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

berbat görünüyorsun. Sorun nedir? Gel, otur."

Nell, Nancy'nin ofisine girip masanın önündeki sandalyeye çöktü. "Korkunç bir haber aldım Nancy. Şoke olduğumu hissettim."

"Angus iyi mi?"

"Hayır." Birdie'nin sesi beyninin içinde yankılanıyordu. Sonunda sözcükleri bir sıraya sokabildi. Ağır, dümdüz ve korkunçtu. "Nancy, Angus McPherron zehirlenmiş."

Oturma sırası Nancy'deydi. "Hayır Nell. Bu imkânsız. Onunla daha dün akşam konuştum, kalp krizinden kısa süre önce. İyiydi."

"Onu nerede gördün?"

"Her zamanki cumartesi akşamı mekânında; Edge'in avlusunda. Angus onların en sadık müşterisi. Garsonlar bile saatlerini ona bakıp ayarlar. Seninle konuşmamızdan kısa süre sonraydı."

"Nasıl görünüyordu?"

"Üzgün. Margarethe ile orada şu malum vitrinin ayrıntılarını konuşmak için buluşmuştuk. Gördüğüm kadarıyla hasta değildi, gerçi Margarethe onun ne kadar solgun olduğunu söylemişti.

"O bizden önce kalktı, hemen ardından sirenleri duyduk ve haber hızla yayıldı. Duyduğumuz, kalp kriziydi... Angie Archer'ın evinde. Tahmin edeceğin gibi, bu biraz karışıklığa neden oldu. Ama zehir Nell? Bu çok anlamsız."

"Bir şeyler yemiş olabilir mi?" diye düşündü Nell yüksek sesle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Her pazar akşamı yediği şeyler. Midyeli balık çorbası ve börek. Rockfort'tan gelen o sevimli aşçı ona özel hazırlar."

"Onunla konuştun mu?"

"Sadece bir dakika. Mekân kalabalıktı. Tony'nin Boston'dan gelen bütün arkadaşları oradaydı, biraz onlarla laflադık. Margarethe'in altıncı hissi olmalı, Angus'un iyi görünmediğini fark etti ve dediğim gibi bir merhaba demek istedi. Ben onunla biraz çene çalarken Margarethe yemeğini kontrol etmeye gitti. Henüz gelmediği için gerilmiş görünüyordu. Bazen olduğu gibi kafası karışıktı. Yorgundu ama alışılmışın dışında bir şey fark etmedim. Onun yemeği gelince, biz görüşmemize devam etmek üzere arkaya geçtik. Siren seslerini duyana kadar. Kalp krizi mantıklı. Zehir değil."

"Birdie'ye bakılırsa, *kalp krizi* mantıksız. O yüzden Angus için ayrıntılı tetkik istemiş, çünkü sadece birkaç hafta önce, Birdie'nin baskısıyla Angus komple check-up yaptırmış. Doktor, Angus'un damarlarının temiz su borusu kadar açık, kalbinin ise genç bir adamınki kadar güçlü olduğunu söylemiş. Angus'un kondüsyonu süperdi, sanırım sürekli yürümesine bağlı. Aklının gidip gelmesi ise tamamen psikolojik demiş doktor, yaşlılık belirtisi değilmiş. Bütün bunların arasında tek güzel haber Angus'un hâlâ yaşıyor olması. Birdie'nin dediğine göre, hâlâ şansı varmış."

"Şükürler olsun. Eminim bu kasabada herhangi birinin Angus'u zehirlemek isteyeceğini düşünmüyorsundur Nell. Herkes onu tanır; Sea Harbor'ın demirbaşıdır. Onun bir düş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

manı olabileceğine de ihtimal vermiyorum. Öyle sevimli ve kibar ki."

Belki sorun budur, diye düşündü Nell. Bazen sevimli ve kibar olmak iyi değildir. Biraz da olsa uyanık ve temkinli olmak, arkanı kollamak; bunlar da hayata dair olması gereken özelliklerdir.

"Angie'nin ölümü ve Angus'un başına gelen bu korkunç olay arasında bir bağlantı olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Nancy.

Nell başıyla onayladı. "Evet, öyle. Henüz bir anlam ifade etmiyor ama bütün bu yaşananların bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Sanırım her şey Angie'nin bir yanlışı düzeltme çabası ile başladı ve iş büyümeden durdurulması gerekiyordu. Sevgili Angus ise son muhtemel tehlikeydi."

Nancy masasındaki evrakı elden geçirip saatine baktı, sonra yüzünde endişeli bir ifade ile bakışlarını yine Nell'e çevirdi. "Toplantı salonuna geçsek iyi olur Nell ama Angus'la ilgili bir gelişme olursa, lütfen haber ver." Uzanıp eliyle Nell'inkini sıktı. "Ve Nell?"

"Evet?"

"Lütfen dikkatli ol."

Nell, Nancy'nin ofisinden doğruca toplantı odasına açılan kapıdan geçerek onu izledi. Neredeyse tüm sandalyeler dolmuştu ve Nell, Angus hakkında konu açılmadan toplantının çabucak başlamasını diliyordu. Haber anında yayıldığı halde, Angus'un kalp krizi geçirdiği biliniyordu, zehirden haberi olan yoktu ve en azından bir süre böyle kalmasını umuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Göz alıcı bir parti!"

"Mükemmel bir gece."

"Açık arttırmada, Sanat Akademisi'ni iki sezon idare edecek destek gelmiş."

Nell boş sandalyelerden birine oturdu. Kimsenin çenesi durmadığı için Nell'in sessizliği göze çarpmadı. Nell, oturdu ve dinledi. Parti muhabbeti. Yüreği sızlasa da bununla başa çıkabilirdi. Çantasından yarısı örülmüş bir şal çıkaran Margarethe'in yanına oturduğunu ancak bir dakika sonra fark etti. Kocaman bir şeydi, şaldan çok battaniyeye benziyordu. Izzy'nin ifadesi ile TV atkısıydı, yumuşacık doğal moherden örüyordu.

Nell, şalın ucuna dokundu. "Bunu sadece biz örgücüler mi yapıyoruz, merak ediyorum? Güzel bir yün görür görmez parmaklarımız kendiliğinden oraya gidiyor."

Margarethe güldü ama gözleri yorgundu. "Belki öyledir," dedi.

"Senin de duyduğun gibi, parti muhteşemdi."

"Düşündüğümüzden de fazla katkı oldu. Akademi adına seviniyorum. Sam Perry piyango gibiydi. Bu yaz fakülteye çok değer katacak."

"Oğlun da öyle Margarethe. Bostonlu arkadaşlarıyla tanışmaktan mutlu oldum."

Margarethe'in ifadesi değişmedi, ancak Tony ve arkadaşlarından söz edilmesi hatlarını germiş gibiydi. Gözlerindeki yorgunluğun yerini yönetim kurullarını ve sallantılı iş kararlarını kontrol eden bakışlar aldı. "Tony'nin pek çok arkadaşı var."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Nell birden tuhaf bir hisse kapıldı, ne diyeceğini bilemedi. Tony'nin annesinin canını sıktığı belliydi. Margarethe'in yüzünde bastırılmış bir hayal kırıklığı ve hüzün vardı. Nell buzlu çayından bir yudum aldı ve kasveti dağıtmaya çalıştı. "Bugün Tony'nin Izzy ve Sam Perry'yi eski madenlere götürmesi büyük incelik. Sam bölgeyi çok merak ediyor ve kısa bir yürüyüş için harika bir gün."

"Efendim?" dedi Margarethe. Alnı ciddi biçimde kırışmıştı. "Yanlış anlamış olmalısın. Tony'nin iş toplantısı vardı ve sonra beni alacak," dedi.

Nell nedense kendini azarlanmış hissetti. "Haklısın, çok üzgünüm Margarethe," dedi çabucak. "Benim hatam. Tony meşgul olduğunu söylemiş, ama sağ olsun Izzy'nin çevreyi gezdirmesine izin vermiş."

Margarethe sandalyesinde öne eğildi. "Hayır, bunu yapmaz," dedi sert bir sesle.

"Affedersin Margarethe," dedi Nell. "Bu bir sorun mu?"

"Orası tehlikeli Nell." Margarethe'in sesi kısık ve sakindi ama o sakinliğin gerisinde bir çeliğin keskinliği ve soğukluğu vardı. "Tony tıpkı babası gibi, hiç mantığı yok. O ocaklar hiç işaret vermeden ortaya çıkıyor, suyun derinliği yüzlerce metreye ulaşabiliyor. Onları tehlikeye sokmuş."

Nell derin bir soluk aldı ve hızlanan kalp atışlarını kontrol etmeye çalıştı. Bir gözünün önünde için madenin lacivert derinliklerinde Sam ve Izzy geldi. Ama sonra birden bu düşüncenin saçmalığını düşündü. Sam ve Izzy budala çocuklar değillerdi. Akıllı ve duyarlı yetişkinlerdi. Onlara yönelik bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tehlike ancak kasıtlı olabilirdi, yoksa bir madenin kenarında dikkatle yürüdükleri için değil. Ayrıca, Margarethe'e söylemese de, madenler Sea Harbor'da büyüyen ya da yaz tatillerini burada geçiren çocukların çok yabancısı olduğu yerler değildi.

"Her şeyin yolunda gideceğini düşünüyorum Margarethe," dedi yüksek sesle. "Muhtemelen ocaklara fazla yaklaşmazlar. Sadece Sam'in öğrencileriyle fotoğraf çekmek için uygun yerler bakacaklar."

"Hayır, öyle bir şey olmayacak," dedi Margarethe. "Çocukları bu tür bir riske sokamam. Tony'nin bunu bilmesi gerekirdi."

Nancy rahatlamak için parmaklarıyla su bardağını tıkırdatıyordu, Nell dikkatini toplantı gündemine verdi ve Izzy ile Sam'in kendileri için tehlike oluşturacak bir yerde dolaştıkları düşüncesini kafasından uzaklaştırmaya çalıştı, bu düşünce ne kadar saçma olursa olsun.

Kısa süre sonra toplantı sona erdiğinde, Nell notlarını toparlayıp örgüsünü çantasına koydu ve Nancy'ye el sallayıp kendini parlak gün ışığına attı.

Tony'nin, Sea Harbor sakinlerine artık kapalı günlerin sis düdükleri kadar aşina gelen metalik turuncu Hummer'ı kaldırıma yanaşmıştı. Araç, Tony Framingham'ın imzası gibiydi. Nell, onun deri koltuktan uzanıp annesi için yolcu kapısını açmasını izledi. Bu dev arabayla Boston ve New York arasında ne kadar bozuk yolla karşılaştığını merak etti, sonra bu eleştirel düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Çevre koruma

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve yakıt tasarrufu adına fazla bir katkısı olmayabilirdi, ama Framinghamlar topluma katkılarını kesinlikle esirgemiyorlardı. Her şey dengeliydi.

Margarethe yerine yerleşmeden önce Tony'nin yüzüne baktı. Sesi konuştukça yükseliyor, aracın camından süzülerek merdiven basamaklarına kadar uzanıyordu. Nell dinlememeye çalıştı ama başkalarının hayatını riske soktuğu için oğlunu azarlarken, Margarethe'in sesi sert ve netti.

"Aklından ne geçiyordu, Tony Framingham?" dedi. "Sana verilen ismi hak etmiyorsun. Budalanın tekisin, bazen babanın olduğu gibi. Sea Harbor'da yeterince cenaze gördük."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Otuzuncu Bölüm

Nell bunun saçma olduğunu biliyordu, ama arabasına biner binmez Izzy'yi aradı. Kendini, "Sadece merhaba demek için," diye telkin ediyordu. Hepsi bu. Sonra çarşıya gidip McChicken'dan alışveriş yapıp eve dönecekti. Günlerdir Ben ile baş başa sakin bir an geçirememişlerdi, kendi düşüncelerini bir hizaya sokmak için onun mantıksal zekâsına ihtiyacı vardı.

Nell, okul yıllarını ve teslim etmek zorunda olduğu zorlu tezini hatırladı; toparlamak için sadece iki günü kalmıştı. Ben ile birlikte kampüste yürürken not kartlarını ve müsveddeleri elden geçirmişlerdi. Nell konuşur, Ben dinlerdi. Sonunda Cambridge Meydanı'ndaki şarküteriye vardıklarında, Nell düşüncelerini masaya yatırırdı ve bol miktarda kahve tüketip, hindili, peynirli ve hardallı sandviç yerlerdi. Nell bitirdiğinde Ben arkasına yaslanıp ellerini ensesinde birleştirir, sandalyesini arkaya kaykıltır, gözlerini Nell'e öyle bir dikerdi ki, Nell o anda halka açık bir yerde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduklarına kahrederdi.

Sonunda Ben derdi ki, "Yapman gereken şey Nellie..." Ve sonra öyle mükemmel bir taslak çıkarırdı ki, Nell'in düşünceleri, gerçekleri, konu dışı ifadeleri, roma rakamları ile mantıklı bir sıraya oturmuş olurdu.

Belki mantığın, çevremizde gelişen bu korkunç olaylarda da işe yarar aşkım, diye düşündü Nell.

Izzy telefona cevap vermedi. Nell bir an hareketsiz kaldı, uyuşmuş gibiydi. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Framinghamların mülküne mi gitmeliydi? Ama nereye gidecekti? Koskoca arazinin üstünde sayısız taş ocağı vardı ve yeğeninin aksine, gençliğinde hiçbirinde yüzmemişti. Üstelik, Izzy ve Sam yüzlerinde gülücüklerle karşısına çıkarsa, hatta Izzy'nin yüzünde günlerdir görmeye hasret kaldığı rahatlamış ifade varsa, ne diyecekti? "Madende boğulduğunuzu sandığım için geldim," ya da "Sizi ocağa ittiklerini sandım."

Henüz ikindi olmamıştı, Izzy ve Sam muhtemelen hâlâ ocakların çevresindeki ormanda yürüyorlardı ve Izzy telefonunu arabada bırakmıştı. Ya da sık sık olduğu gibi şarjı bitmişti. Her şey yolundaydı. Olmasa, kesinlikle bilirdi.

Nell köye doğru saptı ve Coffee's yakınlarında bir park yeri buldu. Telefon görüşmelerini yaparken bir frappuccino iyi giderdi. Avlu neredeyse boştu ve isminin çağrıldığını duyunca, Nell buz gibi içeceğini alıp dışarıdaki şemsiyenin altına, çağrıldığı yere oturdu.

Birdie, hastaneye dönmek üzere olduğunu söyledi. "An-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gus'un bizden başka kimsesi yok, Nell." Ella ve Harold da onunla birlikte gidecekti. Angus'un, Favazza'ların evinde kaldığı sürelerde aralarında tuhaf bir yakınlık oluşmuştu.

"Onu uyutuyorlar," diye açıkladı Birdie. "Ama giderek güçleniyor. Zehiri erken tespit etmeleri muhtemelen hayatını kurtaracak." Birdie, Nell'in onun sesinde duymaya alışık olmadığı bir öfkeyle, bunun kahrolası bir talih olduğunu söylemişti. Biri Angus'u öldürmeye çalışmıştı ve eğer doktor sadece kısa bir süre önce muayenesinde gördüğü sağlıklı adamı hatırlamasaydı, bunu başaracaklardı.

İyi haberler son günlerde karaborsaydı ve Nell bu habere sessizce sevinmişti. Daha önce adamın yalnızlığını düşünmemişti. Bildiği kadarıyla ailesi ya da hiç akrabası yoktu. Yapışkan ihtiyar, Nell'in onu tanıdığı günden beri yalnızdı ama bir anlamda ailesi vardı. Bütün Sea Harbor. Kasaba Angus'u önemserdi ve Birdie gibiler onun tok ve sıcak olmasını sağlardı. Ailenin pek çok farklı anlamı vardı, bunu düşünerek kalan mesajlarını okumak üzere telefonun tuşuna bastı. Toplantıda olduğu süre içinde sadece bir mesaj gelmişti. Peder Northcutt aramış, Angus'u görmeye gittiğini bildirmişti. O saat itibariyle her şey daha iyiye gitmeye başlamıştı.

Nell, aramasının incelik olduğunu düşündü. Kasabanın nabzını tutmayı kesinlikle biliyordu.

Mesaj, George Gideon'ın cenaze töreninin sona erdiğini bildirerek devam etti. Esther Gideon, Boston'dan bir amcası ve kendisinin katıldığı çok sade bir törendi. Esther böyle istemişti. Daha sonra, Gideon'ın anısına Our Lady of the Seas

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kilisesine hatırı sayılır bir bağış yapmıştı. Esther, Peder Northcutt'a parayı Gideon'ın kiralık dairesinde bulduğunu itiraf etmişti. Parayı, yaşlı, üşütük kadınlar gibi parayı yatağının altına tepmişti ve tek kuruşunu bile istemiyordu.

"Beni ara," diyordu peder mesajının sonunda.

Nell telefonun yanıtla tuşuna bastı ve Peder Northcutt ikinci çalışta karşısındaydı.

"Kaç para, Peder?" diye sordu.

"Çok fazla Nell. Yaklaşık elli bin dolar," diye karşılık verdi peder. "Nakit." Esther parayla kiliseye yeni bir çatıyla bir heykel yapılmasını ve yoksul aile çocuklarının kreş masraflarının karşılanmasını istemişti. "Bunu kesinlikle yapabiliriz," dedi Peder. "Bazen Tanrı'nın ne yapacağı belli olmuyor."

"Esther Gideon çok bonkörmüş."

"Paranın iyi amaçlar için kullanılmasının aklanmasına yardımcı olacağını düşünüyor. Gideon'ın bu parayı dürüst yollardan kazandığını düşünmüyor ama bunun bir kanıtı olmadığına göre polisin el koyma şansı yok."

"Nereden geldiğine dair Esther'in bir fikri yok mu?"

"Hayır, ama daha bir ay önce o paranın olmadığını biliyor çünkü Gideon kira parası için yardım istemiş. Eşyalarını toplayıp doldurduğu kolileri de bana bıraktı, sağ olsun kocan onları benden alma nezaketini gösterdi. İçindekileri tasnif edip uygun olanları bakımevine verecek. Esther'in isteği buydu. Ancak beni şaşırtan para. Bir önceki ay kirasını ödeyemeyen biri için çok yüksek bir miktar."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Birisi Gideon'a bir iş için ödeme yapmış, Peder."

"Haklısın Nell, öyle görünüyor."

"O yüzden de sonsuza kadar susturuldu."

"Öyle görünüyor hayatım. Bu gibi durumlarda sağduyulu ve tedbirli olmak gerektiğine inanırım," dedi Peder Northcutt, konuşmayı bağlayarak. Sonra, o benzersiz üslubuyla ekledi, "Her ihtimale karşı Nell, pazar günü saat onda görüşelim."

Para Nell'i şok etmişti. Yaklaşık elli bin dolar. Ama pek çok şeyi açıklıyordu. Gideon'un gemisi bu paraydı. Sonunda gelmişti. O gece dalgakırandaydı ve Angie'yi kimin öldürdüğünü görmüştü. Bir güvenlik görevlisi için servete giden kestirme yoldu. Şantaj yapma fırsatı ayağına gelmişken, çalışmanın ne anlamı vardı?

Belki daha fazlasını istemişti. Cevap, karşısına ıssız bir yolda sürat yapan bir kamyon olarak çıkmıştı.

Nell biraz bozuk para için elini cebine attı. Parmakları bir kâğıda dokundu ve Mae'nin saatler önce ona verdiği zarfı çekip çıkardı.

Mae haklıydı, fatura gibi görünüyordu, vergi makbuzu ya da emlak vergisi uyarısı gibi. Oysa dikkatli bakınca, Liman Yolu Örgü Atölyesi sözcüklerinin üstünde Angie'nin adı görünüyordu. Izzy ya da Mae'nin adı değil. Nell katlanmış kâğıdı açınca, bunun faturayla uzaktan yakından bir ilişkisi olmadığını anladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nell, Ben'i aramayı düşündü ama hemen vazgeçti. Toplantıları ve bir golf maçı olduğunu biliyordu. Ayrıca, gün ortasında kalabalık bir resmi binada tehlikeli ne olabilirdi? Hiçbir şey.

Nell buzlu camı olan kapıya doğru yavaşça ilerledi, düşüncelerini bir sıraya soktu ve sonra kapıyı çalıp içeri girdi.

Sal pencerenin kenarında durmuş otoparka bakıyordu. "Arabandan indiğini gördüm," dedi arkasına dönmeden.

Nell, onun dönüp yüzünü göstermesini bekledi.

"Geri geleceğini biliyordum," dedi üzgün bir sesle. "Onu korkutmak istememiştim, biliyorsun."

"Onun ödünü patlattın Sal. Telefonlarınla ve ihtarnamelerinle hayatını kararttın." Elindeki zarfı ona doğru salladı.

Sal zarfa baktı. "Onu göndermemeliydim. Göndermemem gerektiğini biliyordum ama kendime hâkim olamadım. Onu seviyordum Nell." Sal yürüyüp koltuğuna çöktü. "O yüzden ona mektup yazıp benimle kaçması için yalvardım. Ona dünyayı verebilirdim. Anlarsın ya."

"Dünya senin değil Sal. Beatrice biliyor muydu? Angie ona söyleyecek miydi?"

Sal dirseklerini dizlerine dayadı, başını avuçları arasına aldı. "Angie ona bir şey söylemedi. Eğer devam edersem, yapacaktı. Ancak Beatrice... Kimsenin ona bir şey söylemesi gerekmez. E-postalarımı kontrol edip kendisi keşfetmiş."

Nell, Beatrice'den söz ederken Sal'ın sesinin ne kadar sert çıktığını fark etti. Sonra sesi yumuşadı ve hüzne dönüştü.

"Ama onu öldürmedim Nell. Asla öldüremezdim. Öy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lesine güzel bir ışığı nasıl söndürebilirdim? Beatrice, hepinizin benim yaptığımı düşüneceğinizi söyledi, eğer ki..."

"Eğer ki ne?"

"Eğer ki Angie'nin bilgisayarını polisten önce bulamazsam. Gönderdiğim bütün e-postaları okuyacaklardı ve onu öldürdüğümü düşüneceklerdi. Beatrice'in ismini lekeleyecektim. Kocası hapse girerse, nasıl belediye başkanlığına aday olabilirdi?"

Nell'in tüyleri ürperdi. Sal'ın son sözleri inanılmaz üzgün ve umutsuzdu. "Yani dairenin anahtarını Izzy'nin dükkânından Beatrice mi aldı?"

Sal başıyla onayladı. "Oralarda takılıp anahtarın nerede olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu. Beatrice her şeyi bulabilir, her şeyi çözebilir. Yaptığı budur."

"Ve seni, gecenin bir yarısı bilgisayarı bulman için daireye girmeye mi zorladı?"

Sal yine başıyla onayladı. "Kalemlerimden birini dairede düşürmüştüm." Bir dizi kalemin sıralandığı ütülü gömlek cebine baktı. "Hepsinin üstünde Tapu Tescil Dairesi yazıyor."

"Bu, Beatrice'in neden bizimle birlikte Angie'nin dairesini toplamak istediğini açıklıyor." Nell, o gün Beatrice'in şarap getirmesi için Sal'ı nasıl zorladığını hatırladı. Bu muhtemelen onu cezalandırmanın berbat bir yoluydu. Sal onu incitmişti ve şimdi aynısını o yapacaktı.

"Onu seviyordum Nell. Hepsi bu. Sık sık beni görmeye gelirdi. Ona müzedeki işinde yardım edebilirdim, sergi için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aradığı tapuları, fotoğrafları ve diğer her şeyi bulmasını sağlayabilirdim ama onu incitmek istemezdim."

"Senin yardıma ihtiyacın var Sal. Birini korkutuyorsan, bunun adı aşk olamaz. Ve sana sürekli istenmediğin söyleniyor ve hâlâ geri geliyorsan."

Nell elindeki mektuba baktı. Sevginin umutsuz ve çılgınca dışavurumuydu. Mektubu katlayıp Sal'ın masasına koydu.

Sal şaşkınlıkla ona baktı.

"Bunu istemiyorum. Niyetim seni incitmek değil Sal. Ancak, biriyle görüşeceğine –yardım alacağına– dair senden söz istiyorum."

Sal'ın yanaklarından gözyaşları süzülmeye başladı ve Nell başka tarafa bakmak zorunda kaldı. Kapıya doğru yürüdü, çıkmadan önce unuttuğu bir şeyi aniden hatırlayarak durdu.

"Sal, Angie'nin bilgisayarı nerede?"

"Beatrice onu teknemizden aşağı attı. Okyanusun dibinde."

Izzy, Nell'in telefonlarına nihayet cevap verdiğinde saat neredeyse altıydı. "Angus nasıl?" diye sordu ve yeğeninin sesini duyan Nell derin bir teşekkür soluğu aldı. Nell ona son bilgileri verdi. Rahatlayan Izzy, Sam'le birlikte yemeğe gelmek istediklerini söyledi. "İlginç bir gün geçirdik," dedi. "Sam fotoğraflar çekti. Üstelik tatlı da getireceğiz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sam ve Izzy, Scooper'ın altı farklı çeşitteki ev yapımı dondurmasıyla geldiklerinde saat yediydi. "Bir sonraki hayatımda fotoğrafçı olacağım," dedi Izzy. "Çok eğlenceli ve merceğin arkasından her şey çok farklı görünüyor."

Açık kapılardan akşam esintisinin girdiği salonda oturuyorlardı. Ben, balıklı tako için mutfakta soğan ve domates doğruyordu.

Nell onlara mektupla ve Sal'ın ofisindeki konuşmayla ilgili ayrıntıları anlattı. Doğal olarak çok şaşırdılar.

"Demek Angie'yi Harry'nin yerindeyken arayan Sal'mış," dedi Izzy. "Angie'nin karısına söylemekle tehdit ettiği ve Harry'nin duyduğu konuşma."

"Beatrice zaten biliyormuş"

"Bu cinayet için yeterli sebep," dedi Sam.

"Angie'yi Sal öldürmedi. O, yalnız ve zavallı bir adam," dedi Nell.

"Ya karısı?" diye sordu Sam.

Hepsi bir dakika suskun kaldı.

"Pek sanmam," dedi Nell sonunda "Angie'nin gece vakti Beatrice ile buluşmaya gideceğine ihtimal vermiyorum. Sal onu korkutsa da, Angie onu durdurmanın başka yolları olacağını tahmin ederdi."

"Belki Nell," dedi Ben. "Yine de tamamen göz ardı edilemez."

"Angie ve Sal ile ilgili her şey çok hüzünlü," dedi Izzy. "Angie onunla konuşuyordu çünkü arkadaş canlısıydı ve onun deneyimlerinden yararlanmak istiyordu. Belki de daha

BELONGS TO KAKTUS TEAM

önce hiç kimse ona böyle güvenmemişti."

"Ve Sal bu ilgiyi yanlış anlayıp onun nezaketine âşık oldu," dedi Nell.

"Angie'nin bilgisayarında başka neler olduğunu asla öğrenemeyeceğiz," dedi Ben.

"Belki haklısın. Belki hiçbir şey yoktu," dedi Nell. "E-postalar kesinlikle vardı ve Sal ile Beatrice için kesinlikle tehdit oluşturuyordu. Nancy, araştırma notları dışında fazla bir şey olamayacağını söylüyor çünkü Angie onu herkesin içinde açık bırakıyor, iş arkadaşlarına ödünç veriyormuş. İçinde kimsenin görmesini istemediği bir şey olsaydı, daha dikkatli olurdu. Nancy'nin söylediğine göre, işi için çok fazla fotokopi çektiriyormuş, ya da onun gibi şeyler. Sanırım o bilgisayarı bu kadar önemli kılan, kaybolması. Artık nerede olduğunu biliyoruz."

"İşin iyi tarafı," dedi Izzy, "Sam'le birlikte ocaklarda harika vakit geçirdik. Finalde tuhaf bir karşılaşma dışında."

"Muhteşem bir yer," dedi Sam. "Işık mükemmel. Buralarda bu kadar çok sanatçı olması boşuna değil; esin kaynağı hiç tükenmiyor. Izzy adeta coştu."

Nell, Sam'in getirdiği şaraptan bir yudum aldı ve taş ocaklarıyla ilgili Margarethe'le yaptığı konuşmayı anlatıp anlatmamakta kararsız kaldı. Kendi korkularından kesinlikle söz etmeyecekti ama fotoğraf çekmek için tekrar oralara gitmeyi düşünüyorlarsa, Margarethe'in bu konuda neler hissettiğini bilmeleri gerekirdi.

Izzy, sanki Nell'in düşüncelerini okumuş gibi, "Sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geri dönerken garip bir şey oldu," dedi. "Tam park ettiğimiz patikanın sonuna gelmiştik ki, Tony'nin turuncu savaş aracı hızla üstümüze doğru geldi."

"Şey, o kadar da abartma," dedi Sam. "Gerçi Tony'nin yüzündeki ifadeyi görünce, hızla sözcüğü çok aykırı kaçmıyor. Hiç keyifli görünmüyordu ve acısını arabadan çıkarır gibi bir hali vardı."

"Yanında Margarethe vardı ve eğer bakışlar Tony'yi öldürse, dosdoğru taş ocağına girerdi."

"Peki, durdular mı?"

Izzy başıyla onayladı. "Kısaca. Margarethe gayet sıcakkanlıydı ama 'bizi tehlikenin kucağına attığı için' Tony'ye karşı çok öfkeliydi. Neredeyse Tony bize kasten zarar vermek istemiş gibi davranıyordu. Endişesi gerçekti, bizi görünce rahatladı."

"Tony ne dedi?" diye sordu Ben, salonun diğer ucundan.

"Aslında hiçbir şey," dedi Sam. "Bize pek bakmadı bile. Sanırım Margarethe yolculuk boyunca burnundan getirmişti."

"Hem de ne getirmek," diye ekledi Izzy. Sam'e baktı. "Hafife almakta üstüne yok."

"Margarethe ya da Tony'ye çektiğiniz fotoğraflardan söz ettiniz mi?" diye sordu Nell. "Onları görmek isteyebilir. Belki oraya gitmenize izin verdiği için Tony'ye olan öfkesi yatışır."

"Fotoğraf çektiğimizden söz etmedik," dedi Sam. "Ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

harika fikir. Konuşmalarımızdan o araziyi sevdiğini biliyorum. İlginç bir kadın; taşıdığı Framingham isminden ve temsil ettiği şeyden gurur duyuyor. Tony de fena sayılmaz ama biraz mesafeli. Annesi onun için çok endişeleniyor gibi. Bu yaşa gelmiş biri için tuhaf."

"Anneler –ve teyzeler– böyledir," dedi Nell. Izzy onun elini okşadı. "Tony, Margarethe'i o kadar çileden çıkarması için korkunç bir şey yapmış olmalı."

Veya Framingham ismine leke getirecek korkunç bir şey... Genç bir kadını ölüme itmek gibi mi? Nell, böyle bir düşünceye inanmaktan hoşlanmıyordu, ama Tony ile ilgili, öfkesiyle ilgili bir sorun vardı ve Nell bunun dikkate alınması gerektiğini düşünüyordu.

Mutfak masasının etrafında toplanıp Ben'in özel ananas ve sarmısak soslu takolarını yediler. Verandaya bakan bir dizi pencerenin önünde duran büyük, emektar yemek masası, Nell'in oturmayı en çok sevdiği yerlerden biriydi. Yıllardır kullanılmaktan oyuk ve çiziklerle dolu olan masa, yüz yıl önce Endicott ailesi araziyi satın aldığından beri vardı. Bu sağlam mobilya, Nell bildiğinden beri yemek, oyun, bürokratik işler ve muhabbet gibi her türlü konuda ailenin çevresinde toplandığı yer olmuştu. Ve muhtemelen çok daha öncesinde de... Nell, Ben'in düzenli olarak gündeme getirdiği, masayı tesviye teklifini Nell sürekli reddediyordu. Her bir oyuğun anısı olduğunu söylüyordu ona. Anılar zımparalanmazdı.

"Yaptığınız yemeklere bakıp ikinizin şişko olmaması şa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şırtıcı," dedi, dudaklarının kenarındaki sosu temizleyen Sam. "Muhteşem takolar."

Arkalarında, yaz ışığı giderek solmaya, verandanın ışıkları göz kırpmaya başlamıştı.

"Genellikle sağlıklı yiyecekler, sadece Nell'e çaktırmadan tereyağı hakkımı bolca kullanıyorum," dedi Ben. "Sağlık deyince, bir iş için bugün merkeze uğramıştım. Angus'un durumuyla ilgili bir takım konuşmalar vardı. Polis ne olduğunu anlamak için derhal Ocean's Edge'in mutfağını denetlemiş ama hiçbir şey çıkmamış. Aynı yemeği yiyen pek çok kişi olduğu halde hiçbiri rahatsızlanmamış. Angus yemeğin hemen ardından Sam'in evine gittiğine göre, her ne olduysa, ya restoranda ya da aradaki kısa mesafede oldu."

"Margarethe restorandayken solgun göründüğünü söylemiş," dedi Nell.

"O genç aşçı Angus'u seviyor," dedi Izzy. "Onu sürekli kolluyor –Angie böyle söylerdi– ve yediklerinin yarısının bile parasını aldığını sanmıyorum."

"Araştırma sürüyor, bir şeyler bulmaya çalışıyorlar. Şimdilik konuyu değiştirsek iyi olur," dedi Ben. "Biraz Sam Perry gösterisi izlesek?"

"Evet," dedi Izzy. "Bugün çektiğimiz karelere bayılacaksınız."

Ben, Nell ve Izzy tabakları durulayıp dondurmayı çıkarırken, Sam kamerasını televizyon ekranına bağladı. "Bu taş ocakları muazzam," dedi. "Bu yazı bir kaçamak olarak düşünmüştüm. Eğlencesine biraz ders verip işten bir süre uzak-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

laşacaktım ama nereye baksam kameramın dikkatini çekecek bir şey var."

Televizyonun karşısındaki kanepeye ve deri koltuklara yerleştiler Sam ilk dijital görüntüyü ekrana getirdi. Taş ocağına giden patikada çekilmişti. Yabani çiçekler, kaya eğreltisi ve defne çalıları yolu sarmalamıştı. Ufukta çok net ve davetkâr mavi bir açıklık görünüyordu. Ancak asıl çarpıcı görüntüler taş ocaklarına, kara parçasının ortasına oyulmuş, gri, turuncu ve pembenin tonlarına, içi berrak su dolu granit kayalara aitti. Kayaların çevresini çalılar ve çiçekler bürümüştü, bazıları altındaki taşları gizliyordu. Su o kadar berraktı ki, üstündeki bütün görüntüleri, granit dilimlerini, çalıları, çiçekleri yansıtıyordu. Öyle ki, bazı fotoğraflarda hangisi gerçek, hangisi yansıma ayırt etmek zordu.

"Bunlar olağanüstü Sam," dedi Nell, ekrandan geçen görüntülere bakarak.

"Yolumuzdaki ilk iki taş ocağı bunlar gibi bakirdi, ama bir tanesinin çevresinde –az sonra görüntüleri gelecek– hâlâ alet edevat duruyordu, sanki madenciler mola vermiş ve az sonra dönecekmiş gibi. Büyüleyiciydi; sadece görsel açıdan çekici değil, gerçekten ilginçti."

Sam bir sonraki görüntüye geçti, zeminde bir zamanlar dekovilleri taşıyan metal raylar ekrana geldi. Bir ağaca yaslanmış olan varilin içi otlar ve cılız eğreltilerle doluydu. Yol, bir arabanın geçebileceği kadar geniş ve sağlam görünüyordu.

"Izzy bir dahaki sefere arabayla gitmeyi düşünüyor," diye dalga geçti Sam.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Muhtemelen bir dahaki sefer olmayacak," diye hatırlattı Izzy. "Tabii cazibenle Margarethe'i etkileyip gitmek için izin koparamazsan."

"Lütfen bir önceki fotoğrafa döner misin Sam?" diye sordu Nell.

Sam geri tuşuna bastı. Aynı taş ocağıydı, ama bu kez içi su dolu çanak daha netti ve yanında ince bir patika uzanıyordu. Kahverengi çam iğneleriyle kaplanmış granit döküntüleri bitki örtüsüne doğru yayılmıştı. "Bu nedir?" diye sordu Nell, resmin sol üst köşesindeki ışık patlamasını göstererek.

"O, benim güneş ışığını iyi ayarlamamış olmamdan kaynaklanıyor," dedi Sam. Ağaçların yanında eski bir kamyonet vardı ve ön tarafındaki yansıma ışık patlamasına sebep oldu."

"Ama ilginç bir efekt katmış."

"Aslında bu ocak özellikle ilginçti. Oraya tekrar gitmek isterim. Bir yanında cilalanmış basamaklar vardı, tıpkı eski evlerin içinde olanlar gibi. Çok farklı bir görüntüydü."

Sam, kalan slaytları da gösterdikten sonra, Izzy'i çektiği fotoğraflarla geçti. Okyanus rüzgârı saçlarını yüzüne savurmuştu. "Gitmeden önce bunları bilgisayarıma aktarmanda sakınca var mı?"

"Sam'in fotoğrafları dünyanın parasına satılıyor Nell Teyze," dedi Izzy, işaret ve başparmağını birbirine sürterek. "Dikkat et, okkalı bir faturayla karşılaşabilirsin."

"Beni Endicottlar gibi besleyen herkes, istediği fotoğrafıma sahip olabilir," dedi Sam. "Küstah yeğenine kulak asma Nell."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sam kamerasını kapatıp Ben'le birlikte fotoğrafları Nell'in bilgisayarına indirmek üzere arka tarafa geçti.

"Nell, sürekli Angie'nin çalışmak için neden buraya geldiğini düşünüyorum. Ve neden burada uzun süre kalmayacağı gerçeğini. Kesinlikle kaçırdığımız bir şeyler var."

Nell başıyla onayladı.

"Ayrıca bugün taş ocakları bana bir şey hatırlattı. Bir gün Angus kahve için dükkâna geldiğinde, Angie'nin ne kadar zeki olduğunu ve bu topraklar hakkında her şeyi bildiğini söylemişti. Hatta Angus'un babasını dahi biliyormuş. Bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm."

"Angus'un babası da tıpkı kendisi gibi ocakta çalışırdı ve Angie müze sergisi için bu konuda araştırma yapıyordu. Belki McPherronlar hakkında da bir şeyler bulmuştur. Üstelik bu, onunla neden bu kadar ilgilendiğini de açıklar."

Bulaşıklar yıkanıp fotoğraflar bilgisayara indirildikten sonra Izzy paydos etmeye karar verdi. "İşten kaytarmanın bedeli var," dedi. "Atölyeye dönüp hâlâ uyanıkken bazı evrak işlerini bitirmem gerek."

Dışarıda vedalaştıktan sonra, Nell'in aklı yine Sam'in fotoğraflarına takıldı. Garip bir şey vardı, Framingham ocaklarını süsleyen güzelliğin içinde aykırı duran bir şey. Ama ne olduğunu kestiremiyordu. Belki ertesi gün yorgun değilken hepsine tekrar bakardı.

Nell geri döndüğünde Ben kanepede oturuyordu. Önüne iki tane koli koymuştu. İçeri giren Nell'e baktı.

"Gideon'ın eşyaları mı?" diye sordu Nell.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ben başıyla onayladı. "Hepsini elden geçirdim. Çoğu, kimsenin istemeyeceği eski giysiler. Bir sürü seyahat broşürü var. Sanırım geziye çıkmayı planlıyormuş." İçlerinden birini alıp Nell'e uzattı. "Tahiti. Cayman Adaları. Gideon'ın hayalleri varmış."

"Evinde bulunan parayla istediği yere defalarca gidebilirdi."

Ben başıyla onayladı. "Peder Northcutt paranın küçük banknotlar halinde olduğunu söyledi; yirmilik, ellilik, birkaç yüzlük. Birisi Gideon'a ödeme yapmış, ama bunun ıstakozlar için olmadığı kesin. Kaçak avcılıktan bu parayı kazanamazdı."

"Ben de kesinlikle aynı şeyi düşünüyorum Ben. Gideon, Angie'nin katiline şantaj yapıyordu. O gece oradaydı ve Angie'yi kimin öldürdüğünü gördü. Bundan eminim."

"Ve göründüğü kadarıyla, şantaj parasını ödeyebilecek güçte biri." Nell, Tony Framingham gibi biri diye düşündü ama bunu söylemedi. Tony'nin böyle bir şey yapması için hiçbir sebep bulamamıştı. Angie'yi sevmiyordu ve onun da Tony'yi sevmediği çok açıktı, ama cinayet? Yine de, Tony'nin bu cinayetle ilgili göründüğünden daha fazla şey bildiğini hissediyordu. Üstelik Angus'un zehirlendiği akşam da aynı restorandaydı. Tesadüf çoktu ama sebep hâlâ yoktu.

Ben, diğer kolinin içindekileri de çıkardı ama giysilerin yanında birkaç eski ucuz roman, açık saçık dergiler, çatlak kahve fincanları ve bir olta misinasından başka bir şey yoktu. Koli, Gideon hakkında fazla bir şey söylemiyordu. Bakımev-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerine bir katkısı olmayacağı da kesindi.

Ben kanepede arkasına yaslandı ve ayaklarını sehpanın üstüne koydu. "Söyle Nellie, kaçırdığımız şey nedir? Genç bir kadın öldü."

"O geceye dünya tatlısı genç bir adamla flört ederek başlayan ve sonra kendini dalgakıranda bulan bir kadın. Oraya gitmesinin bir sebebi vardı ve bu önemli bir şey olmalıydı, yoksa Pete'i öylece bırakmazdı."

"Biriyle buluşacaktı. Belki paylaşacak kozu olan biriyle."

"Josie, Angie'nin bir hedefi olduğunu söyledi. Sea Harbor'da olmasının bir nedeni varmış," dedi Nell. "Bir 'proje.' Josie bunun müze sergisi olabileceğini düşünüyordu ama ben öyle düşünmüyorum. Angie'nin görülecek başka bir işi vardı."

"Sonra Gideon öldürüldü. Hem de dünya kadar para ödendikten sonra."

"Hem de Angie'nin evini yağmaladıktan sonra. Ne arıyordu?"

"Herhalde bilgisayardır," dedi Ben. "Eğer biri Angie'yi aleyhinde bir şeyler bildiği ya da elinde bir şeyler olduğu için öldürdüyse, bilgisayarın içinde ipucu olduğunu düşünmüştür. E-postalar, taranmış evrak, hatta internet siteleri. Bilgisayarlar bizimle ilgili tahminimizden daha fazla şey açık ediyor."

"Ya da hiçbir şey. Doğru olsa da olmasa da, katil o bilgisayarı istiyordu. Kendini emniyette hissetmek için."

"Gideon gibi biri ise kolayca manipüle edilebilirdi. Ona

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Angie'nin evine girip bilgisayarı bulmasını söylemiş olabilirler. Oysa oraya ilk giren Sal'dı."

"Belki Gideon daha fazla para istemiştir. Bana hiçbir zaman ihtiyatlı biri gibi görünmedi," dedi Nell. "Katil de bu işe bir son vermek istemiştir. Üstelik korkunç ve tüyler ürpertici bir biçimde."

"Polis ona çarpanın bir kamyon olduğunu söylüyor. Yolda bazı çamurluk izleri görmüşler ve ancak bu kadarını tespit edebilmişler."

Nell irkildi. "Düşünsene, birine öyle hızlı çarpmak. Biri açıkça Gideon'ın ölmesini istemiş."

"Gideon'ın geceleri nereye gittiğini bilen biri. İyi seçilmiş bir yer."

Sustular. İkisi de Angus'u düşünüyordu. Bu sevimli yaşlı adamın, bir dizi korkunç olayın ortasındaki yeri ne olabilirdi?

Nell, Telefonun çalmasıyla yerinden sıçradı, düşüncelerine girilmesi onu ürkütmüştü.

Ben telefona uzandı, Nell dikkatle yüzüne bakmaya başladı. Haber iyi mi, kötü mü anında anlardı. Ben'in duyguları bazen kendi bile anlamadan yüzüne yansırdı.

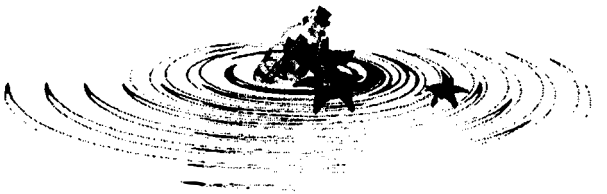
Önce küçük bir gülümseme, sonra hafifçe başını sallama. Elini saçlarının arasından geçirdi. "Pekâlâ, tamamdır," dedi. Ardından ekledi, "Teşekkürler."

"Evet?" dedi Nell, telefonu kapatınca.

"Birdie. Angus, Kendisi oradayken ayılmış. Bir kutu bira isteyip postanın gelip gelmediğini sormuş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Otuz Birinci Bölüm

Nell ertesi sabah erken kalkıp sahile doğru yola koyuldu. Ben, kahvaltılı bir toplantısı olduğunu ve daha sonra evde görüşebileceklerini ve Gideon'ın diğer kolilerini o zaman halledebileceklerini söylemişti.

Koşmak Nell'in zihnini açıyordu ve bugün en çok ihtiyacı olan şey buydu. Sahil boyunca kuzeye doğru koştu, yazlık evleri ve kulübeleri, ardından yat kulübünün pürüzsüz kumsalını geçti. İleride dalgakıran görünüyor, duvarı oluşturan iri granit levhaları güneşin altında parlıyordu.

Nell, dalgakıranın sabahları çok güzel göründüğünü düşündü. Tehditkâr ya da korkunç bir yer değildi. Gün ışığı pürüzsüz yüzeylerden yansıyor, taşın renklerini ortaya çıkarıyordu. Balıkçılar çoktan üstüne çıkmış, sabahın mavi gökyüzüne karşı oltalarını denize sallamışlardı. İç taraftaki korunaklı koyda, ıstakoz şamandıraları yelkenlilerle aşık atmaya çalışıyor, çıplak serenleri kışın yapraklarını dökmüş ağaçlar gibi salınıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nell yavaşlayarak yürüme hızına geçti, önce arkasındaki yat kulübüne sonra dalgakırana baktı. Kulübün arsasına ait küçük bir bölümün kıyısında, dalgakırana doğru olan küçük kumsalda, gölgelerin arasında taş bir masa ve iki bank vardı. İçerdekiler tarafından görülmek istemeyenler için ideal bir yer diye düşündü Nell. Bir içki içip dalgakıranda yürümek için özel bir yer. O gece Angie'nin yaptığı da bu muydu? Biriyle buluşup bir içki içmek ve konuşmak. Sonra da sohbeti hiç kimsenin duymayacağı taşın üstünde yürümek. Sadece ıstakozların ve martıların şahit olabileceği bir yerde. Yoksa paranoyaya kapılıp, irdelendiğinde temelsiz oldukları görülecek birtakım sonuçlar mı çıkarıyordu?

Nell, masadan dalgakırana ve ardındaki geniş açıklığa doğru yürüdü geçerken balıkçıların bazılarına gülümsedi. En uca gelince durdu, bacaklarını aşağı sarkıtıp oturdu, taşın serinliğini kalçasında hissetti. Suya ulaşan aşağıdaki çıkıntılara baktı. Gideon gibi sadece otuz sekiz yaşında olsaydı, buradan tırmanmakta zorlanmazdı. Yukardaki balıkçıların ise ruhu duymazdı. Bir süre oturup Angie'yi düşündü. Onun gibi düşünmeye çalıştı. O da burada, aynı yerde mi oturmuştu? Bir içki içip konuşarak, belki tartışarak? Sonra ölümcül ilaç etkisini göstermeye başlamıştı. Kollarının, bacaklarının, ses tellerinin uyuştuğunu hissetmiş miydi? Yavaşça mı itmişlerdi? Gürültücü denize doğru sessizce kaymış mıydı?

Nell kendini toparlayıp geri döndü ve kumsala doğru yürümeye başladı. Halk plajının ve küçük parkın ötesine, kuzeye doğru baktı. Çıkmaz yol buradan görülebiliyordu. Kim-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

senin kullanmadığı, sadece hurda araçların yığıldığı yol. Gideon sırtında ıstakoz çuvalı ile arabasına giderken o yolu kullanmıştı. Muhtemelen mutluydu. İyi bir hayat sürüyordu. Belki daha da iyi olacağını düşünüyordu.

Nell dönüp geldiği yola, kulüp binasının olduğu sahile doğru koşmaya başladı. Yat kulübünün olduğu kıyıda, ona doğru gelen tanıdık bir yüz gördü. Adımlarını sıklaştırdı. Yanından geçerken el sallayacaktı. Kibarca ve "üzgünüm, duramayacağım," tarzı bir el sallama.

Ne yazık ki, tişörtü terden sırılsıklam olmuş Tony Framingham, Nell ona henüz ulaşmadan birkaç adım önünde durup yolunu keserek. "Nell, konuşmamız gerek," dedi.

Nell yavaşladı ve durdu. Kesik kesik soluyordu. Bazen nazik olmak başa bela diye düşündü. Birdie olsa, hiç düşünmeden yanından geçer giderdi. Belki ondan biraz ders almalıydı.

"Günaydın Tony," demeyi başardı sonunda.

Tony'nin sesi düzgündü, ağır koşudan etkilenmemişti. "Angie Archer hakkında konuşmalıyız," dedi. Sözlerini dikkatle seçmeye çalışır gibi yere bakıyordu. Tekrar Nell'e baktığında kaşları çatılmıştı. Sesi sanki zor bir iş anlaşması yapmaya çalışır gibi zorlama ve yabancıydı. "Bu saçma sapan Sherlock Holmes sevdanızdan vazgeçin. Sen, Izzy ve diğerleri kasabada sorular sorup duruyorsunuz, insanları huzursuz edip kötü bir enerji yayıyorsunuz. Bitti Nell. Polis neler olduğunu biliyor. Bayan Archer kızının başına gelenleri kabulleniyor. İşi zorlaştırmayın. Artık bırakın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama ben ne olduğunu bilmiyorum Tony."

"Polis raporunu oku. Bende var. Gayet mantıklı."

"Hepimiz bitmesini istiyoruz Tony. Polis ve hepimiz. Sonucu bilmemek, olacakların en kötüsü. Böylece devam etmeyi deneyebiliriz, ama bunu başarabileceğimizi zannetmiyorum. Onu gerçekten kimin öldürdüğünü öğreninceye kadar olmaz. Hâlâ birçok eksik parça var. Uyumsuz birçok şey. Örneğin Angus'un başına gelenler gibi." Nell, kıyıdaki çocuklara, kuma havlularını seren annelerine ve sessizce koşan sabah sporcularına baktı. Burada istediği gibi konuşabilirdi. Kimse onu duymazdı.

Tony kaşlarını çattı. "Kalp krizi geçirdi. Bütün ihtiyarların başına gelir."

"Angus zehirlendi Tony."

Tony bir adım geri sıçradı. Sanki Nell ona yumruk atmış, dengesini sağlamaya çalışıyormuş gibi bacakları açık, bir süre sessizce Nell'e baktı. Sonra derin bir soluk alıp, yavaşça bıraktı ve duruşunu düzeltti. "Sanırım kendi işine bakarsan bu kasaba daha güzel bir yer olacak Nell. İnsanları inciteceksin. Üstelik Izzy'nin güvende olmasını istiyorsun, değil mi?"

Tony, Nell'in cevap vermesine fırsat vermeden döndü ve sahile doğru koşmaya başladı. Gittikçe hızlanarak koşuyor, pabuçları ayaklarının altındaki kumu döverek havalandırıyordu. Sonunda dalgakıranın arkasında Nell'in gözünden kayboldu.

Nell dönüp hızla eve doğru yürümeye başladı. Kalbi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hızla çarpıyordu ama bu kez koşmaktan değil, Tony'nin üstü kapalı tehdidinden.

Hızlı bir duş Nell'i canlandırdı ve düşünceleri normale döndü. İşi bittiğinde, Tony'nin ona ne söylemeye çalıştığından hâlâ emin değildi. Tehdit kendi hayal ürünü müydü? Bir an Margarethe'i arayıp bu konuyu onunla konuşmak istedi ama sonra bu düşünceden vazgeçti. Bu ancak, üçüncü sınıfa giden çocuk ikinci sınıfa giden çocuğunu dövdüğünde yapılacak bir işti. Bir anneye, oğlunun berbat işlere bulaşmış olabileceği nasıl söylenebilirdi?

Nell kurulanıp, kol ve bacaklarına masaj yaptı, üstüne bir pantolon ve tişört giydi. Tehdit, eğer tehditse, muğlaktı, belirsizdi. Boş verip Angus'un tekrar hayata tutunma çabasını kutlamak en iyisiydi.

Nell'in Tony'yi düşünmesine imkân tanımayacak bir sabahtı. Üst üste üç toplantıyı düşününce, Tony ile ilgili düşüncelerin günün ilerleyen saatlerine kadar beklemesi gerekiyordu.

Hindi pastırmalı çavdar sandviç için Harry'nin şarküterisine girdiğinde öğle saati çoktan geçmişti. Harbor Road, Angus'un yürümeye başladığı haberi ile çalkalanıyordu. Küçük salonda masadan masaya yayılan bir neşe vardı ve Nell bunu şaşkınlıkla, keyifle izliyordu. İnsanlar onu önemsiyordu. Nell, Angus'un bunu bilip bilmediğini merak etti. Kendisi bile, kasabanın yaşlı denizciyi kendi yaşlı denizcisi olarak kabul ettiğini fark etmemişti. Bazen insanların için-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

deki iyiyi ortaya çıkarmak için kötülük gerekebiliyordu. İstemsizce, fazladan birkaç sandviç siparişi verdi. Örgü atölyesine uğrayacaktı. Orada kimse istemese bile, Ben asla Harry'nin bol baharatlı karışımlarını geri çevirmezdi.

Nell kapıdan içeri girdiğinde, Birdie bir kucak dolusu yumakla tezgâhın önünde duruyordu. Nell, hastanenin bekleme odası için olduğunu düşündü. Atölyede ise hareketlilikten kaynaklanan bir uğultu vardı.

"Nihayet geldi," dedi Birdie, Nell'i işaret ederek. "Sana ulaşmaya çalıştım." Birdie, Nell'in kendini son derece yanlış bir şey yapmış hissetmesini sağlayacak bir tonda konuşuyordu.

"Konuşmamız gerek," dedi Birdie. "Izzy arka tarafta." Rose'a kredi kartını verip kaybetmemesini tembihledi, sonra Nell'in dirseğini kavrayıp zorla arka odaya sürükledi.

Izzy ve Cass pencerenin önündeki sedire oturmuş, ayaklarını altlarına toplamışlardı. Cass'in şalı kucaklarına yayılmıştı ve İlmek, Izzy'nin bağdaş kurduğu bacaklarının arasında uyuyordu. "Omuzlara geldik bile," dedi Izzy. "Mary çok mutlu olacak."

Birdie odaya girip sırt çantasından bir tomar zarf çıkardı ve kabaca sehpanın üstüne attı.

"Artık postanede mi çalışıyorsun?" diye sordu Nell.

"Angus bana posta geldi mi diye sorduğunda, yine kendi dünyasına daldığını sandım ama Ella geçtiğimiz günlerde gerçekten de bizim adrese mektuplarının geldiğini söyledi. Odasını temizlerken mektupları şifonyerin üstüne istifliyor-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

muş ama Angus şimdiye kadar hiç bakmamış bile. Dün akşam bir göz atayım dedim, tahmin edersiniz ki çoğu ıvır zıvır. Birkaç kredi kartı başvurusu, kasaba sakinlerine mektuplar filan. Şunlar dışında." Lastik bantla birbirine tutturulmuş iki mektubu gösteriyordu. "Angie Archer'dan," dedi.

"Angie mi?" Nell mektuplardan birini alıp üstündeki adrese baktı. *Bay Angus McPherron* yazıyordu.

"Üstündeki damgalar doğru değil. Ella, biri geçen hafta geldi, biri dün diyor. Angie, Angus'un benim yanımda olduğunu bilmiyordu, o yüzden mektupları kasaba dışındaki evine yollamış. Postane, Angus'un aslında nerede olduğunu keşfedip mektupları buraya yönlendirene kadar zaman geçmiş."

Her zarfın üstünde kalın harflerle "Özel" yazıyordu. Zarfın altına ise "Önemli" notu düşülmüştü. Sanki Angie, Angus'un mektupları atmasına engel olmak ister gibiydi. Dönüş adresleri ise Liman Yolu Örgü Atölyesi'nin üst katındaki daireydi.

"Bunları Angus'a götürmen gerek," dedi Izzy. "Sen git. Ben bugün burada olmak zorundayım."

"Ben de kapanları kontrol edeceğim," dedi Cass. "Ama ararsın, değil mi?"

Angus özel bir odaya alınmıştı ve Birdie'yle Nell kapısına ulaştıklarında doktoru dışarı çıkmak üzereydi.

"İnanılmaz bir ihtiyar, taş gibi sağlam" dedi doktor on-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lara gülümseyerek. "Çok halsiz ama atlatacak."

Nell ve Birdie içeri girdiklerinde, Angus yastıklarına dayanmış dinleniyordu. Beyaz sakalı temizlenmiş ve taranmıştı, gözleri ise açıktı.

"Merhaba hanımlar, şunlara bakar mısınız?" Angus bir elini kaldırıp meyve sepetleriyle dolu pencere pervazlarını ve kurdeleli kartlarla, dergiler iliştirilmiş duvarları işaret etti. Eli, hareket ederken titriyordu.

"Çok fazla hayranın var Angus," dedi Nell.

Yastığın üstündeki başı kıpırdadı. "Öyle görünüyor," dedi. Sesi o kadar alçak çıkıyordu ki, Nell güçlükle duyabiliyordu.

Birdie yürüyüp yatağının kenarına bir iskemle çekip elini tuttu ve yorgun gözlerine bakarak gülümsedi. "Gerçekten öyle, seni ihtiyar keçi. Buna inan ve çabuk iyileş. Bunu bize borçlusun."

Angus kısaca gözlerini kapadı. Nell ve Birdie gözlerini tekrar açtığında, yanağından aşağı süzülen damlayı görmemiş gibi yaptılar.

Birdie sırt çantasını karıştırdı ve zarfları çekip çıkardı. "Mektuplarını getirdim," dedi.

Angus yastığın üstündeki başını çevirdi ve dikkatini Birdie'nin elindeki mektuplara vermeye çalıştı. Başını yastıktan kaldırmadan, zarfın üstünde önce alıcı, sonra gönderici adını okudu; Angie Archer. "Yazacağını söylemişti," diye mırıldandı. "Gerçekten." Ardından, yorgun ve solgun yüzündeki göz kapakları tekrar kapandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunları sana okumamı ister misin Angus?" diye sordu Birdie, zarfları tekrar havaya kaldırarak.

Bir dakika kadar Angus'un sesi çıkmadı, uyuduğunu düşündüler. Ancak birkaç saniye daha geçti ve gözleri hafifçe açıldı. Konuşmaya başladığında, sesi yumuşak ama çok netti. "Oku ve benim için onları sakla. Şimdi eve git."

Ardından yorgun bedeni uykuya yenik düştü, Birdie ve Nell yavaşça odadan dışarı çıkarken dönüp bir kez daha beyaz çarşaflar içinde hareketsiz yatan adama baktılar.

Nell ve Birdie, Angus'un ihtiyaçlarını toparlayıp, hastaneye götürüp geri dönene kadar hava kararmaya başlamıştı. Arabanın camından dışarı bakan Nell, akşam ışığının sakinleştirici bir etkisi olduğunu düşündü. Bunca çalkantının arasında, Cape Ann'e bile huzur getirebiliyordu.

Nell'in evine ulaştıklarında, Izzy ve Cass önlerinde bir tabak peynir ve bir kâse üzümle kanepede oturuyorlardı. Ben'in martini sürahisi ise mutfak tezgâhının üstündeydi.

"Aramadın," dedi Izzy, teyzesine kaşlarını çatarak. "Angus iyi mi?"

"Daha iyi," dedi Nell. "Bugün çok daha iyi. Doktoru yakında normale döneceğini söylüyor." Çevresine bakındı. "Ben nerede?"

"Yarınki kilise heyeti için mali dökümleri tamamlamak üzere Peder Northcutt'a yardıma gitmesi gerekti. Olabildiğince çabuk dönecekmiş." Izzy kalkıp Nell'e sarıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Angus'un mektuplarına ne oldu? Ben dükkânı kapatırken Cass geldi. İkimiz de sizden haber alamadığımız için buraya geldik."

Birdie zarfları tezgâhın üstüne koydu ve Angus'un isteğini tekrarladı.

"Yani Angus mektuplarını bizim okumamızı mı istiyor?" diye sordu Cass.

"Söylediği bu," diye cevap verdi Birdie. "Mektupları bekliyormuş gibi bir hali vardı. Angie onları göndereceğini söylemiş olmalı, sanırım o yüzden önem veriyordu."

Dört kadın sehpanın etrafında toplandılar ve Nell ilk zarfı açtı. Zarfın köşesinde küçük bir not vardı: 1/3. Tarih olmadığı kesindi. Belki de postanenin yeni bir kodlama metoduydu. Zarfın içinden, büyük ihtimalle Angie'nin müze araştırması sırasında bulduğu çeşitli gazete kupürleri çıktı.

Haberler, Angus McPherron ve Finlandiyalı güzel karısı Anja Alatalo hakkındaydı. İkisinin, çiçeklerle dolu uzun bir masanın başında çekilmiş soluk bir fotoğrafı vardı. Neşeli grubun arkasında, gül fidanları arasındaki beyaz drapeli bir masada altı katlı düğün pastası görülüyordu. Haber, küçük kasabalara özgü biçimde, kişisel ve dedikodu ağırlıklıydı. Taş işçisi Angus'un Finlandiyalı zengin taş ocağı sahibinin kızına âşık olduğu ve evlendiği yazıyordu. Haber, Anja'nın babasının biricik kızına yaptığı şatafatlı düğünün bütün ayrıntılarına girmişti. Gözden kaçan hiçbir şey yoktu; devasa çiçek aranjmanları, özenle hazırlanmış yiyecek ve içecekler.

Aynı zarfin içine bir de resmi belge sıkıştırılmıştı. Birdie

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

belgeyi açıp gösterişli başlığı okudu. *Evlilik Cüzdanı.* Angus ve Anja'nın, kendileri ve şahitleri tarafından imzalanmış evlilik cüzdanının bir fotokopisiydi.

Nell kâğıtları eliyle düzelterek sehpanın üstüne koydu. Alt köşesine yine dikkatlice 2/3 yazılmış, ilkinden daha büyükçe olan ikinci zarfı açtı.

İçinde tek bir belge vardı; sarı, eski bir tapu örneği. Nell dikkatlice baktı ve Birdie'ye uzattı. "Kullanım ve mülkiyet hakkı veren bir arazi tapusu."

Birdie gözlüğünü takıp tapuyu dikkatle inceledi. Sarı kâğıt parçasının tepesinde "McPherron" adı yazılıydı ve Angus'un bunca yıldır yaşadığı yere yakın küçük bir arsayı tanımlıyordu.

Nell tekrar zarfa ve dibindeki 2/3 notuna baktı. *Üçte iki?* Bu, Angus'a postadan üç mektup alacağını hatırlatan bir uyarı notuydu. "Başka zarf var mıydı?" diye sordu Birdie'ye.

"Benim gördüğüm kadarıyla yoktu ama bunlar farklı günlerde damgalanmış. Yolda hâlâ bir zarf olabilir," dedi Birdie.

Nell, müzenin yıllar boyu ilk Cape Ann sakinlerine –dünyanın çeşitli yerlerinden gelip Cape Ann'i zengin bir etnik kültüre kavuşturan balıkçılara ve taş ocağı işçilerine– ait toparladığı evraka benzeyen arsa tapusuna tekrar baktı.

Izzy, Angus'un Anja Alatalo ile yaptığı düğüne ait ayrıntıları yüksek sesle okuyordu. Muhabir, genç ve güzel bir kadın olduğunu yazıyordu. Beline kadar inen dalgalı kahverengi saçları vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nell onu dinlerken, hastanede hareketsiz yatan bedeni düşündü. Anja ile olan hayatı kısa sürse de, muhteşem olmalıydı. Zarfı kaldırırken içinden bir kupür daha düştü. Nell gözlüğünü takıp yavaşça okumaya başladı. Ben'in anne ve babasından dinlediği trajik öyküyü anlatıyordu. Yani, Anja ve babasının kendi arazilerindeki hazin ölümleri.

Nell tekrar dikkatle korunmuş eski fotoğraflara baktı; Anja ve Angus, Angus ve Anja'nın babası, Luukas Alatalo'nun babasıyla birlikte çalıştığı taş ocaklarının fotoğrafları. Bu fotoğrafta ona tanıdık gelen bir şey vardı, daha önce gördüğü bir şey, belki Rockport, Halibut Park ya da başka bir yerde yürüyüş yaparken dikkatini çeken bir şey? Hafızasını yokladı ama hatırlamaya çalıştığı şey bir türlü belirginleşmiyordu ve bu da onu ayakkabının içindeki bir taş parçası gibi rahatsız ediyordu.

Cass'in karnından gelen gurultular, onlara uzun zamandır hiçbirinin bir şey yemediğini hatırlattı ve Birdie ile birlikte Nell'in buzdolabına doğru yollandılar.

"Ne bulursanız kabul," diye seslendi Nell koltuğundan.

Birdie, biraz makarna ve sebze kızartması bulup mikrodalgada ısıttı. Cass ise bir tabak İtalyan sosisi ve sotelenmiş mantar ısıtarak ona yardım etti.

"Tezgâhın üstünde Harry'nin Şarküterisi'nden mayalı ekmek var," dedi Nell, başını fotoğraflardan kaldırmayarak.

Mutfaktaki ada tezgâhın çevresinde oturup tabaklarını doldurdular, belge ve fotoğrafları önlerine yaydılar, dirseklerini ahşap zemine yaslayıp Angus McPherron'u ve Angie

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Archer'ı düşündüler.

"Sizce Angie bunları neden Angus'a gönderdi?" diye sordu Birdie. "Zaten onu her gün görüyordu."

"Sanırım daha emniyetli olduğu için," dedi Nell. "Angie, Angus'un eğilimlerini hepimizden daha iyi biliyordu. Bunları ona sahilde oturuken ya da limanda yürürken verseydi, kendilerini bir çöp konteynerinde –veya rüzgâra karışmış– bulabilirlerdi."

"Belki Angie tehlikede olduğunu biliyordu," dedi Cass.

Nell başıyla onayladı. "Olabilir sanırım, ama umarım değildir. Angie'nin tehlikede olduğunu bilip yardım istememesi, dayanılır bir şey değil."

"Angie'ye karşı hep sert davrandım, özellikle o akşam." Duygusallaşan Cass'in çıkık elmacık kemikleri konuşurken kızarmıştı.

"Hepimiz onu zaman zaman yanlış değerlendirdik Cass," dedi Birdie. "Ama bu durumu değiştirmiyor. Angie bir şey yapmaya çalışıyordu, muhtemelen iyi bir şey."

"Ve bu hayatına mal oldu." Nell bir fincan çay aldı. Oda birden soğumuş gibiydi. Ortam kasvetliydi.

"Pekâlâ," dedi Izzy. "Burada neyi kaçırıyoruz?" Tezgâhın üstündeki kağıt parçalarına baktı.

"Üçüncü parçayı kaçırıyoruz. *Üçte üç*," dedi Nell. "Evet, öyle olmalı. Bu tam Angie'ye göre bir şey, belgeleri sırayla düzenleyip Angus'un hayatına bir düzen vermeye çalışmak."

"Tapuyu neden gönderdiğini anlamadım," dedi Cass.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Angus'un yaşadığı arsanın kendine ait olduğunu biliyoruz, o yüzden bu tapu bize fazla bir şey anlatmıyor. Angus'un elinde olması tabii ki hoş, ola ki bir gün lazım olur ama hepsi bu. Ayrıca evlilik cüzdanı ve gazete kupürlerini neden göndermiş?"

Nell kupürlere tekrar baktı. "Belki Angie, Angus'un hayatındaki önemli parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu çünkü bunu kendisinin yapması zordu. Angus'a âşık olan kadını, ona hatırlatmaya çalışıyordu." Nell, Angus ve gelininin fotoğrafına tekrar baktı, masada oturan sevimli genç çifti aklından çıkaramıyordu.

"Evet," dedi Izzy heyecanlanarak. "İşte bu Nell! Angie onun hayatının parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu, ama hâlâ eksik bir parça var."

"Anja'nın ailesinde başka kimse yok muydu?" diye sordu Cass.

"Hayır. Annesi doğumda ölmüş," dedi Birdie. "Sanırım o yüzden babasına bu kadar yakınmış. Adam hayatını ona adamış, herkes bunu söylüyor."

"O halde babası öldüğünde her şey Anja ve Angus'a mı kalmış?" diye sordu Nell.

Çatalı makarna ile dolu olan Izzy ona baktı. Nell'in aklından geçenleri okuyarak kaşlarını çattı. "Ama Anja da ölmüş. O yüzden Angus yaşayan tek mirasçı."

Tapuları, evlilik cüzdanını ve yaşamlarının başında bu çifti ayıran trajediyi düşünerek sessizleştiler.

Nell zarfın içinden çıkanları masanın üstüne koydu,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zarfları da yanlarına. 1/3. 2/3. Eski bir tapu. Bir evlilik cüzdanı. Izzy ile beraberken Angus'la sahilde yaptıkları konuşmayı düşündü. *Gerçekten*, Angie'nin ona söylediğini anlatmıştı. *Mektup yazacak, gerçekten.* Bir tapu. Angie ona bir tapu göndereceğini söylemişti.

"Bir vasiyetname," dedi Izzy birden. "Bir vasiyetname eksik. Belki bir başka tapu daha? Evlilik cüzdanı bize Angus ve Anja'nın resmen evli olduğunu gösteriyor. Tapu ise Angus'un arsasını. Ama... "

"Babanın –veya Anja'nın– vasiyeti bize hikâyenin kalanını söyleyecek," diye tamamladı Cass.

Birdie sandalyesini itip ellerini havaya kaldırdı. "Ve sanırım ben nerede olduğunu biliyorum," dedi. Nell'e baktı. "Hastanedeki hemşirede... "

"Angus'un ceketinin iç cebi. Hastane personelinin senin adresine ulaştıkları zarf. Hastaneye yatırıldığında Angus'un yanındaydı."

"Umalım ki hâlâ orada olsun."

Birdie kalkıp çantasını kaptı ve içini eşelemeye başladı. "Lanet. Araba yok. Izzy ya da Cass, birinize ihtiyacım var."

"Neden beraber gitmiyorsunuz?" diye sordu Nell. "Her ihtimale karşı... " *Ne ihtimali?* Nell emin değildi, ama Birdie'nin yalnız yolculuk yapmasını istemiyordu.

"İyi fikir. Zaten yolda durup İlmek'i kontrol etmem gerek," diye ekledi Izzy. "Sam bir toplantı için Boston'a gitti, o yüzden tek başına."

"Burada kalıp Ben'i bekleyeceğim," dedi Nell. Bir zarf

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

almaya dört kişi birden gitmeye gerek yok diye düşündü. Üstelik kalıp yarım kalmış işleri tamamlaması daha yararlı olurdu.

Diğerleri çıktıktan sonra Nell mutfağı temizleyip kahve suyu koydu ve tekrar mutfak masasındaki yerine geri dönüp, bilgisayarına bakmaya başladı. Dışarıdaki rüzgâr, çam ağacının tepesini evin yan duvarına çarpıyordu.

Nell bilgisayarın tuşuna bastı, açılırken çıkardığı tanıdık uğultuyu dinledi. Birkaç saniye sonra ekranı Sam'in fotoğrafları doldurdu. Zihni hâlâ Angus'un hayatı ile meşgul olan Nell, farkında olmadan fotoğrafları kliklemeye başladı.

Ve onu gördü. Daha önce de dikkatini çeken taş ocağı karesini. Fotoğrafı büyütüp Sam'in kamerasına takılan güneş patlamasına baktı. Kristal berraklığındaki muhteşem taş ocağı; ocağın hemen kıyısında duran eski kamyon ile birlikte. Öyle ki, bir kuzeydoğulu, güçlü bir darbe ile onu kolayca suyun derinliğine gömebilirdi. Görüntüyü biraz daha büyüttü. Ön camındaki çatlaklar ışığı prizma gibi yansıtıyordu. Kırık tamponu ise tek bir telin ucunda sallanıyordu. Aykırı bir görüntüydü ama tuhaf bir biçimde güzeldi. Ormana açılan ıssız bir taş ocağı, güneş ve hurda, paslı bir kamyon. Nell bakmaya devam etti. Sonra soluğu sıklaştı ve gözlüğünü takıp tekrar baktı.

Fotoğraf küçük ekranı doldurunca Nell'in zihni birden açıldı. Resmin çözünürlüğü biraz daha yüksek olsa, görüntüye bir milimetre daha yaklaşsa, hurda kamyonun paslı tamponunda kan ve doku kalıntılarını göreceğinden emindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nell yazıcının tuşuna bastı ve fotoğraflar yandaki masada duran yazıcıdan çıkmaya başladı. Hepsini toplayıp çantasına attı. Bir süre kimse eve gelmeyecekti. Hastaneye gidip oradan İlmek'i kontrol etmeye dönmek en az bir saat sürerdi, belki daha fazla.

Kısa bir yolculuk için vakti vardı. Ve eğer haklıysa, yapboza eklenecek tek bir parça kalmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Otuz İkinci Bölüm

Nell, Canary Cove'a doğru yol alırken saatine baktı. Yıllar süren ricalardan sonra, Annabelle sanatçıların yalvarmalarına karşı koyamamış ve haftada bir kez –bunko* oynamadığı, lokantanın evrak işinin olmadığı ve televizyonda bir diziyi kaçırmadığı tek gün olan salı günleri– Sweet Petunia'yı saat sekize kadar açık tutmayı kabul etmişti. Kahvaltı ve öğle yemeği menüsünde değişiklik yapmamıştı ama kimsenin umurunda değildi, hatta Canary Cove'daki sanatçılar arasında salı akşamları yumurta yemek gelenek halini almıştı. Nell, saat sekizi geçtiği halde, çöpü boşaltıp mutfağı temizlemek için hâlâ orada olduklarını biliyordu. Hatta bazı müşteriler dedikodu ve son haberler için geç vakte kadar çıkmazdı. Liman Yolu Örgü Atölyesi'ni tasarlarken, Izzy ile birlikte Annabelle'in yerinde sayısız akşamı geçirmiş, örgü örüp sohbet ederek küçük mekânı Izzy'nin hayalleri ile doldurmuşlardı. Dost canlısı lokanta sahibi ise bir kere bile onlardan gitmelerini istememişti. Hep yapılacak bir işi olduğunu söylerdi.

---

* *Bir tür zar oyunu. (e.n.)*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Nell lokantaya giden çakıllı yola saptı. Otoparkın ışıkları yanıyordu ve lokanta hâlâ ışıl ışıldı. Park yerinde epeyce araba vardı. Annabelle'in on altı yaşına geldiği için Stella'nın kullanmasına izin verdiği Corolla, Anabelle'in kendi arabası, diğer yanda birkaç müşteri arabası. Nell mutfak girişine yakın bir yere park etti, içeri girmek ya da bütün müşteriler gidene kadar orada durmak konusunda biraz tereddüt etti. Stella Palazola, tam o anda iki çuvalı, annesinin organik gübre yığınına katkıda bulunmak üzere sürükleyerek mutfak kapısından dışarı çıktı. Nell kontak anahtarını ve çantasını ön koltuğa bırakıp dışarı çıktı ve genç garsona yetişmek için acele etti.

"Stella," dedi genç kız lokantanın arkasındaki gübre yığınına ulaştığında.

Stella elindeki çuvallardan birini düşürerek döndü. "Bayan Endicott, beni korkuttunuz."

"Üzgünüm Stella." Nell uzanıp çuvalı toparladı. "Seninle konuşmak zorundayım. Bana bir dakikanı ayırır mısın, lütfen?"

Stella arkadaki lokantaya baktı, Nell tekrar kaçmaması için gözünü ondan ayırmıyordu.

Stella'nın gözleri fıldır fıldır dönüyordu; Nell'e, mutfak kapısına, son müşterilerin de arabalarına doğru gitmeye başladığı otoparka. Nell, onların ayak seslerini, gevezeliklerini, açılıp kapanan kapıları ve uzaklaşan motor seslerini dinledi.

Gözlerini Stella'dan ayırmıyordu.

"Ne?" diye sordu Stella.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Nell, geri döneceğini tahmin eden Stella'nın yenilgiyi kabullendiğini düşündü. Stella'nın baş belası olmuştu. "O kaşmir hırka hakkında Stella..."

"Size söyledim, giydiğim için üzgünüm. Bir daha asla yapmayacağım. Çok mu önemli? Eski, aptal bir hırka kimin umurunda?"

"Benim umurumda Stella. Hem de çok. Senin başını derde sokacak hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum ama bana o hırkadan söz etmelisin."

Stella gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovaladı.

"Biliyorum bütün bunlar sana saçma geliyor."

Stella çekilmiş kahve dolu çuvalı alıp gübre yığınına attı ve ellerini önlüğüne sildi.

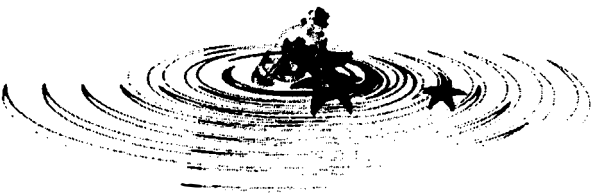
"Bayan Endicott..." diye söze başladı.

"Bana güvenebilirsin Stella. Sana söz veriyorum ama gerçeği bilmek zorundayım."

Stella başıyla onayladı. Son çuvalı da alıp yığının içine attı.

Sonra tekrar Nell'e dönüp gerçeği söyledi.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Otuz Üçüncü Bölüm

Nell eve döndüğünde geç olmuştu. Çok kederliydi ve beyni uyuşmuştu. Stella ona tahmin ettiği şeyleri söylemişti. Cevap hemen oradaydı, günlerdir Nell'in kafasının bir köşesinde dolanıyordu ama bu şüphelerin gerçeğe dönüşmesine izin vermiyordu, çünkü gerçek olmalarını istemiyordu.

Ben evde endişeyle onu bekliyordu. "Bana bunu yapma Nell," dedi.

"Ben, asıl endişeli olan sen değilsin. Benim."

"Haklısın, değilim. Olmama da izin verme." Ada tezgâhta oturmuş çay içiyor, sesinin normal çıkmasına çalışıyordu. Nell ona doğru yürüdü, çantasını yere bırakıp Ben'in ensesini ovmaya başladı.

"Birdie, Cass ve Izzy geldi."

"Zarfı getirdiler mi?"

Ben başıyla onayladı, tezgâhın üstünden alıp gösterdi. "Bana diğer belgeleri de gösterdiler. Hepsini inceledim."

"Ya üçüncü zarf?" diye sordu Nell. Ben söylemeden de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içinde ne olduğunu biliyordu. İçinde bir vasiyet vardı. Ve bir tapu. Bir servet. Angus'un serveti.

Nell, Ben'e, Stella ile konuşmasını ve Sam'in taş ocağında çektiği ve baskısını yaptığı fotoğrafı anlattı. Angus'un hayatının ve Angie'nin ölümün anahtarını elinde tutan fotoğraf.

Nell çantasına uzandı, yazdırdığı fotoğrafları aradı.

"Tuhaf," dedi. "Fotoğrafları çantama koymuştum. Neden yaptığımı bile bilmiyorum. Alışkanlık sanırım. Ama şimdi yoklar." Tekrar aradı ama çantasında cüzdanı ve makyaj çantası dışında bir şey yoktu. Cep telefonu, kalemleri, bloknotu ve kağıt mendilleri de yerinde duruyordu. Ancak içine tıkıştırdığı fotoğraflar yok olmuştu.

Annabelle'e yaptığı kısa yolculuğu geriye doğru hatırlamaya çalıştı. Stella ile konuşurken çantasını arabanın ön koltuğunda bırakmıştı ve camlar açıktı. Çantası ve anahtarları. Kaşlarını çattı ve lokantadan çıkan son müşterilerin önce yaklaşan, sonra uzaklaşan ayak seslerini hatırladı. Araba kapıları açılıp kapanmış, motorlar çalışmış, sonra sesler duyulmaz olmuştu.

"Biri fotoğrafları çantamdan almış," dedi. "Ve sanırım kim olduğunu biliyorum." Saatine baktı, Annabelle'i aramak için çok geç olmuştu ve şu anda ona bir açıklama yapmak istemiyordu, ama birkaç saat önce Annabelle'in salı akşamı yumurtalarının tadını çıkaran en az bir kişiyi hatırlıyordu.

Ben ve Nell sıcak çay içtiler, sessizce konuştular ve sonunda yatmaya karar verdiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir şey yapmak için çok geç oldu," dedi Ben. "İşin iyi tarafı, kimse bir yere kaçmıyor. Bırak insanlar uyusun. Göz açıp kapayana kadar sabah olacak."

Sabah polisi arayıp tapuları, fotoğrafları ve evlilik cüzdanını vereceklerdi. Angie'nin canı pahasına yaptığı bu araştırma, düzgünce bir araya getirilmişti ve lastik bir bantla tutturulmuştu.

Birdie sabah erkenden, daha okyanusun üstünde güneş doğmadan aradı.

Dediğine göre uyku tutmamıştı. Sabahın köründe kalkmış, ona daima huzur veren yerde, Sonny Favazza'nın sığınağının penceresinin önünde oturmuştu. Camdan içeri vuran renk cümbüşünü görebiliyor, teleskopla daha da yakına getirebiliyordu. Işık önce küçüktü; siyah gökyüzünde küçük bir nokta. Sonra giderek büyüdü.

Birdie önce 911'i, sonra Ben ve Nell'i aradı.

"Hemen geliyoruz," dedi Ben. Birdie, itfaiyenin de yolda olduğunu söyledi.

Ben, daracık Framingham Road'da olabildiğince hızlı gidiyordu. Yola vuran ay ışığı, güneşin doğmasına pek gönüllü değil gibiydi. Nell'in yüreği ağzındaydı, yolun sonunda bulacaklarını bildiği şeyi görmek istemiyordu.

Oraya, itfaiyeden ve ıstakoz kapanlarını kurmak için erkenden tekneye gelip yangını gören Cass ve Pete'den önce vardılar. Uyuyamayıp burna doğru yola koyulan Izzy'den de önce.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Margarethe Framingham, müzenin yönetim kurulu toplantısına gidecekmiş gibi şık bir elbise ve yüksek ökçeli pabuçlar giymiş yolun sonunda duruyor, sakin bir şekilde, bütün hayatını verdiği muazzam evin karanlığı aydınlatmasını seyrediyordu. Alevler çatırdayarak bir odadan diğerine atlıyor, evi sanki bir parti başlamak üzereymiş gibi içerden aydınlatıyordu. Yaşlı duvarlar adeta bir fırına dönüşmüştü. Havayı emiyor, perdelerle oynaşıyor, zarif avizeleri patlatıyor ve değerli kitapları eritip kömüre dönüştürüyordu.

"Margarethe," diye seslendi Nell. "Yapma."

Kadın ellerini kaldırıp eve bir adım daha yaklaştı. "Uzak durun," diye bağırdı. "Bu ev benim olmayacaksa, kimsenin olamaz."

"Neden Margarethe?"

"O kızla konuşmaya çalıştım ama beni dinlemedi," dedi. "Her şeyi benden alıp umurunda bile olmayan, ihtiyaç duymayan, istemeyen o ihtiyara vermek istedi. Burası benim," dedi çelik gibi bir sesle. "Buraya emek verdim. Burası sayesinde bir kimliğim oldu. Ben önemliyim ve bunu benden almaya çalışıyorsunuz. Buraya asla sahip olamayacaksınız. Asla. Hiçbiriniz, nankör insanlar."

Arabaların, sirenlerin ve Framingham Burnu'nun granit zemininde koşan itfaiye kamyonlarının arka planda duyulmaya başlayan sesleri, şafak vaktinin güzelliğine leke sürüyordu.

"Margarethe, arazi Framinghamlara ait değil. Hiç olmadı. Ve iki insan öldü."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ölmek zorunda değildi. Ona seçenek sundum. Hayat seçenekler üstüne kuruludur. Ben bir hiçtim ve bu aileye gelin gelme ve kontrolü ele alma seçeneğimi kullandım. Angie yanlış seçim yaptı. Ben doğrusunu yaptım. Araştırma yeteneklerini yanlış kullandı. Saçma sapan bir hesaplaşma için."

"Babasının ölümünü saçma sapan bir kindarlık olarak gördüğünü sanmam Margarethe."

"O, içkiden öldü. Şirketimizden kovulmuş olması tesadüftü. Fark etmez, Angie Archer bunun peşine düşmemeliydi. Framinghamların geçmişini deşmek zorunda değildi. Bu kasaba bensiz bir hiç."

Bensiz. Margarethe'in sesindeki delici kibir Nell'i ürküttü. Sea Harbor'ın meselelerini halletmek için başı çeken, yönetim kurulunda yan yana oturduğu kadın bu değildi. Bu, yokluktan gelmiş –ve oraya dönmeye asla niyeti olmayan– güç tutkunu bir kadındı.

"Margarethe, bunu halledebiliriz," dedi. Söylediklerine ne kendi inanıyor ne de Margarethe'in inanmasını bekliyordu, sadece onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordu.

Nell onunla konuşurken, Ben yavaşça dairesel girişin arkasına dolanmıştı.

"Gideon budalanın tekiydi, anlarsın ya," dedi Margarethe. Sesi alışılmadık biçimde yükselmeye başlamıştı. "O adi, sersem herif ıstakozları çalarken bizi gördü. Hiç kimse Margarethe Framingham'a şantaj yapamaz."

"Izzy'nin hırkasını alıkoymuşsun Margarethe."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yangından vuran ışık Margarethe'in yüzündeki tuhaf gülümsemeyi aydınlattı. "Omuzlarından kaydı. Benzersiz bir yündü, alışılmadık mükemmellikte bir doku..." Sesi, sanki safran rengi hırkanın renklerini gözünde canlandırıyormuş gibi alçaldı, parmak uçlarıyla onu hissetmeye çalıştı. "Onu gardırobumda emniyete aldım. Güzel şeyler şefkat ister Nell."

"Angie bu araziden Angus'a söz etmişti," dedi Nell. Göz ucuyla Ben'in heykelin çevresinden dolaşıp basamakların ucundaki uzun boylu kadına doğru yaklaştığını görebiliyordu.

Margarethe uzaklara baktı. "Angus, bana Angie'nin kanıt göstereceğini söyledi. Oysa Angie ölmüştü. Aptal adam, kızın söylediklerinin yarısının bile farkında değildi. Tek zevki, hikâyeleriyle limandaki insanların canını sıkmaktı. Ama aklı başına geldiği zamanlarda..."

Nell, şafak vaktinin ayazından korunmak için kollarıyla kendini sardı. "Biliyordu, değil mi? Bu arazinin sevgili Anja'sına ait olduğunu biliyordu. Öldüğünde, ona kalmıştı. Ve Angie, bu gerçeği bir şekilde bulup çıkardı."

"Ait olmak?" Margarethe eve bir adım daha yaklaştı. "Ait olmak hakkında ne bilirsin? Ben bir hiçtim, hiç! Oysa şimdi ne olduğumu biliyorum. Ve kimse bunu benden alamayacak." Arkasını döndü ve kendinden sadece birkaç metre uzakta olan Ben'i gördü. Ellerini önüne uzatıp onu durdurdu, alevler içindeki evin önünde upuzun bir gölge gibi duruyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İtfaiye kamyonları acı acı bağırarak fren yaparken Margarethe, Nell'e gülümsedi, Ben'i kibarca selamladı ve sonra sahneye çıkarmış gibi dönüp evin içine doğru süzüldü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Otuz Dördüncü Bölüm

Sea Harbor Gazette her şeyi yazmıştı: *Sea Harbor'ın yapışkan ihtiyarı*, milyoner hayırsever.

Daha aşağılarda bir diğer başlık vardı: *Bir İtibar Yitirme Öyküsü*. Margarethe Framingham'ın korkunç ve hüzünlü öyküsü, kronolojik bir dökümle anlatılıyordu. Nell, Margarethe'in başarılarının da listelendiğini fark etti ancak şöhret ve servet uğruna korkunç cinayetlere başvurması bu başarıları gölgelemişti. Böylesi bir davranışı açıklamak o kadar kolay değildi.

Nell ve Izzy ertesi gün Josie'yi ziyarete gidip Angie'nin eşyalarını arka odaya taşıdıklarında, Josie onun mezuniyet tezlerinden birini çıkarıp onlara gösterdi. Josie, Angie'nin bu tezden A aldığını gururla söyledi. Tez konusu olarak Sea Harbor'ı seçmiş ve taksimata uygun olmayan alışılmışın dışında arsa transferleri keşfetmişti. Mezuniyetten sonra ise geri dönüp bu işin peşine düşmüştü. Nell, bunun Angie için adeta piyango kazanmak gibi bir şey olduğunu şimdi anlıyordu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

–Sonunda, Sylvester Framingham'dan babasının ölümünün intikamını almanın bir yolunu bulmuştu– ve bu süreçte sevimli bir adama yardımcı olmuştu.

Haberi alan Tony Framingham Boston'daki arkadaş ziyaretini kesip ertesi gün hemen Sea Harbor'a döndü.

Hayırlar olsun, diye düşündü Nell, o gün ikindi vakti kapı aralığında duran bitap düşmüş adamı gördüğünde.

Beklenmedik ziyaretçileri geldiğinde, hem Nell hem de Ben evdeydi. Hep birlikte verandada oturdular, Tony önündeki buzlu çay bardağına dokunmadı.

"Onu en son siz gördünüz," dedi. "Tek bilmek istediğim... ne bilmek istediğimi bilmiyorum."

"İtfaiye şefi acı çekmediğini söyledi Tony. Tavan çökünce bilincini kaybetmiş. Bir şey hissetmemiş."

"Belki o anda değil," dedi Tony. Başı önde, dirsekleri dizlerinde bankta otururken.

"Neler olup bittiğinden haberin var mıydı Tony?"

Tony dayak yemiş gibi görünüyordu. Bu yakışıklı adam, kirli bir geçmiş ve annesinin ölümü –aynı zamanda yaptıkları– yüzünden adeta çökmüştü. "Son zamanlarda normal davranmadığını biliyorum. İkide bir telefon edip Framinghamların ismini lekelemeye çalışanlar olduğunu söylüyordu. Mantıksız şeyler. Eve o yüzden döndüm.

"Dedemin araziyi ve taş ocaklarını gasp ettiğinden her zaman şüphelendim. Bu konuyu bir kez babamla konuştum

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve aynı düşüncede olduğunu o da itiraf etti. İhtiyar düzenbazın tekiydi ama doğru yerlerde güçlü arkadaşları vardı. Alatoslar ölünce –baba ve kız– artık onu durduracak kimse kalmamıştı. İmzalı ve mühürlü bir belge hazırlatmak onun için çocuk oyuncağıydı. Angus o dönem kedere gömülmüştü ve muhtemelen Alatalos servetini, araziyi ve taş ocaklarını ona bırakan vasiyetnameden haberdar bile değildi. Bu kadar kolaydı.

"Babam uzaklaşarak bu dolandırıcılıkla başa çıkmaya çalıştı. Annem biliyordu ve bu gerçeği gücünü –yani onun için önemli olan tek şeyi– korumak için sakladı. Ben ise buralardan gidip ailemden tek kuruş almadan kendi yolumu çizerek baş etmeye çalıştım."

"Yine de Angie'nin neyin peşinde olduğunu biliyordun."

Tony başıyla onayladı. "Bana yeterince anlatmıştı. Angie ailemizi hiçbir zaman sevmedi, babası işini kaybettiği günden beri. Samimi olmak gerekirse, buna hakkı vardı. Oysa ben, inansanız da inanmasanız da, bir biçimde onu severdim. Angie her şeyi siyah beyaz görürdü ve ben kesinlikle kötü adamların tarafındaydım, gençlik dönemimizde bile. Anneme yardım etmek için geri döndüğümde Angie ile konuşmaya ve onu vazgeçirmeye çalıştım. Gerekirse rüşvet verecektim ama beni dinlemedi bile."

"Annenin ne yaptığını biliyor muydun, yani..." Nell duraksadı.

"Angie'yi öldürdüğünü mü? Bilip bilmediğimi bilmi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorum Nell. Sanırım, herkes polis raporuna inanıp hayatına devam ederse, her şey yoluna girer sandım. Böylece bunu bilmek zorunda kalmazdım.

"Hepinize kaba davrandığımı biliyorum. Eğer sert oynarsam geri çekilir ve unutursunuz, bu işi yapan adamın çoktan kayıplara karıştığını düşünürsünüz sandım. Böylece Angie'yi bir yabancının öldürdüğüne kendimi de ikna edebilirdim."

Tony'nin yüzü üzüntüden öyle perişan görünüyordu ki, Nell ona bakmamaya çalışıyordu. Bir süre sessizce oturdu ve sarsılmış dünyasını dengelemeye çalışır gibi soluk alıp verdi. Sonunda Nell ve Ben'in yüzüne bakabildi, sesi titriyordu ve gözlerinde vicdan azabı okunuyordu.

"O benim annemdi," dedi sonunda. "Ve onu seviyordum."

Birdie, Dört Temmuz törenleri için Angus'a Brooks Brothers marka bir pantolon ve ipek bir gömlek uygun görmüştü ve gömleğinin cebine de bir gül iliştirmişti.

"Bu senin günün Angus. O yüzden terbiyeni takın."

"Bayan Birdie, böyle konuştuğunuz zaman size bayılıyorum." Angus gülümsedi. Zayıflamıştı ama zihni açıktı ve doktorlar bunu açıklayamıyorlardı. Hafızası hastaneden taburcu olduğu günden beri giderek düzeliyordu.

"Sanırım hep yalnız olduğunu düşündü," dedi Birdie. "Anja öldüğünden beri dolaşıyor, hep sınırda, hiçbir şeyin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

parçası olamadan. Hastanede olduğu süre içinde, Sea Harbor halkı ona hâlâ bir ailesi olduğunu gösterdi."

Doktorlar nazikçe dinleyip onaylamışlardı. Zaten Birdie'nin dinleyenlere söylediği gibi, daha iyi bir açıklamaları yoktu, öyle değil mi?

Nell, Ocean's Edge'in yanındaki parkın ortasına kurulan sahneye çıktığında Nell Angus'a el salladı. Hava kararınca okyanusun üstünde havai fişekler patlayacak, küçük çocuklar ellerinde maytaplarla çimlerde koşacaktı. Battaniyeler çimlerin üstünü kaplamaya başlamıştı bile. Mis gibi sosisli sandviç ve hamburger kokuyor, küçük bir orkestra haşarı çocukların gönlünü yapmak için John Philip Sousa marşları çalıyordu. Belediye Başkanı davullar eşliğinde belediye başkanı podyuma çıktı ve mikrofona üfledi. Tiz bir zil sesi kalabalığın dikkatini topladı.

"Baylar ve bayanlar," diye söze başladı, "Dört Temmuz gününüz kutlu olsun."

Kalabalık çığlıklar attı, başkanın başının üstünden sayısız helyum balon uçuruldu.

Hepsi ilk sırada, sahnenin önünde oturuyordu; Nell ve Ben, Cass, Pete, Sam ve Birdie. Brandley ailesi hemen arkalarındaydı. Archie, kırmızı, beyaz ve mavi çizgili bir gömlek ve üstünde Amerikan bayrağı olan komik bir şapka giymişti. Angus mikrofonu almadan hemen önce Jane ve Ham de yetiştiler.

Izzy en uçta Sam'in yanında oturuyordu, omuzlarında hayatta kalmayı başaran kaşmir hırkası vardı. Margarethe'in

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yangını çıkardığı gün postaya verdiği paket, ölümünden hemen sonra Liman Yolu Örgü Atölyesi'ne varmıştı.

Paketi arka kapının orada önce İlmek bulmuş, üstündeki ipi koparana kadar patileriyle çekiştirmişti. Izzy'ye, paketi hemen orada açtırmaya kararlı görünüyordu.

Izzy kartonun kanatlarını açınca soluğu kesildi.

"O günü önceden planlamış olmalı," dedi Nell'e. "Parçaları bir araya getirmeye başladığımızı biliyordu. Angus iyileşiyordu. Ramak kalmıştı."

Nell ekledi, "Yangın gecesi Stella'yı görmeye gittiğimde oradaydı. Margarethe giderken konuştuğumuzu gördü. Stella'nın er geç hırkanın bir konuğa ait olmadığını söyleyeceğini biliyordu. Margarethe'in dolabındaydı. Arabamı yoklayıp Sam'in çektiği fotoğrafları buldu. Gideon'ı öldüren ve taş ocağının kenarında öylece açıkta duran kamyonun fotoğrafı. Onun için artık her şeyin sonuydu."

"Delilleri yeterince iyi karartamamıştı," dedi Ben.

"İhtiyacı olduğunu düşünmediği için, o Margarethe Framingham'dı."

Nell, örgücülerin yaptığı gibi parmak uçlarıyla hırkaya dokundu. "Margarethe Framingham bu kadar güzel bir eserin yangında yok olmasına izin vermezdi, kendi hayatını umursamasa bile."

"O yüzden onu bana postaladı," dedi Izzy.

Belediye Başkanı Angus'u takdim ettiğinde herkes gül-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

meye başladı çünkü Sea Harbor'da yapışkan ihtiyarı –*onların* yapışkan ihtiyarını– tanımayan kimse yoktu.

Ancak Angus konuşmaya başlayınca sustular ve dinlediler. Yaşlı adam önce kalabalığa, sonra okyanusun ötesine baktı ve Nell, bir dakika boyunca bunu başaramayacağını düşündü. Çok badire atlatan bir adamdan birdenbire çok şey istiyorlardı. Henüz gücünü toplamamıştı, hâlâ bitkin ve kırılgandı.

Tam Nell kalkıp konuşmayı başkanın yapmasını isteyecekti ki, Angus genzini temizledi, Nell'e her şeyin yolunda olduğunu işaret etti ve konuşmaya başladı.

"Dostlarım..." Angus, Pelikan Park'ı dolduran kalabalığa baktı. Sonra bakışlarını ön sıralara indirip sanki boğazında bir yumru varmış gibi hafifçe öksürdü. Sonra yavaşça, duraksayarak ama ne demek istediğini bilen birinin kararlılığıyla konuşmaya devam etti.

"Dostlarım ve ailem, geldiğiniz için teşekkür ederim," diye başladı. "İyi hikâye anlatırım ama iyi bir konuşmacı değilim. Bu yaşlı adama katlanabilirseniz, size bir hikâye anlatacağım:

"Bir zamanlar, bu topraklarda iyi bir adam olan babasıyla beraber yaşayan güzel bir Finli kız varmış. Sonra bir gün prensine rastlamış ve sıradan bir adam –bir granit işçisi– onun kalbini çalmış. İsmi Anja imiş ve taş işçisi onu ölümüne sevmiş. Kız onun günlerini aydınlatıp gecelerine huzur getirmiş. Bir gün karısı olunca, sıradan adam hayal bile edemeyeceği bir mutluluğa kavuşmuş.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Prensesi ölünce, yorgun gövdesi yaşamaya devam ettiği halde adamın da aklının ve ruhunun bir kısmı ölmüş. Sonra bir gün, Angie Archer adında genç bir kız onunla arkadaş olmuş ve bazı şeyleri ona hatırlatmış; Anja'ya olan aşkını. Angie, Anja hakkında milyonlarca öykü dinlemiş, hatta yaşlı adama prensesine ait olan bir şey bile vermiş; ailesinin arazisini. Geniş ve muhteşem, gururla denize doğru uzanan. Şimdi bu ihtiyar adam, kendine ait olan şeyin bir kısmını sizlere vermek istiyor. İşte Belediye Başkanı burada." Angus sahnede oturan adamı işaret etti. "Şey, bana uygun olduğunu söyledi."

Kalabalık güldü.

"Şurayı görüyor musunuz?" Angus, eskiden Framinghamların mülkü olan ve itfaiyenin yangının kalıntılarını temizlemek için büyük çaba gösterdiği yeri işaret ediyordu. Kalabalık, tek vücut halinde beyaz iskemlelerinin üstünde o tarafa döndü, ellerini gözlerine siper edip Sea Harbor'ın en uç noktasına bakmaya başladı. "Hepimiz için bir park haline getirilecek. Anja Angelina Parkı. İstersem içinde bana ait bir kulübe olacak." Birdie'ye bakıp sırıttı. "Benim yazlık evim olacak, çünkü kış için iyi çorba yapılan ve postamı kontrol eden bir yerim var."

"Hepiniz geleceksiniz," dedi. "Size ait."

Angus sahneden indiğinde, kalabalığın içinde gözü yaşlı olmayan kimse kalmamıştı. Josie Archer ortalığı neredeyse göle çevirmişti, Nell ona sımsıkı sarıldı.

Izzy, Nell'in yanına geldi, az sonra onlara Cass ve Bir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

die de katıldı. Dört alışılmadık arkadaş, her perşembe akşamı oluşturdukları kazaklar, eşarplar ve şallar kadar sıkı örülmüş bir bağ kurmuşlardı.

Hep birlikte limana ve onun ötesinde uzanan Anja Angelina Parkı'na baktılar.

"Vay be," dedi Cass. "Parkın ismini asla hatırlayamayacağım."

Diğerleri gülerken, gökyüzüne yükselen ilk havai fişeğin gürültüsü onların sesini bastırdı.

"Sadece Angus'un Yeri diyelim," diye öneride bulundu Izzy.

Başka bir şey söylemelerine gerek yoktu. Liman Yolu örgücüleri birbirlerinin düşüncelerini, İlmek'in kaşmir yumak sepetini hissettiği gibi kolay hissetmeye başlamışlardı.

Nell, havai fişeklerin gökkuşağı gibi aydınlattığı karanlık gökyüzüne baktı. Kabaran duygularını bastırmak için zorlukla yutkundu.

Angus'un Yeri. Ya da Anja Angelina. Hepsi birdi.

Aile ve dostlar.

Yaz nihayet başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Nell'in Deniz İpeği Eşarbı

Beden: Tek beden

Malzeme: 1 çile Handmaiden Sea Silk Örgü Yünü (70% ipek, 30% selüloz), 400m/100g okyanus rengi (ya da teninizde en iyi duran renk)

5 numara düz veya yuvarlak şiş (Izzy, yün çok kaygan olduğu için bambu ya da gül ağacı gibi tutucu bir şiş öneriyor).

Ölçü:

Ölçünün önemli olmadığı dantel gibi eşarplara şükürler olsun. Bu baklava desenli motif öylesine gevşek, rahat ilmeklere sahip ki, eşarbınız gece elbisenizin üzerine zarif bir biçimde dökülecek. Motif sıkı gibi görünürse, kenarlarda baklava desenler (dalgalar) oluşana kadar şiş numarasını büyütün. Eşarbınızın daha büyük ve daha zengin olmasını isterseniz, orijinal motife altılı katlar halinde ilave yapın.

Motif Notları:

Çift Dolama: Bir düz ilmek aldıktan sonra ipi sağ şiş üstüne iki kez dolayın, tekrar ilk ilmeğe dönün. Esas itibariyle ilmeğin ortasından örme yönüne göre ipi şişe sarın.

Üçlü Dolama: Bir düz ilmek aldıktan sonra, şişi batırmadan önce ipi sağ şiş üstüne üç kez dolayın.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dalga Motifi:

(6+1 ilmek ve katları)

Kenar ilmek alın, 2 ilmek birlikte sağ yöne doğru eksiltin (bu işlemi 3 kez tekrarlayın).

İpliği düzden şişe dolayın (içten dışa doğru), 1 ilmek örün ve bu işlemi 6 ilmek tekrar edin.

2 ilmek birlikte sol yöne doğru eksiltin (bu işlemi 3 kez tekrarlayın).

Örgünün arka yüzündeki ilmekleri düz örgü olarak örün. Daha sonra 1 sıra düz, 1 sıra ters örün.

Tüm örgüyü birinci sıradan itibaren 4 sıra tekrar ederek bitirin.

Motif:

Başparmak Metodu ile 31 ilmek atın.

1 sıra ters örün.

1-4 sıraları eşarp istenen uzunluğa gelene kadar "Dalga Motifi" yapın. Ardından tekrar iki sıra örün.

Gevşek kesin.

Saçak:

Yaklaşık 25 santim uzunluğunda yünler kesin. Bir tığ yardımıyla eşarbın ucundaki boşluklardan geçirin. Birer düğüm atıp çekin. Bütün iplikler bitene kadar işlemi tekrarlayın.

Ağırlık yapması için her saçağın ucuna bir düğüm atın.

Açıkta kalan uçları örgüye yedirin. Eşarbınızı ilk davette giyin.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM